
Derane
GÜLSEN KILIÇASLAN
nemesis
KİTAP

KAKTUSUN

Pervane

Okurlarımızın çok severek okuduğu Deli'nin yazarı Gülsen Kılıçaslan'ın beklenen duygusal romanı Pervane, ışığınız olacak... tutulup kalacaksınız!

Geçmişinde yaşadığı trajediden kaçan Ayşe, bebeğiyle birlikte yeni bir hayat kurmaya kararlıdır. Yeni hayatının ilk gününde karşılaştığı Kenan, daha ilk bakışta Ayşe'nin ahu gözlerinin esiri olmuştur. Ama Ayşe'nin hayatında bebeğinden başka kimseye yer yoktur. İkili arasında yaşanan büyük anlaşmazlık, aralarında derin bir uçurum açacaktır.

Kenan, önyargıları ile girdiği savaştan yara almadan kurtulabilir mi?
Ayşe, aşkı yeni tadan yüreğinin sesini dinleyip affetmeyi öğrenebilir mi?

Peki aşk, karşısına çıkan tüm güçlükleri yenerek filizlenebilir mi?

"Dünyada olup biten her şey hem birbirini tamamlar hem de sürekli çatışma halindedir. Aydınlık ve karanlığın bu ezeli ve ebedi mücadelesiyle tüm ilkeler belirlenir.
Masumiyet, kirlenmiş benliklerle çatışırken şekil değiştirse de özünden asla bir şey kaybetmez."

KAKTUSUN
TELEGRAM

nemesis
KİTAP

ISBN 978-605-9545-80-8
9 786059 545808

Pervane

GÜLSEN KILIÇASLAN

KAKTÜS TEAM

nemesis
KİTAP

Pervane,

Pervanenin Işığa Tutulduğu Gibi Umarsızca Tutulup Kalmış Olanlara...

Tüm kadın cinayetlerinin son bulması adına,

Bir trafik kazasında hayatını kaybedip melek olan okurum Betül Şahin anısına...

KAKTÜS TEAM

Önsöz

Toplumda kadına değerin hak ettiği şekilde verilmesi yerine, büyük bir çabayla o değerin kazanılması gerekiyor. Kadınsanız bir sıfır yenik başlıyorsunuz hayata. Bu negatif ayrımcılık maalesef coğrafya ayırt etmiyor. Süper devlet diye anılan ülkelerde, kadın hakları hatta kadınların seçme ve seçilme hakkı gibi kritik öneme sahip haklar, kadınların diretmesiyle 'kazanılıyor'. Erkeklere tanınan hakların nedense kadınlar tarafından kazanılması gerekiyor. Eğer bir kadınsan ve bu kitabı okuyorsan, kitabın son sayfasını çevirip kapağını kapattığında tüm baskılara göğüs germe gücünü içinde hisset. İsteklerini gerçekleştirebilirsin, sen hiçbir konuda eksik değilsin. Güçsüz, zayıf ve narin olduğuna inandırılmış olabilirsin ama şimdi uyanma vakti senin için! Eğer bu kitabı okuyan bir erkekse, ona çok daha ulvi bir görevin düştüğünü bildirmek istiyorum. Siz beyler, size sunulan hakların keyfini sürmek yerine adil davranıp, eşitliği sağlamak için mücadele etmelisiniz; yoksa nasıl bir centilmen olabilirsiniz?

Toplumsal değerlerin, birkaç kilometre karede bir değiştiği dünyada, gelenek, görenek, töre, örf, anane gibi kavramlarla potansiyelinizi kısıtlamak hatta yok saymak isteyenler çıkacaktır. Siz daha önce davranıp onları yok sayın. Başkalarının ne

düşündüğünden evvel kendi mutluluğunuzu düşünün çünkü siz mutsuz bir bireyken kimsenin mutluluğuna ya da toplumsal barışa katkınız olamaz. Bu kitapta, toplumsal sorunların, toplumu düzenleyen ve denetleyen kurallar yüzünden ortaya çıktığını vurgulamayı amaçladım. Farklı eğitim almış ve farklı sınıflardan karakterleri aradaki ironiyi gösterebilmek adına objektif şekilde kıyasladım. Lütfen okurken hiçbir karakterin yazar olmadığını ve her karakterin doğru ve yanlış olmak üzere çift yönlü çalıştığını unutmayınız. Umarım bu kitap, kişisel karmaşalarınıza ve toplum baskısı gerginliğinize son verecek çıkış kapısını sizlere gösterebilir. Bu kitabı kapattığınızda hayatınızda yeni bir sayfa açacak gücü bulabilmeniz dileğiyle... Keyifli okumalar dilerim.

KAKTÜS TEAM

Her gün gülümsemem ve mutlu olmam için varlığı yeten minik oğlum Uygar Ali'ye ve kadın olmamın, ev işlerinin benim tekelime zimmetlenmediğinin bilincinde olan eşim Hakan Güney'e; TEŞEKKÜR EDİYORUM.

Varlığınız, huzur kokan bir evde yeni karakterler yaratmama yardımcı oluyor. İyi ki varsınız ve hayatımdasınız...

Bu kitabı kapağından sayfasına, emek vererek ilmek ilmek işleyen tüm NEMESİS KİTAP ailesine teşekkürlerimi sunuyorum.

Ve son olarak, hayal gücümün eşsiz konukları; siz değerli okurlarıma sonsuz minnet ve şükranlarımı dile getiriyorum. İyi ki varsınız ve bugüne dek hep yanımdaydınız. Daima birlikte olmak dileğiyle...

1

Ahu Gözler

Bir insan hakkındaki fikrimizin çoğu onu gördüğümüz ilk saniyelerde oluşurken, kalan kısmı o insanı tanıdıkça şekillenir. Asla yıkamadığımız önyargılarımızı, bilinçaltımıza kazınmış beğenilerimizi ya da yıllar içindeki deneyimlerimizi, bunun sebepleri arasında gösterebiliriz. Kenan, o sabah gazetede böyle bir yazı okumuştu. Hani o doğruluğundan asla emin olunamayan ve meçhul bilim adamları tarafından söylendiği iddia edilen pasajlar vardır ya, işte onlardan birindeydi yazı. Saçma bulsa da bir an cümlenin doğruluğunu sorgularken buldu kendini. Kenan, bu kadını ilk gördüğünde sebep hangisiydi kestirmek zor. Belki hepsinden biraz belki de hiçbiri...

Gözlerine sadece bir an değip hemen utançla uzaklaşan bakışlar, içinde ani bir heyecanın yayılmasına sebep olmuştu. Oysa bu kadının onu heyecanlandırabilecek hiçbir vasfı yoktu. Sadece gözleriyle Kenan'ı büyülemişti ve etkisi altına almıştı. Hem de kadın, hiç haberi olmadan ve istemeden yapmıştı bunu.

Pürüzsüz, güzel esmer yüzünde parlayan birer ışıktı ahu gözleri ve kalın, biçimli kaşları da bu ela renkli parıltıları odak noktası haline getiriyordu. Burnu, elmacık kemikleri ve soluk renkli dudakları, bir sanat eserinin mükemmel uyumunu andırır şekil-

de birbirini tamamlıyorlardı. Kenan, kadının yüzüne bakmaktan kendini alıkoymayı başardığında ilk dikkatini çeken kucağındaki bebek oldu. Battaniyeye sardığı bir bebeği taşıyordu kadın. O, ürkek ve kararsız bir şekilde etrafına bakınırken Kenan, ne olduğunu bilmeden pervanenin ışığa çekildiği gibi şuursuzca yerinden kalkıp kadının yanına gitti. Yürürken aklı başına gelmişti. Ne yapıyordu? Bebeği olan bir kadın, yüksek ihtimalle evli demekti ve evli bir kadına saracak kadar düşmemişti daha. Bu onun tarzı değildi, hem de hiç. Zaten elle tutulur bir çekiciliği de yoktu.

Bir kere, giyimi çok sade ve sıradandı. Derin dekolteler yerine bol, uzun bir pardösü; boyalı saçlar yerine rengi solmuş koyu yeşil bir eşarp ve yüksek topuklu ayakkabılar yerine plastik terlikler vardı. Kapalı olması bir engel değildi çünkü Kenan, daha önce o örtüyle, saçı yerine kirli geçmişini ya da halen yapmakta olduğu ahlaksızlığı örten çok kadın tanımıştı. Bazılarıyla ilişkisi bile olmuştu ve sonrasında, namuslu ev kızıymış gibi evlendiklerine bile şahit olmuştu. Bu tarz ahlak takıntıları yoktu ama evli biriyle ilişki başka şeydi. Bir sürü çöpsüz üzüm, bekâr kadın varken öfkeli bir kocayı peşine takmak aptalcaydı.

Kadının önünde öylece dikilirken gözleri onun uzun parmaklarına kaydı. Pek sık gördüğü manikürlü ve ojeli ellerden farklı olarak derisi kuru elleri, yara izleriyle ve nasırlarla doluydu. Ama en önemli detay; o cefakâr olduğu her halinden belli olan parmaklarda yüzük yoktu. Doğum yüzünden elleri şişmiş olduğu için takmıyor olabilirdi ama öyle zayıftı ki ne elinin ne de kendisinin şişmiş bir yanı olması mümkün görünüyordu. Yüzüğün olmayışı Kenan'ı ümitlendirse de kadının gösterdiği ilk tepkiyle bu çok da uzun sürmedi.

Dibinde dikilen adamı görür görmez kadın, irkilerek birkaç adım geriledi. Kenan, son bir gayretle kendini toplayıp "Buyurun, kime bakmıştınız?" diye sordu.

"Kimse," diye fısıldayıp dönüp gitmek için etrafına bakındı. Kenan, kaçırmak istemediği kuşun gidişi üzerine tekrar seslenip "Kayıp mı oldunuz? Ben, bu semtin çocuğuyum. Herkesi tanırım, kime gelmiştiniz?" dedi aceleyle.

"Kimseye."

Soruyu değiştirip "Bir dükkân mı arıyorsunuz o halde?" dedi çünkü kadının bir yer aradığı gün gibi ortadaydı.

Kadın, durdu ve bir anlık tereddütten sonra "Evet, bir emlâkçı arıyorum," dedi.

Kenan, mahalledeki tek emlâkçıyı aradığını varsayıp "Savaş'ı mı arıyorsunuz? Konuk Emlâk'ı yani," dediğinde sadece başıyla onayladı ahu gözlü.

Kenan, kadının bir müddet daha gitmeyecek olmasına içten içe sevinerek eliyle yolu işaret etti. "Hemen şurada, köşeyi dönünce ilk ara sokakta emlâkçı. Ben size yolu göstereyim, zaten Savaş'a uğrayacaktım."

Kendi yalanlarına inanamıyordu genç adam. Yüksek ihtimalle evli bir kadına yanaşmaya çalışıyordu. Hem de sadece birkaç dakika önce görmüş olmasına rağmen. Ama eğer doğaüstü bir çekim varsa şu an Kenan için tam da bu vuku buluyordu. Aşk meşk, evlilik gibi şeylere inancını yitireli çok olmuştu. Zaten içinde kopan fırtınanın menşei de saf tutkuydu. Üstündeki bol kıyafetler ve tek tel gözükmeyen saçıyla gizemli bir tabloydu. Kendi düşüncelerinden rahatsız olup kafasını sallayarak çirkin düşünceleri bertaraf etti. Kucağında minnacık sabiyle, kendi halinde evli bir kadına saracak kadar alçalmamıştı ya da en azından öyle olmasını umut ediyordu.

Emlâkçının ofisi, bir masa ve birkaç sandalyeden oluşan küçük, sade bir dükkândı. İçeri girdiklerinde Kenan, kırkına merdiven dayamış Savaş'la selamlaştıktan sonra genç kadını işaret edip "Hanımefendi senin emlâkçıyı arıyordu," dedi. "Zaten se-

nin yanına uğrayacaktım, gelirken ara sokaklarda kaybolmasın diye hanımefendiye de eşlik ettim."

"Hayırdır? Ne işin var benimle?"

"Hanımefendinin işini hallet, biz sonra konuşuruz." diyerek Savaş'ı geçiştirdi.

"İyi bakalım, ne içersin?"

"Çay."

"Siz hanımefendi?"

"Sağ olun, bir şeye gerek yok."

"Şöyle buyurun, oturun lütfen. Kucağınızda çocukla ayakta kaldınız, kaç aylık bu arada?"

"Üç."

"Maşallah, Allah bağışlasın. Benim de sekiz aylık bir kızım var. Sizinki kız mı erkek mi?"

"Allah bağışlasın sizin evladınızı da. Erkek benimki."

Kenan, Savaş ile konuşan kadını dinledikçe hem kendine kızmış hem de kırılan umudu yüzünden mutsuz olmuştu. Savaş, Kenan ve kendisine çay söylerken bin bir ısrarla kadına da bir bardak soğuk su söylemişti. Şu sıcak havada bir bardak suyu bile istemeyen kadın, bekâr dahi olsa elde etmesi güç biri olurdu. 'Ama zaten evli diye,' düşündü Kenan. Bekâr olsa diye düşünüp kafada tartmak çok saçmaydı.

İçecekler gelene kadar genç kadın kiralık ev aradığını söylemiş, Savaş da ona elindeki evleri bilgisayardan göstermeye başlamıştı. Ama kadın, evlerin nasıl göründüğü, ferahlığı ya da kaçıncı katta olduğu gibi şeylerle hiç ilgilenmiyor ve sadece kirasının ne kadar olduğunu soruyordu.

"Bunun kirası kaça?" diye bodrum kattaki bir evi sorduğunda Savaş "Altı yüz elli lira. Ama rutubetli orası, bebek için tavsiye etmem. Bizim evde de bebek var ve ben, kendi çocuğumu öyle bir eve koymazdım. Hasta olur Allah göstermesin."

Kadın, cevap vermeyince evleri göstermeye devam etti. "Bu nasıl peki? Burası yüksek giriş, tüm pencereler ışık alıyor."

"Bu kaça?"

"Bacım, sen şimdi kirayı düşünme. Bu evlerin kiralarını ben topluyorum, ev sahipleriyle bir orta yol buluruz, merak etme. Evi beğen evvela, biz kirayı enişte beyi çağırdığında konuşuruz."

"Eşim sizlere ömür. Bir bebeğim bir de ben varım, o yüzden kirası iki yüz elli, üç yüz lirayı geçmeyecek bir yer olsun. Küçük olmuş, karanlık olmuş benim için önemli değil."

Eşi ölmüş müydü? Kenan'ın yüreği bir an için hop etti. Duldu kadın, yani duyduğu tutkudan utanmasına gerek yoktu. En kolay avdı hem de; eşini toprağa yeni vermiş taze dul. Teselliyi kollarında bulması için elinden geleni yapacaktı. Zaten ekonomik olarak da sıkıntıdaydı belli ki. Yardım etme bahanesiyle etrafında dolaşması kolay olacaktı. Önce gözüne girip sonra gönlüne girmeliydi, peşi sıra yatağına girmek kolaydı ne de olsa.

Savaş, kadına üzülse de piyasa şartları gereği acı bir gerçeği söylemek zorundaydı.

"Başınız sağ olsun. Allah, babasının ömrünü bu yavrucağa versin."

"Sizler sağ olun."

"Adınız neydi bu arada?"

"Ayşe."

Demek ahu gözlünün adı Ayşe'ydi. Kenan'ın aklına kazınan gözlerin yanına bir de bu isim eklenmişti. *Ayşe*...

"Bak Ayşe bacım, açık konuşmak gerekirse o fiyata buralarda kiralık ev bulamazsın." Savaş'ın sesiyle kendine gelip oturduğu yerde dikleşti Kenan. Savaş'la konuşan Ayşe'nin sözlerine kulak kesildi.

"Bizim oralarda en lüks evin kirası altı yüz elli liradır ama. Niye iki yüz elli liraya ev olmuyormuş buralarda?"

"Evvela büyük şehir burası... Bir de bu semtte kiralar senin bütçeni aşan cinstendir. Sen nereden geldin, nerelisin?"

"Tabii siz de haklısınız, oralarla buralar bir olmaz."

Kasten geldiği şehri söylememişti Ayşe ve Savaş, hâlâ hangi ilçede kiralar kaçadır diye, emlâk piyasası hakkında konuşurken Kenan, bunu fark etti. Bir şey saklıyordu ama ne?

Savaş'ın konuşması bitince Ayşe, önüne konan suyu içip "Anladım," dedi. "Size de boş yere zahmet verdim. Ben, dediğiniz ilçelere gidip oralarda ev arayayım o zaman. Bilgilendirdiğiniz için sağ olun."

"Ne demek, bir yararım dokunacaksa şu yetim sabiye, ne mutlu bana."

Ayşe, oturduğu sandalyeden kalkınca Kenan, kuşun uçup gitmek üzere olduğunu anladı ve panikledi. Bir şey yapması gerekti! Birden aklına gelenle "Durun, hemen gitmeyin," dedi. "Kader karşılaştırmış bizi Ayşe Hanım. Ben de Savaş'a çatı katındaki yarım daireyi kiraya versin diye gelmiştim. Orayı size istediğiniz fiyattan verebilirim. Hem bebekle ağustos sıcağında daha fazla dolaşmanıza gerek kalmaz."

Ayşe, gözlerinde umutla tekrar otururken Savaş şaşkınlıkla Kenan'a baktı. "Hangi ev?"

"Bizim apartmanda, en üst kat işte."

"Bu zamana kadar niye söylemedin hiç?"

"Çok eski orası, yıllardır bakım tadilat görmedi, küçük de."

"Olsun, bir boya badanayla üniversitelilere kiralardık."

"Düşündüm onu da geçen sene, ama hemen benim üst katta daire. Tepemde zibidiler tepinir diye vazgeçtim. Ayşe Hanım'a nasipmiş demek ki," diyerek gülümsedi. Sürekli Ayşe'yle göz

teması kurmaya çalışıyordu ama mümkünü yoktu. Konuşurken mazbut bir havayla daima karşısındakinin ağzına bakıyordu. Böylece hem konuşan kişiden başka yöne bakıp saygısızlık yapmış olmuyordu hem de tüm gerçeklerin okunabileceği yegâne açığı; gözlerini saklıyordu.

Savaş "Kaç kira depozito istersin, hemen sözleşmeyi hazırlayayım mı yoksa önce evi görmeye gidelim mi?" diye Kenan'a ve Ayşe'ye sordu.

Kenan, onaylamaz bir şekilde Savaş'a bakıp "Daireyi sana vermemiştim henüz kiralaman için," dedi.

"Ama benim ofiste anlaştınız sonuçta. Dört yüz lira kira yazıyorum, benim ücretim iki kira bedeli kadar, sizi zorlamayalım Ayşe Hanım, bir kira da depozito olsun."

"Savaş, az evvel kendin dedin yetim çocukla kadıncağız dolanacak diye. Ayıp bu yaptığın, kiminin parası kiminin duası demişler. Eğer Ayşe Hanım, evi kabul ederse biz aramızda anlaşırız."

Gözler, Ayşe'ye çevirilince "Dört yüz lira da benim için çok," dedi.

Kenan "Siz ne kadar verebilirseniz, o benim kabulümdür," dedi yumuşak başlı bir edayla.

Ayşe biraz düşünüp "İki yüz lira benim için çok rahat olur ama eğer az derseniz iki yüz elli lira da olur," dedi.

"İki yüz lira, anlaştık! Depozito, peşinat vesaire istemiyorum, emlâkçı zaten yok ki parası olsun. Buyurun size daireyi göstereyim, hemen geldiğimiz yolda apartman."

Ayşe, kararsız kalınca Savaş "Bacım, benim pay hiç oldu ama ben, yine de sana emlâkçı olarak tavsiye vereyim," dedi. "Böyle fiyata ve bu şartlara buralarda kiralık ev bulamazsın. Hiç düşünme, tut derim. Kenan, zaten mahallemizin eskisidir. Aile-

sini de kendisini de tanırız. Oturacağınız apartman da aile apartmanı zaten. Dairenin içi ne durumda bilmiyorum ama istediğiniz kiraya çok biledir, ona eminim. Emlâkçı olarak pay istememi de mazur görün, dediğim gibi benim de sekiz aylık bir kızım var. Biz de en nihayetinde eve ekmek götüreceğiz. Nasip olmadı bu sefer ama olsun."

Ayşe, başını eğip bir müddet düşündükten sonra "Eve bakalım o zaman," dedi ve kalkıp yola koyuldular. Kenan, Ayşe'nin yanında yürürken sohbet edebilmek için kırk takla atsa da tüm çabaları kısa cevaplarla boşa çıkarıldı.

"Buralara yeni geldim demiştiniz, değil mi?"

"Evet."

"Nereden peki?"

"..."

"Eşiniz memleketinizde öldüğü için mi konuşmak istemiyorsunuz?"

"Aynen."

"Rahmetli nasıl öldü?"

"Kaza."

"Trafik kazası mı?"

"Öyle sayılır."

"Zor oluyordur sizin için. Yalnızlık başlı başına zor zaten..."

"Bebek huysuzlandı, eve daha var mı?"

Kenan, son cümlenin anlamını pekâlâ biliyordu. 'Daha konuşacak mısın yoksa susar mısın?' demekti. Hafif bozulsa da güvercini ürkütmemek için bozuntuya vermeden "Geldik, bu apartman," dedi.

Beş katlı, eski apartmanın dış cephesindeki solmuş sarı renk boyası ve yer yer dökülmüş sıvasıyla soğuk bir görüntüsü vardı.

Kahverengi demir kapıdan içeri girerlerken apartmanın altındaki bakkalı işleten Muzaffer Bey, Kenan'a selam verdi.

"Selamün aleyküm Kenan."

"Aleyküm selam."

"Hayırdır, hanım kim?"

Kenan, meraklı bakkala içinden sövüp "Ev bakmaya geldi, beğenirse kiracı olacak," dedi.

"Apartmandan kim taşınıyor?"

"Kimse."

"Ee o zaman hangi dairede oturacak?"

"Çatı katı yıllardır boştu, orayı kiraya veriyorum."

"İyi yapmışsın, boş durmasın. Para ediyorsa, bu zamana dek boş bıraktığın hata..."

Kenan, adamın yüzsüzlüğüne daha fazla katlanamayıp "Kiraya verip de kirasını bir türlü alamadığım senin gibi birini daha istemediğim için bu zamana dek boşta durdu!" diyerek içindekileri döktü.

"Sen de esnaf adamsın, dün toptancı geldi. Ona borcumu ödeyince eldeki nakit gitti, işler zaten kesat."

"Kısa kes Muzaffer! Yine bu ay kira yok diyorsun, öyle mi?"

"Öyle değil tam olarak, hepsini veremesem de bir kısmını ödeyeceğim."

"Neyse işim gücüm var şimdi!" Kenan, hiddetini içine gömüp otuz altı yaşındaki sipsi suratlı zayıf adama sert bir bakış attı. "Tipinde meymenet yok," diye kendi kendine söylenerek Ayşe'yle beraber apartmana girdi. Loş sahanlıkta biraz ilerleyip sarmal merdivenlerin yanındaki eski asansöre bindiler. Dar asansörde Ayşe, bir köşeye yapışmış Kenan'dan olabildiğince uzak duruyordu. Bebek olmasaydı kucağında, bu kadar dar bir

yerde onu etkileyebileceğini düşündü Kenan. Hangi kadına yaklaşsa kokusundan, varlığından, dokunuşundan... Daha etkilenmeyen olmamıştı.

Kısa yolculuk son katta bitince toz kokan koridora çıktılar. Kenan, cebinden bir anahtarlık çıkarıp uygun anahtarı ararken bir yandan da açıklamaya başladı. "Her katta tek daire var. Apartmanda toplam beş ev var yani. Hemen alt katında ben oturuyorum. Benim altımda yalnız yaşayan yaşlı bir hanım var. Tanısan çok seversin Nebahat Teyze'yi, çok iyi insandır. İkinci katta bir inşaat işçisi, eşi ve iki çocuğuyla oturuyor. Giriş katta da yine iki çocuklu bir aile var. Aile apartmanı anlayacağın burası... Nebahat Teyze hariç diğerleri benim kiracım. Alt katlar dört artı bir ama burası çatı katı olduğu için yarısı teras o yüzden de bir artı bir."

Anahtarı kilide sokup kapıyı açtı ve içeri girdiler. Ayşe'nin beklediğinden çok daha iyi durumdaydı ev. Hele geldiği yer düşünüldüğünde bundan iyisi Şam'da kayısıydı. Kirli duvarlar fıstık yeşiliydi ve yerdeki döşemelerin bazıları sökülmüş, zeminde beton gözüküyordu. Camlar öyle kirliydi ki en üst kat olmasına rağmen dışarısı alacakaranlık görünüyordu. Eve giriş, dar ve çok kısa bir holdendi. Holü geçtikten sonra kare bir odaya giriliyordu. Holle bu oda arasında bir kapı yoktu. Bu odaya açılan iki kapıdan birincisi holün hemen yanındaki mutfak, diğeri de odanın sonundaki yatak odasıydı. Mutfak, eski, beyaz ve turuncu fayanslarla döşeli bir tezgâhtan oluşan iki metrekarelik, daracık bir yerdi. Evyenin arkasında tuvalet camı gibi küçücük bir pencere havalandırma boşluğuna bakıyordu. Yatak odası ise geride bıraktıkları ilk oda kadar genişti ve evdeki tek banyoya bu odanın sol duvarının sonundaki kapıdan giriliyordu. Banyo da mutfaktaki fayanslarla uyumlu olarak beyaz, turuncuydu. Küvet ya da duşa kabin yoktu ama duş perdesi asmak için bir boru vardı. Klozet ve lavabo ise iyi durumdaydı.

Ayşe, evi dikkatle süzerken Kenan da Ayşe'yi aynı dikkatle izliyordu. Sonunda Kenan'a dönüp yatak odasındaki kolileri işaret ederek "Bunlar ne?" diye sordu.

"Annemin atmaya kıyamadığı ıvır zıvırla dolu. İçerdeki odadaki sandıklar da annemin. Ama siz evi tutmaya karar verirseniz, daireyi hemen bugün boşalttırırım. Kararınız nedir? Beğendiniz mi?"

"Bence güzel."

"O zaman anlaştık?"

"Evet, ama benim bu akşam burada kalmam gerek, yatak yorgan alabileceğim bir yer var mıdır buralarda? Tabii bir de temizlik malzemesi."

"Kalacak yeriniz yoksa bu akşam Nebahat Teyze'ye misafir olursunuz. Dediğim gibi çok tatlı bir kadındır. Ev sahibi olarak, dairenin kaba temizliğini ben yaptırırım bugün. Hem tadilat gereken yerlere de bakarız, bir boya badana da yapmak gerek tabii. Bebek var, hijyen şart."

Ayşe, yabancı birinin evinde kalma fikrine hiç sıcak bakmasa da şimdilik başka çaresi yok gibi görünüyordu. Yaşlı kadınla tanışmaktan zarar gelmezdi nasıl olsa. Daireden çıkıp tekrar asansöre bindiklerinde Ayşe'nin kol çantası, Kenan'ın dikkatini çekti. Ayşe, kucağında uyanıp huysuzlanan oğlunu durdurabilmek için çantadan emzik çıkardı. Kenan'ın görebildiği kadarıyla çantada sadece bebeğin ihtiyaçları ve bir siyah poşetle bir de cüzdan vardı. "Başka çanta ya da bavulunuz varsa söyleyin, taşınmasına yardım edelim."

"Yok, tek çantam bu... Başka eşyam yok. Yeri gelmişken, ucuza eşya nerden alabilirim?"

"Mahallenin sonu ana caddeye çıkar. Orada bir sürü mobilyacı ya da mağaza var."

"Taksiyle gelirken gördüm orayı ama oralar benim keseme pek uygun değil. İkinci el satan bir yer var mıdır? Bir de kuyumcu lazım."

"Kuyumcu ana caddede, ikinci el satan dükkânsa emlâkçının olduğu sokağın sonunda var."

Üçüncü katta asansörden indiklerinde sonunda başından beri görünen Kenan'a dank etti. Bu genç kadın, bir yerden kaçmıştı. Ayağındaki kapı önü terliklerinden, daha ilk görüşte anlaması gerekirdi ama jeton ancak düşmüştü. Nebahat Teyze'nin ziline basarken başından beri Ayşe'nin geldiği yeri kasten söylemediğini anladı.

Yaşlı kadın kapıyı açıp da karşısında Kenan'ı görünce yılların izini taşıyan yüzüne geniş bir gülümseme yerleşti. "Hoş geldin oğlum," dedi sevecenlikle.

"Hoş bulduk pamuk teyzem. Bak sana bir misafir getirdim."

Kenan, doğduğu bu apartmanda, ezelinden beri oturan Nebahat Teyze'ye pamuk şekeri andıran beyaz saçlarından dolayı böyle seslenirdi. Beyaz tenindeki mavi gözleriyle uyumlu bir çift sallantılı elmas küpe takıyordu yaşlı kadın daima. Nebahat Hanım, karşısındaki genç kadına bakıp "Bu hanım kızımız kim?" diye sordu.

"Ayşe Hanım, apartmanımıza yeni taşındı. Çatı kattaki daireyi kiraladım ona."

Nebahat Hanım, Ayşe'ye dönüp "Hoş geldin apartmanımıza kızım," dedi.

Ayşe hayli mahcup bir tavırla "Hoş bulduk," dedikten sonra Kenan asıl mevzuya girdi. "Pamuk teyzem, o daire kaç yıldır boş, biliyorsun. O yüzden bugün tamir tadilat, boya badana yapılacak. Hanımın kalacak yeri yokmuş, bebekle otelde kalmasına gönlüm razı olmadı. Ben de sana misafir olarak getirdim."

"İyi yapmışsın yavrum. Komşusu dururken ne oteliymiş! Bana yâren olur hem. Buyur kızım, geç içeri kapıda kaldın."

Ayşe, çekingen bir tavırla içeri girerken Kenan "Bana müsaade, ben çatı katını oturulacak vaziyete getirmek için hemen gerekenleri yapmaya gidiyorum," deyip Nebahat Hanım'ın elini öptükten sonra gitti.

Ayşe, tamamı eski, klasik eşyalarla döşeli eve girdiğinde kendini eski bir film sahnesinde gibi hissetti. Eşyalar, altmışlı ve yetmişli yıllara ait olmasına rağmen çok iyi korunarak günümüze gelmişlerdi. Ev, bir antikacının her parça eşya için iyi para vereceği antikalarla doluydu. Bu dekorasyon evin yaşlı sahibesiyle de uyumluydu. Nebahat Hanım'ın ensesinde sıkı sıkı topuz yaptığı saçları ve eski moda olmasına rağmen, günümüze kadar iyi korunmuş tertipli kıyafetleriyle bu evin hanımı olduğu şüphesizdi. Üzerindeki diz altında biten tayyörle asil bir görüntüsü vardı.

Oturması için Ayşe'ye, uzun bacaklı bir berjeri işaret edip aynalı konsolun önüne giderek bir plağı pikaba yerleştirdi ve Zeki Müren'den *'Elbet Bir Gün Buluşacağız'* şarkısı çalmaya başladı. Eve ilk girdiğinde elini kolunu nereye koyacağını bilemeyen Ayşe, şarkıya eşlik eden yaşlı kadına bakarken son zamanlarda ilk kez kendini huzurlu hissetti. Nebahat Hanım, kendisine bakan genç kadının karşısına oturup bebeğe baktı. "Acıkmış minnoşum, elini emiyor," dedi. "Pek küçükmüş, kaç aylık?"

"Üç aylık."

"Maşallah. Sen yavrunu doyur, ben de sana yiyecek bir şeyler hazırlayım."

"Zahmet etmeyin lütfen."

"Niye zahmet olsun? Kırk yılın başında bir misafirim olmuş, bir tabak yemek koymazsam ayıp olur asıl."

Ayşe'nin cevap vermesine fırsat vermeden yaşlı kadın salondan çıkıp gitti. İyice huysuzlanan oğlunu göğsüne dayayıp doyururken Ayşe, şimdi ne olacağını düşündü. Gerçekten kurtulmuş muydu? Daha sakin bir şehre gitse daha mı iyi olurdu yoksa bu büyük şehrin kalabalığı arasına karışıp o da kaybolup izini kaybettirebilir miydi? Tercihini ikinci seçenekten yana kullanmıştı ve iyi mi yapmıştı yoksa kötü mü artık zaman gösterecekti. Eğer onu bulacak olurlarsa olacakları düşünürken her biri birbirinden fena senaryolar gözünün önünde canlandı.

Onu korkularıyla dolu derinliklerden, elinde tepsiyle salona geri dönen Nebahat Hanım dünyaya döndürdü. "Taze fasulye, pilav, ezogelin çorba vardı. Onları ısıtıp getirdim. Bir de sütün olsun diye Osmanlı şerbeti. Bu şerbeti kızılcıktan ben yapıp konserve etmiştim. İç bakalım beğenecek misin?"

"Teşekkürler, ne gerek vardı?"

"Ne demek ne gerek var? Gerek olmazsa komşuluk da olmaz. Komşuluk öldü bu zamanda, ben tekrar hayat vermek için elimden geleni yapıyorum. Taşındıktan sonra sen de bana bu konuda yardım etmek için selamını sabahını kesmezsen gereği yerini bulmuş olur kızım."

Ayşe, her geçen dakika bu yaşlı kadını daha çok seviyordu. O, rahat rahat yemeğini yesin diye Mehmet'i kucağına alıp severken niye kendi akrabaları içinde tek bir kişinin bile bu kadar sevecen olmadığını düşündü. Sanırım töre, âdet, gelenek, anane diyerek en az değerin sevgiye, en çok değerin el âleme verildiği o kalıplarla yaşadıkları içindi. Bu kalıplar öyle güçlüydü ki ona uymak istemeyeni yıkıp geçiyor, yok ediyordu. Uyanı ise daha çok ezip silikleştiriyor, zamanla kendine katıyordu. Kaçıp

gitmek ve uzaklaşmak tek kurtuluştu. Bilmediği şey ise bu eski mahallede de benzer kalıplar vardı. Bu şehrin genelini hüküm süren umursamazlık bu mahalleye henüz uğramamıştı. Bu mahallede hemen herkes eskiden beri birbirini tanır ve kimin ne yaptığı dahi merak edilirdi. Birbirlerine sık sık gidip gelen kadınlar dedikodu kazanının altını yakıp ateşi abartıyla körükleyip kazanı yalanlarla harlarlardı.

Nebahat Hanım'ın yalnızlığının temel sebebiydi dedikoducu tipler. Hiç haz etmezdi başkalarının hayatının masaya yatırıldığı sohbetlerden. Mahallenin eski halini özlerken bulurdu kendini sık sık. Ayşe'nin de öyle birisi olup olmadığını anlamak için başladı sorular sormaya.

"Bebeğin adı ne?"

"Mehmet."

"Eşin nerede?"

"Sizlere ömür."

"Başın sağ olsun. Peki, neden öldü?"

"Kazada."

"Kimin kimsen yok mu başka?"

"Yok."

"Nerde yaşıyordun buraya gelmeden?"

"Biz size daha fazla rahatsızlık vermeyelim," diyerek Ayşe kaşığını tepsiye koydu.

Nebahat Hanım, gülümseyerek "Bana ne tüm bunlardan, anlatmak istesen zaten söylerdin," dedi. "Ama mahalledeki hanımların çoğu, benim aksime sorgu memuru gibidir. Özlerinde hepsi iyi insanlar ama bir araya geldiler mi fena oluyorlar. Ben, sanattan ve edebiyattan konuşmayı seven biriyim. Önceden bu mahalledeki hemen herkes öyleydi ama artık o eski asalet yok buralarda. Kimseyi bulamasalar, televizyondaki aktrisleri, ak-

törleri yerden yere vuruyorlar. Öyle kişilerle de benim sohbet edecek şeyim kalmıyor, yine kalıyorum dört duvar arasında bir başıma. Seni kendimce teste tabi tuttum. Sanırım sen de benim gibi gereksiz sorulardan haz etmeyen birisin. O yüzden lütfen gitme ve sen istediğin kadar sessizliği paylaşalım."

Ayşe, ne diyeceğini bilemedi bir an, sonunda "Ben de sanattan pek anlamam ama," diyebildi.

"Ama dedikodu seviyor da değilsin herhalde."

"Günahtır bir kere dedikodu," dedi en saf haliyle.

"Anlaştık o vakit."

Yaşlı kadının gülüşü odada çınlarken yeni taşınan Ayşe'ye, havludan perdeye bir sürü şey hediye etti. Ayşe, geri çevirmek istediğinde ise hediyeyi geri çevirmenin kabalık olacağını öne sürerek itiraz kabul etmedi.

Ayşe'ye bir şeyler veren tek kişi Nebahat Hanım olmadı ama. Bakkaldan, mahalleye yeni taşınan biri olduğunu duyan bir sürü kadın, soluğu Nebahat Hanım'ın evinde aldılar. Ayşe'nin her halinden belli olan fukaralığına acıdıkları için mi yoksa evdeki fazlalıklardan kurtulmak için mi bilinmez, birçoğu kıyafetten halıya ıvır zıvır hediye etti ona. Ama Nebahat Teyze'nin anlattığı kadar vardı kadınların merakı. Her kafandan bir ses çıkıyordu. Ayşe, sessiz kalıp soğuk davranarak gardını almıştı ilk andan itibaren. Ayşe'nin nereden, nasıl geldiğiyle ilgili sorular soruyorlardı hep. Sorulardan kaçmak için içlerinden Meral isimli, tombul bir kızla ikinci el dükkânına gitmek üzere evden çıktılar. Bu kız da sürekli Kenan hakkında sorular soruyordu.

"Kenan'la nereden tanışıyorsunuz?"

"Tanışmıyoruz, emlâkçıyı ararken yolda karşılaştık."

"Niye yıllardır boş tuttuğu evi, şimdi kiraya vermeye karar vermiş?"

"Bilmiyorum. Belki paraya ihtiyacı vardır."

"Onun mu paraya ihtiyacı olacak? Kenan'ın hali vakti gayet yerinde. Oto galerisi, restoranı ve benzin istasyonu var."

"Allah daha çok versin, ne diyeyim?"

"Kenan, çok cömerttir. Abimin en yakın arkadaşı, çok iyi tanırım onu. Ailesi çok düzgün insanlardır."

Ayşe, lafın nereye varacağını merak ederken bir apartmanın, zemin katındaki pencerelerden birinden güzel, zayıf bir kadın laf attı. Meral'in Kenan hakkında söylediklerini duymuştu çünkü.

"Meral kız, yine *'Kenan'ın evleneceği kız benim'* nutuğu mu çekiyorsun millete?"

Meral, bir anda kıpkırmızı kesilse de kendini çabuk toplayıp "Senin gibi eğleneceği kişi değilim ya!" dedi.

"Biz yetişkin iki kişi olarak eğlendik, canımız sıkılınca bıraktık. Ya sen, o koca götünden büyük hayal dünyanda ne âlemdesin?"

"Kaşar! Tüm mahalle biliyor senin ne mal olduğunu bir kere! Yalan söylüyorsun, Kenan gibi düzgün biri, sana bakmaz."

"Kız, sen harbi Leyla'sın. Adam, beni nikâhına alacak demiyorum ki. Bir ara takıldık diyorum sadece."

"Beni, çatlatmak için diyorsun! Kabahat bende ki sana sırrımı açtım!"

Kadın, Meral'e gülüp geçtikten sonra Ayşe'ye dönüp "Hoş geldiniz mahallemize," dedi.

Ayşe, taşındığını nerden duyduğunu soramadan "Az evvel, Düriye Abla arayıp dedi taşındığını. Ben Nesrin, ben de senin gibi dulum, anlarım halinden yani. Bir şeye ihtiyacın olursa çekinme çal kapımı," dedi.

Ayşe cevap veremeden Meral "Konuşma şununla, adın çıkar valla," diyerek Ayşe'yi kolundan çekti.

Ayşe, bu garip tartışmadan şimdilik pek bir şey anlamasa da Kenan'ın göründüğü kadar düzgün biri olmadığına karar verdi. İkinci el eşya dükkânına varlıklarında kesesine göre eski bir yatak odası takımı, beşik, iki çekyat ve beyaz eşya aldı. Eşyalar için biraz peşinat verip gerisini taksitlendirdi. Sadece bebeğin beşiğine ve kendi karyolasına yeni yatak, yastık, yorgan aldı, geri kalan her şey elden düşmeydi. Yatakları aldığı mobilya mağazasında bir ara Meral'i tek başına bırakıp kuyumcuya geçti ve çantasındaki siyah poşeti çıkarıp bilezikler hariç tüm altınları bozdurdu. Alışveriş bitince apartmana geri döndüler.

Akşama doğru Nebahat Hanım'ın kibar uyarısı üzerine mahallenin kadınları evlerine dağıldı da yine baş başa kalabildiler. Nebahat Hanım, Mehmet'i sevip dizinde hoplatırken "Benim de üç torunum var ama..." deyip gerisini getirmedi. Boğazına düğümlenen kelimeler yüzünden getiremedi daha doğrusu. Ayşe de durumu fark edip yaşlı kadını üzecek hiçbir şey sormadı. Dediği gibi anlatmak isterse zaten anlatırdı.

Yatma saati gelip de Nebahat Hanım, Ayşe'ye misafir odasında yatak açtığında zil çaldı. Ayşe, bir an içgüdüsel olarak korktu. Nebahat Hanım'ın sevecenlikle gülümseyip "Kenan'dır," demesiyle tuttuğu soluğunu bıraktı.

Kenan eve girmeden kapıdan, tadilat, boya badana ve temizliğinin bittiğini haber verip gitti. Ayşe, kuru bir şekilde teşekkür etmekle yetindi çünkü Kenan'ın sürekli kendisiyle göz göze gelme isteği onu hep rahatsız ediyordu. Şu ana dek, Ayşe'ye yalnızca iyiliği dokunmuş bu adamın garip bir etkisi vardı, onun her hareketinin altından bir fenalık çıkacağını bekleyerek tetikte olmak istiyordu niyeyse. Bu konudaki hislerinin asılsız olmadığını pek yakında öğrenecekti ama şimdilik sebepsizdi hissettiği huzursuzluk.

Ertesi sabah eve çıktığında Kenan hakkında kötü düşünerek fesatlık ettiğine karar verdi. Ev, tanınmayacak kadar iyi duruma

gelmişti. Temizlik yapmaya bile gerek yoktu. Dün aldığı eşyalar kamyonla kapıya geldiğinde ise Kenan, hemen mahallenin gençlerini işe koşup eşyaları taşıttı. Ev yerleşirken Nebahat Hanım, Meral ve birkaç komşu da yardıma gelmişti. El birliğiyle bir iki saat içinde evi düzene koyup her şeyi yerleştirdiler. İş bitip de Meral, akşamüzerine yakın birkaç kap yemek getirdiğinde ise herkes evine gitti ve Ayşe, evinde bebeğiyle baş başa kalabildi sonunda. Başkası için yalnızca boya kokan bu ev, Ayşe için huzur kokuyordu...

Aynı gece, Kenan üst kattaki Ayşe'nin varlığıyla bile içi içine sığmayacak kadar heyecanlanmış, evde duramıyordu. Vakit alacaktı yakınlaşmaları, belli olmuştu artık. Ama o vakit gelene dek nasıl dayanacağını Allah bilirdi. Ergen veletler gibi ilk geceden kapısına dayanmamak için kendini zor tutuyordu. Bu saçma fikir, saatler ilerledikçe güç kazanmaya başladığında, gecenin ilerleyen saatlerinde kendine hâkim olmanın güçleşeceğini fark edip uzaklaşmak için evden çıktı.

Her zaman takıldıkları barda buluşmak için en yakın arkadaşı Gürkan'ı aradı.

Bara girdiğinde Gürkan, çoktan bir masaya kurulmuş birasını içiyordu. Masaya oturmadan sahnedeki arkadaşı Ece'ye selam verdi başıyla, Ece de göz kırparak bu selamı karşıladı.

Ece, barın solistiydi ve yıllar içinde bara gide gele onunla arkadaş olmuşlardı Gürkan ve Kenan. Ece'nin her insanı yanında rahat hissettirecek egosuz duruşu ve doğallığı yalnızca ego yığını megalomanların keyfini kaçırırdı. Sırf oturduğu masada içki açtırdı diye Ece'yi masasına davet edebileceğini ya da cebinde balya gibi para destesiyle gezdiği için yatağına atabilece-

ğini zannedenlere hep hakkıyla cevaplarını vermişti. Zaten barın işletmecisi kadındı ve Ece'ye daima arka çıkıp, taşkınlık çıkaran olduğunda kapının önüne koydurtmuştu solistine askıntı olan itleri.

Ece, popüler şarkıları art arda sıralayıp söylerken arada masalarında eğlenen gençlere "Eğleniyor muyuz?" diye soruyordu. Kalabalık hep bir ağızdan coşkuyla "Evet," dediğinde ise "HOPPA!" diye bağırıp şarkısına dönüyordu. Ece'nin sahne aldığı haftanın üç günü barın hınca hınç dolduğu günler oluyordu daima. Ece, kalabalığı buraya çeken şeyin çıtı pıtı, minyon, güzel görüntüsü ya da vasatın üstündeki sesi olmadığını biliyordu. Şarkıları söylemek değil de yaşamak gibi olan yorumuydu onun alâmetifarikası. Bara, kafa dağıtıp eğlenmeye gelen, sınav stresine girmiş üniversite öğrencilerini de dert babası olmuş, ayrılık acısı çekip iki tek atmaya gelenleri de memnun ederek bitiriyordu programını. Her telden çalıp söylemeden önce müşterilere laf atıp onları konuşturuyor ve programına ortak ediyordu. Bu ortaklık, bazı erkek müşteriler tarafından yanlış anlaşılıp tatsızlık çıksa da çoğu zaman barda samimi bir ortam oluşturup herkesin dikkatini şarkılara vermesine vesile oluyordu. Genelde bara bir kez gelen sonradan müdavim olduğu için yanlış anlaşılmaların oranı oldukça düşüktü. Zaten olur da biri haddini aşacak olursa Saddam anında cezasını keserdi.

Programını bitirdikten sonra "Cumartesi gecesi görüşmek dileğiyle, herkese iyi geceler..." diyerek mikrofonu yeni gelen vokal kıza bırakıp sahneden indi Ece. Kenan ve Gürkan'ın yanına gitmeden önce kulise gidip üstündeki siyah, mini elbisesini çıkardı. Bu elbise başka pek çok kadının üstünde ucuz durur du belki ama Ece'nin dövme dolu kolları, omuzları hatta ayak bilekleriyle sadece gotik bir havası olmuştu. Bu gotik tarzını destekleyen yer yer yeşil, gri, mavi ve mora boyalı kumral kısa saçlarını karıştırıp bir havlu yardımıyla terini kuruladı. Yüzündeki

koyu renk makyajı çıkardığında her zaman düşündüğü şey yine aklına geldi. "Makyajsız suratım çok yavan."

Bu endişe sebebiyle yukarı kalkık, minik, dik burnunun sol yanına ve dudağının sağ altında, çenesine piercing yaptırmıştı. Çünkü yüzünde en beğendiği iki yerdi buralar. Dolgun ve hafif kalkık üst dudağıyla bir bütün oluşturan sivri burnu makyajsız gözlerine dikkat çekmeden ilgi toplayabilecek güçteydi. O da piercingleriyle bu güzelliğe sahne ışığı tutuyor ve gözlerinin rimel ve kalem olmadan boş kalan görüntüsünü karanlıkta bırakıyordu.

Üstüne kot şort ve göbeğini açıkta bırakan beyaz bir tişört giydikten sonra topuklu ayakkabıları çıkarıp ayağına Converse'lerini geçirdi. Aynada görünüşünü şöyle bir kontrol etti. Kulağındaki bir sürü deliği saymazsak Ece'nin son piercingi de göbek deliğindeydi. İncecik belini daha çekici gösteriyordu göbeğindeki gümüş parıltı. "Tamamsın kızım, Ece," dedikten sonra yaşadığı ihanet aklına geldi ve asla tam olamayacağını hatırladı. "Nereye tam oluyorsam, Ece bile değilken adım, kimi kandırıyorum ben?" diye kendi kendine mırıldanıp odadan çıktı. Biraz daha kendi yansımasına bakarsa muslukları açacaktı. Kulisle Kenanların masası arasındaki kısa mesafede kendini çabucak toparladı. Kaç kez anlatıp dert yandığı eski defterleri tekrar açıp da çocukların kafasını bir daha şişirmek istemedi.

Gülümseyerek "Hoş geldiniz biraderlerim," dedi yanlarına otururken. Az ilerden geçen Saddam'a "Sado, bana bir bira yollatsana," diye seslenip içkisini söylerken bir an gözü arka masalardan birinde yalnız oturan bir adama takıldı. Sahnedeyken de adam gözüne çarpmıştı. Son haftalarda sık sık bara uğrar olmuştu adam ama asla söylenen şarkılara –acı da olsa eğlenceli de olsa– tepki vermeden hatta etrafında dönen dünyanın bile farkında olmadan içkisini içiyordu.

Adam, sanki kendisine bakıldığını hissetmiş gibi kafasını kaldırıp göz göze geldiğinde Ece, birini dikizlemenin verdiği anlık utançla hemen kafasını önüne çevirdi. "Eee... Ne var ne yok? Nasılsınız?" dedi arkadaşlarına.

Gürkan "Her zamanki gibi annemin beni evlendirmek için kurduğu baskıya dayanamayıp evden kaçtım," dedi alayla.

Ece, "O, ikinizin genel durumu oldu artık, yeni bir şeyler var mı?" diyerek ikisiyle de dalga geçti.

Kenan "Bende var," dediğinde Ece, tek kaşı havada gülüp "Yine kimi düşürdün oltaya?" diye sordu.

"Henüz düşmedi, ama afet bir şey. Onu aklımdan çıkaramadığım için kalktım geldim."

Gürkan şaşkın bir şekilde Kenan'a baktıktan sonra "Daha iki gün evvel konuştuğumuzda hiç bahsetmedin," dedi sitemle.

"Yeni karşılaştık daha ahu gözlüyle, anlatmaya ancak fırsat oldu. Dul, benim üst kata kiracı geldi."

Ece sırıtarak "Şimdiden üstlü altlı... Yakın dövüş başlamış desene. Buraya geleceğine kadının kapısına gitseydin ya!" dedi.

"Kapısına gitmemek için geldim buraya. Bu kadın öyle yırtık tiplerden değil, belli, çok naza çekecek kendini. Ama Allah için çok güzel, her türlü beklemeye değer yani."

"İyi bakalım, sana kolay gelsin. Senin yeni ahu gözlüye; şerefe!"

"Şerefe!"

"Şerefe!"

Üç arkadaş, Ece'nin önderliğinde bardaklarını tokuşturdular. Gürkan, sahneye bakıp sırıtarak Kenan'a döndü. "Yazık oldu şu an başka birinden hoşlanıyor olman."

"Niye?"

"Baksana, yeni vokal kız gözlerini senden alamıyor."

Kenan, sahneye baktığında şarkı söyleyen kızla hemen göz göze geldi. Kız, hiç çekinmeden Kenan'ın gözlerine bakmaya devam edip öpücük yolladı. Ece, sıkıntıyla birasından bir yudum alıp "Vokal diye yine lokal bir orospuyu işe almışız iyi mi?" dedi.

Kenan, Ece'ye dönüp "Kıskanma kız güzel diye," dedi. "İşten çıkaracaksanız da biz, bir iki kez takıldıktan sonra gönderirsiniz."

"Yok ya! Senin uçkurunun keyfi mi belirliyor benim arkamdaki ekibi? Senin ahuya ne oldu hem?"

"O ahu zor düşecek belli, aradaki vakti boş geçirmemek gerek."

"Ulan seni gördükçe erkeklere olan mide bulantım bulimia-ya[1] dönüşüyor. Ne iğrenç adamlarsınız be!"

Gürkan iki elini havaya kaldırıp "Beni katma hiç!" diyerek itiraz etti. "Benim yıllardır yaşadığım bir ilişkim var Fatoş'la."

"Ama ailene bir kez bile Fatoş'tan bahsetmedin!" diyerek bastırdı Ece. "Annen, sana kız bakıyor, sen de hiç itiraz etmiyorsun benim sevgilim var diye."

Gürkan, köşeye sıkışınca cevap vermek yerine telefonunun ekranından saatini kontrol etti. "Fatoş demişken, ben kalkayım. Bekler şimdi beni, bu gece uğrarım demiştim."

Ece, onaylamaz bakışla ikisini de süzüp başını olumsuz anlamda salladı. "Sizin gibi adamları Fatoş gibi zavallılar bulur, bu zavallı gibi adamları da fettan karılar," diyerek arka masadaki yalnız adamı gösterdi. Gürkan ve Kenan arkaya dönüp adama baktılar. Kenan "Kim o?" diye sorduğunda Ece "Bilmiyorum," dedi."Hep yalnız geliyor, sünger gibi içip

---

1 Bulimia: Yunancadaki karşılığı öküz gibi acıkmak olup günümüzde aşırı yeme durumu ardından kilo kontrolü için kendini zorlayarak kusma ya da az beslenme durumunu içeren psikolojik bozukluğa verilen isimdir.

gidiyor sonra. Asıl dert sahibi o adam işte, kim bilir neler yaşamıştır?"

Kenan, umursamaz bir şekilde "Boş ver şimdi elin herifini de vokal kızın adını de bana," dedi.

"Yosma."

"Dalga geçmeyi bırak be kızım! Alan razı veren razı, neye bozuluyorsun? Desene adını kızın!"

"Ne dalga geçicem seninle be! Anasıyla babası kızdaki potansiyeli daha kız beşikteyken görmüşler herhalde ki kızın adı, *gerçekten;* YOSMA!"

"Belki seninki gibi sahne adıdır. Öyle isim mi olur lan?"

"Değil, üç gündür kızın adına gülüyoruz. Betül Abla, kızın kimlik fotokopisini istemiş sigortasını başlatmak için, ismini görünce de hep birlikte koptuk. Kıza sorsan onun adı şahane güzel, millet salak. Neymiş efendim, yosma Arapça güzel kadın demekmiş aslında ama kimse bilmiyormuş."

"Öyle mi peki gerçekten? Yani yosma Arapça güzel kadın mı demekmiş?" diye Gürkan sordu.

Ece bıkkınlıkla "Öyle olsa kimin umurunda, burası Birleşik Arap Emirlikleri mi?" diye çıkıştı.

Ece'nin fırçasından daha fazla nasiplenmek istemeyen Gürkan, iyi geceler dileyip masadan ilk kalkan oldu. Kenan da bir saat kadar sonra sahneden inen vokal kızla ayrıldı bardan. Ece, patronu Betül Hanım'la birlikte oturup sohbetine devam etti. Daha ilk söylediği biranın yarısına bile gelememişti. Zaten saatler öncesinde ısınan birayı içmeye yeltendiği de yoktu, çünkü tüm beyin hücrelerini ayağa diken bir merak sarmıştı onu. Vokal kıza ait son program da bittiğinde saat dörttü ve barın neredeyse tamamı boşalmıştı. Sabah altıda kapanan barda saat beş olduğunda sadece o adam ve çalışanlar kalmıştı. Ece de merakla

adamın kalsın merek ederek bekliyordu. Saçı sakalı birbirine karıştığı için seçilemese de bir zamanlar genç ve güzel hatlara sahip olduğunu düşündü Ece. Hayatın yorgunluğuyla çökmüş omuzlarının genişliği, atletik vücudunun var olan son kalıntısıydı. Defalarca gördüğü bu arka masadaki yalnız adam, artık Ece için Pandora'nın kutusu gibiydi; hem gizemliydi hem de içinde sadece umutlar sıkışıp kalmıştı...

Saddam, adama yaklaşıp "Kapatıyoruz," dediğinde adam kafasını usulca sallayıp cüzdanından para çıkardı ve hesabı ödedi. Para üstünü beklerken bile ayakta durmakta güçlük çekiyordu. Adam bardan çıkınca Ece, daha fazla dayanamayıp merakına yenik düştü. Adamla ilgilendiği anlaşılmasın diye attığı kaçamak bakışları elindeki birasına çevirip Betül Hanım'a "Bana müsaade," dedi. Tek tek selamlaşmak yerine, yeri süpürenden masaları toplayanlara kadar herkese topluca el sallayıp "Hayırlı sabahlar millet," diyerek çıktı bardan. Sağa sola bakınıp adamı aradı yol kenarında. On adım ilerde, çöpün dibinde kusuyordu işte. Arkasındaki barın kapısına bakıp biri geliyor mu diye kontrol ettikten sonra hızlı adımlarla adama doğru yürüdü. İş yerinde kimse Ece'nin özel hayatına karışmazdı ama elin sarhoşunu başına sarmasına da müsaade etmez, bir sürü nutuk çekerlerdi. En iyisi kimsenin görmemesi, duymamasıydı. Sadece bir köşede onu dinleyip bazı şarkılarında ağlayan bu adama uzaktan uzağa ilgi duyduğunu zaten kime, nasıl açıklardı?

Kusmayı yeni bitiren adama "İstersen seni evine bırakabilirim," dedi çekinerek. Adam, doğrulurken başını olumlu anlamda sallayınca, adamın yanında hayli kısa kalan Ece, kolunun altına girip destek oldu ona. Arabasının ön koltuğuna oturtup, emniyet kemerini bağladı ve kendi de şoför koltuğuna geçti. Arabayı çalıştırıp park yerinden çıkarırken gözü –arkasındaki araca çarpmamak için– park yerinde "Evin nerde?" diye sordu. Birkaç kez yinelese de sorusuna cevap alamayınca araba düz yola çık-

tığında adama döndü Ece ve adamın sızdığını anladı. Büzdüğü dudakları ve burnundan verdiği nefesin ardında söylenerek "Anlaşıldı, bana gidiyoruz," dedi.

KAKTÜS TEAM

2

Bıçkın Delikanlı

Geceyi Yosma'yla geçirdikten sonra Kenan, aklında hâlâ aynı gözlerle uyandı. Yabancı yataklarda uyanmaya alışkındı. Ama bu kızın, kendi bedenine koala gibi yapışmış olması alışılmadık bir durumdu onun için. Yapışkan olanlardan kurtulmak pek kolay olmuyordu. Bunu tecrübe ederek öğrenmişti maalesef. Ayakkabının altına yapışan sakız gibi uzadıkça uzayan ayrılık evreleri hiç ona göre değildi. Kızı uyandırmadan yataktan sıvışıp giyindi. Zaten dün gece tam bir felaketti. Adı Yosma olup da yataktaki her hareketi bu kadar yapmacık olan bir kadın; evrenin Kenan'a gösterdiği kocaman bir orta parmak gibiydi.

Sabaha karşı kendi evine gitti ve duş alıp biraz uyumak için yatağına uzandı ama uyuyamadı bir türlü. Çünkü gözünü açsa da kapasa da daima bir kaplana aitmiş gibi keskin bakan o sarımsı ela gözlerle karşılaşıyordu. Gün açınca zaten uyuyamamış olduğu için kalkıp işe gitti. İşte de vakit geçirip kafasını meşgul edecek bir şey vuku bulmayınca öğlen vakti olmasına aldırmadan ortağı olduğu oto galeriden çıktı ve işine çok yakın olan apartmana vardı.

Bu eski apartmanda çocukluğu geçmişti. Anne, babası ve iki ablasıyla beraber bu apartmanın üçüncü katında tamı tamı-

na yirmi yıl yaşamıştı. Ablaları üniversiteye gidip okurlarken o, işi haytalığa vurup okumamıştı. Ama memur emeklisi babasının aksine kafası ticarete zehir gibi basar olunca KOSGEB desteği ile kurduğu küçük işte Allah yürü ya kulum demişti. Önce oturdukları apartmandaki daireleri bir bir satın almıştı, Nebahat Teyze'ninki hariç. Sonra ailesi için çok daha iyi bir semtten lüks bir daire satın alıp annesinin gönlünce döşemişti. Ama Kenan, o eve pek uğramıyor, hâlâ eski evlerinde tek başına yaşıyordu. Ailesine söylediği, iş ile eski evin yakın oluşu ve trafikte saatler harcamak istemediği olsa da asıl sebep rahat rahat çapkınlık yapabilmekti. Bekâr evi niyetine kullanıyordu varoş semtteki bu evi. "Dün gece niye eve gelmedin?" diye paylayan bir baba ya da "Nerede kaldın oğlum, meraktan öldüm!" diye ağlayıp insanı vicdanının yükü altında bırakan bir anne yoktu başında. Kafası rahat arkadaşlarıyla ya da istediği kadınla takılıyordu. Bu eski bekâr evine birlikte olduğu kadınları getirmezdi asla. Ya kadının evine gittiği ya da birlikte olduğu kadınları otele götürdüğü için eski komşularından annesine dedikodusu da ulaşmazdı. O küçük mahallede herkes tarafından ahlaklı, saygılı, edepli bir genç olarak biliniyordu. Bu imajı sarsmamak için de daima dikkatliydi. Annesi de babası da ahlaksızın kızı-erkeği olmayacağını düşünürlerdi ve Kenan'ın hovardalıklarının birini bile duysalar hiç iyi olmazdı.

Kendine çizdiği sınırları bu sebeple aşmazdı. Ta ki Ayşe'yi ilk kez görene kadar... Kucağında el kadar bebekle, elinde üç kuruş parayla kiralık ev arayan genç kadını görür görmez beğenmişti. Ayşe, kapalı olsa da Kenan'a göre masum bir kadın değildi. Tesettür her kadına namus ve ahlâk vermiyordu ne yazık ki. Kimileri gerçek kimliklerini topluma karşı saklayabilmek için pekâlâ o örtünün altına gizleniyorlardı. Kucağında bebekle, ayağında plastik terliklerle, Kenan için Ayşe de onlardan biriydi. Annesi de kapalıydı ve annesinin nurlu yüzü ile yalanlarla, sır-

larını kapatan Ayşe'yi aslı bir kefeye koyamazdı. Çaktırmadan Ayşe'yi izletiyordu yanında çalışan Bahri'ye ve öğrendiklerine göre Ayşe'nin yanında bozdurup bozdurtup harcadığı bir poşet altın takı ve çeyreklik vardı. Çantada gördüğü siyah poşetin sırrı, bu bilgiyle Kenan için çözülmüş oldu. Kimden ve nereden kaçtığı hâlâ gizemini korusa da Kenan'ın birkaç tahmini vardı. Muhtemelen evlenmek için yaşlı adamları oltaya alıp düğünden sonra altınlarla tüyen bir kaçaktı.

Bu sahtekâr kadın, Kenan'a karşı çok inatçı ve nazlı davranıyordu. Çocuğu peydahladığı adama âşıktı herhalde hâlâ ki Kenan ne yapsa henüz ilgisini çekmeyi bile başaramamıştı. Ama zaten daha yolun başındaydılar, nasılsa zamanla o altınlar tükendikçe yeni avlar için sağa sola bakınmaya başlardı. Eh mahallenin bıçkın delikanlısını da görürdü elbet bir gün.

Genelde gerçekten de yardımsever bir kişiliği vardı Kenan'ın ama bu kez Ayşe'nin ilgisini çekebilmek için göstermişti tüm hayırseverliğini ve eve taşınırken de her türlü kolaylığı sağlamıştı ona. Bu şekilde gücünü ve zenginliğini ispatlamaktı amacı. Ayşe gibi kadınların ilk aradıkları şeydi para. En azından Kenan böyle sanıyordu şimdilik, Ayşe'nin tanıdığı hiçbir kadına benzemediğini bilmeden...

Gece, eve geldiklerinde Ece, adamı arabadan dairesine taşıyabilmenin mümkün olmadığını anlayınca, çareyi sızan adamı uyandırmakta buldu. Hayli zor olsa da sonunda, yüzüne atılan bir şişe suyla gözlerini araladı adam. Sonrasında destek olup onu asansörle dairesine taşıdı. Adam, iyi kötü yürüyebilse de gözünü açamıyordu bir türlü. Ece, salondaki üçlü koltuğa yönlendirdi adamı ve bin bir güçlükle sonunda oturmasını sağladı. Adam,

bu şeyler mırıldanarak belime sarıldığında, Ece önce ne dediğini duyabilme merakıyla yaklaştı adama. "Kır çiçeğim..." dediğini anladığında ise üstüne alınıp mutlu olarak daha da sokuldu. Onu dinlemeye gelip içmesinin sebebinin, bu *kır çiçeği* olduğunu bilmeden adama istediğini verdi. Susuz kalmış bir zavallıya su veren gibi yavaş yavaş ama kaynağı asla kesmeden besledi narın teniyle adamın kaba, kuru kalmış tenini. Çok şey mırıldandı adam hatta ilişkinin en son noktasına vardığında ağladı bile, ama hiç gözlerini açmadı, daha doğrusu küp gibi sarhoş olduğu için açamadı. Ağlayarak sızan adamın, neden ağladığını bilmeden, gözyaşlarıyla eşlik etti Ece. Uyurken adama sarılıp o da ağladı. Ama uyandığında mutluydu.

Ece, yanında uyuyan gizemli adamı uyandırmamak için parmaklarının ucuna basarak kalktı yataktan. Sabahlığını üstüne geçirip mutfağa geçti. Adama mükellef bir kahvaltı hazırlamak için kolları sıvamış çalışırken, geçirdikleri geceyi düşündü. Belinde gezintiye başlayan ellerin arsız ama aceleci olmayan keşfini, Bay Gizemli'nin gömleğinin düğmeleri altında sakladığı hazineyi açığa çıkarmak için düğmeleri çözerken hissettiği acemiliği... Aslında acemilik değil de unutmuş olmaktı sorun belki de. Uzun yıllardır kimseyle ilişkisi olmamıştı Ece'nin, haliyle içinde zapt edemediği bir heyecanla yaşamıştı tüm duyguları yeniden.

Domates doğrarken, sebzenin rengiyle uyumlu ojeli tırnaklarının dün adamın hafif kıllı göğsünde nasıl dolaştığını hatırladı. Bu kez domatesle uyumlu olan yanaklarıydı, ısırdı dudağının bir kenarını. Bir şey vardı bu adamda onu kendine çeken. O gizemli havasıyla Ece'de uyandırdığı keşfetme duygusuna açlıktı asıl sebep. Ece bunu henüz göremiyordu ama uzun süredir tüm duygulara merakını kaybetmiş biriyken karşısına bu kadar ketum birinin çıkması; her tarafın gri gösterildiği bir resimde, tek renkli objenin incelenmesiyle eşti. Onu tüm detaylarını öğrenene ka-

dar tanımak, hakkındaki her şeyi bilmek istiyordu. Belki hoşuna gider belki de gitmezdi öğrendikleri, ama olsun. Öğrenmenin kutsallığıydı merakını kamçılayıp Ece'yi heyecanlandıran.

Kimdi? Neyin nesiydi? Onu bu kadar üzecek ne yaşamıştı? Ece, adını bile bilmediği adama, yara bandı olmak için şimdiden gönüllüydü. Kadınların, en büyük hatası buydu. İlişkilerinde, sevip sevilmek ya da eşit şekilde hayatı paylaşabilmek yetmiyordu onlara. İlla dramatik bir yön olmalıydı ki romantizm patlak verebilsin. Adam yaralı olsun ki yaralarını sarsın ya da gizemli olsun ki onu çözerken adrenalin kana karışsın. Oysa ne yaralıya duyulan merhametli aşk ne de çözülmeye çalışılan bir bulmaca... Ece, henüz ayırt edemediği bu duyguların tuzağına düşüp adama duyduğu acımaya; hoşlanma, adamın hayatını öğrenme macerasınaysa; ilgi duymak, dedi.

Hazırladığı sofraya geri çekilip şöyle bir baktı ve her şey hazırdı. Yatak odasına geri dönüp adamı uyandırmak için yatağa uzandı. İyice sokulup sakallarını karıştırıp dudağına bir öpücük kondurdu adamın.

"Duygu..." diye mırıldanarak uyandı adam, yüzünde hafif bir tebessümle.

Başka bir kadının adını anarak gözlerini aralayan herife kaşlarını çatarak baktı Ece. Hepsi mi aynıydı bu itlerin? Pis ayyaş adını doğru söyleme zahmetine bile girmemişti. Tam adama haddini bildirecekti ki adamın şaşkın bakışlarının etrafı inceleyip Ece de öfkeyle kilitlenip kalması onu durdurdu. Manyak mıydı neydi? Niye yiyecek gibi bakıyordu?

Adam "Dün gece ne oldu?" diye kükredi.

Ece, gözlerini devirip kollarını göğsünün üstünde kenetledi ve "Dün gece ne oldu, hiç hatırlamıyorum triplerine girmene gerek yok! Kocaman insanlarız, bir gecelik bir şeydi işte. Korkma bir ilişki ya da beklenti içinde değilim!" dedi sertçe.

Ama adamın derdi bu değildi, bekâretini kaybetmiş bakire bir kız gibi pişman ve öfkeliydi. Durum bu kadar garip olmasa Ece kızabilirdi herife ama adamın davranışları, sanki Ece, onu kullanmış ve sarhoşluğundan istifade etmiş gibiydi.

"Nasıl böyle bir şeyi yaparsın?"

"Aaa manyağa bak be! Görende bağlayıp tecavüz ettim zanneder! Sen de gayet istekliydin!"

"Sarhoştum! Fırsattan istifade beni evine götürmek tam da senin gibi bir kadının yapacağı şey!"

"Ağzını topla! Yoksa ben bir dağıtırım ömrü billâh bir daha toplayamazsın! Adam kıtlığı mı var sanki de illa seni yatağa atmak için o kadar çabalayayım? Kusup duruyordun, sevabına evine bırakalım dedik, sızdın. Ben de kendi evime getirdim seni. Bir de dip not düşmek istiyorum; sen, benim üstüme atladın ilk!"

"Ben, aileme senin gibi bir kaltak için ihanet etmem!"

Adamın hırlayarak suratına söylediği son cümle Ece'yi olduğu yere mıhladı. Söylediği kelimelerden çok, yüzünün önünde salladığı yumruğunda fark ettiği detaydı onu donduran. Alyansı vardı adamın. Serçe parmağında da bir yüzük vardı ve Ece, bu yüzükleri dün gece gördüğünde dikkatli bakmamıştı. Yüzük parmağında ve serçe parmağında olmak üzere iki yüzük olduğu için aksesuar niyetine takıldığını düşünmüştü ama şimdi dikkatli bakınca bal gibi de alyanstı. Adamın niye iki alyans taktığı bir an düşüncelerini kaplasa da dikildiği yerde, etrafında dolaşıp dün gece, yere saçılan kıyafetlerini toplayan adamın evli olduğunu anlamasıyla gözleri doldu. Neyse ki adam hızla giyinip fişek gibi çıkmıştı evden. Kapanan dış kapının şiddetli sesiyle Ece çözüldü, donmuş gözyaşları da tabii...

Gürkan, Fatoş'a gittiğinde saat neredeyse ikiydi. Pijamaları içinde ve kafasındaki kuş yuvası topuzla hayli bakımsız görünüyordu. Ama onu şu an çirkin gösteren suratındaki bu ifade, diye düşündü Gürkan. Kavisli kaşları kaldırıp, Gürkan eve girerken elini kapı pervazına dayayarak ona engel oldu. Derin bir nefes çekip Fatoş'a "Yine ne oldu?" dercesine baktı. Fatoş, sessiz soruyu hemen cevapladı. "Neredeydin bu saate kadar?"

"Kenan'la, Ece'nin bardaydık."

"Bir mesaj yazıp söylemek zor mu geldi? Eşekbaşı mı var burda? Kaç saattir seni bekliyorum, ha geldi ha gelecek diye! Yarın sabahın köründe işe gideceğim ben!"

"Fatoş, bıktırdın artık bu saçmalıklarla!"

"Bıktıysan, siktir git! Kapı orda! Daha fazla oyalamamış olursun beni de! Beş senedir bekliyorum!"

"Neyi bekliyorsun?"

"Evlenmeyi tabii ki!"

"Annemlere diyemiyorum, biliyorsun."

"Çocuk musun sen be! O ne öyle, sokakta oynamak için anasından izin alamayan çocuklar gibi! Kendine ait işin gücün var, göğsünü gere gere de!"

"Ben bir kadın için beni doğuran annemi karşıma almam! Ayrıca işi babamın verdiği parayla kurdum. Nankörlük edemem!"

"Ben sana beş yılımı verdim ama benim için *bir kadın* derken nankörlük etmiş olmuyorsun? Ya söylersin ilişkimizi ya da bu iş burada biter!"

"Tamam lan! Ama ailem seni istemediğini söylerse bu konuyu bir daha açmak yok."

"Tamam."

Fatoş, beklemekten sıkılmıştı artık. O da yaşı ilerlemeden düzenini kurmak, katıldığı düğünlerde ne zaman evleniyorsun,

sorusuna cevap bulmak ve başkalarının kini değil, artık kendi çocuklarını sevip okşamak istiyordu. Gürkan'ın ailesi çok muhafazakârdı, farkındaydı bunun. Ama ortama uyum sağlayabileceğine inanıyordu Fatoş. Kendisi istemezlerse de inceldiği yerden kopsundu. Artık, Gürkan'ın bu pasif tavrı katlanılmazdı çünkü. Otuzuna hepi topu üç yıl kalmıştı.

Gürkan içinse durum Fatoş'un zannettiği kadar kolay değildi. Ailesini çok iyi tanıyordu ve Fatoş'u istemeyeceklerine emindi. Şimdi gizli olan ilişkisi, Fatoş'tan bahsetmesiyle ortaya çıkacaktı ve Gürkan'ın Fatoş'la buluşması ya da bazı geceler onda kalması imkânsız olacaktı.

Sabah, kahvaltı için eve geldiğinde Meral kapıyı açıp "Gelmeseydin annem babamı fişteklemeye başlamıştı yine," dedi.

Gürkan, sıkıntıyla "Tahmin edebiliyorum," deyip kahvaltı sofrasına doğru yürüdü. Annesi, kaşını kaldırıp babasına işaret edince Necmettin Bey "Yine bütün gece neredeydin?" dedi.

"Kenan'da kaldım," diye sık sık söylediği yalanı söyledi. Kezban Hanım, eşine sözü bırakmayıp başladı söylenmeye.

"Evin yurdun belli olsun! Kaç yaşına geldin evladım, al şu dünyalar güzeli Nisa'yı sen de kurtul biz de!"

Gürkan, artık sürekli duymaktan sıkıldığı cümlelerin arasında geceden beri yaşadığı gerilimi hissetti. Fatoş da annesi de bir evlilik türküsü tuttumuş gidiyorlardı. Sonunda çatalını gürültüyle tabağına bırakıp "Nisa'yla evlenemem anne," dedi.

"Daha hiç görmedin ki kızı, niye hemen kestirip atıyorsun? Annesi babası, köylümüz. Yöremiz bir töremiz bir, tanışsan zaten sen de evet dersin."

"Yok annecim, tanışmaya lüzum yok çünkü ben başkasını seviyorum." Sonunda söylemişti işte. Fatoş görse gurur duyardı kesin onunla.

Kezban Hanım'ın yüzü düştü, sesi kesildi birden. Necmettin Bey "Kimlerden? Biz tanıyor muyuz?" diye sordu.

"Hayır, baba. Ama isterseniz yarın getirir tanıştırırım."

Meral, merakla "Nasıl tanıştınız?" diye araya girdi.

"Bizim arabaları aldığımız firmada çevirmen, Almanya fuarında tanıştık birkaç yıl evvel."

"Ha yıllardır bu kızla gezip tozarken bizi de burada eşekbaşı gibi anırtıyorsun oğlum, öyle mi?"

"Yok anne, tanışmamız o zamana dayanıyor ama yeni yeni sevgili olduk," diyerek yalan söyledi Gürkan, ama bu yalan bile yeterli gelmemişti ailesine. Sevgili olan ya da flört eden bir kıza hiç de hoş bakmadıklarını biliyordu. Zaten babası sevgili kelimesini duyar duymaz "Hasbinallah!" deyip sofradan kalktı. Annesi ise "Kim bilir kimin artığını topluyorsun?" diye söylenip durmaya devam etti, Gürkan'a zehir olan kahvaltı boyunca. Fatoş'la ailesi aynı ülkede, iki farklı cumhuriyet gibiydiler. Hem de oldukça farklı rejimlerle yönetilen iki cumhuriyet.

Meral, babasının sofradan kalkmasını fırsat bilip "Kenan Abi'nin üstüne yeni bir kiracı taşınmış biliyor musun abi?" diye sordu.

Gürkan, konuyu kendi üstünden uzaklaştırmak için fırsatı değerlendirip "Biliyorum," dedi.

"Abi, kadının kocası neredeymiş, sen biliyor musun?" diye zaten bildiği soruyu teyit etmek için sordu.

"Ölmüş."

"Nerden gelmiş peki bu kadın, buralara yabancı çünkü belli?"

"Bilmiyorum, Kenan'ın bildiğini de sanmıyorum. Mahalleye yeni taşınan birinin GBT sorgulamasını sen yaparsın bir tek!"

Kezban Hanım "Merak iyidir bazen," diyerek sözü yine Gürkan'a getirmeyi başardı. "Alacağın kişinin soyunu sopunu bilmek gerek mesela!"

Gürkan daha fazla dayanamayıp gözlerini devirerek kalktı masadan. Kezban Hanım, giden oğlunun ardından baktıktan sonra kızı Meral'e dönüp "Sen tanıyor musun, bunun kırığını?" dedi kızarak.

"Yok anne, ben ne bileyim? İlk defa bu sabah duydum ben de sizin gibi."

"İyi bakalım, ye şu kalan yumurtayı da israf olmasın, günahtır."

"Yok, doydum ben. Zaten diyetteyim."

"Eee aferin sana, hadi o zaman kaldır sofrayı daha bir dünya iş güç var! Saat on bire kadar kahvaltı sofrasında oturuyorsun. Genç kız dediğin ateş parçası gibi olacak, her işini görecek. Bak bakalım o zaman kilo falan kalır mı?"

Meral, annesinin her zamanki azarını dinleyerek sofrayı kaldırdı. Annesi mutfaktan çıkar çıkmaz da kalan sucuklu yumurtayı midesine indirdi. Meral, birileri onu yiyip içerken görmezse diyetin hatta orucun bile bozulmadığı varsayarak yaşıyordu. İradesizliğine kılıf uyduramayacağı için daima diyette olduğunu söyleyip etrafta biri varken az yiyor, yalnız kaldığında ise abur cubur ne bulursa tıkınıyordu. Ah bir zayıflayabilseydi, o zaman Kenan'ın gözü ondan başkasını görmezdi. Ama kör talihi yüzünden ne yese yarıyordu, onun ne kabahati vardı!

Bir derdi olunca hep midesi kıyılıyordu. Şimdi de Kenan'ın üst katına yeni gelen kiracıyı takmıştı kafasına. Kadın, çok güzel ve gençti, Meral'in tam aksi şekilde. Üç aylık bebeği varken nasıl o kadar zayıflayabilmişti? Aman çırpısı seyrek bir duldu işte, Kenan'a eş olacak değildi ya! Kimse bilmese de Kenan'ın dullara olan merakını bilen Meral, kendi tesellisinde samimiyet bulamayınca bir parça ekmek koparıp çikolata sürdü üzerine ve ağzına attı. Olsun, o Nesrin karısını bıraktığı gibi, hevesi geçince onu da bırakırdı nasılsa. Hem bu kadın kapalıydı, yapmazdı

öyle şeyler. Sonuçta dişi köpek kuyruk sallamazsa erkek köpek ısırmaz, diye düşündü sığ kafasının içinde Meral.

Ayşe, yeni evine alışıp mahalleyi öğrenene kadar oğluyla kendi halinde sakin bir hayat sürdü bir iki hafta. Ama hazıra dağ dayanmaz demişler, Ayşe'nin hazırdaki altınları da tükenmek üzereydi. Bir an önce iş bulmalıydı. Tek dert ortağı Nebahat Hanım'a açtı konuyu. Kadıncağız yine en saf duygularıyla "Kenan'a diyelim. O, sana uygun bir iş bulur," dedi. Ayşe, tanımadığı kimseye gebe kalmak istemediği için "Birine söylemeden de bulamaz mıyız? Kimseye zahmet vermek istemiyorum," dediğinde Nebahat Hanım, anlayışla başını sallayıp gülümsedi.

"Çok gururlusun. Gurur, bir kadındaki en asil duruştur. Ama fazla mağrur olursan kibrine yenilirsin. Yeri geldiğinde yardım istemekten çekinme. Ne demişler; isteyenin bir, vermeyenin iki yüzü kara."

Nebahat Hanım'ın ne demek istediğini anladığını sanmıştı oysa çaresizlik denen o derin kuyuya düştüğünde, ilk başta takındığı o burnu havada, mağrur duruş yüzünden düştüğünü ancak anlayabilecekti. İnsanı, her daim yere yüz üstü düşüren de bu değil miydi? Etrafımıza bakma gereği bile duymadan, gözümüzü kapatıp başımızı en mağrur ifademizle havaya kaldırarak yürüdüğümüzde ilk engelde tökezleyip yere kapaklanırız. Yerden kalkışımız, düşüşümüzden bile komiktir. Yerden kalkmamız için uzatılan elleri, gerek olmadığını göstermek için büyük bir kibirle geri çevirir ve çamur içindeki yüzümüzde hâlâ kibrimizi taşımaya çalışarak zorlanırız. Tekrar dik durabilmek daha da zorlaşır. Oysa uzatılan eli tutmak için, taşıdığımız –o benliğimizden ağır– kibri bir bırakabilsek, hayat hepimiz için

daha kolay olabilirdi. Nebahat Hanım, tecrübelerinden çıkardığı dersler sayesinde bunu biliyordu. Şimdilerde tek dostu olan genç hanıma da anlatmak istedi yaşadıklarını ama yine, defalarca yenildiği gururu el vermedi.

Konuyu, açıldığı noktaya çevirip "Sana, evine yakın bir yerden iş bulmak gerekiyor," dedi.

"Doğru, ben hâlâ pek bilmiyorum buraları," diyerek onayladı Ayşe.

"O da var elbet ama ben, bebek için demiştim. Bebeği alıp işe gidemezsin. Sana bulacağımız iş; hem eve yakın olmalı hem de çalışma saatleri kısa olmalı."

"Bebeği işe götürsem ne zararı olur ki? Bizim orda kadınlar, ırgatlığa giderken bebeklerini de yanlarında götürürlerdi."

"Burası, büyük şehir... Çocuğunla işe gidemezsin ama dert etme ben, bakarım minnoşa."

"Size yük olmak istemem. Zaten hem eve yakın hem de yarım gün iş bulmak imkânsız. Boşuna sizin de kafanızı şişiriyorum."

"Yük olmak ne demekmiş? Duymamış olayım! Mehmet'e ben bakıyorum. İş için de mahalleliye bir haber salarız, olur biter."

Ayşe, aradığı kriterlerde iş bulmasının pek de mümkün olmadığını düşündüğü için daha fazla itiraz etmedi Nebahat Hanım'a.

Ama Ayşe'nin kendini ilk kez şanslı zannettiği bir hızla "İş buldum sana," dedi, bir hafta sonra yaşlı kadın. İlk iş Kenan'ın oto galerisindeydi, yerleri ve camları silip içecek servisi yapacaktı. Ayşe, müşterisi daha çok erkekler olan bir yerde bu şekilde çalışmaktan rahatsızlık duyacağını söyleyip reddetti hemen. İkinci iş ise mahalledeki esnaf lokantasındaydı. Buranın müşterisi de erkeklerdi ama burada, mutfakta çalışacak ve servis yapmayacaktı.

İkinci iş daha makul geldi Ayşe'ye. Hem Nebahat Hanım, lokantanın sahibi İsmail Bey'le çalışma saatlerini de konuşup anlaşmıştı. Adam ilk başta Nebahat Hanım'a itiraz etmişti çalışma saatleri için ama Ayşe'yle beraber görüşmeye gittiklerinde hemen U dönüşü yapıp kabul etmişti Ayşe'nin üç saatte bir, yarım saat mola verip zaten yürüme mesafesinde olan evine gitmesine. Sözde bebeği görüp yumuşadığını söylese de İsmail'in fikrini asıl değiştiren Ayşe'nin güzelliğiydi.

Kendisine göz koyulduğundan habersiz, eve dönen Ayşe'nin sevinçten yüzünde güller açıyordu. "Çok bi' para değil vereceği ama kirayı ve faturaları öder. Gerisini birikmişten idare ederim. Mehmet, altı aylık olunca nasılsa ek gıdaya geçeceğim. İşte o zaman tam zamanlı çalışırım ve maaşım da artar."

Nebahat Hanım "Kenan'ın yanında çalışmayı kabul etseydin keşke. Kenan oğlum, istediğin kadar bebeğinin yanına gelmene de bir şey demezdi, maaşını da tam verirdi," dedi.

"Zaten çok az paraya kiradayım evinde, bir de beleşe maaş alıyor olmak istemem. Hakkımla, alnımın teriyle kazanmak istiyorum."

"Sen bilirsin kızım," dedi, bir yandan da Kenan'ı düşünerek. Ailesi ne güzel yetiştirmişlerdi bu çocuğu. Kimsesiz bir kadına kol kanat germek için elinden geleni yapıyor, diye düşündü, Kenan'ın Ayşe'ye yaklaşabilmek için fırsat kolladığından bihaber.

Kenan, oto galerinin önünden Nebahat Teyze'yle geçen Ayşe'yi görünce midesinde bir boşluk oluştu, kalbi saniyelik olarak durdu. O anı, uzaktan da olsa Ayşe'yi izleyerek keyifli bir sırıtışla geçirdi. Ayşe, üzerindeki o büyüleyici etkiyi de alıp götürdükten sonra dehşete düştü Kenan. Bu şekilde kalbi teklemeyeli yıllar

oluyordu. İkinci kez böyle hissetmesine sebep olan kadın, Ayşe'ydi ve önceki tecrübesini düşününce kendine gelmesi gerekirdi. Önceden olanları düşünmemek için içmeye başlamış, hayata döndüğünü ispatlayabilmek için her gece feneri başkasının yanında söndürür olmuştu. Aptallıktı bu şekilde kapılmak, bir kez daha aynı tuzağa düşmek. Kendine verdiği sözleri hatırlattı en derindeki o yaralı genç adam. Hemen duruşunu düzeltti oturduğu koltukta ve geriye yaslandı. Güzelliği ve gizemiydi Ayşe'yi bu kadar özel kılan, o kadar. Daha ötesi yoktu, olmamalıydı, *ASLA!*

Çalan telefonun sesiyle dünyaya döndü ve arayanın annesi olduğunu görünce azar işitmeye hazırladı kendini. Suçunu biliyordu; kaç gündür ailesini ne aramış ne de görmeye gitmişti. "Efendim, annelerin en güzeli," diye yağ çekerek açtı telefonu.

Ama Halime Hanım'ın karnı toktu bu numaralara. "Annen var mıydı senin?"

"O nasıl söz annecim?"

"Kitabın ortasından, sözün özü, en doğrusu! Madem annen var da kaç gündür niye arayıp sormuyorsun hayta?"

"İş güç annecim biliyorsun durumları."

"Bilmiyorum efendim! Baban kaç gündür canıma okuyor, bu oğlanı sen böyle şımarttın diye. Haklı da adam, ben yüz verdikçe sen iyice başına buyruk oldun!"

"Anne, duyan da on altı yaşındayım sanır."

"Keşke on altı olaydın, iki azarlar bir kulağını çeker eve götürürdük seni. Şimdi ne mümkün seni görebilmek? Bu akşam yemeğe geliyorsun bize, itiraz istemem ona göre! Bak, ablanlar da geliyor."

"Annecim, itiraz edeceğimi nerden çıkardın?"

"İtiraz etmiyorsun ama itaat de etmiyorsun!"

"Tamam, anne. Söz veriyorum, bu akşam yemeğe geleceğim. Gelirken istediğin bir şey varsa getireyim."

"Yok, sen kendini getir yeter."

"Peki annecim, görüşürüz o zaman."

"Hemen kapat, hâl hatır sorma zaten."

"Akşama yanına geleceğim ya zaten anne, o zaman bol bol konuşuruz."

"İyi bakalım, öyle olsun."

"İyi günler annecim. Babama selam söyle."

"Aleyküm selam, sana da iyi günler."

Sonunda telefonu kapatınca derin bir nefes verdi Kenan. Ailesi, bu yaşta bile daima boğacak kadar sıkıyordu onu. Uzun aralıklarla ailesini aramasının tek nedeniydi bu davranışları ve bir türlü bunu anlayamıyorlardı. Ama babasının yanında annesinin azarı sevgi sözcükleri gibi kalıyordu. Kenan, hayli can sıkıcı bir geceye kendini hazırlayarak geçirdi tüm gününü ve akşam olunca, annesi bir şey istememiş olsa da tatlı ve yeğenlerine oyuncak alıp arabasına atladı.

Şehir içinde ıstırap dolu iki buçuk saatlik trafik çilesinden sonra sonunda ailesinin oturduğu sitenin kapısına gelebilmişti. Bu sitenin en sevdiği yanı, kendisine olabildiğince uzak bir ilçede oluşuydu. Her biri denizi gören lüks apartmanlar, sıra sıra dizilmişlerdi. Ailesinin oturduğu apartmanın önüne geldiğinde aracını misafir araçlar için ayrılan yere park etti ve asansöre binip en üst kata bastı.

Eve girene kadar, yeğeni Alp'i görecek olmanın mutluluğunu düşünüp kendini teselli etti. Ama zile bastığında kapıyı, kılkuyruk eniştesi açınca tüm mutluluğu silindi. Bu sümüklü böcek herifin hayatta iyi yaptığı iki şey olmuştu; o da yeğenleri Alya ve Alp. Zaten çocuklar, babasından çok, dayısına yani Kenan'a benziyordu, çok şükür!

"Hoş geldin kayınço, evin yolunu bulabilmişsin, hayret!"

"Asıl sen hoş geldin, hem yolunu niye unutayım?"

"Uğramıyorsun hiç."

"Uğramasam da yolu unutmam, merak etme. Ev benim, insan mülkünün yolunu, yerini unutur mu hiç?"

Büyük ablası Seren'in eşiydi Kürşat ve asla Kenan'la yıldızları barışmamıştı. Bir doksana yakın boyuyla orantısız derece zayıf olan kilosu, kısa kesimli kıvırcık kısa saçları, karga burnu, aşağı dökük duran kaşlarının altında, minik birer böceğe benzeyen kara gözleri, ince bir çizgi şeklindeki ağzı, o ağzın içindeki yarısı porselen yarısı dolgulu sarı dişleri... Her şeyiyle iğrençti bu herif. Ama Kenan'ı irrite eden fiziksel özelliklerinden ziyade karakteriydi. Kenan'ın babasının bir emekli maaşından başka şeyi yoktu. Kenan, mal mülk sahibi olduğundan beri, anne ve babasını rahat ettirebilmek için elinden geleni yapıyordu. Bu dubleks daireyi almıştı, sonra bir de araba. Eniştesi Kürşat, sülük gibi ailesine yapışmıştı ve Kenan'ın ailesine sağladığı olanakları sömürmek için fırsat kolluyordu. İşin ilginç kısmı, Kenan'ın gördüğü bu durumu, küçük eniştesi İlker dışında kimse göremiyordu. Kürşat, yalakalığıyla iyi damat rolünü hakkını vere vere oynuyordu daima.

Buna rağmen yirmi dokuzunda, yakışıklı, hali vakti yerinde bir dişçi olan İlker de zekâsı sayesinde Kürşat'ı çok çabuk çözmüştü. Beleşçi herifin tekiydi Kürşat, kendisini de defalarca sömürmeye çalışmıştı. İlker, bir yere kadar Kürşat'ın bu davranışlarını tolere etmişti ancak Kürşat, bir arkadaşını İlker'in kliniğine yollayıp ardından muayene ücretinden pay isteyince, o da Kenan gibi sınırı çekmişti bu adama.

Salona girdiklerinde, Kürşat'ın beş karış asık suratını görüp memnun oldu İlker. Belli ki Kenan yine ağzının payını vermişti Kürşat'a. Kenan, İlker'le samimi bir şekilde kucaklaşıp selam-

laştı. Sonra da başköşede haberleri izleyen babasının elini öptü. Altmış beş yaşındaki, kafasının arkasından başka yerinde saç kalmamış, kalanı da beyazlamış olan yaşlı adam görüntüsüne inat oldukça dinç biriydi. Bağa çerçeveli gözlüklerinin ardından kaşlarını çatarak baktı Kenan'a. Bıyığını memnuniyetsiz bir şekilde kıvırıp "Hele şükür, gelmeyi akıl edebildin!" dedi her kelimenin üstüne basa basa. Ağzıyla kuş tutsa babasına yaranamayacağını bilerek cevap verdi Kenan "İşler yüzünden baba. Yeni bir..." diye başladığı cümleyi "Kes bana palavra atmayı!" diye böldü Muhterem Bey.

Kenan'ın yüzü asılırken Kürşat, oturduğu koltukta iyice kaykılıp "Bu nesil böyle maalesef babacığım," dedi. Yüzünde her şeyi su götürmez derece bilen tek kişi olduğundan emin, o salak ifadeyle.

Kenan, gerginlik yaratmamak için dişlerini sıktı. Kırk yılın başında ailecek toplanmışlardı, keyiflerini kaçırmak anlamsızdı. Muhterem Bey, damadını onaylayıp "Öyle ya! Bir arayıp sormaz sonra da gelmiş iş güç diyor!" diye çıkıştı.

Neyse ki elinde tespihiyle Halime Hanım çıkageldi de Kenan'ı kurtardı. Dizlerindeki romatizmadan ötürü, yürürken sağ bacağını bir bütün olarak dizinden kırmadan öne atardı Halime Hanım. Çok kısa boylu ve tıknaz bir kadındı. Salonu adımlarken bile nefesi kesilmişti, ama yine de kocasına laf yetiştirebilecek güçteydi altmışındaki bu kadın. "Oğlanı her gelişinde azarlarsan tabii gelmez. Bir kere de hoş geldin oğlum deyiver."

"Savunma şunu bana! O, babası olduğunu hatırlamış mı ki ben ona evladım diye şefkat göstereyim?"

"Çocuk, işim vardı diyor. Başı kalabalık olmasa niye aramasın?"

"Biz de çalıştık zamanında Halime Hanım ama hiç anamızı babamızı unutmadık!"

"Canım, o, senin gibi memurluk mu yapıyor sanki? İş adamı benim oğlum, düşünmesi gereken kırk tane şey var. Hem kim demiş unuttu diye bizi? Unutsa saray yavrusu gibi ev alıp kapısına araba çeker miydi? Nankörlük etme Muhterem Bey."

"Her şey para mı hanım? Hâl hatır sorsa kâfi ama bunda nerde o düşünce?"

"Düşüncelidir benim oğlum, bak yine eli kolu dolu gelmiş."

Kenan, annesinin sözleri üstüne bir elindeki poşetleri hatırlayıp "Evet, tatlı aldım bize. Babamın sevdiği şöbiyetten de senin sevdiğin tel kadayıftan da var üstelik annecim," dedi.

Halime Hanım, oğluna sarılıp "Aman da annesini düşünürmüş, annesinin bi' tanecik oğlu," dedi. Muhterem Bey, homurdanarak kafasını tekrar televizyona çevirdiğinde Halime Hanım, hemen kaldırdığı kaşlarının altından onaylamaz bakışlar attı oğluna. Kenan, bu bakışların anlamını çok çok iyi biliyordu. "Baban aslında haklı ama ben, yine de seni korudum. Beni utandırma," demekti.

Kenan, mesajı aldığını gösterir şekilde gözlerini yumup açtı annesine. Bu sözsüz anlaşmadan sonra Kenan, Kürşat'la aynı yerde bulunmaktan hoşlanmadığı için "Çocuklar nerde anne?" diye sordu.

"Yukardalar, odalarında."

Aslında, ablası Seren ve eşi Kürşat, evlendikleri ilk yıllarda kendi evlerindeydiler ama ilk çocukları Alya doğduktan kısa süre sonra Seren'in işe dönmesi gerekmişti. Kürşat da bu bahanenin üstüne atlayıp Muhterem Bey ve Halime Hanım'ın yanına yerleşmişti, içgüveysi olarak. Tek fatura dahi ödemeden hatta bir domates bile almadan yaşıyordu bu evde, bu sülük herif. Tüm faturalar Kenan'ın hesabı üzerinde otomatik ödeme talimatına bağlıydı. Gıda harcamaları içinse, her ay para yatırdığı bir hesap kartı vermişti annesine.

Kürşat da Seren gibi öğretmendi ama –sözde ev almak için– ne kendi maaşından ne de Seren'in maaşından tek kuruş harcamıyor ve hepsini hesabına aktarıyordu. Yine Kenan'ın anne-babasına hediye ettiği arabayı Muhterem Bey ve Halime Hanım'a şoförlük etmeyi bahane ederek resmen kendi malı gibi kullanıyordu. Daima gezdiği aracın benzin parasını ise Muhterem Bey'den alıyordu. Kenan'ın, birisi anlatsa fıkra karakteri diyeceği bu adam, resmen hayatlarının ortasına çöreklenmişti.

Çoğu zaman Alya ve Alp için susmuş ve etkisiz kalmıştı Kenan, tıpkı bu akşamki gibi. Çocukların odasına girdiğinde ablası Seren de ordaydı. Otuz iki yaşındaki ablası, annesine sima olarak çok benziyordu ama huyları babası gibiydi. İdealist, tipik takıntıları olan egoist bir öğretmendi. Ben, her şeyi kuralına göre yaparım, ideolojisiydi resmen. Tabii kendinden iki yaş büyük kocası Kürşat'la evlenerek bir hata yaptığını asla kabul etmezdi, edemezdi. Çünkü bu, ben her şeyin en iyisini biliyorum ve en düzgün şekilde yapıyorum, diye her fırsatta caka sattığı meslektaşları, arkadaşları ve akrabaları tarafından alaşağı edilmesi demek olurdu. Boşanıp özgür kalmak yerine, kocasının her yanlış davranışına ulvi bir anlam yüklemeye başlamıştı. Kenan, geçen yıllar içinde artık ablasını tanıyamaz olmuştu resmen.

"Dayı!" diyerek fırladı çocuklar oturdukları sandalyelerden ama Kenan'la sarılmaları pek uzun sürmedi.

"Ne dedim ben? Dersler bitmeden bu masalardan kalkılmayacak!"

Süklüm püklüm kalktıkları masalara geri oturdu iki çocuk da. Kenan, bozulsa da belli etmeden çocukların yataklarından birine oturdu "Nasılsın abla?" diyerek.

"İyi değilim valla! Sinir hastası etti bu çocuklar beni!"

"Benim yeğenlerim akıl küpü, yaramazlık yapmazlar," diyerek çocuklara gülümseyip göz kırptı Kenan. Poşetteki oyuncakları çıkarıp "Bunlar da uslu durmalarının mükâfatı," dedi.

Çocuklar sevinçle oyuncakları kaptılar ama bu mutlulukları da anneleri tarafından engellendi. Alya'nın elindeki bebek evi de Alp'in elindeki uzaktan kumandalı araba da ellerinden alındı. Seren önce çocuklarını sonra da Kenan'ı azarladı.

"Alya, sen son denemeden aldığın o berbat sonuçtan sonra oyun oynamana izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

"Ama anne, sadece beş yanlışım vardı."

"Sınıfındaki Ayşegül'ün hiç yanlışı yok ama! Üstelik onun seninki gibi öğretmen ebeveynleri yok. Annesi ev hanımı, babasıysa inşaat işçisi... Öyle eğitimsiz bir aileden gelen kıza yenilemezsin!"

Kenan daha fazla dayanamayıp "Abla ne saçma konuşuyorsun?" dedi. "Yarışta mı bu çocuklar? Kendin dedin öğretmenim diye, senin eğitim ve çocuk psikolojisini benden iyi biliyor olman lazım. Böyle davranılmaz ki!"

"Evet, senden iyi biliyorum! Başarılı olmak için dikkat dağıtan her şeyden kurtulmak gerek ve tam disiplin de şart tabii! Eğer iyi bir lise hedefliyorsa çok çalışmalı, oyunla öldürecek zaman yok!"

"Ne lisesi? Alya daha on yaşında."

"Yani sadece dört yıl kaldı lise için yapılacak sınava."

Kenan, ne diyeceğini şaşırmış vaziyette ablasına bakarken elinde olmadan yıllar önceki babasını gördü ve midesi bulandı. Muhterem Bey de bu şekilde çocuklarını mükemmel olmaya zorlardı hep, kendisi mükemmel bir ebeveyn değilken...

"Abla, lütfen bari bu akşam rahat bırak çocukları; özledim ikisini de. Biraz oynayalım, mesela Alp'le yeni aldığım arabayla test sürüşü yapalım," diyerek uzaktan kumandayı havaya kaldırdı.

Seren küçümser bir edayla "Sonra senin gibi lise mezunu kalsın öyle mi?" dedi.

"Valla senin gibi delirmesindense benim gibi olması gayet makul!"

"Benim aklım gayet başında, aklı havada gezen sensin!"

"Abla, Alp yedi yaşında ve sen, sayıları yeni ezberlemesi gereken çocuğa sayı problemi çözdürüyorsun. Akıl, bunun neresinde?"

"Okulların müfredatları çok geride, başarı için şart bunlar. Zaten iki çocukla aynı anda ilgilenmek hayli zor, bir de sen gelip köstek oluyorsun."

"Niye ikisiyle de sen ilgileniyorsun? Babaları da öğretmen değil mi? Bir kez de o öğretsin."

"Kürşat, çok meşgul okulda... Her işten anlamasının en kötü tarafı bu, okulda her şeyi ona danışıyorlar. Bu yüzden de vakti yok."

"Abla sen inanıyor musun şu yalanlarına? Hayır, beni değil de kendini inandırmak için söylediğin bu yalanlardan ne zaman kurtulacaksın acaba?"

Seren, yalanının yakalanmasının verdiği sinirle kıpkırmızı oldu. "Doğru konuş enişten hakkında," dedi kuru bir sesle.

Kenan, bazen bu sülük herifin ablasına büyü yaptığını bile düşünürdü, çünkü Seren kadar mantıklı birinin böyle bir adamda takılı kalmasına başka bir izah getiremiyordu. Neyse ki bu tartışmanın iyi bir sonucu oldu ve sinirlenen Seren, çocukları yemeğe kadar azat etti."Yemekten sonra derse devam edeceğiz!" diye uyarmayı ihmal etmedi tabii. Kenan da bunu fırsat bilip bol bol eğlendi yeğenleriyle.

Bir saat kadar sonra odanın kapısında küçük ablası Kübra belirdi ve "Herkes sofraya," dedi. Çocuklar bir ağızdan "Teyze lütfen biraz daha!" diye mızırdanırken Kenan "Annenizi kızdırmayalım çocuklar, inin yemeğe de sonra tekrar izin alabiliriz bakarsınız," diyerek onları ikna etti.

Çocuklar koşarak aşağı inerken Kübra "İnsan bunların yaşam enerjisini gördükçe çocuk sahibi olmak istiyor," dedi.

"Ablam, o enerjiyi emip sömürmese daha güzel olurdu tabii... Senden iyi anne olur ama bak, daha dengeli bir mizacın var senin."

"Umarım ablam gibi bir ebeveyn olmam. Biraz yeni evli olduğumuz için biraz da ablam kadar baskıcı olmaktan korktuğumuz için çocuk sahibi olmayı rafa kaldırdık."

"Desene bu yıl da bebek sevemeyeceğiz."

"Çok istiyorsan evlen, sen yap."

"Abla sen de annem gibi başlama."

"Benden duymuş olma ama bu akşam ısrarla buraya çağırılmanın başka sebepleri de var."

"Yine mi evlilik?"

Kübra gülümseyerek, mesleğinin artısı inci gibi dişlerini ortaya çıkardı. İkisi aşağı inip sofraya oturduklarında çorbalar koyulmuştu bile. Yemek esnasında her şey gayet güzel gidiyordu. Eğlenceli sohbetlerde, konu konuyu açıyordu. Kenan "Sırf ben dişçiye gitmekten nefret ediyorum diye Kübra ablam diş hekimliği okudu," dedi abartıyla.

Kübra, gülerek "Hadi oradan sen de! Benim çocukluk hayalimdi beyaz önlük," diye itiraz etti.

İlker, tatlı bir şekilde bu güzel atışmayı noktaladı. "Ne sebeple olursa olsun, iyi ki Kübra gelmiş diş hekimliğine, yoksa okulda tanışıp birlikte klinik kurmaya karar veremezdik. En önemlisi de birbirimiz daha yakından tanıyıp evlenemezdik."

İlker, farkında olmadan tabu kelimeyi söylemişti. Halime Hanım "Ah Kenan'ın evleneceğini bilsem, değil klinik hastane açarım ben," dedi.

İşte konu yine dönüp dolaşıp evliliğe varmıştı. Kenan, kafasını tabağına indirip fırtınanın geçmesini beklerken annesi bir sürü gelin adayından bahsediyordu. "Herkese bir iyiliğin dokunuyor da Allah hâlâ bu yaşına kadar nasıl münasip bir eş nasip etmiyor, aklım almıyor. Yirmi yedi yaşına geldin!"

"Allah'ın işine akıl sır ermezmiş annecim. Hem Kübra ablam yirmi sekizinde evlendi ama ona hiç evde kalmış muamelesi yapılmadı. Sen cinsiyet ayırımcılığı yapıyorsun."

"Bırak sululuğu oğlum, ablan okudu kaç sene zaten. Okul bitip işini eline alınca da evlendi. Ama sen? Müzmin bekâr oldun. Nazar var kesin, kurşun mu döksek ki? Herkesin eksiğine koşuyorsun tabii, kesin birinin gözü değdi."

Kürşat, kayınpederinin gözüne daha çok girip Kenan'ı küçük düşürmek için "Abartmayın annecim," dedi. "Kenan'ın mahalledeki beleşçileri beslemek dışında ne yapmışlığı var da nazar değecek? Gören de hayır kurumu açtı sanır."

"Beleşçi beslemeyi seviyorum, doğrudur," dedi Kenan, Kürşat'ın gözlerine ima dolu bakarak. Halime Hanım'ın sözleriyle Kenan, her konudan hatta oturduğu masadan, bu dünyadan, güneş sisteminden koptu. "Hiç de bile Kürşat, Kenan daima iyilikseverdir. Benim biricik oğlum, daha geçenlerde bebekle bir başına kalmış bir kadına ucuza ev kiralamış. Nebahat Hanım, telefonda Kenan'ı öve öve bitiremedi. Ah bir evlense hiçbir eksiği yok benim oğlumun."

Masadakiler bu yeni bilgi üzerine dikkatlerini Kenan'a kilitlediler. Kenan'sa kendi zihninde Ayşe'ye kilitlenmişti yine. Babasının "Kimdir bu kadın?" demesiyle süzüldüğü, Ayşe'yle kaplı uzay boşluğundan yeryüzüne çakıldı.

"Garibanın biri, ben pek tanımıyorum. Nebahat Teyze daha iyi biliyor."

Kübra sadece basit bir merakla "Adı ne?" diye sordu. O ismin, kardeşinin yüreğinde kopan bir fırtına başlatıp midesine hortumla indiğini bilemeden.

Tüm gücünü toplayıp birçok anlam yüklediği o ismi, hiçbir anlam ifade etmiyormuşçasına söyledi Kenan; *"Ayşe..."*

KEKTÜS TEAM

3

Çakallar ve Akbabalar

Sabah havasını ciğerine çekerek apartmandan çıktı Ayşe. İşe başlayalı bir hafta olmuştu ve İsmail Bey, gayet iyi davranıyordu ona. Aşçı yamağı olarak çalışıyordu ve becerikliliği sayesinde iş arkadaşları arasında da sevilir olmuştu. Mutfaktaki üç kişinin tamamı kadındı, sadece garsonlar erkekti lokantada. Bir de daima kasa da duran patronu İsmail Bey vardı. Toplam on kişinin çalıştığı esnaf lokantası özellikle öğlen vakti çok ama çok kalabalık oluyordu. O yüzden sabah erken saatte mutfakta hummalı bir çalışmayla işe girişiyorlardı. Ayşe, sebzeleri soyup doğruyor bazen de soğuk meze ve salataları hazır ediyordu.

Yorucuydu aslında ama neyse ki tüm çalışanlar gibi akşam sekize kadar lokantada durmuyordu. Öğlen ikiden sonra mesaisi bitiyordu. Öğlene kadar da arada boşluk varsa emzirmeye gidiyordu ya da sağıp biberona koyduğu süt ile Nebahat Hanım besliyordu, minik Mehmet'i. Ayşe'yi şu sıralar huzursuz eden tek şey, ev sahibi Kenan'dı. Adam gölge gibi sürekli peşindeydi. Tıpkı bu sabah da olduğu gibi... Her sabah, Ayşe'nin lokantaya girişinden birkaç dakika sonra geliyor ve ilk müşteri olarak çorbanın hazırlanmasını bekliyordu. Öğlen yemeklerini de daima İsmail'in Esnaf Lokantası'nda yemeğe geliyor ve Ayşe, öğleden

sonra evine gitmek için çıktığında o da peşinden apartmana girip evine gidiyordu. Ayşe, ilk başta tesadüf olduğunu düşündüğü bu durum, sandığından sık tekrarlanınca Kenan'la asansöre binmek yerine merdivenleri kullanmaya başlamıştı.

Bu şehre gelmeden önce göze almıştı bu tip şeylerle karşılaşmayı, dik durup daha fazla yaklaşmasına izin vermediği sürece nasılsa sorun çıkmayacağını düşünüyordu. Elle tutulur bir şey yokken adamı suçlamak, kendini küçük düşürmek olurdu sadece. Bu kadar ucuza bir ev bulmuşken, ev sahibini kızdıracak şekilde karşısına çıkmak yerine, kaçmak en mantıklısıydı. Zaten memleketinde de böyleydi. Erkekler istedikleri ahlaksızlığı yapıp kadınlara askıntı olabilirlerdi ama kadın kendini koruyup bundan kaçınamazsa namussuz olan olurdu. Alışıktı böyle şeylere, perdeyi açıp güneşe bakacak olsa dünyanın dayağını yerdi abilerinden. En azından şimdi evine güneş girdiği için karışan yoktu. Ev sahibi peşinde dolaşsa ne olacaktı? Bir müddet sonra yüz bulamayınca sıkılır, vazgeçerdi elbette. Apartmanın altındaki bakkal Muzaffer Bey de sürekli Ayşe'ye laubali bir şekilde iltifatlarda bulunup duruyordu. Nasıl ki Muzaffer Bey'in söylediklerini duymazdan geliyorsa Kenan'ı da görmezden gelecekti. Bebeğiyle mutlu bir hayat sürerken bunlar canını sıkamazdı.

İş yerinde her zamanki rutinde bir gün geçirirlerken, Ayşe'nin patates soyarken parmağını kesmesi sonucu patronu İsmail Bey hemen yanında bitti. Kesik ciddi bir şey değildi, bir yara bandı yapıştırılsa yeterdi. Ama İsmail Bey "Niye dikkat etmiyorsun canım?" diye yumuşak başlı bir tavırla sorduğunda Ayşe, peşindeki çakallara birinin daha eklendiğini anladı.

"Önemli değil, basit bir çizik."

"Olur mu güzelim, ver bakayım eline."

İsmail Bey, elini tutmak isteyince Ayşe hemen iki adım geri gidip ellerini önündeki mutfak önlüğüne bastırdı. "Ben halle-

derim." diye kesin bir dille belirtip mutfakta bulaşıkçı olan kadının verdiği yara bandıyla, kesiği kapattı. Sonra da ortada dikilen İsmail Bey yokmuş gibi kaldığı yerden işine devam etti. Mutfakta kısa süreli bir gerginlik oluşmuştu. Ne Ayşe'den yirmi sene büyük aşçıbaşı abla ne de bulaşıkçı abla, bu tuhaf durumla ilgili yorum yapmışlardı. Ama Ayşe'ye bakışları o günden sonra değişmişti. Söylemeseler de Ayşe sezebiliyordu, arkasından konuştuklarını.

Zaten İsmail Bey de gün geçtikçe daha da yüzsüzleşip tüm lokanta çalışanlarının Ayşe'ye bakışının değişmesine sebep olmuştu. Ellili yaşlardaki bu bıyıklı, göbekli herif evliydi, hatta Ayşe yaşlarında iki de çocuğu vardı. Buna rağmen kasadan çok mutfakta durur olmuştu patron ve bu da lokantadaki yeni dedikodu malzemesinin ham maddesini oluşturuyordu. Ayşe, kapı dışarı edilmeden ev sahibi Kenan'la, işten atılmadan patronu İsmail'le, adı sözü çıkmadan alışveriş edebilmek için bakkal Muzaffer'le baş etmek zorundaydı. Her geçen gün etrafındaki çakalların uluması kuvvetleniyor, Ayşe ne kadar uzak dursa da kendi kendilerine yüz buluyorlardı.

İsmail Bey, artık Ayşe'ye lüzumsuz bir ilgiyle çok samimi davranıyordu. Sürekli "Canım, iki mercimek çorbası. Güzelim, salata azalmış, ek yapar mısın?" diye canımlı cicimli hitaplarla sesleniyordu. Ayşe, bu durumdan hayli rahatsız olsa da işinden olmadan adamı nasıl uyaracağını bulabilmiş değildi.

Bir öğleden sonra Ayşe, işten eve dönerken yine Kenan tarafından takip edildiğini bilerek apartmana girdi. Hiç beklemeden merdivenlere yöneldiğinde Kenan'ın sesiyle donup kaldı. "Korkma, yemem seni," dedi. "Asansöre binebilirsin benimle."

Ayşe, her zamanki taktiğiyle duymamış gibi yapıp merdivenleri çıkmaya başladığında "Patronun İsmail, evli. Biliyor musun?" diye sordu.

Ne diyordu bu densiz? Ayşe, daha fazla dayanamayıp geri döndü. "Biliyorum!" dedi. O, alttan aldıkça bu herif üste çıkıyordu, artık gereken cevabı verecekti.

Gürkan, Fatoş'a ailesiyle onu tanıştıracağını söylediğinden beri Fatoş'un içi içine sığmıyordu. Dolabından yatağına döktüğü elbiselerden, siyah bir tanesini giyinip salonda televizyon izleyen Gürkan'ın önüne dikildi.

"Bu nasıl?"

Gürkan, Fatoş'un sorusu üzerine kaşlarını kaldırıp inceleyerek baktı ve kafasını olumsuz anlamda salladı.

Fatoş, giyindiği on dördüncü elbisenin de reddedilmesi üzerine "Bunda ne var peki?" diye isyan bayrağını çekti.

Dizlerinin hemen altında biten eteği ve dantelden fakir kollarıyla Fatoş'un üzerine oturan bu elbise oldukça usturuplu, ciddi, hatta hanım hanımcıktı. Ama Fatoş kendi ışığıyla göz alıcıydı, alımlıydı. Zaten Gürkan'ı ilk başta etkileyen de bu olmuştu. Güzellikten öte zekâsı, özgüveni ve dopdolu beyniyle Fatoş'un etrafındaki herkesi sıradan gösteren bir aurası vardı. Çuval giyse yine de ağzını açıp konuşmaya başladığı an Gürkan biliyordu ki ailesi onaylamayacaktı. Sadece kendisinin kapalı olması yeterli değildi, fikri, bakış açısı, gözü kapalı olmalıydı Eraslan ailesine gelin gelecek kızın. Fatoş gibi kariyer sahibi, kendi ayakları üzerinde durmayı başarabilmiş biri asla yaramazdı ailesine. Kendileri gibi gösteriş meraklısı boş biri olmalıydı. Annesi koluna takıp altın günü altın günü gelinim diye gezdirmeliydi. Babası, sorgusuz biat ettiği siyasi fikri muhakkak dünürleriyle de paylaşmalıydı. Kardeşi Meral, ötede beride yengesinin yaptığı el işi, kek, börek ya da temiz-

likle övünebilmeliydi. Gürkan, yıllardır bunlardan kaçıp nefes alabilmek için Fatoş'a koşar olmuştu.

Fakat şimdi, o da ailesinin bir farklı versiyonu olarak karşısına dikilmiş, evlilik diye tutturmuş gidiyordu. Gürkan'ı daldığı noktadan "Alışverişe çıkmam gerek o halde," diyen Fatoş'un sesi ayırdı.

"Ne giyindiğin önemli, evet ama asıl önemli tavırların olacak Fatoş. Aileme karşı yumuşak başlı ol ki seni daha kolay kabullensinler."

"Kocaman adamsın, aileden kedi gibi korkmaya utanmıyor musun? Kendi benliğini bulabilmeye uğraşmak bu kadar mı zor geliyor?"

"Ne yapayım? Aileme ihanet mi edeyim?"

"Kendi özüne ettiğin ihanetin yanında, ailene ihanet basit kalır. Seni oluşturan, sana bahşedilmiş her türlü hediyeye sırt çevirmek affedilmez bir suç. Boş bir insan değilsin sen. Ben, sendeki ışığı görebiliyorum. Üniversiteye gitme hayaline sahip çıkmadığın gibi bana da sahip çıkmayacaksan bunu şimdi bilmeye ihtiyacım var."

"Üniversite, işler yüzünden..."

"İşlerin mâni değildi Gürkan, bunu ikimiz de biliyoruz. İşletme gibi bir bölüm okumak isteseydin, diplomanı çoktan almıştın. Asıl engel babandı. Senin sanat tarihi okumak istemeni küçümsedi, sen de bir zavallı gibi buna izin verdin. Senin için önemli olan bir şeyle alay edilmesine müsaade ettin. Bil ki yarın ailenle tanışırken aynısını bana yaparsan aramızdaki köprüleri onarılamaz şekilde yıkmış olursun."

"Sorun çıkmasını istemiyorsan söylediklerine dikkat et!"

Gürkan, yine bunalmıştı. Bir anda televizyonu kapatıp kalktı ve ertesi gün, akşamüzeri Fatoş'u almaya geleceğini söyleyerek

evden kaçar gibi çıktı. Hatta kaçtı. Fatoş'tan değil, kendine ve inandığı hayallerine ettiği ihanetlerin karabasanından kaçtı aslında. Yıllar sonra geriye dönüp baktığında Gürkan en büyük pişmanlıklarından birini bu geceye gömecekti. Öylece çekip gitmek yerine, o gece, son kez Fatoş'un hayat dolu gülüşüne doymadığı, zekâ fışkıran bakışlarında anlam bulup huzura kavuşmadığı, aşkı bulduğu bu tek kadına sarılıp uyumadığı, onunla her hücresi ona karışacak şekilde birlikte olmadığı için daima pişman olacak, hatta pişman ölecekti.

Kenan, öfkeyle kendisine dönen Ayşe'nin çatık kaşları altındaki çakmak çakmak bakışlarına, sinirden titreyen dudaklarına bakarken bir kez daha mest oldu. Onun ilgisini çekebilmek bile harikaydı. Kenan, iş teklifinin reddedildiğini öğrendiği ilk an öyle bir bocalamıştı ki Nebahat Teyze "İyi misin oğlum, tansiyonun mu düştü?" demişti. Oysa düşen Kenan'ın kendinden büyük egosuydu sadece. Artık saplantı olmuştu Ayşe onun için. Kimse onu bu şekilde yok sayamazdı. Hele Ayşe gibi sıradan bir kadın, *asla*... Kenan, farkında değildi ama bu aralar çok fazla 'asla' diyerek büyük laflar ediyordu.

Asıl kızgınlığı Ayşe'nin salaklığınaydı. İddia ettiği gibi namuslu bir kadınsa İsmail gibi bir kart zamparanın yanında ne işi vardı? Ayşe'nin lokantada çalışmaya başladığını duyar duymaz, lokantanın müdavimi olmuştu. Kenan, her gün Ayşe'yi izlerken İsmail'i de yakın markaja aldı. Ayşe ya gerçekten ekmeğinin peşindeydi ya da kendini ağırdan satarak İsmail'e naz yapıyordu. Çünkü kafasını kaldırıp her baktığında İsmail'in aç gözlerini Ayşe'ye dikmiş olduğunu görüp kıskançlık damarı kabarıyordu. Ayşe'nin açıkta yüzünden ve ellerinden başka yeri yoktu hatta vücudunun kıvrımları bile bol kıyafetlerinin altında saklıydı

ama anlaşılan bu İsmail'in hayal gücünü hiç etkilememişti ki bıyıklarını dürerek Ayşe'den gözlerini ayırmıyordu. Haybeye rakip çıkmıştı Kenan'a.

Yaptığı bu son atağın asıl sebebi de rakibini sollamaktı. Ayşe'nin cevap bekleyen öfkeli suratına biraz daha yaklaşıp "Biliyorsun da ne demeye elin evli herifine ümit veriyorsun?" dedi.

Ayşe, donup kalmıştı hafif aralık dudaklarla. Kenan'ın o dudaklara nefesi tükenene dek yapışmak istediğinden habersiz. Kenan, Ayşe'nin bu şaşkınlığını fırsat bilip söyleyeceklerini sıraladı. "Bak kızım, İsmail'in sana karşı niyeti bozuk. Gerçi salak değilsen sen de zaten anlamışsındır bunu. Saklarım filan sanıyorsan yanılıyorsun, bu mahallede hiçbir sır gömülü kalmaz. Taşla sopayla kovalarlar seni bayır aşağı."

"Senin şerefsiz olduğun saklı kalmış ama!" dedi Ayşe ve dönüp merdivenleri çıkmaya başladı. Ayşe kendine bir kez daha hatırlattı; elbette yalnız olduğunu görüp çakallar saracaktı etrafını. Bunu bilerek ve göze alarak gelmişti bu koca şehre. Bilmediği şey ise Kenan'ın çakallar gibi değil de akbabalar gibi davrandığıydı.

Kenan it gibi koparana dek asılmazdı, beklerdi avının etrafında dolanıp durarak. Avının, çaresiz kalacağı ana dek belli bir mesafeden izlerdi sadece. En son da gelir ve istediğini alırdı. Yine öyle olacaktı ama neyin nesiydi bu heyecan? On beşlik delikanlı gibi kalbi teklemişti, o ahu gözler, kara gözleriyle buluşunca. Uçarı kaçarı yoktu, bu iş uzayıp Kenan için farklı anlamlara gelmeden hevesini almalıydı bir an önce.

Fatoş, elinde tatlısıyla Gürkan'ın baba evine girdiğinde içi içine sığmıyordu. Sonunda Gürkan'ın yıllardır sır gibi sakladığı

ailesiyle tanışma şerefine nail olmuştu. Bütün içtenliğiyle iyi akşamlar dileyerek Kezban Hanım ve Necmettin Bey'in ellerini öpüp Meral'e sarıldı. Yemek masasına buyur edildiğinde servise yardım etmek için Meral'le mutfağa gitmeyerek ilk puanı kaybetmişti Kezban Hanım'ın gözünde daha haberi bile yokken. Ama zaten çorbalar içilip yemek ilerledikçe bu, en ufak sorun olarak kalacaktı.

Yemekteki her yanı dolduran sessizliği, Kezban Hanım'ın "Çalışıyormuşsun?" demesi bozdu. Fatoş ağzındaki lokmayı yutup "Evet, efendim," dedi gülümseyerek.

"Evlendikten sonra çalışacak mısın?"

"Tabii ki."

"Nasıl ev hanımlığı yapacaksın, sonra çocukların olduğunda nasıl bakacaksın?"

"Ev hanımı değilim zaten, tercümanım ben. İleride çocuk sahibi olmayı elbette ben de isterim. Zamanı geldiğinde anneliği işime ara vermeden de yapabilirim."

"İşteyken nasıl bakacaksın çocuğa?"

"İlk aylar için doğum ve emzirme iznim var. Sonrasında bir bakıcıyla anlaşırım."

"El büyütecek yani çocuğu?"

"Kezban Hanım, şu an doğmamış çocuğa don biçiyoruz ama yine de sizi aydınlatayım. Çocuk yiyerek içerek büyür fakat onunla oynayarak, konuşularak yetişir. Bunun için de çocukla tüm günü geçirmeye lüzum yok, önemli olan kaliteli zaman geçirmek. Günümüzde pek çok anne, evde çocuğuyla birlikte tüm gün. Ama kaçı televizyondaki gündüz kuşağı programlarından gözünü ayırıp bebeğini eğitmek için onunla oyun oynuyor? Oran sıfıra yakın. Birkaç aylık bebek, ne anlar renklerden, kelimelerden, masallardan, şarkılardan denerek

sadece yedirilip içirilip altı alınıp uyutuluyor. Bebekler hatta nesiller... O çocuklar büyüdüğünde de durum değişmiyor maalesef. Çocuk gelişimi için ilk dört yıl çok ama çok önemlidir. Kız ya da erkek çocuk –hiç fark etmez- annesini evde hizmetçi gibi dolanarak, babasına hizmet eden kişi olarak kodlamamalı kafasında. Annesinin de yetenekleri doğrultusunda bir birey olduğunu bilmeli."

"Bilmese ne olur?" diye sorarak Necmettin Bey ilk kez konuştu.

"Bilmezse kadına değeri, kocasının gölgesi diye biçer. Yemek, temizlik, bulaşık gibi evin ortak ihtiyaçlarını tek başına kadının yapmasını reva görüp yine de en ağır işi yapan ev hanımına işsiz muamelesi yapar. Anneler yetiştiriyor tüm erkekleri aslında. Biraz daha özenli olsak milletçe neleri değiştirebiliriz? Düzene çomak sokar, bu bozuk devranı terse döndürürüz?"

"Tövbe estağfurullah! Anarşik misin kızım sen? Düzenin nesi var? Mis gibi devleti aliye var başımızda."

"Anarşizm; hakkımı aramam, adalet ve eşitlik istememse, evet öyleyim. Siz bu kokuşmuş düzene burnunuzu tıkayıp mis gibi diyorsanız çektiğiniz nefese dikkat edin derim. Size esrarlı gelen her koku, esrar gibi beyninizi dumanlandırmış da haberiniz olmamış."

"Çok şükür Allah'a bizim kafamız selim. Sen de boyundan büyük konulara çok yorma kafanı. Saçı uzun aklı kısa, eksik etek kısmı bu konuları konuşmaz erkeklerin yanında."

Fatoş, sinirden yüksek sesli bir kahkaha attığında Gürkan'la göz göze geldi. Resmen gözleriyle yalvarıyordu babama cevap verme, diye ama Fatoş, bunu yapamazdı. Damarına basılmıştı bir kez.

"Necmettin Bey, benim boyum da aklım da eteğim de tam! Hiçbir şeyden eksik değilim. Eğitimim tam, kişisel gelişimim

tam, kariyerim tam, özgüvenim tam! Eksik olan sizin gibilerden oluşan bu toplum... Düşünmez, sorgulamaz, okumaz, kendini geliştirmek adına tek bir harekette bulunmaz. Ülkenin kaynakları sözde beddua edilen dış mihraklara peşkeş çekilir, kimsenin ruhu duymaz. Çünkü o hafta muhakkak tüm ülkenin konuştuğu bir ünlünün, gönül macerası çok sansasyonel olarak son bulmuştur. Hasıraltı edilen bu bilgi, haberlere dahi çıkmaz."

"Canım, gelişmek için yabancı müteşebbis şart, devlet hantal kurumları elden çıkarıyor."

"Harıl harıl işleyip milli servete en çok kâr getiren ve sadece ülkemizde olan en nadir türdeki madenlerini satarak mı? Toprak, yeraltı ve yerüstü kaynakları devlet için namustur. Sizin, Kezban Hanım'ı satılığa çıkarmanız nasıl abesse devlete ait kaynakların yabancılara üç kuruşa 50 yıl, 100 yıl süreyle verilmesi de o kadar abestir."

"Ne dediğini kulağın duyuyor mu senin? Verdiği örneğe bak hele!"

"Elin yabancısı bizim toprak anamızı bellerken iyi ediyor diyorsunuz ama."

"Hangi siyasetçi çalmıyor çırpmıyor? Normal bunlar, mesleğin cilvesi. Ama öte yandan çalışıyor da mesela. Yollar yapılıyor duble, barajlar yapıldı her bir yana, sonra nerdeyse her ilde bir havalimanı var artık."

"Yolcu taşımak için işlemeyen havalimanları. Elin Sam Amca'sı bize borç para verirken bu parayla yol yap, köprü yap, ray döşe, havalimanı yap, baraj yap diyor. Sen 'bir de traktör, araba fabrikası yapsam ya dediğinde, merak etme onu ben sana satarım, sen dediklerimi yap,' diyor. Zamanında böyle kaptırdık paçamızı işte ilk kez borçlanırken. Baraj yap ki enerjin olsun, sana ürettiği elektronik cihazı satabilsin. Yol yaptırdılar ilk başta, araba satabilsinler. Yolcusuz havalimanlarının çocuğunu maden

bölgelerine yaptılar. Böylece kargo uçağını bizim yeraltı zenginlikleriyle dolduran, pırrrr kendi ülkesine uçtu."

"Sen Allah'a şirk koşuyorsun!"

Fatoş, konuyla alakasız bu cümle üzerine dumur oldu bir an. "Anlamadım?"

"İnanan böyle konuşmaz, iftira etmez. Namaz kılan biri var çok şükür başımızda."

"Bir sınıf dolusu çocuğa tecavüz eden hoca da Kur'an'ı ezbere biliyordu hatırlatırım! Yalnız bu kez becerilen topyekûn bir millet."

"Nefsi kabarmıştır hocanın o başka husus. Kızlar edebiyle otursa hoca adam zaten bir şey yapmazdı."

"Ne diyorsunuz Necmettin Bey? Hiç mi yansız bir yayın izlemiyorsunuz? Tecavüze uğrayan çocukların hepsi erkekti! Kadın olunca bahane uydurması kolay tabii... Şort giyinmesin, tenhada gezmesin, hamile dışarıda gezmesin, süslenmesin... Sapıklığa sebep olan kadın değil, sapkınlık dolu pis zihniyetler."

"Şort giyen dayağı hak ediyor. Öyle kadına vuran eller öpülür vallah billâh."

"Bu kadar mı bozuk özünüz, kötülüğü iyi sanacak kadar mı?"

"Bizim siyasi rengimiz belli. Bizim ailede öyle şeyler hoş karşılanmaz."

"O siyasi fikri edinmek için kaç kitap okudunuz? Ya da hiç siyaset bilimi adına araştırmada bulundunuz mu?"

"Kitap okumaya lüzum yok. Kitaplar zaten sistemin eseri. Yabancı kaynaklı terör grupları finanse ediyor bunları. Hep devleti yıkmak için senin gibileri kandırıyorlar. Müslüman ülkede şeriat hüküm sürer. Şeriatın kestiği parmak da acımaz."

"Siz belli ki her şeyi dayandırdığınız Kur'an'ı da bir kez bile okumamışsınız."

"Haşâ! Beş kez hatim indirdim ben."

"Kaç kez okuduklarınızın anlamını merak edip anadilinizde okudunuz peki?"

"Allah'ın kelamı Arapça'dır. Başka dilde okumanın anlamı yoktur."

"Yani tüm evreni oluşturan, yaratan, eşi benzeri olmayan yaratıcımız Arapça'dan başka dil bilmiyor öyle mi? Kendi yarattığı aciz kulun dilini anlayamıyor yani? Bu söylediğinizle asıl Allah'a hakareti siz ediyorsunuz Necmettin Bey!"

"Mealini, imam camide okuyor ara sıra. Duymak yeter Kur'an'ı anlamak için."

"Gerçi siz de haklısınız. O meallerin çoğunu da sizin gibi Allah'ın ne demek istediğini çok iyi anladığını iddia edenler hazırlamışlar. Ben, pek çok dil biliyorum, biri de Arapça. Hem günümüz Arapçası hem de Kur'an'da yazılı olan o eski Arapça. İkisini de biliyorum. Ve kimsenin yorumu olmadan kendi dil yeteneğimle okuduğumda, o tercümeleri yapanları aklım almıyor. Bu nasıl bir kibirdir ki Allah kelâmının mealini kafasına göre değiştirip nesilleri buna inandırmışlar."

"Sen okusan da o ilimden bir şey alamamışsın ki! Alsan başın örtük olurdu? Bak bizim yetiştirdiğimiz kızımıza." İftiharla masanın bir ucunda sünepe bir şekilde oturan Meral'i gösterdi. Meral'in bu sünepe halinin başındaki örtüyle alakası yoktu. Örtünün altındaki boş beyniydi onun ölü balık gibi boş bakan gözlerinin sebebi. Bir kez bile beynini doldurmak için kitap sayfası açmamış, onun yerine o yarışma programı benim bu yerli dizi senin zap yapıp durmuştu. Olay, giysilerde değil zihniyette, diye düşündü bir kez daha Fatoş.

Zaten dolu bir kabı dolduramayacağının bilincinde olacak kadar olgundu. Derin bir iç çekip "Nerede yazıyor başınızı örtün diye? Din, siyaset, bir de zevklerle renkler tartışılmaz denir hep

–ki biz bu akşam hepsini tartıştık– öyle ya etliye sütlüye karışmadan yaşayıp gitmek en iyisidir sürü için," dedi.

Necmettin Bey daha da hararetlenip "Tövbe estağfurullah! Hayır, sanki senin tuttuğun muhalefet ne yaptı? Ya da ne yapacak gelse başa?" dedi savunmaya geçerek.

"Evvela muhalif grubu desteklediğimi söylemedim hiç. İkincisi muhalefet işini düzgün yapsaydı zaten iktidar bu şekilde bozulmuş olamazdı. Bir yerde bozuk bir düzen varsa bunun sorumlusu kötüler değildir, kötülüğe seyirci kalanlardır. Hoş o muhalefeti de yaşlı köpek gibi işe yaramaz kılanlar da belli ya neyse..."

"Seni ailen yetiştirememiş hiç! Sen edepsiz, hayâsız, terbiyesiz olmuşsun! Kur'an'a şirk koşuyorsun? Fatma kızım, sen bize yaraşmazsın gelin olarak!"

"Aslında bu konuya siz değil, oğlunuz karar verir. Sonuçta onunla bir hayatı paylaşacağız ama itiraz etmeden, süt dökmüş kedi gibi sandalyesinde oturduğuna göre bence de öyle. Bu arada gitmeden sizin cevaplayamadığınız o sorunun yanıtını nerede bulacağınızı da söyleyeyim. TED konuşmacısı olarak Samian Ali anlatıyor örtünmeyle ilgili her bir ayeti; ki yalnızca üç tane var. Açın internetten komik video yerine bir kez de bunu izleyin."

Fatoş çantasını ve hırkasını portmantodan aldıktan sonra unuttuğu bir şeyi söylemek için salona geri döndü. "Benim adım Fatma değil, Fatoş!"

Göğsü dünyadaki en ağır taşla ezilmiş gibi oturduğu yere mıhlanmıştı Gürkan. Fatoş'sa üstünden bir yükü atmış gibi kuş gibi hafiflemişti o evden çıkıp giderken.

Ece, yine tüm programı boyunca en dipteki boş masaya bakarak söyledi şarkılarını. İki hafta olmuştu ve Bay Gizemli, sırra kadem basmıştı. Başına gelenleri kimseye anlatmamıştı henüz, daha doğrusu anlatamamıştı. Kulağa çok tuhaf geliyordu yaşadıkları çünkü. Günler geçtikçe bir de vicdan azabı yük olmuştu yüreğine. Evli ve çocuklu bir adamı mı ayartmıştı acaba gerçekten? Adam öyle demişti, niye durduk yere yalan söylesin ki? O zaman ne demeye sünger gibi içip duruyordu? Karısıyla kavga etmişti belki de. Ece, kafasındaki düşüncelerin ağırlığı altında eski neşesinden tek bir zerre olmaksızın programına ara verdi.

Bunun sebebi Betül Hanım'ın kaş göz ile verdiği ültimatomdu. Ece, sahneden inip kulise doğru yürürken Betül Hanım da onu takip etti. Ece'nin odasına girdikleri an, azar işiteceğini düşünen Ece'ye endişeyle "Neyin var? İyi gözükmüyorsun sen," dedi.

Ece, bu beklenmedik merhamet karşısında ne diyeceğini şaşırmıştı. Her zaman büyük bir enerjiyle akıp giden sahnesi, son günlerde tıkanık su borusu gibi guruldamaktayken patronu tarafından incelikle hâl hatır sorulmasıyla ters köşe olmuştu. Betül Hanım, ona kızsaydı daha iyiydi çünkü o zaman vereceği cevabı hazırlamıştı ama şimdi ne desindi?

"Kızım sana diyorum, hasta filan mısın?" diye yineledi Betül Hanım. "Bak öyleyse hemen evine git, istirahat et. Programı Yosma tamamlar."

"Aman o ne anlar!"

"Muhalefet olmaya gelince sesin çıkıyor ne güzel! Derdin ne dediğimde dut yemiş bülbüle dönüyorsun ama! Çıkar ağzındaki baklayı bakayım."

"Sen bana ne bakıyorsun Betül Abla, yok bir şeyim. Her zamanki gibi kafam eski defterlere takıldı," diye her zamanki bahanesini uydurdu.

"Hâlâ mı? Kaç sene oldu be yavrum, yapma kendine bunu. Unut gitsin, olan oldu. Allah'ından bulsun şerefsizler."

"Haklısın. Arada marazım alıyor işte beni. Ama iyiyim şimdi, sahnemi bitirip eve öyle gidebilirim."

"İyi, sen bilirsin." Betül Hanım, anlayışlı bir gülümsemeyle Ece'nin yanağını okşayıp odadan çıktı. Ece de derin bir nefes alıp sahneye geri döndü. Yaptığı işine saygısızlık, ekmek teknesine nankörlüktü. Ne derdi olursa olsun, buraya eğlenmeye gelmiş insanlara beş karış suratla şarkı söylemeye hakkı yoktu. İyice yutkundu ki kaç gündür boğazında bekleyen hıçkırıklar aşağıya gitsin. Sonra da yüzüne mutluluk maskesini geçirip "Hadi gençler! Eller havaya!" diye bağırdı.

Seyirciyle her zaman kurduğu kontağı kurup programına iki saat daha devam etti. Yine istem dışı şekilde bakışları köşedeki masaya kaydı. Ve sözleri unutup bir anda durmasına sebep olacak şekilde onu gördü. Ne ara gelmişti? Kısacık bir an göz göze geldiler. Bakışları değişmişti adamın, anlamsız şekildeki bakışlarında artık farkındalık vardı. Söylemesi gereken iki şarkı daha vardı ama değil şarkı söylemek konuşacak durumda bile değildi. Mikrofonu Yosma'ya uzatırken iyi hissetmediğini mırıldandı ve apar topar sahneden indi. Ece'nin sahneden ani inişine şaşıran seyirciler Yosma'nın anonsuyla alkış tuttular. "Sizlerden özür diliyoruz ama Ece küçük bir rahatsızlık yaşıyor. Kocaman bir alkışla Ece'yi uğurluyor ve programımıza bendeniz Yosma'yla devam ediyoruz."

Ece, kendini kulise atar atmaz kapısını kilitleyip sırtını kapıya yasladı. Alkış sesleri kulaklarında uğulduyordu. Ağlarken hıçkırıklarının sarsıntısıyla yavaş yavaş yere doğru kayıp kapının dibine oturdu. Dursa sabaha kadar öylece oturup ağlayabilirdi, biliyordu. Betül Hanım gelip de onu bu şekilde görmeden kaçmalıydı. Üstünü bile değiştirmeden montunu sırtına geçirdi. Çantasını kaptığı gibi kulisten fırlayıp arka kapıdan kaçıp gitti.

Arabasını park ettiği yere doğru koşar adım yürürken barın koruması Saddam'ın ön kapıda olmaması için dua etti. Onu böyle ağlarken görürse kesin sorardı, neyi var diye. Bok vardı da arabayı ön kapıya yakın park etmişti. Kimseyle karşılaşmak istemiyorken ön kapıya kadar gelmek zorundaydı şimdi.

Montunun koluna gözyaşlarını silip topuklularının el verdiği ölçüde hızla arabasının yanına vardı. Çantasında, arabanın anahtarını ararken "Pişt!" diye bir ses duyup kafasını kaldırdı. Saddam'a yakalandığını düşünüp kafasını kaldırdığında *'o'* karşısındaydı...

Yine sarhoştu ama bakışlarındaki ayık ifade Ece'nin kafasını karıştırıyordu. Ece, anlayamadığı detayı yakalamaya çalışırken adam "Yine sana gidelim mi?" diye sordu. Ece, artık detay aramasına gerek kalmadığını anlayıp gözlerini kapattı. Bakışlarına *açlık* eklenmişti. Pek çok erkekte gördüğü o aç bakışlar...

İki haftadır yaşadığı vicdan azabı ve kendine ettiği işkence için şimdi çok pişmandı. Bu herif de öbürleri gibiydi işte, hepsi mi aynıydı bunların? Eşini aldatmasına sebep olarak kalsın göstermişti önce, şimdiyse o bunu teklif ediyordu. Ece'nin bakışları adamın eline kaydı ve yüzüğü yine görünce "Hani evliydin sen? Karına, çocuğuna bunu yapamazdın?" dedi.

"Karıştırma onları ve bir daha sakın onların adını ağzına alma cüretini gösterme!" Geveleyerek sarhoş ağızla söylediği her kelime cümlenin sonuna doğru bir ton daha artmış, son kelimede resmen Ece'ye bağırmıştı.

Ece, sonunda arabasının anahtarını çantasının içinde buldu. Anahtarı çıkarıp kumandaya basarak kapıları açtı ve "İyi, ailen ve sana mutluluklar o halde," dedi.

Gideceğini anlayınca Ece'nin koluna yapıştı adam. "Sadece bir kez daha..."

Kendisini aptal yerine koyup bir aileyi yıktığına inandırmıştı önce, şimdi de tutmuş ne diyordu. Ece, artık gerilen sinirlerinin tek tek yayından kopmasıyla bağırmaya başladı. "Manyak mısın lan? Hiç mi normali bulmaz beni, ey Allah'ım? Defol git! DEFOOOL!"

Bardan çıkan birkaç müşteri bağırışları duyup kafalarını onlara çevirdi. Gecenin karanlığında Ece'yi tanır tanımaz da koşup yanlarına geldiler. Ece'yi dinlemeye sık sık gelen üniversitelilerden birkaçıydı gelenler. "Bu dingil seni rahatsız mı ediyor Ece?" diye sordu içlerinden biri. Ece, gençleri yollayacak bir kelime bile söyleyemeden sarhoş adam "O dingil senin..." diye başlayan ve hiç de hoş devam etmeyen bir küfür zinciri kurdu. Sonrasında olanlar tamamen kontrol dışıydı. Ece, ne kadar engellemeye uğraşsa da beş-altı kişiden oluşan grup adamı fena benzettiler. Gerçi karşısında tek kişi olsa da pek fark etmezdi çünkü adam öyle sarhoştu ki ayakta bile zor duruyordu.

Adam yere düştüğünde gençler de dağılıp gittiler. Ece ne yapacağını şaşırmış vaziyette öylece adamın başında dikilip kalmıştı. Bir an, arabasına binip gitmeyi istese de adamın hayata karşı takındığı o umursamaz bakışı, fikrini değiştirmesine sebep oldu. Öleceğini bilse yattığı yerden kalkmak için kılını kıpırdatmazdı bu adam. Ece, kabuk bağladığını sandığı yufka yüreğine lanetler ederek adamın yerden kalkmasına yardım etti. Sonra da onu arabasına bindirdi ama bu kez kararlıydı, evine bırakacaktı onu. Yaralı ve sarhoş olsa da bilinci yerindeydi adamın. Şehrin ışıkları yanlarından akıp giderken Ece sakin kalabilmek için direksiyonu sıktı.

"Evin nerde?"

"..."

"Evin nerde? Sana soruyorum be adam! Bu kez evine bırakacağım seni!"

"Ev olmaz."

"Neden?"

"..."

"Söylemiyor musun? Peki, o zaman en yakın hastanenin önünde indiriyorum seni."

"Ev çok ıssız, eve gitmek istemiyorum."

"Karın ve çocuğun nerde?"

"Gittiler..."

"Terk mi etti karın seni?"

"..."

Adam, kafasını camdan dışarı çevirip etraflarında anafor gibi akıp giden trafiğe bakarken Ece de önüne dönüp yola odaklandı. Canevinden vurmuştu onu adam. Terk edildiği bomboş bir eve girmenin ne demek olduğunu çok iyi bilirdi Ece. İçinden, kabuk bağlamış yufka yüreğine lanetler ederek dakikalardır Betül Hanım'ın aramasıyla titreyip duran telefonunu sessize aldı ve direksiyonu yine kendi evine kırdı.

Ece'nin dairesine girene dek hiç konuşmadılar. Ece, salonun ışıklarını açarken "Yaranı pansuman edelim," dedi soğuk bir sesle. Adam hiç cevap vermeyip bir koltuğa oturdu, daha doğrusu yığıldı. Ece, ecza çantasını getirip adamın yüzündeki kanı temizlemeye başladığında ikisi arasındaki gerilim hat safhadaydı. Ece, öfkeliydi. Hem kendisine hem de adama. Kendine olan öfkesi, adama duyduğu zaafı dizginleyememekten ötürüydü. Adama ise onu istemediğini bu kadar net şekilde ifade ettikten sonra tekrar karşısına çıktığı için kızgındı. İçindeki şiddeti farkında olmadan dışarı vurup elindeki gazlı bezi adamın burnuna bastı. Acıyla inleyip geri çekti adam kafasını. Ece, yaptığını fark edip "Özür dilerim," dedi. "Dur, bir bakayım." Adamın çenesini tutup burnundaki kanamaya yakından baktı. Kendi kendine söylenerek burnu-

na tampon yaptı ve kanama durunca "Tamamdır, hallettim," dedi.

Kalkmak için doğrulduğunda ise adam bileğini yakaladı ve onu kendine çekti. Beklemediği bu hareket karşısında dengesini kaybedip adamın kucağına düştü Ece.

Adam, rızasını sorgulamadan boynunu öpmeye başladığında Ece "Adın ne? Bari adını söyle," dedi.

Adam "Ne önemi var kim olduğumuzun? Sadece birileriyle geçişmek ya da kesişmek için uğradığımız bir yol gibi bu hayat," diye fısıldadı kulağına.

"Adını söylersen seni tanımış olurum."

"Adım, sana kim olduğumu söyleyemez. Ben, seni merak etmiyorum, sen de beni etme."

Ece, sahte sahne ismini kullanırken ne dese boş olacağını fark etti. İsimler, sentetik bir tanıma sunuyorlardı sadece. Birinin adını bilmek onu tanıtacak tek bir şey bile içermeyen harf sıralamasından ibaretti. Kendi, gerçek ismini söyleyip kabuk tutmuş yaralarını bu adamın önünde kaşıyıp kanatmaya hazır değilken ondan aynı şeyi beklemek adil değildi. Sorgulamadı daha fazla ve adamın yüzünü elleri arasına alıp dudaklarını hafifçe kaşındaki yaranın üzerinde gezdirdi. Dudakları yavaşça yolunu bulup eşleriyle buluştuğunda düşünebildiği tek şey yaşadığı tutkuydu.

Kenan, oto galerinin camından, lokantadaki Ayşe'nin yolunu gözlüyordu saatlerdir ama hâlâ geçmemişti. Oysa her gün öğleden sonra eve geçerdi. Kenan, kirli sakalını kaşıyıp galerinin önüne çıktı. Birkaç adım attığında lokantayı görebilir hale geldi. İçeri seslenip yanında çalışan Bahri'den bir sandalye istedi.

Sandalyeyi, kaldırımın kenarına yerleştirip lokantayı gözlemeye başladı.

Saatlerdir oturuyordu ve sonunda, akşam olunca çalışanlar dışarı çıkmaya başladılar bir bir. Ama Ayşe yine görünürde yoktu. Dahası İsmail, lokantanın önüne çıkıp etrafı şöyle bir kolaçan ettikten sonra pantolonunu kemer kısmından yukarı çekip lokantaya geri girdi. Kenan, merakla ayaklanıp adım adım lokantaya yaklaşırken İsmail'in kapıyı içeriden kilitlediğini çok net görebiliyordu. Saat, dokuzdu neredeyse ve bu saatte esnafın çoğu, çoktan kepenkleri kapatmış olurdu. Zaten bu sokak, lüks ya da zincir mağazaların şubelerinin aksine, yerel ve küçük esnafa ait dükkânlardan oluşuyordu.

Kenan'ın galerisinden sadece bir sokak geride olmasına rağmen anayolla bağlantısı olmadığı için lokantanın önünden pek araç da geçmiyordu. Hele camı bile olmayan mutfak ve deposunu düşündükçe Kenan'ın içindeki kasırga tüm bedenini sardı. Hemen koşup lokantanın camını kırmak, Ayşe'yi oradan çıkarmak istiyordu. Ama ya Ayşe'yle İsmail arasında bir ilişki varsa... İşte o *ama*, Kenan'ı olduğu yere mıhladı. Ayşe, iki hafta önceki karşılaşmalarından bu yana Kenan'a doğru bakmıyordu bile. Olur da karşılaşacak olursa da yüzünü buruşturup, kaşlarını çatarak yolunu değiştiriyordu.

İsmail'in tavrından rahatsız olsa işi bırakırdı zaten. Geri döndü galeriye için için yanarak. Salak kadın, eğer istediği paraysa İsmail'den on kat varlıklıydı oysa kendisi. Evli de değildi hem. Kenan, yerinde duramayıp olduğu yerde turlarken Bahri çekinerek yanına geldi. "Abi, kapatmayacak mıyız bu akşam?"

"Sen çık, ben kapatırım bu sefer."

"Teşekkürler abi, iyi akşamlar."

"Sana da."

Bahri gidince içindeki canavarı daha fazla tutması için bir sebep de kalmadı. Yaralı bir hayvan gibi kükredi tüm benliğini saran o öfkeyle. Delice bir fikirle lokantaya gidip ikisini basmayı düşündü, rezil rüsva etmeyi. Ayşe'yi uyarmıştı ne de olsa, onu dinlemediyse olacaklara katlanması gerekirdi. Ya da susup İsmail'in onu sepetlemesini bekleyebilirdi. Tabii onda o sabır olsaydı...

Eliyle yüzünü sıvazlayıp elini çenesinin altına yerleştirdi. Ne zaman çok büyük dertlere düşse bu şekilde düşünürdü. En sonunda hiç bulaşmayıp yarından tezi yok, Ayşe'yi kapının önüne koymaya karar verdi. İsmail'in kapatmasını, üç kuruşa tepesinde yaşatacak değildi ya. Bu saatten sonra ne bok yiyorsa yesin ya da İsmail'e gitsindi ev için. Umurunda bile değildi.

Kesin kararını verip eve doğru yürümeye başladığında üçüncü katın camında Nebahat Hanım'ı gördü. Yaşlı kadın endişeyle camdan Kenan'a seslendi.

"Oğlum, İsmail'in lokantası kapandı mı?"

"Evet, çoktan."

"Hay Allah!"

Kenan, zavallı kadının Ayşe'yi boş yere merak ettiğini düşünürken Nebahat Hanım, sesi titreyerek "Evine gitmeden bana bir uğra oğlum, sana diyeceklerim var," dedi. Demek o da Ayşe'nin, İsmail'le olan ilişkisini fark etmişti, bunu söyleyecekti muhtemelen.

Üçüncü kata vardığında Nebahat Hanım, dairesinin kapı eşiğinde onu bekliyordu. Hem telaşlı hem de korkmuştu.

"Buyur Pamuk Teyzem," dedi Kenan her zamanki gibi.

"Ayşe hâlâ işten eve gelmedi oğlum. Öğlen arayıp akşama mesaiye kalacağım, dedi ama yine de içim hiç rahat değil."

"Niye? Söylemiş işte geç kalacağını."

"Söyledi ama İsmail'in ona bir kötülük etmesinden korkuyorum. Kaç gündür kızı rahatsız ediyor. Ayşe, son günlerde iyice gemi azıya aldı deyip duruyordu. Bildiğin kızı taciz ediyormuş. Garibim daha bir ay dolmadı diye maaş da almamış hiç, ilk ayının dolmasını bekliyordu işten ayrılmak için."

"Niye bu zamana kadar söylemedin Pamuk Teyzem?" dedi sitemle Kenan.

"Ben, dedim Kenan oğluma söyleyelim diye ama Ayşe kabul etmedi. Pek gururlu. Senden rica etsem, bir gidip kontrol eder misin lokantayı? Ayşe iyi mi diye? Çünkü bu saate dek bebeğini bırakıp gitmezdi o, biliyorum."

"Tamam, Pamuk Teyzem sen sakin ol, gir evine. Ben, hemen bakıp geliyorum."

Kenan uçar gibi lokantaya koşarken Ayşe hayatının en zor zamanını yaşıyordu. Yardım elinin yakınlarda yetişeceğini bilmeden ölümüne kendini savunuyordu.

Ayşe, Kenan onu ilk uyardığında İsmail Bey'e iftira ettiğini düşünmüştü. Ama günler ilerledikçe nefret ettiği Kenan'ın haklı olabileceğini kabul etmek durumunda kaldı. İsmail Bey, hep Ayşe'ye lüzumsuz bir ilgiyle çok samimi davranıyordu ve Ayşe ise duymazlıktan geliyordu. Ama son günlerde adamın tavırları, gördüğü her yerde Ayşe'nin yüzüne dik dik bakan ev sahibi Kenan'ı bile geçmişti. Sürekli sarılmaya ya da Ayşe'nin koluna dokunmaya çalışıyordu. Her defasında geri kaçarak bu hamlelerden kaçan Ayşe, ne yapacağını bilemez olmuştu. Hem bu işe ihtiyacı vardı hem de yılışık patronundan illallah etmişti. Oğlunu emzirmeye gittiği bir öğlen Nebahat Teyze'ye durumdan bahsetti utana sıkıla. Hiç beklemediği şekilde Nebahat Teyze "Kenan'a söyleyelim," deyince "İstemez!" diye yüksek bir çıkış yaptı. Yaşlı kadının şaşkın halini görünce "Yani ona ne ki? O da bana yabancı bir adam sonuçta," diye toparladı. Nebahat Teyze,

anlayışla gülümseyerek "Kenan iyi çocuktur ondan zarar gelmez. Ailesini de tanırım yıllardan beri. Hem mahallede de sözü geçer, senin patronun kulağını bir çeksin yeter," dediyse de Ayşe "Gerek yok," diyerek geçiştirdi.

Ama tam da bu akşam olanlar olunca ilk kez Kenan'ı gördüğüne mutlu oldu...

KAKTÜS TEAM

4

Yoksulluk ve Sefalet

İsmail Bey, gündüzleri bebeğinin yanına gittiği için akşam mesaiye kalmasını istemişti Ayşe'den. Diğer elemanların çıkışıyla yalnız kaldıklarında da Ayşe'ye "Bir başına zor olmuyor mu?" diyerek lafa girdi.

Ayşe, söyleneni en masum manasında anlayıp "Herkes bu hayatta bir işte çalışıp tutunuyor. Ben de elimden geldiğince çabalıyorum işte," diyerek cevap verdi.

Çuvalla patates ve soğan soymasını istemişti Ayşe'den bu akşam patronu. Aslında bu iş sabahleyin de yapılabilirdi ama illa bu akşam yapılması gerekti sözde. Ayşe, patatesleri soyarken kart horoz patronu lafı asıl getirmek istediği yere getirdi. "Elbet herkes çalışıyor, hayat zor. Ama ben onu demiyorum, erkeksizlik zor gelmiyor mu?"

Ayşe, bu konuşmadan çok rahatsız olmuştu. "Adam gibi çalışıp evimi geçindirip çocuğuma baktıktan sonra adama ne hacet?" Sert bir tonda söylediği bu sözler İsmail'i geri püskürtmek yerine daha da keyiflendirmişti. Yılışık bir sırıtışla "Bebek kimden sahi?" diye sordu. Ayşe, artık çileden çıkmak üzereydi.

"İsmail Bey, çoluğundan çocuğundan utan! Sen hakkın rahmetine kavuştuğunda biri karına böyle bir laf etse diye düşün bir!"

"Bir kadın, bu saatte elin herifiyle baş başa kalıyorsa zaten o yolun yolcusu olmuştur. Sen, sanki bilmiyorsun da bunları... Bırak bu ayakları şimdi. Yeter günlerdir kendini naza çektiğin kız."

Artık adam niyetini bozduğunu açıkça göstermişti. Ayşe, elindeki soyacağı fırlatıp ayağa kalktı. Mutfak önlüğünü yırtar gibi sökerek mutfak kapısına yöneldi ama kilitliydi. Ayşe, kilitli kapıyı zorlayıp açmaya çalışırken İsmail "Nereye gidiyorsun öyle hemen gül goncam?" diyerek arkadan sarılmaya kalkıştı. O an Ayşe'nin gözü döndü ve tezgâhtaki en büyük bıçağı kaptığı gibi İsmail'e doğrulttu.

"Yaklaşma!"

"Demirden korksak trene binmezdik, yavrum."

İsmail geri adım atmayıp Ayşe'nin üzerine yürümeye devam etti. Ayşe, birkaç kez bıçağı ona doğru sallasa da adam sıyrılıp Ayşe'nin bileğini yakaladı ve bıçağı elinden aldı. Bıçağı vermemek için öyle çok direnmişti ki bileği incinmişti. Bıçak elinden gidince mutfağın içinde kovalamaca başlamıştı. Ayşe, eline geçen tava tencere ne bulursa İsmail'e fırlatıyordu ama isabet ettirebildiği olmamıştı.

Dışarıdan gelen bir ses ikisinin de bir anda hareketsiz kalmasına sebep oldu. Birileri tava tencerenin çıkardığı şangırtıyı duyup gelmiş olmalıydı. Ayşe "Yardım edin! İçeride kilitliyim!" diye feryat edince İsmail hemen Ayşe'nin yanına gelip ağzını kapattı. Ayşe nefes almak için debelenirken dışarıdaki kapı vurulmaya devam ediyordu. Kurtarıcısı olabilecek kişinin vazgeçip gitmesinden korkan Ayşe, İsmail'in elini ısırıp "İMDAT!" diye tüm nefesiyle bağırdı. Ve o an büyük bir şangırtı koptu. Birisi lokantanın ön camını indirmişti.

İsmail, Ayşe'yi bırakıp cebinden sinirle anahtarları çıkardı ve mutfak kapısını açtı. İsmail'in ardından montu ve çantasını alıp Ayşe de hemen lokantada masaların olduğu ön tarafa geçti. Fırsat bu fırsat, hemen çıkmalıydı buradan. İsmail saya söve ışıkları açınca yere saçılmış cam kırıkları içinde dikilen Kenan'la burun buruna geldi. Ayşe, her ne kadar Kenan'a da İsmail'e duyduğu kadar nefret duysa da içten içe şükran da duymuştu gelmesine.

İsmail öylece Kenan'a bakarken, bu gergin ortamda ilk konuşan genç delikanlı oldu. Ayşe'ye dönüp "Bacım iyi misin? Sana ulaşamayınca Nebahat Teyze, geç kaldın diye endişelenip bana söyledi," dedikten sonra İsmail'e dönüp sözünü tamamladı. "Lokantacı İsmail, Ayşe'ye askıntı olup rahatsız ediyor, kıza bir bak diye rica etti."

İsmail diklenip "Veren razı alan razı koçum, senlik bir şey yok," dediğinde Ayşe elindeki çantasını art arda İsmail'in kafasına vurdu. "Allah belanı versin, pis yalancı! Sapık, iftiracı!"

Kenan, içten içe Ayşe'nin İsmail'le ilişkisi olmadığını biliyordu, ama bir de onun ağzından duyup emin olmak içini rahatlatmıştı. Ayşe'yi kolundan tutup İsmail'e vurmasını engellemek istediğinde Ayşe hırsla kolunu Kenan'dan kurtardı. "Dokunma bana!" diye feryat edip dükkândan hızla çıkıp gitti.

Ayşe gittikten sonra Kenan, her zaman büründüğü mahallenin ağır abisi, bıçkın delikanlısı, esaslı çocuğu rolünde İsmail'e, çoluklu çocuklu komşusuna askıntı olduğunu bahane ederek vurdu. Ağız dolusu küfür ve bir sürü hakaret edip "Benim komşum, kiracım, dahası Nebahat Teyze'nin göz kulak ol dediği kadına bir daha yaklaşırsan bu mahallede barındırmam seni, ona göre!" diyerek tehdit edip kan revan içindeki İsmail'in yakasını silkerek bıraktı.

Ayşe gözleri yaşlı, Nebahat Teyze'nin kapısını çaldığında elleri titriyordu. Yaşlı kadın kapıyı açıp genç kadının içeri girmesi için koluna girdi. Ayşe, hiç konuşmadan sadece bebeğine sarılarak dakikalarca ağladı. Bebeği uyuyunca sakinleşti ve olanları bir bir anlattı Nebahat Hanım'a. Kadın, dinlerken sık sık "Cibilliyetsiz herif! Irz düşmanı!" gibi şeyler söyleyerek öfkesini belli ediyordu. Ayşe, Kenan'ın gelişini kısa kesip olayın tamamını anlattığında ise "Kenan evladım, çok iyi bir çocuktur," dedi. "Keşke en baştan beni dinleseydin de ona deseydik durumu. O zaman hemen İsmail'in kulağını çekerdi ve bu akşamki tatsız olay hiç yaşanmazdı."

Ayşe, Kenan'ın da İsmail'den aşağı kalır yanı yok diyecek olduysa da yuttu lafını. Nebahat Teyze, "Elimde büyüdü kerata," diye başlayıp Kenan'ı övüp yerlere göklere sığdıramazken ne dese havada kalırdı zaten. Yine de bu gece onu kurtarmıştı ve bu bile Ayşe'yi rahatsız ediyordu. Onunla hiçbir bağlantısı olmasını istemiyordu ama Kenan'ın vazgeçmeye hiç niyeti yoktu anlaşılan.

İsmail'i bir güzel benzettikten sonra ertesi sabah Kenan, Ayşe'nin kapısını hafifçe tıklayıp içeriden bir ses gelmesini bekledi. Kapıya yaklaşan adım sesleri ve "Kim o?" diye soran çekingen ses ile sırıtıp kapı dürbünün olmayışından istifade ederek sesini değiştirdi. "Elektrik faturanızı ödemediğiniz için elektriğinizi kesmeye geldik."

Kenan'a asla açılmayacak kapı, korkmuş bir yüz ifadesiyle birden açıldı. Ayşe, Kenan'ı görünce kapıyı hızla kapatmak için hamle yapsa da ayağını kirişle kapı arasına koyan adam buna müsaade etmedi. "Böyle mi teşekkür ediyorsun?" dedi laubali bir tavırla.

Ayşe, artık illallah etmişti. Dün İsmail, bugün ondan beter yakasına yapışmış olan Kenan... Kenan'ın ayağını ezip kapıyı kapatabilmek için kapıya yüklenirken gözlerinin nemlenmesine mâni olamayıp "Senin ondan ne farkın var sanki?" dedi. "Yalnızım diye aç kurtlar gibi etrafımda dolanıp duruyorsunuz! İnsanlıktan nasibinizi hiçbiriniz alamamışsınız, Allah korkusu yok sizde!"

Kenan, İsmail'le bir tutulmaktan hiç hoşlanmamıştı. Kabul etmek istemese de Ayşe'nin övgüsüne mazhar olacağını düşünürken tam tersi muamele görmek onu sinirlendirmişti. Ayağını aradan çekip kapının büyük bir gürültüyle yüzüne kapanmasını izledi. Madem öyle istiyordu, paşa gönlü bilirdi hanımefendinin.

Kenan, can sıkıntısını gidermek için en yakın arkadaşı Gürkan'la, her zaman gittikleri bara gitti o gece. İki arkadaş biraları eşliğinde Ece'yi dinliyorlardı. Gürkan da Kenan da hiç sohbet havasında değildiler. Çocukluktan beri birbirlerini tanıyorlardı ve ikisi de bir dertleri olduğunda fazla konuşmaz, sessizliği paylaşırlardı. Kafalarının içindeki gürültü hat safhadayken sessizlikten daha değerli hiçbir şey yoktu ne de olsa.

Ece, programının bittiğini duyurup izleyicilerine iyi geceler dileyerek sahneden indi ve Kenan ile Gürkan'ın oturdukları masaya geldi.

Kenan ve Gürkan'ın sirke satan yüzüne baktıktan sonra "Neyiniz var?" dedi.

Kenan "Yok, bir şey," diye kestirip atınca genç kadın gözlerini devirdi ve "Çakırkeyif olmanızı mı bekleyelim illa? Anlatın işte, çatlatmayın adamı!" diye çıkıştı.

Ece, beş yıldır bu barda sahne alıyordu ve devamlı müşterisi olan Kenan ve Gürkan'la arkadaşlığı, dertler paylaşıldıkça derinleşmişti. İkisini de çok yakından tanıyordu ve onu atlatmaları mümkün değildi. Bir dertleri, sıkıntıları varsa hemen anlardı. Pek arkadaşı olmayan Ece, iki gence de onu daima koruyup kolladıkları için gönül borcu duyuyordu. Zaten arkadaşlıkları da üç sene evvel, Ece sahnedeyken bir seyircinin taşkınlık çıkarıp laf atmasıyla başlamıştı. Gürkan ve Kenan, hemen Ece'yi koruyup adamı yaka paça dışarı attırmıştı. O gün bu gündür de arkadaşlıkları devam ediyordu.

Kenan, Ece'nin inatçı yüzüne bakıp "Tamam, anlatayım," dedi.

"Ha şöyle... Yola gel! Ne bu gizem? Birbirimizden sır saklamıyorduk hani?"

"Tamam, kızım! Anlatıyoruz, dedik ya!" diye çıkışıp derin bir iç çekti Kenan ve lafın başını bir kez bulunca da gerisi söküldü kendiliğinden.

"Bir kadın vardı ya hani..."

Gürkan çapkınca sırıtıp "Ne zaman olmadı ki?" dedi.

Ece "Yok, bu daha düşüremediği o kadın bence, o yüzden dertli böyle," diyerek doğru tahminde bulununca Kenan, "Yine bildin! Senden korkulur valla," dedi.

Gürkan, arkadaşının omzunu sıvazlayıp "Dert ettiğin şeye bak, daha elinden kurtulan oldu mu?" diyerek güldü. Ama Kenan'ın sıkıntılı yüzünde bir değişiklik olmadı. Ece, Gürkan'a göz kırpıp işaret verince ikisi de Kenan rahat rahat anlatsın diye sustular.

"Ben de ilk başta öyle düşündüm ama ne yaptıysam yüz vermedi. Daha ilk gördüğümde etkilendim, sonra dul olduğunu öğrenince bana gün doğdu diye sevindim. Oturduğum apartmandaki çatı katını ona kiraladım, hiç olmayacak paraya oturuyor

orada. Ne yapsam namuslu ayağına yatıp yüz vermedi. Ama cebinde beş kuruş yok, kucağında bir de bebek var. En son, lokantacı İsmail'den kurtardım onu ve teşekkür edeceğine bana, senin de ondan farkın yok, dedi."

Ece, dikkatle dinlediği Kenan'a ciddiyetle bakıp "Hiç, gerçekten kadının namuslu olduğunu düşündün mü?" dedi. "Kucağında bebekle dul diyorsun. Demek ki eşini yeni kaybetmiş ve yasını tutuyor. Sen de çakallar gibi fırsat kolluyorsun, abicim hiç kusura bakma ama kadın haklı."

"Nasıl yani, ne demek o?"

"Yollunun, yosmanın peşinde koşmanızı anladık da dul diye kendi halindeki kadını rahatsız etmek sana yakışmadı demek."

"Haklısın galiba."

"Bak hâlâ galiba diyor. Gürkan, biraz da sen nasihat et şuna."

Ece, Gürkan'ın sirke satan suratına bakıp "Sahi senin neyin var?" dedi.

"Fatoş'la ayrıldık," dedi kısaca.

Ece'nin şaşkınlıktan gözleri büyürken Kenan "Siz ha bire küser barışırsınız," dedi inanmadığını belli ederek.

"Yok bu sefer öyle değil," diyerek anlatmaya başladı Gürkan. "Senin dediğini yapıp annemlere Fatoş'tan bahsettim, sonra da tanıştırmak için ailemin evine götürdüm," dediği Ece "İyi yapmışsın. Kaç yıl olmuştu, artık zamanı gelmişti," diye cevapladı.

"Hiç de iyi olmadı. Az çok Fatoş'u tanıyorsunuz, sivri dillidir. Babamla siyaset ve din hakkında tartışmaya başladılar. En son Fatoş, bizi aşağıladı filan. Orada kayış koptu zaten. Çekip gitti öylece."

"Eee? Peşinden gitmedin mi?" dedi Ece.

"Durduk yere Kuran'da başınızı bağlayın bile yazmıyor falan, dedi. O an ben de çok kızdım ona. Hem de uyardım onu, ba-

bantlarda yumuşak başlı ol, diye. O ne yaptı? Tuttu saçma sapan tezlerini savundu hararetle."

Kenan, kaşlarını kaldırıp "Bizimkiler kaldıramaz öyle şeyleri," dedi Ece'ye. Gürkan ve Kenan'ın aileleri yıllardır dosttu ne de olsa.

Ece "Öyle birini aynı fikirde olmadıkça kimse kabul etmez," diye cevapladı. "Kur'an çok komplike bir kitap, neyin hangi anlama geldiğini kimse tam olarak biliyorum diyemez. Herkes okuyup anladığı şekilde yorumlamakta serbest ama bunu senin aileni hedef göstererek yapmasını aklım almıyor. Çok mantıklı bir kızdı Fatoş. Birini inancına göre sorgulamanın kimsenin haddi olmadığını bilmesi gerekirdi."

"Ben de ertesi gün arayıp aynılarını söyledim. Dün gece ne yapmaya çalışıyordun, deyip kızdım. Özür dileyeceğine, ne yüzle beni arıyorsun, dedi. Onu, babama karşı savunmamışım diye gürledi durdu. Ben de savunmaya ihtiyacın yoktu ki dedim. Yok efendim ben onu savunsam zaten o susarmış(!) İşin aslı, babamla ikisi de aynı kafada insanlar. İkisi de en uçta yaşıyorlar. Ilımlı olmak, hoşgörülü yaklaşmak ne demek, haberleri bile yok. Kendileriyle aynı fikirde olmayan birini görünce biri dinsiz Allahsız diye diğeri kör cahil, bağnaz diye etiketi yapıştırıyor. Ben, babamın aşırıcılığından sıkılıp Fatoş'un kucağına kaçmıştım ama sonunda o da farklı şekilde aynı kapıya çıkıyor oldu. Bu ülkede kimse bir duyguyu normal yaşayamıyor zaten. Futbol takımı tutarlar, ölesiye. Sanki rakip takımı tutanlar insan değil, maçtan sonra öyle dalıyorlar birbirlerine. Biz, Kenan'la farklı takımları tutuyoruz, ama yeri geldi mi karşı takımın formasını giyip birlikte aynı tarafta tezahürat etmesini de bildik. Çünkü maçın zevki arkadaşla izleyince çıkar. Bunlar holiganlardan bile fena girdiler birbirlerine. Ertesi gün de Fatoş'la saatlerce kavga ettik, sonunda 'Beni sakın bir daha arama, git anan sana kız bulsun onunla evlen,' dedi."

"Gerçekten bunu dedi mi?" Kenan, kulaklarına inanamıyordu.

"Dedi abi. Ben de aynen dediğini yapacağım, dedim. Görsün bakalım, el mi yaman bey mi yaman?"

Kenan, endişeyle "Fatoş'a ders vereceğim diye kendi başını yakma da..." dedi.

"Belki de yanmaz başımız abi. Artık huzur istiyorum, evde annemle babamdan huzur yok, Fatoş'la da son zamanlarda ha bire birbirimizi yiyip duruyorduk. Bakarsın kız mülayim biri çıkar, ben de ilk kez huzura ererim. Tanışacağım kızla, belli mi olur, anlaşırız. Sonuçta tanışmaktan zarar gelmez."

Ece "Görücü usulü evliliğe, evet, diyorsun yani," dedi gülerek.

"Aşka evet dedik mutsuz olduk, bir de böyle demekten zarar çıkmaz diyorum."

"İyi bakalım, hakkında hayırlısı olsun. Seni burada son görüşlerimiz o zaman."

"Ne alakası var Ece?"

"Kimse Fatoş kadar geniş olmaz. Karın asla izin vermez buralara gelmene."

Kenan, cevap vermekle Gürkan'dan önce davranıp "Bak, senin yüzünden annem beni de evlendirmeye kalkarsa külâhları değişiriz," dedi.

"Yaşımız geldi geçiyor oğlum. Sen de evlen, aile ziyaretine gidip geliriz birbirimize artık. Hem bekârlık asıl senin başına vurmuş. Dul kadın gördün mü karakterin değişir olmuş. Benim bildiğim Kenan, sadece kendisine gelen kadınlara eyvallah derdi. Öyle namusuyla hayata tutunmaya çalışan kadınlara sarmazdı."

Ece, taktığı mutluluk maskesini bir ara yüzünden düşürür gibi olduysa da çabuk toparlandı. Herkes evlenip aile oluyordu

sonunda. Onlar aile olurken Ece yine yalnız kalacaktı. Derdini bu iki adama anlatamazdı, kimseye anlatamazdı. Betül Hanım, apar topar bardan çıkışını sorduğunda migrenini bahane ettiği gibi Gürkan ve Kenan, nasılsın diye sorduklarında "Bomba gibiyim," diyerek gülümsemesinin arkasına saklanıyordu. Nasıl derdi adını bile bilmediği bir adamla birlikte olduğunu? Üstelik –boşanmak üzere olduğunu düşünse de– adam evliydi. Ya da değildi, ne fark ederdi? Adamı iki kez evine alıp onunla birlikte olmuştu.

İlk sabah yaşananların aksine ikinci kez birlikte olduklarında, adam Ece'ye hiçbir şey dememişti. Ece'nin ikinci kez hazırladığı kahvaltıyı "Teşekkürler," diyerek kibarca reddedip gitmişti. Şimdi de kimse neyin var diye sormasın diye mutlu pozları verip duruyordu etrafındaki herkese. Yaptığı yanlışın farkında bir bağımlı gibiydi. Hem adamın kendisi için zararlı olduğunun farkında hem de bir sonraki buluşmayı sabırsız şekilde beklemekteydi. Ona engel olacağını bildiği tüm arkadaşlarından da saklıyordu bu sırrı. İyiliği için bile olsa onsuz kalmak istemiyordu. Düşündükçe yüzüne yansıdı içindeki kaos.

Kenan "Sen iyi misin, peki?" diye sorgulayınca daha fazla gülümseyemeyeceğini anlayıp "Yorgunum sadece," dedi. "Ben, gideyim artık, size iyi geceler. Aklınızı başınıza toplayın, biriniz azgın teke gibi davranıyor diğeriniz de pireye kızıp yorgan yakıyor."

Gürkan, ellerini havaya kaldırıp itiraz etti. "Ben, yarın evleneceğim demedim. Sadece annemlerin önerdiği kişiyle tanışmaktan zarar gelmez diyorum. Ama Kenan konusunda sana katılıyorum. Kadını gün geçtikçe saplantı haline getirmiş."

Kenan, Gürkan ve Ece'nin haklı olduğunu istemeye istemeye de olsa kabul etti. Ayşe'yi artık yok saymak farz olmuştu. Ama bu gece yan masadan göz süzen kıza pas vermemesinin

tek nedeni, vazgeçtim dediği Ayşe'yi aklından çıkaramamasıydı. Yosma da sahneden göz kırpıp el sallayıp duruyordu. Ece'nin masadan kalkmasının ardından Kenan ve Gürkan da daha fazla oturmayıp kalktılar. Kenan, Yosma sahneden inmeden tüymek. Gürkan'sa babasıyla Fatoş'un gidişi ardından ettiği gibi büyük bir kavga daha etmemek için bu gece her zamankinden erken çıktı bardan.

Evde, bu sabah herkesin yüzü gülüyordu Gürkan dışında. Ne de olsa kızla tanışmayı kabul etmişti. Deniz kenarında bir çay bahçesinde kardeşi Meral, tanışacağı kız ve onun kız kardeşiyle birlikte birkaç saat oturacaklardı sadece. Kızla anlaşamazsa ya da kızı beğenmezse ısrar etmeyeceğine söz vermişti annesi. Ne de olsa bu bile büyük gelişmeydi Gürkan için. O kızdan ayrılmış ve iyi aile kızı biriyle konuşmayı kabul etmişti en sonunda.

Çay bahçesine gittiklerinde Gürkan, annesinin Cuma mevlitlerine gelen tombul, tıknaz kızlardan birini beklerken Meral heyecanla "İşte ordalar!" diyerek genç bir kızla bir de on iki yaşlarında bir kız çocuğunun oturduğu masaya el salladı.

Kız, Gürkan'ın hiç beklemediği kadar güzel ve bakımlıydı. Özenle bağladığı türbanı, üstündeki kıyafetleriyle uyum içindeydi. Şık ve kaliteli görüntüsünü hareketlerindeki ağırbaşlılıkla taçlandırıyordu.

Oturdukları masada çaylar içilirken Meral ve adının Nisa olduğunu öğrendiği müstakbel gelini konuşturabilmek için cins cins sorular soruyordu. Nisa'nın kız kardeşi Ecrin ise hiç susmadan konuşma kapasitesine sahipti. Küçük kız çok şımarıktı, dondurmadan çaya listedeki tüm içecekleri sipariş edip sonra da

artık istemediğini söylüyordu. Nisa defalarca kardeşini uyardığı hâlde kız yapacağı hiçbir yaramazlıktan geri durmayarak dondurmanın içine çay döküp karıştırdı.

Nisa kardeşinin yaptığı terbiyesizlik karşısında kıpkırmızı bir yüzle "Ne yaptın sen?" diye söylendi.

Ecrin, kollarını koynunda birleştirip "Dondurmanı ye deyip duruyordun. Bense yemek istemiyorum, artık nasılsa yiyemem sen de susmuş olursun!" dedi.

Nisa, efendiliğini koruyup Gürkan'ı şaşırtan bir peygamber sabrıyla kardeşine "Sıkıldıysan eve dönebiliriz," dedi.

"Eve dönmek istemiyorum ama burada da çok sıkıldım. Sen koca bulacaksın diye ben tüm gün saçma salak yerde oturmak zorunda mıyım?"

Meral azarlar şekilde "Ablanla ne biçim konuşuyorsun, hiç yakışıyor mu senin gibi bir kıza?" dediğinde kız gülerek "Yalan mı sanki? Yirmi iki yaşına geldi hâlâ bekâr," dedi.

Gürkan, tanışma faslından sonra ilk kez konuşma gereği duydu. "Yirmi iki, evlilik için erken bir yaş. Sen kaç yaşında evlenmeyi planlıyorsun ki ablana öyle diyebiliyorsun?"

"Ben on sekizime girer girmez evleneceğim."

"Yani altı yıl sonra, öyle mi?"

"Evet."

"O zaman şimdiden alıştırma yapsan iyi olur."

"Ne için? Ben zaten tüm ev işlerini yapabiliyorum ki."

"Zaten ev işi için demedim. Sen bu çeneyle asla koca bulamayacağından susma egzersizleri yapman gerek. Şimdi başlasan altı yıla ancak kapanır senin düşük çenen."

Ecrin, birdenbire yüksek sesle ağlamaya başladı. Ablasının onu sakinleştirme çabaları sonuçsuz kalınca da mecburi olarak

kalktılar masadan. Nisa "İyi günler," derken Gürkan'la ilk kez göz göze geldiler ve Gürkan, Fatoş'ta asla görmediği o mahcubiyet dolu ifadenin içine yaydığı huzurda dinginleşti.

Eve döndüklerinde Meral olanları anlatırken Kezban Hanım, ahlayıp vahlayarak dinledi. "Kardeşi, daha çocuk sonuçta. Hemen kestirip atmasaydın keşke Gürkan," dedi oğluna. Gürkan, annesini hem şaşırtıp hem de sevindirerek "Aslında Nisa'yla tekrar buluşmak istiyorum ben de..." dedi ve ekledi, "Ama baş başa."

Kenan'ın içi içini kemiriyordu günler geçtikçe ve bir türlü bir çare bulamıyordu derdine. Ece'nin yüzüne vurduğu gerçeği kulak ardı etmesi imkânsızdı ama diğer yandan Ayşe'yi unutmanın da bir yolu yoktu. Kadını hiç görmüyordu ve unutacağı yerde daha çok merak edip yolunu gözlüyordu. Bazı geceler ise üst kata çıkıp Ayşe'nin kapısını çalmamak için kendiyle ciddi bir savaş veriyordu. Oysa bir kez hevesini alsa bu karın ağrılarının hiçbirini yaşamayacaktı bir daha.

Bir akşam, Ayşe'yi apartmanın önünde bir servisten inerken görünce meraktan ne yapacağını şaşırmıştı. Sonunda dayanamayıp servisin önünü kesti. Nasılsa Ayşe apartmana girmişti ve şimdi onu göremezdi. Servis şoförü camı açıp "Hayırdır kardeşim?" diye tek kaşı havada sorunca sinirlense de belli etmeyip "Neyin servisi bu?" diye sordu.

"Konfeksiyonun servisi, niye sordun?"

Kenan, servisin camlarından gözüken yorgun ve bitkin kadınlara bakıp şoförün doğru söylediğini anlayınca "Ben, okul servisi işine girmeyi düşünüyorum da sana bir şeyler soracaktım ama sen, okul servisi değilmişsin. Kusura bakma seni de yolundan ettim,"

diyerek lafı değiştirdi. Şoför "Çattık," diye söylenerek gaza basıp yoluna devam ederken Kenan'ı ise yeni bir dert sarmıştı, acaba yeni işinde Ayşe'yi rahatsız eden birisi var mıydı?

Ertesi sabah, Ayşe apartmanın önünde servisi beklerken Kenan, önce sadece "Günaydın," deyip geçip gitmeyi düşündü ama kör şeytan aklına girmişti bir kez. Dayanamayıp "Günaydın," dedi. Ayşe "Size de," diye buz gibi bir sesle cevap verse de Kenan'ın cesareti kırılmamıştı. "Hayırlı olsun yeni işin. Konfeksiyonda işe başlamışsın."

"Sağ olun."

"İş yerinde rahatsız eden falan yok değil mi? Hani ustabaşı falan..."

"Senin gibi mi? Hayır, yok! Ayrıca da ustabaşımız kadın!"

Sabah sabah Ayşe'den paparayı yemişti Kenan ve daha cevap veremeden Ayşe'nin servisi geldi. Genç kadın, sabahın köründe kendisini huzursuz etmeyi başaran adama bir kez daha nefret duydu. Ne güzel birkaç haftadır yoktu etrafta da biraz olsun nefes almıştı. Herhalde daha fazla dayanamamıştı efendi gibi durmaya da Ayşe'nin işini sorguluyordu.

İş, yorucu olsa da çalışanların hemen hepsi kadın olduğu için Ayşe'yi taciz eden kimse yoktu. Ah bir de bebeğini gün boyu Nebahat Teyze'ye emanet etmek zorunda kalmasaydı... Gün içinde kaç kez oğlunu özlediğini kendisi bile bilmiyordu.

Nebahat Hanım, Ayşe'nin bebeği Mehmet'le ilgilenirken kendini yeniden gençleşmiş gibi hissediyordu. Yıllar sonra tekrar bir sorumluluğu vardı. Rahmetli eşi hayattayken yaşadığı günlerin özlemini biraz olsun dindiriyordu bebekle ilgilenmek. Zaten

günün büyük kısmını uyuyarak geçiriyordu beş aylık Mehmet bebek. Doğru düzgün kucağına alamadığı üç torunundan sonra ilk kez torun sevgisi yaşıyordu. Nebahat Hanım, Ayşe'nin anlatmak istemediği sırları olduğunun farkındaydı ama bunları umursamayacak olgunlukta bir kadındı. Kendisinin de kimseye anlatamayacağı anıları vardı zira. Öz evlatlarıyla niye görüşmediğini asla konuşmak istemezdi ya da o günleri anlatarak, tekrar yaşamak...

Ama o kaçtıkça hatası onu kovalıyordu sanki. Bugün yine Mehmet'le ilgilenirken evin telefonu çaldı. Arayanın –her gün bebeği nasıl diye sormak için– iş yerinden telefon eden Ayşe olduğunu düşünüp gülümseyerek kaldırdı ahizeyi. Oğlunun sesini duyduğunda iki duygu filizlendi yaşlı kalbinde; öfke ve özlem. İlki ağır basınca "Alo anne, nasılsın?" diyen oğluna "Ne yüzle beni arıyorsun sen?" diye bağırıp telefonu kapattı. Sonrasında uzun uzun çalan telefonu da açmadı. Akşama doğru telefon bir kez daha çaldı ve bu kez arayan sitem dolu sesiyle kızıydı.

Soğuk bir şekilde "Alo," diyen sesi hemen tanıdı Nebahat Hanım.

"Kızım, nasılsın? İyi misin yavrum?" dedi heyecanla.

"Bırak bu ilgili anne numaralarını lütfen, ikimiz de beni değil oğlunu sevdiğini biliyoruz! Seni aramamın sebebi, bugün abim olacak cibilliyetsiz aradı beni. Konuşmak istiyormuş bizimle. Akşama sana geleceğiz."

"Gel kızım ne demek, sen benim bir tanemsin."

"Anne Allah aşkına beni seviyormuş gibi davranma, görüşürüz!"

Yüzüne kapanan telefonla bir kez daha yıkıldı Nebahat Hanım. Keşke kızı kızgınlığı ve kininde haksız olsaydı, ama değildi. Akşama yıllardır görmediği çocukları gelecek diye hummalı bir çalışmaya başladı mutfakta. Keşke torunlarını da getirselerdi.

Ama kızı Nazlı'yla barışırsa zaten görürdü bir torununu. Acaba ne konuşacaktı oğlu, yıllar önce yaptığı hatayı telafi ederdi inşallah.

Büyük umutlarla beş çayına kek, pasta, börek yaptı Nebahat Hanım. Evlatları geldiğinde yine konunun para olduğunu öğrenip üzüleceğinden habersiz... İlk gelen oğlu ve geliniydi. Yıllardır ikisiyle de görüşmüyordu, zaten gelini istemezdi Nebahat Hanım'ı etrafında. Onlar salona yeni yerleşmişlerdi ki bu kez de kızı geldi. Yalnız gelmişti ve biraz kilo almıştı. Kızını sarılıp koklamak istediyse de Nazlı buna müsaade etmedi ve kırgın bakışlarla salona ilerledi. Abisi ve yengesine doğru bakmaksızın berjere oturdu.

Gerilim yüklü havayı yumuşatabilmek için "Ben çayları doldurup geliyorum," dedi Nebahat Hanım ve mutfağa gitti. Kızı "İstemiyorum," diyerek çayı reddettiğinde bir kez daha kalbi kırıldı yaşlı kadının.

Tam Nebahat Hanım da oturacakken zil çaldı. "Gelen Ayşe'dir, ben kapıya bakayım," diyerek gitti. Yıllardır konuşmayan iki kardeş göz göze geldi ve Nazlı, abisine "Kim bu Ayşe, biliyor musun?" diye sordu.

Abisi "Bilmiyorum, şimdi öğreniriz," diyerek içeri giren Ayşe'yi işaret etti kafasıyla.

Nebahat Hanım, gülümseyerek "Komşum Ayşe, o işteyken bebeğine bakıyorum. Bebeği almaya gelmiş o da. Ayşe, bunlar da çocuklarım ve gelinim," diyerek herkesi tanıştırdı.

Ayşe de gülümseyerek en yakınındaki Nazlı'ya elini uzattı ve "Hoş geldiniz," dedi. Hiç beklemediği şekilde Nazlı, Ayşe'nin elini havada bırakıp annesine hesap sormaya başladı. "Emekli maaşın yetmiyor mu da bakıcılığa başladın?"

"Para almıyorum kızım, komşuluk görevimi ifa ediyorum sadece."

"Bedavaya elin çocuğuna bakıyorsun yani? Buna da komşuluk görevi diyorsun, keşke biraz da analık görevini yerine getirsen!"

"Kızım, niye böyle konuşuyorsun?"

Nazlı gözleri yaşlı bir şekilde kalktı oturduğu yerden ve bağırarak ağlamaya başladı. "Sen niye beni hep göz ardı ediyorsun anne? Hamileyim ama fark etmedin bile. Evde, ben işteyken bakılması gereken üç yaşında bir torunun var ama sen git başkasının çocuğuna bak!"

Ayşe, bu sahnenin kendisini ilgilendirmeyeceğini düşünüp müsaade istedi ve bebeğini alıp evine çıktı. Nebahat Hanım, isterse anlatırdı olanları zaten. Onun burnunu sokması yanlıştı böylesi hassas bir aile mevzusuna.

Birkaç saat sonra Ayşe'nin kapısı çaldığında gelen, elinde çeşit çeşit ikramlıklarla Nebahat Hanım'dı. Hem çok üzgün hem de çok düşünceli gözüküyordu yaşlı kadın. Ayşe'nin ikinci elden alınma kanepesine oturup sakince bekledi. Çaylar gelince de utana sıkıla konuşmaya başladı.

"Ayşe, hatırlıyor musun sana fazla gurur iyi bir şey değildir, demiştim?"

"Evet."

"Şimdi sana kibrimin bana ettiklerini anlatayım. Bundan on yıl evvel eşim vefat ettiğinde oğlum yeni evliydi, kızımsa bekâr. Eşimden bana üç daire ve bir de dükkân kalmıştı. Eşim, o menem hastalığa yakalandığında tüm gayrimenkulleri üstüme yaptı ki ben ölmeden çocuklar, daireleri satamasınlar. Aslında korkusu oğlumuz yüzündendi ama ben, bir türlü oğluma konduramazdım öyle şeyleri. Neyse gel zaman git zaman aradan beş yıl geçti, biz kızımla bu evde yaşıyoruz o zamanlar, ama kızım üniversiteyi şehir dışında kazandığı için zamanımın çoğunda yalnızım. Oğlumla gelinim geliyorlardı hafta sonları, iki de küçük torun... Değmeyin keyfime. Oğlum, iki çocukla zar zor geçinebiliyoruz anne deyince kira vermesinler diye hakkı olan dairenin tapusunu oğluma verdim. Ama muhiti ve daireyi beğenmedi gelinim.

Çocuklar için uygun değil, dediler. Orayı kiraya verip kirasını almaya başladılar. Kızım okulu bitirip geldiğinde durumu anlattım ve anlayışla karşıladı.

Mezuniyetinden bir yıl sonra kızım evlenmek istediğini söyledi. İlk başta son kuş da yuvadan uçuyor diye hüzünlensem de kim bu şanslı delikanlı diye merak ettim. Kızım, kim olduğunu söylerken çok kıvrandı ama sonunda ağzından baklayı çıkardı. Bizim apartmanın kapıcısının oğluyla flört ediyorlarmış. Sana evvelden de dediğim gibi burası önceden çok şık bir muhitti. Etrafımız kendini yetiştirmiş insanlarla doluydu ve böyle bir ortamda gözüme avam gelen tek aile, üç apartmanın hizmetini gören kapıcının ailesiydi. Karısı temizliğe her geldiğinde dedikodu yapıp dururdu. Adam desen çok çocuk yapmayı maharet sanırdı. Yedi çocuklu bu ailenin herhangi bir ferdiyle akraba olmak istemedim. Kızıma etmediğimi bırakmadım vazgeçsin diye.

"Meğer çocukla üniversitede arkadaş olmuşlar. İkisi de aynı yerden geldikleri için, o yabancı şehirde birbirlerine yâren olmuşlar. Kızım ne dediyse ikna edemedi beni. Çok temiz, saf, namuslu biri anne, dedi ama umurumda olmadı. Asil değil dedim ve kestirip attım. Kızımın yakasını bıraksınlar diye çocuğun ailesiyle konuşmaya gittim. Kapıcı, sevmişler birbirlerini hanımım, deyince kafam attı. Siz kimsiniz diye başlayan bir konuşma yaptım ki hatırladıkça hâlâ utanırım. Gururum, mağrurluğum beni esir almış da farkında değilmişim. Aşağılayarak kovdum kapıcıyı ve ailesini, hem de kış ortasında. O gün kızımı da kaybettim. Olanları öğrenince haklı olarak insafsızlık ettiğimi söyledi. Kavga ettik ve çekti gitti.

"O gidince oğlumu aradım, olanları anlattım. Hemen koştu geldi, annecim çok üzgünsün şimdi sakın bu evde yalnız kalma, deyip beni kendi evine misafir etti. Ama evde bana oda yoktu, salonda yatıyordum. Altı ay kadar oğlumla o evde kaldım. Bu süre içinde kızım evlenmişti. Her şeye rağmen düğüne beni de

davet etti ama o gururum, inadım yüzünden gitmedim ben. Torunlarım ve oğlumla mutluydum zaten.

Gelinimle oğlum, onlar işteyken çocuklara göz kulak olduğum için çok memnun olduklarını söylüyor ve eve tamamen yerleşmemi istiyorlardı ama kaldıkları ev buna müsait değildi. Daha büyük bir eve taşınsalar kira artacak ve aldıkları kira ile verdikleri kira arasındaki fark büyüyecekti. Oğlum, nasılsa sen bizimle yaşayacaksın, senin daireni de satalım ve iki dairenin parasıyla büyük bir ev alalım, dedi. O an için çok iyi bir fikirdi. Kızımın hakkını zaten o çocukla evliyken ona vermezdim ama hakkını da yiyemezdim. En iyisi ona ait bir daireyi ayırıp diğerlerini satmaktı. Öyle de yaptık. Oğluma tapusunu verdiğim daire ve bana ait dairelerden tekini sattık. Çok güzel, büyük bir ev aldılar. Buralar zaten eski ihtişamını kaybettiği için oğlumun yeni evinin muhitini çok beğendim ve bu evi olduğu gibi kilitleyip oraya yerleştim. Oğlum iki daireyi sattığı halde, satın aldığı havuzlu villa için kredi de çekmişti ve kefili de bendim. Kredi taksitlerini öderken zorlanmasınlar diye dükkânın kirasını da oğluma verdim. Ama o kirayla, ben evde çocuklara bakarken gelinle birlikte gezip durdular Avrupa'da. Sonunda borcu ödemediği için kefili olan bana geldi tebligat. Ne olduğunu anlamadan teminat gösterdiğimiz dükkâna banka el koydu ve bu evden başka yerim kalmadı.

Oğluma kefil olacağım zaman bankada damadımla karşılaşmıştım. Meğer damat bankacıymış hatta bu sene banka müdürü olduğunu duydum. Kızımı benden aldığı için zaten çok kızgındım ona. Beni uyarmaya çalıştı ama dinlemedim. Oğlunuzun ödemeleri hep düzensiz, daima borç batağındaymış, dedi. Sen kim oluyorsun, deyip azarladım. Nazlı hamile, doğuma gelin dediğindeyse, benim öyle kızım yok, dedim. Sonuçta Nazlı'nın hakkının olduğu bir daire ve dükkân oğluma gitti. Dükkân gidince oğlumla kavgaya tutuştuk. Gelinle bir olup beni attılar

evden, ben de kürkçü dükkânı misali buraya geri döndüm. Damadın ailesi hâlâ bu mahalledeydi o zamanlar. Buraya döndüğümü duyunca kızım barışmak için geldi. Kucağında da torunum vardı. Her şeye rağmen beni evine davet etti. Yakında işe dönmem gerekiyor, gel bizimle yaşa, torununa bak, dedi ama ben dinlemedim bile. Abisiyle onu bir tutup oturduğum eve göz diktiğini iddia ettim. Bana ilk kez gerçekten o gün kırıldı ve gönül koydu. Hakkını zaten abime yedirdin ama ses etmedim, şimdi nasıl bana iftira edersin diye başladı ağlamaya. 'Benim kocam, yengem olacak kadından on kat daha insan, ama sen yine onları tutarsın,' diye de devam etti.

Yalnızlık gün geçtikçe ağır gelmeye başladı. İlk başlarda kendi düzenime döndüm diye mutluydum bile, ama için için kızımın hakkını yiyip ona haksızlık ettiğimi biliyordum. Sonunda Nazlı tek özlemim oldu. Benim kimselere diyemediğim derdim de buydu hep işte. Bugün Nazlı, senin bebeğine bakıyor olmama bu yüzden kızdı. Öz torununa bakmazken başkasının çocuğunu büyütmem üzmüş onu."

Ayşe anlayışla başını eğip "Haklı da bence," dedi. "Bizim oradaki cahiller gibi davranmışsınız. Onlara göre de varsa yoksa oğullarıdır. Oğulları ne yapsa arkasını temizlerler ama kızları, istemedikleri bir şey yapacak oldu mu hemen siler atarlar."

"Doğru söylüyorsun, Nazlı babasının kızıydı. Rahmetli, sağ olsaydı asla benim ona yaptıklarıma müsaade etmezdi. Ben, hep oğluna düşkün bir anaydım çünkü. Ama anladım artık kız evladın varsa sırtın yere gelmiyor bu hayatta. Şimdi de Nazlı ne isterse nasıl isterse öyle olsun istiyorum. Benim hayırsız oğlan hayırlı bir haber vermek için gelmiş bugün buraya. Bu mahalle kentsel dönüşüme girmiş, Kenan evet derse bu bina yıkılıp yerine yeni bir apartman dikilecekmiş. Bu daire çok büyük ve bu katın tamamı benim, yani kat karşılığı vermiş olacağım müteah-

hite burayı. Bana bir dükkân ve dört daire düşüyor. Oğlan yine paranın kokusunu alıp gelmiş yani."

"Ee... Ne yapacaksınız peki? Satacak mısınız burayı?"

"Nazlı olmasa o hayta oğlumun inadına satmazdım, ama Nazlı da istiyor satılmasını. Hayırsız oğlan kız kardeşinin hak yemeyeceğini biliyor ama hakkını yedirtmeyeceğinin de farkında. Dükkân ve diğer üç dairenin Nazlı'nın olmasını ama dördüncü dairenin kendisine verilmesini istedi. Böylece ben göçüp gittiğimde paylaşılacak bir miras olmayacak, herkes payını alacak hem de eşit olarak. Birer dükkân ve üçer daire..."

"Peki, bu evdeki hatıralarınız?"

Ayşe, ilk görüşte eski filmlerden fırlamış bir dekor gibi duran dekorasyona bayılmıştı. Şimdi yok olacağını öğrenmek üzücü diye düşünürken Nebahat Hanım "Kızım, babasına benden daha düşkündür ve bu eşyaların çoğu eşimden yadigâr. Tekini bile attırmaz. Nazlı mimar ve kendi evinin dekorasyonuna ekleyecek bu eşyaları da."

"Tamamen barıştınız o halde, ne güzel!"

"Evet, benim için çok güzel bir haber, ama sana daha fazla yardım edemeyeceğim. Kızım, gelecek aydan itibaren ona taşınmamı istiyor. Bina ne zaman yıkılır, bilmiyoruz ve o zamana dek beklemek istemiyor. Ben de artık onsuz kalmak istemiyorum. Seni yarı yolda bırakmış gibi oldum ama..."

"Olur mu öyle şey Nebahat Teyze, bu zamana dek yaptıkların için hakkını helal et asıl sen."

"Helali hoş olsun kızım."

Anne kız gibi kucaklaştılar. Abartısız, samimi ve dinginlik veren bir kucaklaşma... Bir vedanın habercisiydi aslında bu kucaklaşma. Ayşe, o an anlayamasa da bu koca şehirde gerçekten yalnız kalacağı günlerin habercisiydi Nebahat Hanım'ın gidişi.

Ona hep destek olan bir elin çekilmesiyle yere düşmesi bir olacaktı ve Nebahat Hanım'ın tüm uyarılarına rağmen gururuna yenilip yardım istemeyecekti bu yaşlı kadından.

Ayşe, sadece birkaç hafta daha konfeksiyondaki işine devam edebilecekti çünkü Nebahat Hanım gidince bebeğe bakacak kimse olmayacaktı. Bu yüzden şimdiden kemerleri sıkmaya başlamıştı. Ama hayatın kötü bir sınama biçimi vardı insanları ve hiçbir şey planladığı gibi gitmedi.

Mehmet, alev ateş yanınca, bebeğini kaptığı gibi soluğu Nebahat Hanım'ın yanında aldı. Ne yapacağını şaşırmış, eli ayağına dolanmıştı. Yaşlı kadın önce Ayşe'yi sakinleştirdi sonra da hemen Kenan'ı arayıp uyandırdı. Gecenin üçünde Kenan'ın arabasıyla hep birlikte en yakın hastaneye gittiler.

Ayşe ve Nebahat Hanım, acile geçerken Kenan işlemler için gişede kaldı. Bebeğin kimliği gerek denince Ayşe'den kimlik istedi ama hiç ummadığı bir cevap aldı.

"Kimliği yok."

"Yanına almayı mı unuttun? Kimlik numarasını söyle bari, aklında mı?"

"Hiç kimlik çıkarmadım Mehmet'e."

"Nasıl? Anlamadım!"

Nebahat Hanım, kızaran Ayşe'yi görünce "Ahiret sorusu sorma da şu işi kimlik olmadan hallediver oğlum," diyerek araya girdi.

Ayşe'nin kimliğiyle giriş yapıldı ve kaydı yaptıran Kenan, iyice işkillenip kimliğin bir fotokopisini aldı kantinde kimseye çaktırmadan. Ne saklıyordu ise gün yüzüne çıkardı artık.

Kenan, hastanede çıkarılan hayli yüksek faturayı ödemek istediyse de Ayşe hemen reddetti. Birikmişinin hatırı sayılır miktarını tek gecede özel hastaneyle ilaçlara vermek zorunda kalsa da taviz vermedi inadından. Ne Nebahat Hanım'ın ne de Kenan'ın parasını kabul etmedi. Oğlu iyileştiği için giden paraya o an hiç üzülmedi de.

Hastaneden döndüklerinde Nebahat Hanım, hiç sormadı niye Mehmet'in kimliği yok diye ama Ayşe yine de anlattı gözyaşlarıyla bu iyilik meleği kadına her şeyi. Yaşlı kadından kendisine fenalık gelmeyeceğini biliyordu, bu yüzden gerçeği esirgemek yanlış olurdu.

Nebahat Hanım, kızının yanına taşınıncaya dek, Ayşe'nin düzeni yoksullukla da olsa sürdü. Zaten Ayşe'nin tüm ömrü yoksullukla geçmişti. O, alışkındı kıt kanaat geçinmeye. Ama sefalet nedir henüz hiç tatmamıştı. Ta ki yaşlı kadın gidinceye dek...

Nebahat Hanım giderken Ayşe'nin eline bir miktar para sıkıştırdı. Almak istemediğinde ise "Borç veriyorum," dedi. Ayşe'yle uzun uzun sarılıp vedalaştılar. Kızı Nazlı biraz da bunu kıskanıp fırsatını bulduğu gibi Ayşe'ye "Annemi ne kadar yoldun?" diye sordu.

Bu soru karşısında ne diyeceğini bilemeyince de Nazlı devam etti. "Annem, yalnızken fırsattan istifade resmen ortak olmuşsun kadının maaşına! Utanmadın mı hiç?"

"Ben..."

"Ay konuşup da iyice sinirimi bozma! Rahat bırak bundan sonra annemi, anladın mı?"

"Tamam!" dedi Ayşe başını dikleştirip keskin bir şekilde. Üstü başı eski diye dilenci yerine koymuştu bu kadın onu. Ama öyle değildi. Birine el açacağına ölürdü daha iyi.

Nebahat Teyze, balkondan içeri girip "Gazı da kapattım," dediğinde Nazlı gülümseyerek annesine döndü. "O zaman gidebiliriz."

"Tabii kızım."

Evden çıkarlarken Ayşe'nin morali bozuk ifadesini gidişine yorup "Üzülme Ayşe, yine geleceğim," dedi. "Daha eşyaları almadık. Onları almaya geldiğimizde de görüşürüz. Hem sen de beni ziyarete gelirsin, adres bu kâğıtta yazılı. Mehmet'e iyi bak olur mu annesi?"

Nebahat Hanım, adres yazılı kâğıdı Ayşe'ye verip bebeğin yanığına bir buse kondurdu. Ayşe'ye el sallayarak bindi asansöre ve Ayşe'nin tutunduğu tek dal da elinden kayıp gitti.

Sonrasında ise yoksulluğu mumla aratan sefalet dolu günler başladı Ayşe için. Yoksulluk bayat ekmeğe talim etmekti, sefaletse o bayat ekmeği bile bulamamaktı. Yoksulluk; azla yetinmeyi bilmek, sefalet ise yokluğun kara bataklığında çaresizlikle boğulmaktı. Sefil olmanın ağır yükü günden güne omuzlarına çökerken çaresizliğin en kötü şey olduğunu anlayacaktı. Umudun ise ne büyük nimet olduğunu...

Fakirin ekmeğiydi umut ama sefilin umudu bile yoktu...

5

Çaresizlik

Kenan, günlerdir Ayşe'nin kim olduğunu araştırıyordu. Nüfus dairesinden bir tanıdık sayesinde Ayşe'nin resmî olarak hiç evlenmediğini öğrendi. Çocuk içinse bir doğum belgesi bile yoktu. İlk tahmininin doğruluğuna emindi artık: çocuk gayrimeşruydu. Ya çocuğun babası olan adamdan kaçıyordu ya da ailesinden. Kenan, düşündükçe kendini salak yerine konulmuş hissediyordu. Nasıl da onun masum ayaklarına inanmıştı. Oysa yeminliydi kadınlara inanmamaya.

Düşünceler içinde oturduğu döner sandalyede sağa sola sallanırken, iş yerinin camından dışarı bakıyordu. Apartmandan çıkan Ayşe'yi görünce hemen ayaklanıp kalktı. Ayşe, bakkala girince Kenan, onu es geçip apartmana girdi. Asansöre binip içinde beklemeye başladı. Beş dakika sonra Ayşe, asansörün kapısını açtı. Kenan'ı görünce korkup bir adım geriledi. Bu herif varken asansöre binmezdi.

Ama daha o asansörün kapısını kapatamadan Kenan, onu kolundan yakalayıp yanına çekti. Asansörden çıkmasını engellemek için en üst katın tuşuna bastı. Ayşe'nin artık tahammülü kalmamıştı. Az evvel bakkal, şimdi de ev sahibi... Ne sanıyorlardı onu?

"Kim oluyorsun da koluma dokunuyorsun?" diye bağırdı Kenan'a.

"Bilmem, onu sen söyleyeceksin?" dedi ve Ayşe'ye daha da yaklaştı.

"Şerefsizin tekisin, uzak dur benden!"

"Durmazsam?"

Ayşe'ye daha da yaklaştı, ama kadının ona tiksinti dolu gözlerle bakarak onu itmesiyle durur oldu. "Doğruyu söyle," dedi. "Hiç mi etkilenmiyorsun benden? Kaşı gözü yerinde adamım sonuçta."

"Gözün çıksın! Adam bile değilsin sen!"

"Ant olsun bir sabah koynumda uyanacaksın!"

Asansör durunca Ayşe de kapıyı açıp kaçtı Kenan'ın elinden. Ama sorun değildi, nasılsa artık Ayşe'nin de ipliği pazara çıkmıştı. Bugün güzellikle olmazsa yarın zorunda kalacaktı evet, demek için.

Gürkan, bu kez alışveriş merkezinde buluşacağı Nisa'yı beklerken heyecandan ziyade merak duyuyordu. Yıllarca 'Ben her şeyi kendim yaparım,' diyen Fatoş'tan sonra sipariş vermek için bile garsonla konuşmayıp seçimi Gürkan'a bırakan Nisa, ilginç derecede huzur verici geliyordu.

Fatoş'un kendi ayakları üzerinde duran kadın profili etkileyiciydi, ama her erkeğin taşıyamayacağı bir yüktü. Hiçbir erkek hem gereksiz kabarttığı egosunu hem de güç sahibi, etkileyici bir kadını aynı anda taşıyacak güce sahip olamazdı. Birinden vazgeçmek gerekti ve Gürkan da her Âdemoğlu gibi içindeki düşmanı; egosunu tercih etmişti. Ne zavallı varlıktır ki insanoğlu,

egosunu kendisi zanneder. Egonun, insanı yiyip bitiren, mutsuz olmasına sebep olacak davranışlarda bulunması için kişiyi zorlayan, hırs ve kıskançlığın doğduğu yer olduğunun kimse farkında değildir. Din adamları, kafamızın içinde bize sürekli bencil ve nankör olmamızı fısıldayan o sese şeytan adını verdiler. Bu bile egoistlikti çünkü insan, yaptığı kötülüklerin sorumluluğunu almak istemeyecek kadar şımarık, kötülüğün tamamen başkasında olduğunu iddia edecek kadar kibirli bir ukalalık sergileyerek şeytanı günah keçisi yapmıştı. Şeytan kulağımıza fısıldıyor olsa bile seçimleri yapıyor olan bizler değil miyiz?

Baş başa geçirdikleri saatler ilerlerken Nisa'nın aşırı pohpohlamalarıyla Gürkan'ın egosu öyle büyümüştü ki tüm benliğini kaplayıp Gürkan'ın özünde olduğu kişiyi boğarak gözlerini kör etmişti. Beraber vakit geçirdikleri her anı evlilik kurumunu konuşarak geçirmişti ikili. Birbirlerini tanımaya yönelik tek sorunun sorulmadığı masadan kalktıklarında Gürkan çok mutluydu.

Akşam eve gider gitmez de ailesine müjdeyi verdi. "Çok hanım hanımcık, yumuşak başlı bir kız. Bence olur bu iş, yani isteyelim Nisa'yı."

"Ay şükürler olsun!" diyerek ellerini göğe kaldırdı Kezban Hanım.

İsteme merasimi hemen o hafta yapılacağı için tüm hafta alışveriş ve hazırlıklarla geçti Gürkan için. Öyle ki ortağı olduğu Kenan'a ancak o gün haber verebildi kız istemeye gittiklerini. Kenan, şaşkın bir şekilde tebrik etti onu. Ece'yi ararken azar işitmekten çekindi Gürkan ama o da hayırlı olsun, demekle yetindi. Bir haller vardı bu kızda, yakında kokusunun çıkacağını düşünerek üstünde durmadı.

Üç arkadaş öyle çok kendi dertlerine düşmüşlerdi ki birbirlerinin hayatlarından bihaber geçiyordu günleri. Oysa dışarıdan bir göz sizi içine düştüğünüz labirentten en hızlı çıkaracak şey-

dir. Sağa sola koşuşturup hayatın içinde kaybolmaktansa arada bir dinlenip dostlara danışmak bizleri daha çabuk sonuca götürür.

Mesela Allah'ın emri peygamberin kavliyle Nisa'yı isteyip söz takan Gürkan'a kimse dur, biraz daha düşün diyemedi. Ece'ye adını bile bilmediği bir ayyaşla yattığı için azar çekecek kimse de olmamıştı. Ya da Kenan'a, ilerleyen zamanda pişmanlığını yaşayacağı şeyleri Ayşe'ye yapmaması için yapma, etme diyecek kimse de yoktu.

Gürkan Nisa'yla söz kesilir kesilmez kıyılan dinî nikâh sayesinde dilediğince gezip tozma hakkına sahip olmuştu ve evden dışarı burnunu bile çıkarmamış Nisa'yla nereye gitseler kendini şövalye gibi hissediyordu. Kız, ilk sinemaya, ilk konsere, ilk tiyatroya, hatta şehrin gezilip görülecek pek çok yerine ilk defa Gürkan sayesinde gidince bir erkek olarak palazlanıyordu o da. Parmağına konmuş bir serçeyi sanki istese kanat açıp uçamazmış gibi itinayla dolaştırıyordu. Pek çok yeni lezzeti onunla tadan hatta vapurla ilk geziyi bile ilk kez Gürkan'la yapan Nisa ise adeta hayalini yaşıyordu. Hele bir de balayı için bir Avrupa ülkesine gitme ihtimalleri olduğunu duyduğunda, turnayı gözünden vurduğuna emindi.

Bilmedikleri şey ise hayatlar ve hayallerin komik ironisiydi...

Ayşe, Nebahat Hanım'ın gidişinden sonra konfeksiyondaki işi bırakmak zorunda kalmıştı. İlk başta aklına bile gelmeyen lokantadan eski alacağı şimdi hep aklına gelip duruyordu. Neredeyse bir aya yakın çalışmıştı İsmail denen o soysuzun yanında ama bir kuruş bile alamadan ayrılmak zorunda kalmıştı. Biriktirdiği paranın yavaş yavaş suyunu çekmesi yalnızca iki ay sürdü.

Bu süreçte kimseye güveni olmadığı için bebeği alıp gündeliğe gitmek de içine sinmedi hiç. Onun yerine mahalleye geldiği ilk gün pencere de gördüğü kadının teklifini değerlendirdi. Meral, uzak dur diye uyarmıştı bu kadın için ama Ayşe, tanıdıkça Nesrin'de bir fenalık olmadığına kanaat getirdi. Birlikte gelinlikler için boncuk işleme yapıyorlardı. Geliri az da olsa Ayşe, bir ekmek kapısı bulduğu için sevinçliydi.

Ta ki Nesrin'in evine giderken yolda bir gün Kenan'la karşılaşana dek... Kenan, Ayşe'yi Nesrin'e girerken görünce hemen kadını aramıştı. Nesrin kısa süren telefon konuşmasının ardından Ayşe'nin yanına oturdu ve usulca lafa girdi.

"Boşandığımda ilk ne dedim biliyor musun?"

"Ne dedin?" diye merakla sordu Ayşe.

"İyi ki bir aptallık yapıp da hemen çocuk yapmamışım, dedim. Seni görünce şimdi ne kadar haklı olduğumu görüyorum."

"Bebekler melektir, kime ne zararı var ki sabimin?"

"Bir zararı olduğundan demedim canım. Ama bak, en basiti adam gibi bir işte çalışıp para kazanamıyorsun. Ben, senin yerinde olsam kendimi garantiye alırdım. Çok gençsin, güzelsin... Sahi kaç yaşındaydın sen?"

"On dokuz."

"Yani hiç çocuk sahibi gibi bir fiziğin yok. Bunu avantaja çevirmelisin bence."

"Ne diyorsun sen Nesrin bacı?"

"İlk karşılaştığımız gün Meral'in dediklerini hatırlıyor musun? Hani Kenan'la ilgili olanları?"

"Evet." Kenan'ın adı geçince Ayşe'nin birden yüzü düştü.

"Kenan'la çok öncedendi ilişkimiz. Ben, boşanmamı kutlamak için kısa süreli takıldım Kenan'la ve çok iyi biridir. Aramızda bir şey yok artık zaten ve..."

"Çıkar ağzındaki baklayı da sen de rahatla ben de!"

"Demem o ki niye Kenan'a sırtını dayamıyorsun? Boğazına kadar borçtasın, gözün çıkana kadar boncuk işlemek zorunda da kalmazsın o zaman. Az evvel arayan oydu, rica etti benden seninle konuşmamı. O kadar flörtüm oldu, hiçbirinden ondan gördüğüm insanlığı görmedim."

"Madem o kadar beğendiydin, evleneydin!"

"Tövbe bir daha evlenmem. Evlilik, aşkı öldürür diyorlar ya, sadece aşkı öldürse iyi. Seri katil gibi mübarek; mutluluğu, huzuru, özgürlüğü, gençliği... Önüne güzel ne çıkarsa katlediyor. Bizim ilişkimiz kaç yıl evveldi zaten. Aklında o açıdan soru işareti kalmasın, bence bir şans ver Kenan'a. Baktın olmuyor, yol verirsin. O zamana dek de halini vaktini yoluna koyarsın."

"Kaybolan namus? Onu da koyabiliyor muyuz yerine geri?"

"Bu dünyada kim kaldı namuslu? Aptallık etme!"

"Senin aptallık dediğin benim yaşam sebebimdir. Biz, seninle anlaşamayacağız, belli oldu. Hakkını helal et, bundan böyle ben yokum seninle."

Ayşe, Nesrin'in tüm engellemelerine rağmen çantasını ve bebeğini alıp çıktı, gitti. Nasıl insanlardı bunlar? Kocasına kuma arayan kadınlardan farkı yoktu Nesrin'in. Ya o arsız köpeğe ne demeli? Bir türlü düşmemişti yakasından. Düşeceği de yoktu.

Ama Ayşe, yavaş yavaş düşüyordu. Sıcak bakmadığı gündeliğe de gitmeye başlamıştı ama bebekli olduğu için ona işveren yok gibiydi. Ancak diğerlerinin yarı parasına gittiğini duyanlar çağırıyorlardı. Onda da elini ağır bulan ya da yaptığı işi titiz bulmayanlar tarafından bir sürü laf işitiyordu. Tarlada tapanda ırgatlık etmişliği çoktu ama böyle eli ojeli, sırf maaş aldıkları bir işte çalışıyorlar diye kendini patroniçe sanan züppelerin emir kulu olmamıştı.

Zaten gururuna dokunan bu iş, sosyal hizmetlerde çalışan bir kadının evine temizliğe gittiği bir gün tamamen son buldu. Kadın, Ayşe'nin bebekle temizliğe geldiğini görünce çok şaşırmıştı zaten. Artık en baştan bebeğimle geleceğim demiyordu Ayşe, yoksa kimse istemiyordu çünkü onu. Bir sürü ahiret sorusu sordu bebekle ilgili. Ayşe cevaplamadıkça kadın daha da kurcaladı durdu. En sonunda da ağzındaki baklayı çıkardı. "Bence kendini ve ekonomik durumunu düzeltene kadar bebeği sosyal hizmetlere teslim etmelisin," dedi.

Ayşe, onca şeyi hatta ölümü bile bebeğinden ayrılmamak için göze almışken kadının dediği o kadar korkunç geldi ki kulaklarına inanamadı. "Benim düzenim, halim vaktim yerinde. Sizi ilgilendirmez!" diyerek kadını tersledi. Ama uyuyan bebeğini koyduğu koltuktan düşünce kadın kıyametleri kopardı.

"Sen bu bebeğe bakamıyorsun! Yaşın kaç? Allah bilir reşit bile değilsin. Polisi arayıp zabıt tutturacağım dikkatsizliğin ve sorumsuzluğun için! Bu bebeğin yeri Çocuk Esirgeme Kurumu!"

Ayşe, bebeğini kaptığı gibi kaçtı o evden. Kadın apartman boşluğunda hâlâ bağırıp çağırıyordu. "Cahil! Bebeği öldüreceksin! Kaç bakalım, ben seni bulmasını da bilirim! Polis gelsin hele bir! Herkese haber salacağım, bebekle temizliğe gelen biri olursa polisi arasınlar diye! Bakamazsınız ama fare gibi doğurursunuz!"

Bir daha korkusundan kimsenin evine temizliğe gidemedi. Neyse ki o kadın sadece adını biliyordu Ayşe'nin. Bebeğinden ayrılacağına ölürdü daha iyi. İşsiz güçsüz günler geçtikçe düşüşü daha da hızlandı. Önce borçların yarattığı stresten ve yetersiz beslenmeden ötürü sütü kesildi. Oğlu artık neredeyse yedi aylıktı ve mama yiyebiliyordu ama onu da alacak para yoktu. Bakkal, artık veresiye vermediği gibi borçları bir kalemde silebileceğini

söyleyerek imalarda bulunmaya başlamıştı. Ayşe, sefaletin son demlerinde yeni bir kuyuya düştü. Dibinden bakınca ışığın hiç gözükmediği o kuyunun adı, çaresizlikti.

İt kopuk dediği Kenan'ın aslında düşmesini bekleyen bir akbaba olduğunu da o zaman anladı. İlk başta hep mesafesini koruyarak Ayşe'yle irtibata geçen Kenan artık arsızlığı ele almıştı. İftira atmakla tehdit ediyordu resmen onu. Her gece kapısına dayanıp yalvarmaları, istediği cevabı alamayınca hırçın bir şekilde tehdit edişleri alışıldık olmuştu.

Yine bir gece saat on bir gibi kapıya dayandı. Ayşe, her zamanki gibi kapıyı açmadığında yumruklamaya başladı. Birilerinin duyup gelmesinden korkan Ayşe, biçare sürgüyü açmadan kapıyı araladı.

"Ne istiyorsun Allah'ın belası?"

"Sanki ne istediğimi bilmiyorsun? Seni istiyorum, uğrunda yanıyorum kız."

"DEFOL!"

"Bana bak, sabrımı taşırıyorsun! Kaç aydır güzellikle söylüyorum, yola geldiğin yok."

"Sen ne yüzsüz, ahlaksız birisin be!"

"Eğer sen, beni bu kapıdan içeri kendi isteğinle almazsan..."

"N'aparsın? Zorla mı girersin? Dağ başı mı burası? Ne sanıyorsun kendini?"

Kenan, birden lakayt bir sırıtışla "Niye zorla gireyim?" dedi. "Ben, efendi, namuslu, kendi halinde bir aile çocuğuyum."

"Sen mi namuslusun, efendisin?"

"En azından bütün mahalle beni öyle bilir."

"Onların değil, Allah'ın görüp bildiği önemli olan. Beşer şaşar ne de olsa!"

"Öyle ya da böyle... Ben 'Üst kata yeni taşınan dul kadın bana cilve yapıyor. İkide bir musluk bozuldu, şalterler attı, diye benim kapıma geliyor. Beni evine davet ediyor. Kundakta çocuğu var, ben utanıyorum da onun yüzü bile kızarmıyor,' dediğimde kimse sana inanmaz. Sen geleli daha üç dört ay oldu, bense doğdum doğalı, yirmi yedi yıldır buradayım. Bütün semt tanır, sever beni. Daha kimsenin karısına kızına yan gözle bakmamışımdır mahallede. Hele durduk yere iftira hiç atmadım, atmam da. Tabii... Sen mecbur etmezsen... Son sözüm; iyi düşün! Kirasını iki aydır ödeyemediğin bu evden, seni kış günü kapı dışarı ederim. Bahanesi de yolluluğun olur mahalleli arasında. Burada kimse –Nesrin bile– kapısını açamaz sana."

"Elinden geleni ardına koyma! Allah daima doğrudan yanadır. Dediğin gibi belki bana kimse inanmaz ama Allah biliyor ya o da yeter!"

Kenan, bu kez ciddileşti ve yüzünün sadece bir parçası gözükecek kadar çok yaklaştı kapı aralığına. "Allah'tan o kadar korkuyor olsaydın, çocuğuna acırdın. Kışın ortasında gazın kesildi, yemeğe ekmeğin yok! Çocuk ya soğuktan ya da açlıktan ölecek. Anne misin sen de?"

"..."

Ayşe'nin ilk kez cevapsız kalışını fırsat bilip bastırdı Kenan. "Bak, ben öyle bir gecelik gönül eğlencesi demiyorum. Haftada bir iki uğrarım, kimselere duyurmam da. Bugüne dek hep peşinde, kapındaydım; kimse duydu mu, gördü mü? Hayır. Eee daha ne? Hem çocuğa hem de sana bakarım."

Ayşe diklenip "Ben iş bulur, çocuğuma da kendime de bakarım," dedi.

"Güldürme beni! Sana iş veren adam, amirin, ustan, patronun her kimse sana bacı gözüyle mi bakar sanıyorsun? Ne çabuk unuttun Lokantacı İsmail'i! Dışarıda kurtlar kol geziyor. Burası

büyük şehir, batağa düşersin. Çocuğu da kendinle yakacaksın haberin yok."

Ayşe hiçbir şey demeden kapıyı kapattı. Ama artık eskisi gibi düşünmüyordu, düşünemiyordu. Bir kez zehirli fikrin tohumları ekilmişti kafasına.

Bugün ilk kez çöpten yemek aramaya çıkmak zorunda kalmıştı ve bir komşusunu yoldan geçerken görünce elindeki kâğıt mendili konteynıra atıyormuş gibi yaparak hemen uzaklaşmıştı oradan. Bazı şeyleri gururuna yediremiyordu. Acıdan ölse, kimseye el açamazdı, çöpten yerken görülüp herkesin acıdığı bir zavallı olmayı da kaldıramazdı. Hep alıştığı yoksulluk neyseydi de sefalet içinde sürünmeyi kabullenemiyordu. Kapıyı kapatıp bebeğine sarıldı ve saatlerce hıçkıra hıçkıra ağlayarak düşündü. Kenan, ona içinde bulunduğu durumu adeta özetlemişti. Bir de balçıkla sıvalı olsa da bir çıkış yolu göstermişti.

Kenan da boş durmayıp o hafta boyunca her fırsatta gelerek teklifini tekrarlamıştı. Yine de evet diyeceği yoktu ya Ayşe'nin, bakkalda karşılaştıkları komşunun dedikleri olmasaydı. Adam, apartmanın zemin katında oturuyordu. Ayşe, ekmek alırken kucağındaki bebeğe bakıp "Affedersiniz," dedi.

"Buyurun," dedi Ayşe çekinerek.

"Biz aynı apartmanda oturuyoruz sizinle..."

"Biliyorum zemin kattasınız, eşinizi tanıyorum. Sağ olsun bana birkaç gündelik işi ayarlamıştı."

"Heh işte ben de tam o konu için şey etmiştim..."

"Artık gidemiyorum ama temizliğe."

"Biliyorum, hanım anlattı başınıza geleni. Ama işte aracı benim hanım olduğu için o kadın buldurmuş benim hanımı telefon numarasından, polise. Polis dün ifadeye çağırdı bizim hanımı. Polisle, o sosyal hizmetler müdiresi kadın bastırınca bizimki

senin adresi deyivermiş. Ben, dedim bizi ilgilendirmez. Polise tanımıyorum de diye ama ifadeye yalnız aldılar onu. O da cahil, korkmuş onu da hapse atarlar deyi. Demiş senin yerini. Kadın, şimdik araya hafta tatili giriyor diye pazartesi senin evi kontrole gelecemiş. Eğer evde bebeğin yaşayabileceği ortam yoğusa bebeni alacaklarmış senden. Bizim hanım, seni ele verdi deyi utancından diyemedi sana ama bence haberin olsun ki ona göre ayarla kendini."

"Nasıl yani? Ayarlamak derken?"

"İşte bebeğin karnı tok mu, yattığı yer temiz mi ne deyi bakacaklarmış. Öyle dedilerdi karakolda."

"Tamam, çok sağ olun haber verdiğiniz için."

"Ni demek, asıl siz hanımın kusra kalmayın. Valla cahillikten korkup demiş."

"Anladım," diye mırıldanıp bakkaldan gözleri yaşlı çıktı Ayşe. Bugün cumartesiydi ve kadın pazartesi gelecekti. O zamana dek buzdolabını doldurmaya, gazı açtırmaya para bulması imkânsızdı.

Bakkal, kulak misafiri olduğu bu konuşmadan yarım saat sonra eli kolu poşetlerle dolu vaziyette Ayşe'nin kapısına dayandı. Ayşe'ye sarı dişlerinin her birini sergileyen bir gülüşle "Sana yardım olsun diye bir şeyler getirdim. Açsana kapıyı," dedi.

Açmadığı sürgünün ardından bu fırsatçı pisliğe bakıp kapıyı güm diye kapattı. Biraz bekleyip kapının kendisine açılmayacağını anlayınca getirdiği poşetleri geri yüklenip bakkala döndü Muzaffer. Zaten dünya kadar borcu vardı Ayşe'nin, bir de bedavaya ona mı bakacaktı? Kapıyı açsaydı başkaydı tabii...

Asansörün sesini duyunca Muzaffer'in gittiğini anlayıp derin bir iç çekti Ayşe. Sinirden ve gerginlikten eli ayağı titriyordu. Kapı tekrar vurulunca Muzaffer'in geri döndüğünü düşünüp mutfaktan bir tava kaptı ve kapıyı açıp tavayı kaldırdı.

Kenan, tavadan kaçmak için ellerini başına siper edip "Tamam, tamam vurma!" dedi aceleyle. "Anladım, bir daha gelmeyeceğim kapına."

Ayşe, tavayı indirip nemli gözlerle baktı Kenan'a. Bir tür kriz geçiyor gibiydi. Hızla, kesik kesik nefes alıyordu ve vücudunu hafif bir titreme sarmıştı. Kenan, endişeyle karşındaki genç kadına bakıp "İyi misin?" diye sordu.

Ayşe boş bakışlarla Kenan'a bakıp "Niye geldin?" dedi sadece.

Kenan, ne olduğunu anlayamadığı için bir an ne diyeceğini bilemeyip sustu. Ayşe, sesini bir perde daha yükseltip "Niye geldin? Desene! Söyle hadi!" diye diretince "Fikrini değiştirdin mi diye sormaya geldim," dedi kuru bir sesle Kenan.

Ayşe'den ahlak nutuğu dinlemeye hazırlarken kendini, Ayşe boyun eğip Kenan'a "Tamam," dedi.

Kenan yüzünün bir yanına kayan bir gülümsemeyle "O zaman bu gece yarısından sonra gelirim ben," deyip kapının önünden gitmişti sonunda.

Kenan'ın midesi bayram yeri gibiydi. Öyle heyecanlıydı ki, akşamı nasıl edeceğini bilemiyordu. Gürkan ve Ece'yle buluşmak için bara gitti. Son kez üçü bir arada, her zamanki masalarında oturduklarından bihaber, birlikte içiyorlardı. Ece, genelde pek içmezdi ama bu gece o da Kenan'la yarışır gibiydi. Sadece Gürkan, bir dubleden fazla içmeyerek düğüne ne kadar az kaldığını ve Nisa'nın onun için biçilmiş kaftan olduğunu anlatıp duruyordu.

"Ece, görsen sen de çok beğenirsin. Güzel kız hem de çok güzel. Malda mülkte gözü yok. Eve eşya alınırken gıkını çıkar-

madı ama biz de onu kırmayıp illa onun beğendiğini aldık. Annem gelinini çok sevdiği için gönlünü hoş tutmaya bakıyor ama zaten Nisa da en iyisini hak ediyor."

Kenan, bile isteye evlendiği için Gürkan'a delirmiş gözüyle bakıyordu. Ece ise Fatoş'un asla geri verilemeyecek beş senesini çaldıktan sonra Gürkan'ı, kendi hayatını çalan şerefsize benzetiyordu.

Haftalardır, Bay Gizemli'yle yalnızca yataktan ibaret bir ilişki sürdürüp giderken adamın bir haftadır ortadan kaybolması zaten yeterince germişti onu. Bir de üstüne, yarı yolda bıraktığı Fatoş hiç yokmuş gibi evlilik hazırlıklarından bahseden Gürkan'ı dinleyince patladı.

"Fatoş'tan aldıklarını iade edecek misin peki?"

"Hediyeleri filan çoktan yolladım adresine."

"Ya geri veremeyeceğin şeyler..."

"İlk kez benimle oluşunu diyorsan, Fatoş öyle şeyleri takacak birisi değildir."

"O gelmemişti aklıma ama tabii o da var. Ben, geçen beş yılı soruyorum."

"O beş sene benim hayatımdan da gitti."

"Sen onu yarı yolda bıraktın. Niye siz erkekler *'adam'* olamıyorsunuz bir türlü?"

"Ece, eski kırığınla beni bir tutamazsın aklınca!"

"Niye? Bir farkın var mı ki?"

"Ya senin bu gece benimle derdin ne? Mutluyum diyorum, benimle mutlu olsan ne olur?"

"Ben, senin gibi başkalarının mutsuz olduğunu bildiğim bir olaya sevinemiyorum. Kusura bakma!"

"Bak kalbini kıracak bir laf edeceğim, durduk yere bozuşacağız."

"Seninle bozuşsak daha iyi. O zaman görüşmeme sebebimiz için küslüğü bahane edebilirim. Ama evlendiğinde gelemeyeceğin için sana kılıbık demek zorunda kalacağım."

"Nisa'yı tanımıyorsun, çok uyumlu biri. Bana güveni de tam. Eski rutinimiz olduğu gibi devam edecek ve sen utanacaksın bu sözlerinden."

"Demek çok uyumlu ha?" Ece, müzik sesinin içinde bir an tizleşip sonra kaybolan bir kahkaha attı. "Oğlum, o kız kediyi oynuyor şimdi sana. Pençelerini saklamış seni minnoş olduğuna inandırıyor. Seni kapana bir kıstırsın, pençelerini çıkarıp seni hayalarından bir kavrayacak ki daha ona sormadan nefes bile alamayacaksın."

"Bence sen bizi kıskanıyorsun."

"Anlamadım?!"

"Ben evleniyorum, Kenan da aylardır peşinde koştuğu kişiyi düşürmeyi başardı. Kısa süreli de olsa düzenli bir ilişkisi olacak. Ama sen yalnızsın, sap gibi kaldın ve mutlu çift görmeye tahammülün yok. Zamanında yediğin çifte için onu bunu suçlayacağına kendine bak bence. Bir kendini topla, kadına benze. Ölene kadar bar şarkıcısı mı olacaksın? Farkında değilsin ama ucuz duruyorsun!"

Kenan, Gürkan'ın son söylediğiyle kafası Leyla olsa bile araya girdi. "Öyle demek istemedi."

Ece, işaret parmağını havaya kaldırıp "Hayır," dedi. "Onun yaptığı pisliğe bahane uydurma."

"Benim zaten bahaneye ihtiyacım yok," diyen Gürkan'ın kulağına yaklaştı Ece ve "Siktir git!" diye hırladı.

Gürkan, bir hışımla kalkıp giderken Ece ve Kenan, sessizliği paylaşarak içtiler. Şişelerin dibi gelene kadar hem de. Şişeler bitince ikisi de birer taksi çağırıp evlerine dağıldı. Ece, taksinin camından dışarıyı izlerken cep telefonu çaldı.

"Alo."

"İyi geceler, rahatsız ediyorum ama size bir şey sormam gerek."

"Konu nedir?" Ece, öyle yorgundu ki bir müşterisinin numarasını bulmuş olma ihtimali sinirlerini yıpratıyordu. Zaten an be an gözkapakları ağırlaşıyordu. Ama telefonun ucundaki adam "Belediye mezarlığının gece bekçisiyim," dediğinde Ece birden ayıldı.

"Beni niye aradınız?"

"Burada çok sarhoş bir bey, bir aile kabristanlığının içinde sızmış vaziyette yatıyor. Üstünden bir kimlik ya da telefon çıkmadı. Sadece bir not kâğıdında sizin numaranız yazılıydı, ben de aradım. Acaba buradaki adamı tanıyor musunuz?"

Ece, artık haftanın bazı günleri ansızın kapısında beliren bu gizemli adama, son buluşmalarında numarasını yazıp vermişti ve bu, o kâğıt olmalıydı. "Evet, tanıyorum," dedi. "Ben hemen geliyorum," dedi ve adamdan adresi isteyip taksiciye söyledi. Son sürat mezarlığa giderken Ece, Bir insan daha fazla gizemli olamaz, diye düşünüp duruyordu.

Kapı çaldı... Usulca, yalnızca bekleyenin duyabileceği kadar... Ayşe, hemen onu saran korkuyla kapıya koştu ama açıp açmamak da tereddüt ediyordu. Bir cenderede ezilir gibi atan kalbi açmamak, çaresizliğini ona hatırlatmayı görev edinen aklı ise açmak taraftarıydı. Bu ikilemde, eli kapı koluna gidip gidip geliyordu. Artık daha yüksek sesle çalınmaya başlayan kapının ardındaki adam sabırsızlanmaya başlamıştı. En sonunda, menteşelerinden sarsılmasına neden olan bir yumruk kapıya inince

Ayşe, komşularının duymasından korkup "Allah'ım affet," diyerek kapıyı açtı.

Diğer taraftaki Kenan, kapıya yaslandığı için kapının açılmasıyla sendeleyip Ayşe'nin üstüne doğru düştü. Ayşe, dengesini yitirip yere düşmeden bu ağırlıktan kurtulmak için çırpınırken, Kenan kapıyı kapatıp onu duvara yasladı. Başındaki yazmayı çekip yere attı ve büyük bir açlıkla önce boynunu ardından dudaklarını öpmeye başladı.

Kenan'ın alkol kokan nefesi yaşadığı durumla birleşince Ayşe'nin midesini bulandırıyordu ama hiçbir tepki vermedi. Ne kendisini deli gibi öpen dudaklara ne de vücudunda dolaşan bir çift yabancı ele tepki verdi. Ne durdurmak için ne de karşılık vermek için...

Ta ki Kenan uzun basma etiğini kalçalarının üstüne kadar sıyırıp bacaklarını okşamaya başlayana kadar. Daha yukarı çıkmadan Kenan'ın bileğini yakalayıp "Odaya geçelim," diye mırıldandı zar zor. Yüreğini kötü bir sıkıntı, korkuyla karışık bir vicdan azabı kaplamıştı, gözyaşlarını salıvermemek için kendini zor tutuyordu.

Kenan "Olur," deyip onu bırakınca kaçar gibi antreden çıkıp salonu geçti ve odanın kapısını açtı. Kenan da kara bir gölge gibi soyunarak peşinden geldi. Yatağın yanında durduklarında üzerinde sadece kot pantolonu kalmıştı. Zifiri karanlık odada, hiç beklemeden onun kıyafetlerini de çıkarmaya başladı ve tüm bunlar olurken put gibi dikilen Ayşe'yi yatağa itip üzerine eğildi...

Ayşe, sabah ezanı okunmadan yataktan kalktı. Zaten hiç uyumamış, daha doğrusu uyuyamamıştı. Yüreğindeki ağırlık tüm

vücuduna yayılmış, onu eziyordu. Yanında uyuyan genç adama bakınca tüm derdini unutturan bir telaşa kapıldı. Bir an önce onu uyandırıp yollamalıydı yoksa evden çıkarken konu komşu görebilirdi. O zaman rezil olurdu ve 'Daha beşikte bebeği varken eve adam alıyor,' diye adı çıkardı.

Kenan'ı uyandırmak için birkaç kez seslense de adam, bir iki kez homurdanıp diğer tarafa dönmek dışında tepki vermedi. Onu uyandıramayacağını anlayınca banyoya girdi Ayşe ve çıktığında okunan ezanı duyunca çekine çekine Kenan'ı dürttü. Yine hiç tepki vermeyince çekingenliği bir kenara bırakıp sertçe sarstı omzundan. Kenan, gözlerini araladığı ilk an "Saat kaç?" diye sordu. Ayşe, bu soruya "Gün açacak birazdan, gitmen gerek," diye cevap verip elbiselerini adama uzattı.

Kenan, yataktan çıplak vaziyette kalkınca Ayşe hemen arkasına dönüp odanın köşesindeki beşiğe yöneldi. Neredeyse yedi aylık olmasına rağmen çok daha ufak gözüken bebeğine baktı. Masum bir şekilde, dünyadan ve annesinin başına gelenlerden bihaber uyuyordu. Kenan, odadan çıkmak için kapıyı açınca Ayşe de beşikten ayrılıp onu takip etti. Antreye geldiklerinde Kenan ayakkabılarını giyerken Ayşe'yi yeni bir telaş sardı. Ya parayı vermezse... Bu işlerde kaşarlanmış kadınlar gibi para istemeyi beceremezdi. Ama onun sözünü tutup tutmayacağını ya da parayı ne zaman vereceğini de bilemezdi. Her yere borcu vardı, mutfak bomboştu, doğalgaz kesilmişti... Ve sosyal hizmetler bir gün sonra gelecekti! Bu paraya hemen şimdi ihtiyacı vardı, zaten son çaresinin bu para oluşu değil miydi ona bunu yaptıran?

Ayakkabılarını giyindikten sonra doğrulup elini kapı koluna attı Kenan ve Ayşe'nin yüreği hop etti. Gidiyordu işte öylece! Tam kapıdan çıkacakken aklına gelenle bir an duraksadı Kenan ve deri ceketinin iç cebinden ikiye katlanmış bir zarf çıkarttı. Diyecek bir şey bulamadığı için zarfı ayakkabılığın üzerine bırakarak çekip gitti. Kenan, birlikte olduğu bir kadına ilk defa bu

şekilde para ödediği için ona da garip şekilde utanç verici gelmişti. Pek çok kadına yatağına girebilmek için hediyeler almış, beraber yiyip içip hesaplarını ödemişti, ama bu şekilde nakit para vermesi bir ilkti onun için.

Tabii kapının arkasında kalan Ayşe için de... Kapanan kapının ardından Ayşe de gözlerini kapatıp duvara yaslandı. Derin bir nefes alıp zarfı eline aldığında kalınlığıyla bile içinde beklediğinden fazla para olduğunu anladı. Yine de saydığında beş bin lira çıkan para, beklediğinin kat kat fazlasıydı. Bununla hem borçları kapatır hem de birkaç ay rahat edebilirdi. Salona döndüğünde karanlığın azalıp eşyaların daha rahat seçilebildiğini fark etti ve gün aydınlanmadan hemen namazını kıldı. Ama bu sabah başı secdeye değdiğinde kendini Allah'ın önünde secde etmeye bile layık bulamıyordu. Dua ederken içinde yüreğinde biriken ağırlık gözyaşı olup aktı. Hıçkırıkları arasında dudağından dökülen "Allah'ım işlediğim büyük günahı affet, yolundan döndürme... Oğlumu sağ salim büyütmeyi nasip et," cümleleri aslında en büyük korkusunun başına gelmemesi içindi. Dün gece yaşadığı büyük utancı ömrü boyunca unutacak değildi ama beterin beteri vardı. Kenan'ı doğru düzgün tanımıyordu ve başına başka işler açmasından korkuyordu. "Açlıktan ölsem bile böylesine büyük bir ahlaksızlığı yapmamalıydım," diye düşünüp pişmanlık ateşinde kavrulurken kendi hıçkırıklarının arasında bebeğinin ağlamasını duyunca hemen beşiğe koştu. Açlıktan ağlayan bebeğini kucağına alıp göğsüne bastırdı şefkatle.

Niye o rezilliğe razı olduğunu hatırladı ve sakinleşti kısmen. Ayşe'nin sütü kesileli bir aydan fazla olmuştu ve bebeğini emziremiyordu. Süt ve mama satın alması şarttı fakat su almaya bile parası kalmamıştı. Ama artık parası vardı, oğlunun ağlamasına gerek yoktu.

Oğlunu biraz sakinleştirip beşiğe bıraktıktan sonra salonun camını açıp apartmanın en alt katındaki bakkala baktı. Bakkalın

sahibi Muzaffer Bey, fırından gelen ekmekleri içeri taşıyordu. Aşağı doğru "Muzaffer Bey!" diye seslendi Ayşe. Kırklı yaşlardaki, kara kuru adam yukarı bakınca "Siparişlerim var," dedi. Adam kinayeli bir şekilde bakınca hemen "Birikmiş tüm borcumu da kapatmak istiyorum tabii," diye ekledi. Çünkü Muzaffer de Ayşe'ye niyetini dün açıkça göstermişti. Veresiye defterinde Ayşe'nin borcu kabarınca ne yaşına ne de evli barklı oluşuna aldırmadan edepsiz imalarda bulunmaya başlamıştı. Şimdi tüm borcunu kapatıp son alışverişini yapacaktı bu adamdan. Kenan'ın teklifini kabul etmesi bile bu yüzdendi. Bu sipsi suratlı herif evliydi ve ilkokula giden iki çocuğu vardı. Evli bir adamla birlikte olsa yalnızca zina etmiş olmayacak bir de karısının, çocuklarının hakkına girmiş olacaktı. Kenan, daima ifade ettiği gibi çöpsüz üzümdü.

Daha da o dükkândan içeri ekmek almaya bile girmeyecekti. Az ilerdeki markete dek yürüse incileri dökülmezdi, hem market çok daha ekonomikti. Ayşe, dün kendisine üstüne basa basa belirtilen borcundan fazla parayı ve küçük alışveriş listesini birbirine iğneleyip sepetin kenarına bağladı ve aşağı sarkıttı.

Adam, parayı sayıp hayretle yukarı baktı ve "Fazla var burada," diye seslendi.

"Şimdi alacaklarım için o para. Listede yazıyor ne istediğim."

Adam kafasını sallayıp Ayşe'nin sepetini doldurdu ve "Tamam," diye seslendi. Ayşe, dolu sepeti yukarı çekerken "Paranın üstü ve fatura sepetin dibinde," diye başladığı söze her zaman nakit ödemesine gerek olmadığına dair saçmalıkla devam etti bakkal. Ayşe, hiçbirini duymamış gibi yapıp adam hâlâ konuşurken sepeti içeri alır almaz camını kapattı.

Bebeğinin mamasını yapıp önce onu doyurdu, sonra da kendisi kahvaltı yaptı. Eğer aylardır, bu sabahki gibi düzgün bes-

lenebiliyor olsaydı hâlâ oğlunu emzirebiliyor olurdu. Ama bu ahlaksızlığa teslimiyeti son noktaya gelene kadar direnmişti. Düşündükçe içini kararlan ve lokmaları boğazına dizen berbat bir şeydi yaptığı. Ama şimdi borçlarını tek tek kapatıp doğalgazı açtırabilirdi. Oğlunu sıkı sıkı giydirip kendisi de giyindi ve çarşıya çıktı. Başından beri bir kez bile borcunu istememiş olan ikinci el eşya satıcısına olan borcunu ödedikten sonra markete geçti ve market arabasını ağzına dek evin ihtiyaçlarıyla doldurup market servisiyle eve döndü.

Servis şoförü Ayşe'nin poşetlerini bagajdan çıkarıp asansöre taşırken Muzaffer Bey, bakkalın önünde oturduğu alçak taburededen yüksek sesle söylendi. "Para yokken veresiye bizden isterler ama parayı bulunca markete koşarlar! Nankörler!"

Ayşe, bu sözleri duysa da zerre umursamadı. Onun bakkaldan alışveriş yapmama nedeni Muzaffer Bey'in Ayşe'ye karşı niyetini boşmuş olmasındandı. Hiç oralı olmadan kucağında bebeğiyle apartmana girip asansörü dolduran poşetlerin yanına geçti. Eve girdiğinde üstünden bir yük kalkmış gibiydi. Aldıklarını yerleştirirken gazı açtırmak için yarın sabah erken kalkmayı kafasına not etti.

Ayşe, dün gece olanları unutacak kadar mutluydu. Evini temizleyip yemek yaptı ve elektrikli sobayı yakıp ev ısınınca bebeğini yıkadı. Yarından sonra elektrikli su ısıtıcısına gerek yoktu, su da ev de doğalgazla ısınırdı.

Öğlen yemeğini yedikten sonra haftalardır arayıp sormaya yüzü olmadığı için çekindiği Nebahat Hanım'ı görmeye gitti. Zile bastığında biraz gergindi, çünkü en baştan beri Ayşe'ye daima iyi davranan Nebahat Teyze'nin tepkisini kestiremiyordu. Kapı açıldığında ise tüm gerginliği son buldu.

Yaşlı kadın gülümseyerek "Hoş geldin kızım," dedi görüşmeye hiç ara vermemişler gibi.

"Hoş bulduk," diyerek eve girmek istemediğinde Nebahat Teyze "Benim paşam nasılmış?" diyerek bebeği aldı kucağına. Ayşe mahcup bir tavırla "Bu kaplar sizin, ta ne zamandan bende kalmıştı, geri getirdim. İçine bir şey koymak istediğim için biraz gecikti ama..." dedi.

"Kızım ne zahmet ettin? Bu muydu derdin de kızıma taşındığımdan beri ne aradın ne de uğramadın?"

"Kızınızla hasret gidermek istersiniz diye düşündüm."

"Ah be güzelim, ayıp senin bu yaptığın! Bu bahane mi şimdi?"

Ayşe, en çok da bu yaşlı kadının kalbini kırmış olmaktan korkuyordu ama geniş gönüllü kadındı Nebahat Hanım. Oturup sohbetleri koyulaşana kadar, Ayşe'nin oğlu minik Mehmet'i sevdi. Ayşe'ye ekonomik durumunu sorup para vermek istediğindeyse Ayşe, hemen bir yalan uydurup "Annem, memleketten yüklüce bir para yolladı, tabii cellâtlarımdan gizli," dedi. "Hatta ben bugün size olan borcumu ödemeye geldim." Son cümleyi Nazlı'nın yüzüne bakarak kurdu ki anlasın beleşçi biri olmadığını.

"Nasıl annen yollamış?" dedi hayretle Nebahat Hanım.

"Postayla."

"Aman kızım, yerini yurdunu öğrenmesinler de..."

"Annem, dikkat etmiştir. Buyurun paranız, çok teşekkürler. Eee... Görüşmeyeli siz ne yapıyorsunuz?" diyerek lafı değiştirdi hemen.

Annesi yerini bilse değil para yollamak, ilk o haber verirdi cellâtlarına. Sonrasında sohbet, Nebahat Hanım yeni doğan torununu anlatmaya başlayınca devam etti. Ayşe, borçlarının tamamından kurtulmanın verdiği hafiflikle bir daha borç almaya tövbe etti içten içe. En çok da kızının laflarından sonra bu yaş-

lı kadıncağızdan aldığı para yük olmuştu üstüne. Şimdi de ona söylediği yalanın yükü vardı omzunda, 'Acaba yaptığım ahlaksızlığı bilse bir daha yüzüne bakar mıydı Nebahat Teyze?' diye düşünürken kısa süreliğine unuttuğu utancıyla tekrar yanmaya başlamıştı.

Aynı anda Kenan, yeni uyanmış, yatağının içinde uyku mahmurluğuyla geçirdiği geceyi düşünüyordu. Ayşe'nin dairesinden ayrıldıktan sonra hemen alt kattaki kendi dairesine geçip uykusuna kaldığı yerden devam etmiş, öğleden sonra da ancak uyanabilmişti.

Ayşe, hiç de düşündüğü gibi bir kadın değildi. Bir çocuğu vardı, el değmemiş genç kız değildi ki cilve işve bilmiyor olsun. Oysa tüm gece çok çekingen ve utangaç davranmış, hatta neredeyse hiçbir karşılık ya da tepki vermemişti. Ama vücudu tam hayal ettiği gibi mükemmeldi. Zaten yaşı on dokuzdu daha, kimliğinde görmüştü hastanedeyken.

Kenan da gençliği ve güzelliğini beğenip kafaya takmıştı onu. Daha görür görmez etkilenmiş, hele kucağındaki bebeğin bir kimliği olmadığını öğrendiğinde 'Böylesi bir çiçeği koklamadan bırakmak olmaz,' diye düşünmüştü.

Dün gece beklediği karşılığı görememiş olmanın verdiği huzursuzlukla yataktan kalktı. Banyoya geçti ve duşa girmeden aynada kendine şöyle bir baktı. Aylardır peşinden koştuğu Ayşe'yi sonunda ikna edince, heyecanını bastırmak için her zaman gittiği bara gidip hayli içmişti dün akşam. Şimdi aynadaki yansımasına bakıp 'Keşke içmeseydim,' diye düşündü. Suratında üç günlük sakal, saçları darmadağınık, nefesi leş gibi alkol kokarken kızın soğuk davranmasına şaşmamak gerekti.

Bu gece kafası ve fiyakası yerinde gidecekti kapısına, kararını verdi ve duşa girdikten sonra kişisel bakımını yaptı. İşe uğrayıp genel kontrolleri yaptıktan sonra evde saatin gece yarısına gelmesini bekledi sabırsızlıkla. Sonunda vakit tamam olunca asansörü kullanmadan yukarı çıktı usul usul...

Ayşe, Mehmet'i uyuttuktan sonra yatağına yatıp gözlerini yeni kapatmıştı ki bir tıkırtı duydu. Doğrulup dinlediğinde kapının hafif hafif tıklandığını anladı. Bu saatte kim geldi, diye korkuyla kapının arkasına gittiğinde kapıda dürbün olmadığı için "Kim o?" diye tereddütle sordu.

"Benim, Kenan."

Ayşe, şaşkınlık ve sıkıntıyla kapıyı açarken kendini kapana kısılmış gibi hissediyordu. Her gece böyle habersiz, aklına estiği gibi gelecek miydi?

Kenan, içeri girince "Niye geldin?" diye söylendi Ayşe.

"Hoş bulduk!" dedi Kenan, Ayşe'nin soğuk tavrına karşılık alayla.

"Gelmeden haber ver, bir daha! Git şimdi kimse duymadan."

"Özel bir sebebi var mı? Niye gidiyorum?"

"Yarın sabah erkenden işlerim var. Gazı açtıracağım, sonra elektrikle suyu ödeyeceğim. Ayrıca mümkünse bir ay kadar da gelme!" dedi Ayşe, kalan paranın onu ne kadar idare edeceğini ortalama hesap ederek.

Kenan, kendi kendine gülüp "Senin bile tek gecen, o kadar çok etmez güzelim," dedi.

Ayşe, durumu anladığında verecek cevap bulamadı ve Kenan'ı içeri almak zorunda kaldı. Yeni başlayan bu azaba ne kadar

katlanması gerekti acaba? Bu gece ayıktı ve saçına, üstüne başına özen göstermişti Kenan. Ayşe farkındaydı bu değişikliklerin, ama onun gözünde hâlâ pisliğin tekiydi o. Her dokunuşu, her öpüşü tiksintiden başka duygu uyandırmıyordu. Bu şehre geldiği ilk gün takılmıştı peşine ve bir türlü kurtulamamıştı ondan, sonunda hiç istemediği şey kaderi olmuştu. Kenan "Bir sabah koynumda uyanacaksın!" diye içtiği andı yerine getirmişti ve artık Ayşe kendini onun pençesine düşmüş gibi hissediyordu...

Yaşadığı yine sadece çaresizlikti.

KAKTÜS TEAM

6

Zorla Güzellik Olmaz

Sabah yine gün açmadan Ayşe onu uyandırdığında uykunun tatlı kucağından ayrılmak zor geldiği için itiraz etti Kenan. "Daha karga bokunu yememişken beni niye uyandırıyorsun?"

"Gitmen gerek çünkü!" diye bastırdı Ayşe.

"Sebep?" diye mırıldandı kafasını yastığının altına saklarken.

"Biri görmeden git işte!"

"Ha şimdi ha bir saat sonra çıkayım buradan, ne fark eder? Bir kat alta ineceğim hemen. Zaten saat çok erken."

"İşim gücüm var benim, senin keyfini bekleyemem!"

Kenan, kafasını yastığın altından çıkarıp gözlerini açtı. Artık sesindeki o uyku mahmurluğu yoktu. "Ne işin varmış bakalım?" dedi muzipçe gülümseyerek.

"Sana ne?"

"Ne demek sana ne? Sen saygını korursan ben de korurum yoksa çekilmez olur ikimiz arasındaki her söz. Güzellikle bir soru sordum, aynı kibarlıkla cevabını bekliyorum."

Ayşe bu konuşmayı daha fazla uzatmak istemediği için sakince cevap verdi. "Faturaları ödemem gerek. Gazı hemen açtırmam lazım çünkü."

"Acelen ve bu telaşın niye peki?"

"Sosyal hizmetlerden geleceklermiş bugün. Evi iyi görmezlerse Mehmet'i benden alacaklarmış."

"O nerden çıktı? Yani kim sosyal hizmetlere haber vermiş de nüfusta bile kaydı olmayan çocuğun peşine düşmüşler?"

Ayşe, hızlı bir şekilde özet geçti başına gelenleri ki Kenan durumun ciddiyetini kavrayıp bir an önce çekip gitsin. Sonunda yataktan çıkıp giyinmeye başladığında, sevindi gidiyor diye ama Kenan, yatağa oturdu. Çenesini kaşıyıp "Evde düzenin olsa bile çocuğun kimliği yok, senin düzenli bir gelirin yok," dedi. "Kısacası bebeği her türlü elinden alma ihtimalleri var."

"E ne yapmak gerek o zaman?"

"Senin buradan kaçıp gitmiş olman gerek."

"Nereye giderim bir günde?"

"Aslında hiçbir yere gitmeyeceksin, kaçıp gitmiş gibi göstereceğiz seni."

"Nasıl olacak peki?"

Kenan, kafasında kurduğu planı detaylarıyla anlattı Ayşe'ye. Ayşe, dinledikçe içi ferahladı, çünkü kimseye dert anlatmasına gerek olmadan bebeğiyle yaşayabilecekti yine.

Ayşe, planı onayladıktan sonra Kenan kalktı ve montunu giyerken "Faturaları da ben hallederim, sen bugün evden hiç çıkma," diye tembihledi.

Gün açar açmaz da işe koyuldu Kenan. Yanında çalışan Bahri'yi faturaları ödemeye yollarken Ayşe'nin adresini polise veren kiracılarıyla konuştu. Ağız birliği edip polisin onu aradığını duyunca 'Ayşe kaçtı gitti diyeceklerdi', ama bu da yeterli değildi.

Yan apartmanla kendi apartmanlarının kapı numaralarının yazdığı minik metal levhaların yerini de değiştirdi. Durumu konu komşuya özet geçip tüm mahallelinin ağız birliği yapmasını sağladı.

Gerisi zaten çorap söküğü gibi gelmişti. Polisle sosyal hizmetlerden gelen kadın, adreste yazan kapı numarasına uyarak yanlış apartmana girdiler. Beşinci kata çıktıklarında boş bir daireyle karşılaştılar şaşkınlıkla. Polis, hemen ifadesini aldıkları gündelikçi kadına telefon edip çağırdı ve "Hani buradaydı bu kadınla bebek?" diye sordu.

Kadın, mazlum bir şekilde "Pazartesi sizin teftişe geleceğinizi dedimdi. O da hemen toparlanıp gaçmış. Pazar zabanan bi uyandık ki getmiş bu," dedi.

Polis, Kenan'ın da içinde olduğu bir iki esnaf ve komşuya da sordu Ayşe'yi ama herkes aynı şeyi dedi tek tek. Polis ve sosyal hizmetler gidince camdan sarkan yaşlı bir kadın Kenan'a seslendi. "Aferin oğlum, ne iyi ettin. Fakir diyerek elimizden çocuklarımızı da alacaklarsa bu mahallede sabi kalmazdı. Madem fakir gördün, bebeği alacağına yardım et, de mi ama?"

"Tabii teyze haklısın," diyerek Kenan da kadını onayladı o etrafa karşı takındığı efendi duruşuyla.

Her zamanki iyiliksever imajı içinde bu yaptığı küçük tezgâh kimsenin şüpheleneceği bir durum doğurmamış, aksine Kenan'ın yine yardıma muhtaç bir zavallıya, karşılıksız yardım ettiği kesin bilgi olarak dilden dile yayılmıştı. Artık Ayşe de o soğuk tavırları bırakıp daha işveli davranırdı ona. 'Ne de olsa kahramanı oldum bugün,' diye içten içe şişindi. Ettiği kötülüğe kör gözle bakan insan, bir iyilik kırıntısı atmayıversin garibanın önüne, hemen palazlanır, övünür. Unutur, oysa şeytanı bile cennetten kovduran bu kendini beğenmişliktir. İçindeki kibre doğruluktan çok değer verirken hep aynı kısır döngüye takılır kalır, kuyruğunu kovalayan tilki misali.

Gecenin kör karanlığında, kırağı tutmuş kuru otlar arasında ilerlerken Ece'nin içi ürperdi, yüreğine korku doldu. Karanlıkta parlayan mezar taşları tarafından kuşatılmış gibi hissediyordu. Mezarlık bekçisi elinde fenerle yolu gösterirken bir yandan da tam yerine uygun ahiret soruları soruyordu.

"Bu adam sizin neyiniz oluyor?"

"Bir ahbabım."

"Mevtanın nesi oluyor?"

"Hangi mevta?"

"İşte sürekli gelip gittiği mezarda yatan kim, onu soruyorum."

Ece, önüne çıkan bir mezarı görmeyip üstüne basınca çığlığı bastı. Bekçi hayretler içinde Ece'ye bakarken "Ayağınıza bir şey mi battı hanımefendi? Ne oldu?" diye sordu.

Ece, korktuğunu söylemeye utanıp "Evet, evet!" dedi. "Kırık cam filandır muhtemelen, önemli değil. Biz bir an önce gidelim artık şu mezara da ben, arkadaşımı alıp gideyim bu uğursuz yerden!"

"Mezarlık niye uğursuz olsun? Ölüden zarar gelmez, canlıdan korkacaksınız asıl. Mesela buraya, önceden içmeye geliyordu bir sürü ayyaş ama belediye beni buraya diktiğinden beri müsaade etmiyorum asla. Hemen polise haber veriyorum, topluyorlar iti kopuğu alıp gidiyorlar. İnanmazsınız, fuhuş bile yapan var."

"Tövbe estağfurullah!" dedi hayretle Ece.

"Yani demem o ki ölen duruluyor, kuduranlar hep sağ salim gezenler. Bu beyi daha evvelden de görmüştüm, hep aynı kabire gelip başında ağlıyor. Yoksa onu da ilk polise derdim ama belli acısı var. Dedim bir yakınını arayayım da gelsin alsınlar."

"İyi etmişsiniz, sağ olun."

"Aha da sizin ahbabınız orda yatıyor." Parmağıyla hemen iki mezar önlerindeki kabiri işaret etti.

"Yatıyor derken, tövbe ya rabbim! Neyse bir el atın da kaldıralım bari."

Bekçi bir kolundan Ece bir kolundan tutup kaldırdılar adamı. Bir iki sarsınca ayılmasa da uyandı ve sürüklenir gibi de olsa adım atmaya başladı. Son anda mezar taşına bakmak aklına gelince kafasını çevirip geriye baktı. Karanlıkta, diğer yazılanların içinde büyükçe yazılmış Duygu ve Asya isimlerini okuyabildi sadece. Merakı ağır basınca duraklayıp yazının tamamını okuyabilmek için telefonunun flaşını açıp tuttu.

DUYGU VE ASYA TEZER,
ANNE-KIZ BURADA KOYUN KOYUNA YATMAKTADIRLAR

Tarihleri küçük yazdıkları için zar zor seçebildi. İkisi de geçen sene tam bugün ölmüşlerdi. Gerçi artık saat gece yarısını geçtiği için dün olmuş oluyordu.

Bekçinin soran bakışlarını üstünde hissedince hemen kıvırıp "Rahmetlilere bir Fatiha okudum da içimden," dedi.

"Telefondan mı okuyorsunuz Fatiha'yı? Onu niye açtınız?"

"Önümü görebilmek için açtım."

"E var bende fener, ne gerek vardı şimdi?"

"O, senin önüne ışık ediyor. Bana kârı yok!"

Ece, fıkra karakteri gibi bekçiye çatmış olmanın verdiği sinirle dişlerini sıkıp önüne döndü ve yollarına devam ettiler. Sonunda mezarlıktan çıkabilmişlerdi. Beklettiği taksici, bekçinin görevini devralıp sarhoş adamın koluna girdi ve adamı taksinin arka koltuğuna oturttular güç bela.

Taksi hareket edince düşünmeye başladı Ece. Kimdi o mezardakiler? Ölüm yıldönümlerinde gelmişti buraya, adam. Duygu ve Asya; anne-kız.

Yanındaki sarhoş adam "Kır çiçeğim solma..." diye mırıldandı gözleri kapalı ve Ece hatırladı. İlk birlikte oldukları gece adam *kır çiçeğim* demişti ve çok hoşuna gitmişti bu ama sabah Duygu diye seslenmişti kendisine ve o zaman çok bozulmuştu. Demek ki bu kır çiçeği de mezarda yatan Duygu'ymuş. Adam hiç boşandım dememişti, hep ayrılıktan, yalnızlıktan dem vurmuştu aslında. Ece, kendi kafasında adamın boşanma sürecinde olduğu sonucuna varmıştı. Zaten yarı baygın gibi kendinde olmayan adamın serçe parmağındaki alyansı çekip çıkardı ve içine baktı. Adamın ismini okumayı beklerken *'sığındığım liman'* yazısını okuyup hayal kırıklığına uğradı. Alyansı adamın parmağına geri takıp yüzük parmağındakini çıkardı. Bunun içinde de *'kır çiçeğim'* yazıyordu. İsim yerine daha romantik bir şekilde birbirlerine sesleniş şekillerini yazdırmışlardı yüzüklere. Adamın adını öğrenemese de derdini öğrenmişti. Kızıyla karısının acısını yaşadığı için böyle darmaduman olmuştu.

Adama mıknatıs gibi çekilmesine sebep olan gizem aydınlandığı halde daha da meraklanmıştı Ece. Önceden hissettiği merhamet duygusuysa on misli artmıştı. Artık karşısında koca bir adam değil de yaralı bir serçe varmış gibi görüyordu. Kendisinin de yaralı olduğunu unutmuş, karşısındakinin yarasını sarıp iyi etmek tek amacı olmuştu. Kendi iyi olmadan başkasını iyi edemezdi oysa insan.

Gece adamı yine güç bela evine taşıdı ve kendi yatağına yatırdı. Bu kez hemen sızdığı için yanına uzanıp uzun uzun adamı izledi. Kim bilir neler yaşamıştı ailesini kaybedince? Ama toplamalıydı kendini, ölenle ölünmüyor diye boşuna dememişlerdi. Kaldı ki ölümden bile fena ayrılık şekilleri vardı. Örneğin; onun eski sevgilisi geberip gitse daha iyiydi.

O zaman hem aralarındaki aşka inancı hem de insanlara olan güveni sağ kalabilirdi. Fakat o pislik Ece'nin içindeki tüm güzel duyguları da bir bir söndürüp gitmişti. Karanlıkta ve yalnızlıkta kaybolup gidecekken bardaki işe başlamış ve tekrar hayata dönebilmişti. Yani bir işte çalışmak en azından daha az düşünmesini sağlamıştı. Yeni bir sahne adı ise taze bir başlangıç olmuştu.

Öğlene doğru adam gözlerini açtığında Ece yanında uyuyakalmıştı. Dün gece ne kadar ağlamıştı ki gözlerine iğneler batıyordu her kırpışta. Yataktan sessizce kalkıp gitmek için ayağa kalktı, arkasına döndüğünde Ece'nin uyandığını gördü.

"Günaydın," dedi kedi gibi bir mırıltıyla.

Cevap vermedi adam ve Ece'nin dudaklarına yapıştı. Konuşmak istemiyordu, hem de kimseyle. Görüşmek, konuşmak, anlatmak acı veriyordu. İçki bile fayda etmiyordu artık acılarını dindirmeye. Tam içkinin de tesiri tükenmeye başladığı anda Ece çıkmıştı karşısına. Onunla birlikte olmak biraz olsun bu dünyadan kopmasına olanak sağlıyordu. Aynı anda sadece bir şeye esir olabiliyordu insan. Şehvetin esiriyken acılarının esaretinden kurtulabiliyordu sadece.

Bu kez sevişirlerken o tutkuyu bulamadı ama. Ece, sürekli adama sarılıp şefkatle saçlarını okşuyordu. Bedenleri ayrıldığında Ece, adama sıkı sıkı sarılıp "Hayat her şeye rağmen devam ediyor," dedi.

Tek sıçrayışta kalktı yataktan ve giyinmeye başladı. Ne olduğunu anlayamayan Ece "Acelen ne? Nereye gidiyorsun yine?" diye sordu.

"Kimse bana acıyamaz! Hele senin gibi kendi acınacak durumda olan biri hiç acıyamaz!"

"Ne varmış halimde?"

"Ajitasyona bayılıyorsun sen! Acıklı hayat hikâyesi gördüğünde üstüne atlıyorsun, çünkü kendine acıyan bir zavallısın!"

"Bunu, karısını ve kızını kaybetti diye alkolik olan biri mi diyor?"

"Benim sebebim var en azından, sen zavallı bir sarhoş görünce koynuna alıp iyileştireceğini zannedecek kadar acınası haldesin. İstediklerini yapmak yerine başkalarını mutlu etmeye öyle alışmışsın ki, kimseyi bulamazsan seni dinlemeye gelen ayyaşları evine topluyorsun, yalan mı?"

"Psikolojin bozuk senin! Hem bana hakaret ediyorsun hem de ha bire kapımda bitiyorsun! Yalnız kalmaktan korkuyorsun çünkü!"

"Değil, tam tersi yalnız kalmak istiyorum ben!"

"Niye? Niye insanlardan kaçıyorsun? Kendini alkole verme nedenin ne? Dur, sen zahmet etme; ben söylerim. Çünkü ödleğin tekisin! Karın ve kızın öldüğü halde hayatın devam ediyor olmasını kaldıramıyorsun. Güçlü olmaktan korkuyorsun! Onlar yokken de hayatına, işine dönmeye ve unutmaya korkuyorsun. Bir düşün; karın ve kızın seni böyle görüyorlarsa öbür dünyada rahat edebilirler mi? Onların yattıkları yerde huzurlu olmasına bile izin veremiyorsun. Çünkü acınacak durumda olmayı asıl sen seviyorsun. Ben, aştım başıma gelenleri. Kanıtı da seni hayatıma sokmuş olmam."

Adam, hiçbir şey demeden çekip giderken artık içmeyeceğine yemin etti. Ne bu kız onu tanıyordu ne de o kızı, ama dedikleri doğruydu. Farkında olmadan en nefret ettiği şeye dönüşmüştü adam; kendine acıyan bir zavallıya! Duygu görse ne derdi? Kızı, onu bu halde görse korkup kaçardı. Artık kendini toplaması gerekti. Ne içtiği birahanelere ne de o berduş hayata dönemezdi artık. Gerçeğin farkındalığıyla ayılmışken ve bu konuda uyarılmışken olmazdı. Bir daha Ece'yi hiç görmeyeceğini düşünerek çıktı o kapıdan. İnanmadığı kaderin ağlarını ilmek ilmek ördüğünden habersiz...

Kenan, Ayşe'nin sorununu çözdükten sonra söz verdiği gibi annesine yardım etmek için arabasına atladı. Bugün yeğeni Alp'in doğum günüydü. Evde, dost-akraba herkesin davet edildiği, büyükler için mevlit okunmasının ardından çocuklar için de bir kutlama yapılacaktı. Uçan balonları yol üstünden alıp erken saatte annesinin evine geldiğinde Halime Hanım "Heh, tam zamanında geldin oğlum," dedi.

"Şu süsleri takıver hemen. Adamsız kaldık burada."

"Doğum gününün sahipleri neredeler?"

"Alp koşturup duruyordu buralarda."

"Onu değil, anne ve babasını soruyorum. Bu kadar işi senin başına yıkıp nereye gitmişler?"

"Canım kimsenin üstüme iş yıktığı filan yok. Seren'in bir haftadır canı çıktı zaten, pastasıydı, ikramıydı, hediyesiydi ayarlayacağım diye. Dışarıdaki işleri halletmek için çıktı az evvel, kuaföre gidecekmiş ve dönüşte de pastayı alıp gelecek işte."

"Babası olacak herif nerde peki?"

"Üst katta babanla beraber televizyon izliyorlar. O da aynı babanın kafasında, ikisi de ne gerek vardı bu kadar şatafata hepsi fuzuli masraf diye söylenip duruyorlar. Onlar gölge etmesin başka şey, istemez."

"Oğlunun doğumgünü için bir kuruş verdi mi de edilen masrafa karışıyor? Seren Ablam da doğum günü yapılsın dedi diye hemen para mevzusunu attı ortaya. Sonrası zaten belli... Kürşat Bey'imiz kızmasın diye ben veririm parayı dedin. Senin o kadar masrafı üstlenmene gönlüm razı olmayınca da ben ödedim. Benim paramla kime neyin hesabını soruyor hâlâ?"

"Aman oğlum, ettin bir iyilik susuver sen de."

"Susa susa başımıza çıktı bu adam? Bugün oğlunun doğum günü ya kıymetlisini kaldırıp bir taşın altına da elini o sokuversin! Bizi enayi yerine koymuş sömürüyor, onu geçtim. Bari çocuklarıyla haşır neşir olsun!"

"Oğlum Alp'in mutlu günü şimdi sakın hır gür çıkarma," diye arkasından seslense de annesini dinlemeden ikişer üçer merdivenleri tırmandı Kenan. Televizyon karşısındaki Kürşat'a olan öfkesinin bu kadar büyük olmasının sebebi, onu kendi babasına benzetiyor olmasıydı.

Muhterem Bey de bir kez olsun çocuklarının başını okşayıp onları sevmemiş, asla onlarla oyun oynamamış, çocuklara bir bardak su vermekten kaçındığı için anneleri hastayken komşudan ricacı olmuş insandı. Zamanla nesiller değişse de bu çarpık düzenin hâlâ işlediğini görmekti Kenan'ın asıl canını sıkan.

Odaya daldığında Muhterem Bey "Destur ver serseri! O nasıl kapıdan içeri giriş? Dingo'nun ahırı[2] mı burası?" diyerek hiddetle ayağa fırladı.

Kenan, "Sen karışma baba, lütfen," diyerek enişteşinin yakasına yapıştı. "Komşunun mu lan o çocuklar? Niye ilgilenip babalık yapmıyorsun?"

Kürşat, Kenan'ın ellerini yakasından itip "Senden mi öğreneceğim babalığı? Sen daha evlenip sorumluluk sahibi bile olamadın!" dedi.

"Benim medeni durumumu öne sürüp kurtulamazsın! Annem kaç yaşında kadın, aşağıda dört dönüyor hazırlıklar zamanında yetişsin diye. Sen niye mabadını yaymış burada oturuyorsun?"

"Batılı özentisi işler bunlar, ben hiç kalkışmayın dedim. Yapıyorlarsa ceremesini çekmeyi de ana-kız bilecekler. Öyle değil

2 Dingo'nun ahırı: Taksim'de tramvay çeken atların uğrak değişim yeri olan, Dingo adlı bir Rum vatandaşın işlettiği ahır. Gün boyu bir sürü atın girip çıkmasından dolayı dilimizdeki "Burası Dingo'nun ahırı mı giren çıkan belli olmaz!" sözünün buradan geldiği söylenir.

mi efendim?" Kürşat kayınpederine dönüp beklediği onayı bir kafa sallayışıyla alınca sırıttı.

Kenan, burnundan ateş püskürterek hem babasına hem de Kürşat'a söylendi. "Bu sefer de bunun arkasına mı sığındınız? Kartopu oynamamak için konu-komşu ne der, yeni yıl için dine ters düşer, bu kez de bahaneniz Batılı âdeti öyle mi? Âdet, gelenek, görenek ya da o, bu ne der diye düşüneceğinize bir kez de çocuklarım benim hakkımda ne der ne düşünür diye korkun be! Alp'in sünnetinde babalık vazifeni hakkını vere vere yerine getirmiş olsaydın belki yerdim bu Batılı işi palavranı, ama tutmadı bu kez. Sünnet, bizim kültürümüze, dinimize has bir vecibe. Peki, söyle bakalım Kürşat Efendi, sen oğlunun sünnetine konuk gibi teşrif etmek dışında ne yaptın? Onun korkuyor olmasıyla ya da sağlığıyla hiç ilgilenip, oğlunla konuştun mu? Ben diyeyim; hayır! Evlenmiyorum, çünkü sizin gibi bir baba olmaktan daha doğrusu hakkını vere vere baba olamamaktan korkuyorum!"

"Ukala dümbeleği gelmiş bir de babasına laf ediyor! Sen adam olsaydın bir kere, babanla ve senden kaç yaş büyük eniştenle böyle konuşmazdın!"

Sesleri duyan Kübra koşup gelmişti. Babasıyla kardeşi arasına kalkan gibi geçip "Sakin ol baba, otur lütfen," dedi. "Kenan sana da aşağıda ihtiyaç var. Süsler asılacak daha."

Kübra, kardeşini elinden tuttuğu gibi terasa çıkardı. Kenan somurtkan biçimde "Ne asılacak buraya, teras da mı süslenecek?" diye sorunca Kübra gülümsedi.

"Süsler işin bahanesiydi, seni babamın elinden kurtarmak için."

"Keşke bıraksaydın hazır başlamışken içimde ne varsa dökseydim."

"Eniştem için ne desen haklısın ama babamı artık böyle kabul ettik say."

"Niye kabul ediyoruz? Alp ve Alya'nın dedesi olarak damadının kulağını çekmesi gerekirken bir de Kürşat'a arka çıkıyor."

"Çünkü kendisi de ona benziyor. O yüzden enişteme davranışlarını yadırgamıyor çünkü bunlar babama aşina düşünceler."

"En çok da kanıma bu dokunuyor ya..."

"Onun babalık anlayışı; bol azar, nasihat ve emir-komutadan oluşan şeytan üçgeninde toplanıyor. Küçükken hep başka evlerde babalar nasıl diye merak ederdim. İlkokul dördüncü sınıfa giderken bu merakım kısmen giderildi. Apandisit ameliyatı olmuş bir sınıf arkadaşımızın evine geçmiş olsuna gitmiştik. Babası piyano öğretmeniydi ve kızı için bestelediği bir şarkıyı çalıp söylediğinde kıskançlıktan ağladım. Herkes müziğe duygulandığımı düşünmüştü."

"Bence kıskançlıktan değil, olması gereken babayı görüp de evdekini düşününce hüzünlenip ağlamışsındır."

"Bilmem, o da olabilir tabii. Liseyi yatılı okuma sebebimdi, evdeki baskı ve resmî ortam."

"Askere gittiğimde, acemi birliğindeki bazı erler komutanların nasıl sert olduğunu konuşup duruyorlardı. Ruhsuz, çok katı deyip duruyorlardı. Oysa bana göre çok sıradan adamlardı hepsi. Sonradan uyandım mevzuya; meğer ben, yıllarca prototipiyle birlikte yaşadığım içinmiş."

Kübra güldü ve kahkahaları son bulunca "Ağlanacak halimize gülüyoruz," dedi.

"Öyle ya... Çocukken ağlamak bile yasaktı. 'Acizler ağlar, sen aciz misin?' diye bağırışı hâlâ kulaklarımdadır."

"O da öyle yetişip büyümüş. Babamın zamanında böyleymiş demek ki."

"Kürşat da onun bir değişik versiyonu, ona ne diyeceksin? Ablam nasıl onun gibi biriyle hâlâ evli kalabilir, aklım almıyor."

"Seninle ben, aklımız erdiği gibi sevginin eksik olduğu, kuralların bol olduğu o evden kaçabilmek için yollar aradık ve başardık. Ama ablam babama en fazla maruz kalan kişi olarak, gitgide ona benzemeye başladı. Kürşat, beleşçiliği dışında babama benziyor her huyuyla. Babamın içimize yerleştirdiği 'babaya yaranmalısınız, onun onayını almalısınız' diyen mekanizmanın esiri olarak seçim yaptı. Gün geçtikçe daha da azalacağına arttı bu durum. Şimdi sırf babam onaylamaz diye boşanmayı bile aklından geçirmeyen mutsuz bir kadın oldu."

"Hem de en kötüsünden; mutsuzken mutlu taklidi yapmak zorunda kalan kadınlardan..."

"Bazen haksızlık mı ediyoruz babama diye düşünüyorum. Ne de olsa bize bir fiske bile vurmamıştır."

"Allah razı olsun! Keşke vuraydı, arada kazara da olsa eli yanağımıza değerdi. Bir kez olsun yanağımızı okşamadı çünkü."

"Aç açıkta da bırakmadı."

"Acımızdan ölsek önümüze yumurta kırmazdı. Neymiş efendim memur bey, kadın gibi mutfağa girmezmiş! Gören de ateşe sanır, alt tarafı muhasebede çalışıyordu."

"Ne yapsın? O da yaşayamadığı çocukluğunu makama mevkiye yüklemiş biri. Baba olmayı beceremedikçe daha çok tutundu işine, unvanına."

"Bir kere de bizim elimizi tutsaydı diye hiç mi kızmıyorsun abla?"

"Kızmıyorum ama çocukken oluşmuş bir kırgınlık var, şimdi de yanlış kaynadığı için bir türlü doğru işlemiyor yaralı yüreğim."

"Benim de bu eve gelmeme sebebim o yamuk yumuk kalmış çocuk gönlüm işte."

"Buraya gelmiyorsun da soğuk ve sevimsiz anılarla dolu o evde nasıl kalıyorsun?"

"İçinde babam yokken o kadar da sevimsiz gelmiyor."

Kübra, gülümserken Alya yanlarına geldi ve "Dayı, anneannem dedi ki; artık süsleri assın. Seni de mutfağa çağırıyor teyze."

"Tamam, tatlım geliyorum," diyerek Kenan'ın omzuna dostça dokundu ablası ve terastan çıktı. Kenan da onu takip edip aşağı indi ve Alp'le güle oynaya evi süslediler.

Seren, eve gelir gelmez her şey mükemmel mi diye son kontrolleri yaptı. Tüm konukların memnuniyetini düşünürken doğum günü çocuğu Alp'e keyfi yerinde mi diye bakmadı bile. Okuldan meslektaşları gelecekti ve sidik yarışında arayı açmakla öyle meşguldü ki, Kenan bu doğum gününün Alp'in değil de ablası Seren'in olduğunu düşündü. Alp mutlu olsun diye değil, Seren gösteriş yapabilsin diye organize edilmişti.

"Her şey tamam mı?" diye ortalıkta gezinirken birden durdu. "Ay az kalsın hediyeleri sepete koymayı unutuyordum."

"Abla daha misafirler gelmedi ki hediyeler gelmiş olsun, panikten kafa gitti senin," dedi Kenan gülerek.

"Ay Kenan, zevzek zevzek konuşma! Gelen misafirlere bugünün anısı olarak hediyeler vereceğiz."

"İyi de benim bildiğim, tam tersi olur. Misafirler, doğum günü olan kişiye hediye verirler."

"Tabii ki onlar eli boş gelmezler, ama bu da yeni moda," diye araya girdi Kübra. Tüllere sarılı minik cam kavanozları sepete dizerlerken tanesinin on beş liraya geldiğini duyan Kenan, araba satarak zaman kaybettiğini düşündü. Kadınlardaki bu gösteriş merakı oldukça piyasada daima devran dönerdi.

Yavaş yavaş misafirler gelmeye başlayınca üç gruba ayrıldı toplananlar. Haremlik, selamlık ve çocuklar. Herkes teşrif ettiğindeyse mevlit okundu, dua edildi. Ardından Alp pastasını kesti ve büyükler ikramlıkları tıkınma derdine düşerken, çocuklar

illüzyon gösterileriyle onları hayretler içinde bırakan sihirbazı izlediler.

Kenan, büyüklerden bunalıp sıkıldığı için çocukların arasına, yerdeki minderlerden birine oturdu ve yeğeni Alp'i kucağına alıp gösteriyi izlerken, annesi de hanımların içinde Kenan'ın başına çorap örmek için hummalı bir çalışma içindeydi.

Halime Hanım, Meral'in "Yengem," diye tanıştırdığı Gürkan'ın nişanlısı Nisa'yı öyle çok beğenmişti ki hemen kendi oğluna da bir benzerini aramaya koyuldu. Şöyle eski mahalleden, tanıdık bildik birinin kızı olmalıydı ki helal süt emmiş olsun. Kezban Hanım'a "Gelininiz pek güzel, pek hanım maşallah," dedi. "Darısı Kenan'ımın başına, inşallah."

Kezban Hanım "Hiç korkma o da olacak," dedi. "Bunların ikisi samimi arkadaş, Gürkan evlenip aile hayatı yaşarken Kenan da heveslenir, imrenir bence. Sen şimdiden kız bakmaya başla derim ben."

"Aslında bakıyorum zaten."

Meral, başından beri dinlediği konuşmayı artık kalbi küt küt atarak dinliyordu. Ne de olsa en yakın ahbaplarının kızı olarak ilk sıradaki aday olmalıydı.

"Var mı aklında biri?" diye sordu kadınlardan biri muzipçe.

"Olmaz olur mu? Pek hamarat, ateş parçası gibi... Geldiğinden beri ev sahibi gibi oturmadan servise yardım ediyor. Sonra tanıdık; tanıdığım, bildiğim çok sevdiğim bir ailenin kızı."

Meral tüm bu vasıfları taşıyan kişi olarak heyecandan terlemeye eli ayağı hafif titremeye başlamıştı. Tombul, sert yanakları pespembeydi kalbinin fazla mesaisinden dolayı.

"Ee kim bu biz tanıyor muyuz?" diye sorulduğunda Halime Hanım "Meral," diye seslendi.

Meral, hayallerine kavuşmanın mutluluğuyla geniş gülümsemesini saklamayı başaramayarak kafasını aşağı indirdi. Ama Halime Hanım iki kez daha "Meral! Meral!" dedi ve sonunda annesi "Kız Meral, Halime teyzen sana seslenmiyor mu? Ne pişmiş kelle gibi sırıtıp duruyorsun, gelsene," diye seslenince toparlanıp yanlarına gitti ve "Buyurun," dedi.

"Meral kızım, şuradaki kumral kızın adı ne?"

"Hangi kızın?" diye şaşkınlıkla sordu Meral.

"Canım, Zehra'nın kızı yok mu? Daha dün çocuktu, nasıl da büyüyüp serpilmiş, genç kız olmuş."

"Sude'yi mi diyorsunuz?"

"Adı da pek güzelmiş. Su gibi kıza Sude ismi yakışır zaten. Kenan, kabul ederse hiç beklemez alırım valla gelinim diye. İncecik beli, upuzun ipek gibi saçlarıyla peri kızı gibi... Maşallah."

Meral yıkılan hayal dünyasının altından öyle bir sinir harbiyle çıktı ki koşup kızın saçları yolmamak, belini kırmamak için dişlerini çenesi ağrıyana dek sıktı. Sinirden bir kahkaha atıp "Aman onun elinden ne iş gelir, çırpısı seyrek bir şey işte!" dedi.

Annesi, kaşlarını çatıp 'Sen karışma!' bakışı atarken Halime Hanım cevap verdi. "Kenan, şişman sevmiyor hiç. Balıketliden bile nefret ediyor. İlla da manken gibi olacak oğlumun alacağı kız."

Meral daha fazla dayanamayacağını anlayınca annesinden izin isteyip eve döndü apar topar. Yolda, onu götüren taksicinin, Meral'in ailesinden birini kaybettiğini düşüneceği kadar çok ağladı. Yüksek sesle –bir hara dolusu atı korkutup, ürkütecek kadar– uludu, anırdı ve salyası, sümüğü gözyaşına karışarak hırsla ağladı. Eve vardığında ise odasını dağıtıp tepinerek girdiği sinir krizinin şiddetini daha da artırdı.

Meral kimseye durumu fark ettirmeden doğum gününden ayrıldığını düşünse de yengesi Nisa fark etmişti durumu. Kimseye bir şey demese de içten içe Meral'in gidişine memnun olmuştu. Çünkü bir türlü peşinden ayrılmıyordu ki biraz Gürkan'ı araştırıp soruşturabilsin.

Site içindeki, bu lüks dubleks daireyi annesine Gürkan'ın ortağı Kenan'ın aldığını duyunca şaşırdı. Niye Gürkan ve ailesi sıradan bir dairede yaşıyorlardı o zaman. Daha da önemlisi onun yeni evini de niye aynı varoş semtten tutmuşlardı. Buralar ne güzel, muhafazakâr elitlerin muhitiydi oysa. Acaba Kenan denilen bu herif Gürkan'ı kazıklıyor muydu?

Gayet alelâde bir şey der gibi Kenan'ın ablası olduğunu öğrendiği Seren'e "Kenan, bu kadar iyi muhitte ev satın aldığına göre çok tutumlu biri galiba," dedi.

"Yok, nerdeee... Benim, kardeşim hepimize kesesinin ağzını açıp herkesin eksiğine koşar. Sülalemizde ne kadar öğrenci varsa hepsine burs veriyor mesela."

"O zaman benimki müsrif galiba," dedi Gürkan'ı kastederek ama Seren anlamadı.

"Anlamadım?"

"Yani, ortak ya ikisi. Kenan bu kadar zenginliğin sahibiyken Gürkan orta halli düzeyinde gibi yaşıyor."

"O farkın birkaç sebebi var. Öncelikle sadece oto galeride ortaklıkları var. O da daha yeni sayılır. Öncesinde Kenan, tek başına açmıştı orayı. Gürkan'ı yüzde yirmi beş hisseyle sonradan ortak etti."

"Sadece derken ne demek istediniz?"

"Kenan'ın benzinliği ve deniz kenarında şık bir yerde bir restoranı da var."

"O yüzden yaşam standartları böyle farklı desenize."

"Bir sebep bu, evet. Bir de Gürkan'ın ortaklık için aldığı hissenin parasını kayınpederin Necmettin Bey ödedi ve Gürkan, bu sebeple kazandığının neredeyse tamamını babasına verir."

"Anladım şimdi."

Nisa, duyduklarından pek hoşnut olmasa da zamanı geldiğinde her şeyi yoluna koyabileceğini biliyordu. Zamanında ve yerinde oynanan taş, daima istenen kişiyi tahtanın dışına atmayı sağlardı. Vezir de olsa şah da olsa fark etmezdi. Oyunun kuralı, karşındakinin hamlelerini hesaplayabilmekti sadece. Nisa, satrancın doğru yazılışını bile bilmezken adeta oyunun gerçek hayata uyarlamasını sık sık kullanıp amaçlarına ulaşmıştı. Şayet eline bir kez bir satranç taşı alsaydı ya da ilkokulda bir satranç takımına girseydi, pek çok turnuvada derece alacak kadar iyi manipüle ederdi rakiplerini. Öyle ki onun kurduğu tuzaktaki piyonu, kendiniz istediğiniz için yediğinizi zannederdiniz ve yenilginizi onun zekâsına yormadan, anlamadan şans derdiniz.

Kenan, doğum gününden kaçar gibi çıkmak zorunda kalmıştı çünkü annesi bir kızı gösterip "Nasıl?" diye sormuştu. Cevap alamayınca da Gürkan'ın birkaç haftaya evlenecek olmasını örnek gösterip durdu. "Kız üniversiteyi yeni bitirmiş, iş arıyor. Sen yanına alıver," dediğindeyse Kenan paltosunu alıp evden çıkmıştı. Niye anlamıyordu annesi, zorla olmazdı böyle şeyler! Annesinin üzerinde kurmaya çalıştığı baskının çok acımasızca olduğunu düşünürken, kendisinin Ayşe'nin hayatına indirdiği darbenin ne kadar baskı yarattığından habersizdi.

Ayşe'nin övgüsüne mazhar olacağından emin, yine gecenin bir yarısı kapısına dayandı sessizce. Ayşe, üç gecedir üst üste gelen Kenan'dan illallah etmişti ama yine o çirkin mecburiyetle açtı kapıyı.

"Nasılsın ahu gözlü?" diye sırıtarak soran Kenan'a cevap vermedi. Kenan, yazmasını başından alıp "Evde şunu takmanın anlamı ne?" dediğinde de "Dilini mi yuttun?" diye sorduğunda da sustu. Yaptığı çirkinlikten ötürü kendinden nefret ederken ayağı çamura bir kez battığı için çırpınmanın kâr değil, zarar vereceğini bilerek donup kalmıştı Ayşe.

Kenan, git gide hiddetleniyordu bu kadına. Neyin havasıydı bu? Eski sevgilisine falan âşıktı hâlâ kesin ama, bebeğini Çocuk Esirgeme Kurumu'na düşmekten kurtaran o herif değil, kendisiydi! "Bana neyin afrasını tafrasını yapıyorsun? Bebeğinin şu an yanında olmasını ben sağladım lan! Teşekkür edeceğine bir de beş karış suratla karşılıyor!"

"Ne istiyorsun? Ya da daha doğrusu ne bekliyorsun? Senden nefret ederken bana dokunmanı izlemek nasıl iğrenç bir şey bilemezsin! Yüzüne tükürmemek için kendimi öyle çok sıkıyorum ki sahte bir gülümseme bile yerleşemiyor yüzüme."

"Benden gördüğün iyiliği kimden gördün de hakaret ediyorsun? Ne demiştim sana saygını koru ki ben de benimkini koruyayım. Benim huyum değildir, birlikte olduğum kadına hakaret etmek ya da el kaldırmak. O yüzden efendi çizgimi bozdurma bana, ağzımdan kötü laf çıkmasın."

"Sen mi efendisin? Bu evi kiraladığın günden beri gözün bendeydi!"

"Herhalde yani, o fiyata burada niye sana ev kiralayayım yoksa?"

"O zaman bu yaptıkların iyilik değil, çıkarcılık oluyor işte. Bebeğim, yetimhaneye gitseydi işe girip çalışırdım diye korktuğun için polise yalan söyledin. Yoksa bir bebeğin annesinden ayrılacak olması umurunda bile değildi."

"Ne çok laklak ettin ya? Dırdır dilemek istesem evlenirdim. Senin görevin bana hesap sormak değil, beni mutlu ve memnun

etmek. Tüm hevesimi kaçırdın, bir daha geldiğimde gözünü seveyim çeneni açma hiç!"

Kenan, alt kata kendi evine indiğinde sinirden köpürmüştü. Umduğu gibi Ayşe'den hemen hevesini alabilmiş değildi. Kadının hiç karşılık vermeden hatta gözlerini bile açmadan bitmesini beklediği bir ilişkinin kendisini cezbediyor olması Kenan'ın mantığına uymuyordu. Zaten bu rahatsızlık veren bir hususta onun için. Böylesini seven manyak herifler de vardı tabii ama Kenan, onlardan değildi. Onun kadını dokunuşundan, öpüşünden, kokusundan etkilendiğini ona göstermeliydi. Bu Ayşe robottu mübarek! Kenan, şişme bebekten bile daha çok tepki alabileceğini düşününce sinirden güldü. Belki de çok hızlı davranıyordu, sorun da buydu, kim bilir?

O hafta Ayşe'ye yaptığı ziyaretlerde hep vanilya denen, öpe koklaya olan stili kullandı ama bir faydası olmadı. Bir cezanın ifa olmasını bekler gibi sorun çıkarmadan itaat ediyordu o kadar. Dahası Ayşe'yi hepten soyana dek, Kenan kaç sefer keyfinin kaçtığını artık sayamaz olmuştu. Basma etek yetmezmiş gibi onun altından çıkan yünlü pijama, solmuş bol penyelerin altındaki beyaz anne atleti, yine ona uyumlu pamuklu külotu... Arada paçalı dona rastlamıştı ve kendini bir Yeşilçam klasiğindeki kötü karakter gibi hissediyordu.

İşveyi cilveyi Ayşe'nin kasten yapmadığına emindi ama kadının, kıyafetler konusundaki seçimi bilinçli değildi. Kenan, bir türlü Ayşe'yi bu konuda nasıl uyaracağını bilemediği için utana sıkıla da olsa Ece'ye danışmaya karar verdi.

Bara gidip tek başına Ece'nin sahnesinin bitmesini bekledi. Gürkan, Ece'yle olan son tartışmalarından mı yoksa Ece'nin dediği gibi evleniyor olduğu için mi bilinmez artık gelmiyordu bara. Kenan, onu sadece gündüzleri işte görebiliyordu.

Ece, programı bitince üstünü değiştirip Kenan'ın her zaman oturduğu masaya geldiğinde gözleri Gürkan'ın eskiden oturdu-

ğu boş sandalyeye takıldı bir saniyeliğine. Yeni bir hayata başlama kararı alındığında eskiye ait yanımıza almamız gereken tek şey dostlar olsa da Ece üzülmedi. Koskoca adamdı, uyarmıştı onu ve kendi bilirdi. Yeni bir yola giren sadece Gürkan değildi. Ece de hayatının akışını değiştirecek kararlar almıştı.

"Nasılsın?" diyen Kenan'a haftalar sonra doğruyu söyleyip "Pek iyi değilim aslında," dedi.

"Niye?"

"Eskinin hayaletlerini peşimde dolaştırıp duruyordum. Hep artık iyiyim, hayatıma devam ediyorum pozları takınırken geçen hafta bir şey fark ettim; ben hâlâ asıl yapmayı istediklerimi erteliyorum. Bir karar aldım şimdi ve sanırım artık iyi olacağım."

"Ne kararı aldın, hayırdır?"

"Okula geri dönüyorum, biliyorsun dondurmuştum."

"Bursun devam edecek miymiş peki?"

"Yok o hakkı kaybetmişim ama önemli değil. Artık borç harç kalmadı ve çok iyi kazanıyorum, dokunmaz bile bana. Zaten bir buçuk dönem daha okuyacağım sadece. Bu şubatta bahar döneminde başlıyorum okula."

"Gelecek ay yani?"

"Aynen."

" Hayırlı olsun. Eee modacı olunca şarkıcılığı bırakacak mısın?"

"Bilmem, onu da zaman gösterecek."

"Aferin sana, günlerdir saklamaya çalışsan da mutsuzdun. Şimdi toparlanıp eski Ece olmuşsun, tekrar keyifler gıcır."

"Benimki gıcır da seninki niye bozuk? Ekürin dünya evine giriyor diye mi?"

"Yok ya Gürkan'ı doğru dürüst göremiyorum bile. O, şimdi gelin çiçeğinin minyatürünü damatlığın yakasına diktirmek gibi çok tuhaf işlerle meşgul."

"Vay ya o da bu hayattan, Fatoş'a ettiğini çekmeden giderse bana da Fee demesinler!"

"Kendi hayatı, ikisinin arasında olanları biz tam olarak bilemeyiz zaten. O yüzden ben yorum yapmayacağım hiç bu konuda."

"Erkek değil misin, hemen arka çık arkadaşına!"

"Fee, yorum yapamam demenin neresi arka çıkmak?"

"Aman neyse o nankörü hatırlayıp da keyfimi kaçırmayacağım hiç! Senin derdin ne? Onu de bari de konu değişsin."

"Ayşe."

"Şu ahu gözlü kadın mı?"

"Evet o."

"Ne oldu kapıya mı koydu seni?"

"Yok, öyle değil de şey..."

"Gevelemede söyle abicim."

"Sen şimdi modayı yakından takip eden hatta modacı adayı birisin ya?"

"Eee?"

"Ben, Ayşe'yle seni tanıştırsam sen de Ayşe'ye giyinip kuşanmayı öğretsen, nasıl olur?"

"Oğlum, bu kız senin kapatman değil miydi?"

"Evet."

"Yani kızla dışarıda gezmiyorsun, evde gizli saklı takılıyorsunuz?"

"Doğru."

"O zaman ne demeye kızın giyimiyle bu kadar alakadar oluyorsun?"

"Çünkü asıl problem zaten içeride."

Ece, kahkahayı patlatıp "O ne demek lan?" dedi.

"İki manada. İlki iç giyim; gerçekten pamuklu don görmekten sıkıldım artık. İkincisi Ayşe'nin iç dünyası. Öpüşüme bile, tek sefer olsun karşılık vermedi. Erkeğin kalası, odunu dersin ya hani hep... Sanki bu da kadının duvar gibi soğuk olanı. Biraz tüyo versen sen, sonra birlikte alışveriş yapsanız... Olur mu?"

"Olmasına olur da... Sorun kadının donunda ya da donuk olmasında değil bence."

"Ne peki?"

"Kabul etmek istemesen de zorla güzellik olmaz demişler Kenan Bey..."

Bilinçaltının çok derinlerinde Kenan'ın bildiği bir şeyi, Ece yüksek sesle dile getirse de Kenan kabullenmedi bunu. Ayşe'yi tam olarak zorlamış değildi. Sayesinde hayat standardı değişmişti, daha ne istiyordu? Bilse de, kendine bile yüksek sesle söylemezdi ettiği zorbalığı. Kendi içinde susarak en büyük ihaneti eder insan kendine, doğru bildiğini kendinden bile gizleyerek...

7

Masumiyet

Dünyada olup biten her şey hem birbirini tamamlar hem de sürekli çatışma halindedir. Aydınlık ve karanlığın bu ezeli ve ebedi mücadelesiyle tüm ilkeler belirlenir. Masumiyet, kirlenmiş benliklerle çatışırken şekil değiştirse de özünden asla bir şey kaybetmez.

Kandırılıp aşka inancı sömürülen Ece'nin yeniden birini sevebilecek cesareti göstermesi, onun masumiyetinin hiç kaybolmadığını ispatlarken; Gürkan'ın Nisa'yı ilk kez öpmek istemesi üzerine Nisa'nın bunu masumiyetine hakaret sayması, taze damat adayının kafasını karıştırmıştı. Kenan'sa fettanlığını sakladığına inandığı Ayşe'nin masum ayaklarından sıkılmaya başlamıştı...

Gürkan, alışveriş ve düğün hazırlığı koşturmacasında bir de ailesiyle Avrupa tatili kavgası etmek zorunda kalmıştı. Babası, balayı için Avrupa'ya gitmeyi istediklerini duyunca "Gâvur

elinc para yedirecceğinize, umreye gidin!" diye köpürmüştü. Neyse ki Nisa bunları duyup kırılmadan babasıyla olayı tatlıya bağlamıştı.

"Seneye gideriz umreye de. Şimdi kıza söz verdim ben, yalancı durumuna düşerim baba."

"Sen seneye de gitmezsin umreye falan, yalan deme bana. İlla bir sevaba gireceksen, ananla benim hac masraflarımızı karşıla. Geçen yıl kura çıkmadığı için bu sene yüksek ihtimal size çıkabilir diyorlar."

"Tamam, baba, ne demek..."

"İyi o zaman, ne kadar lazım?" deyip Necmettin Bey, kesenin ağzını açtı sonunda.

Gürkan, tatil için parayı alınca hemen bir turizm acentesine koşup ön kayıt yaptırdı. Nisa'yla buluştuklarında kızın gözleri hafif nemliydi.

"Ne oldu narinim?" diye sordu endişeyle Gürkan.

"Ya kına için yaptırdığım kaftanın belindeki çiçeklerle başıma takacağım çiçeklerin pembesi arasında ton farkı var. Resmen kaftana başkasının başlığını takmışım gibi olacak," dedi hüzünle.

Hep böyle minik şeyleri dert eden narin bir ruh hali vardı Nisa'nın. Gürkan'ın Fatoş'ta hiç karşılaşmadığı bu halleri, Nisa'da görünce kadın ruhunun ince yanları sanması, kadınları hiç tanımadığının göstergesiydi. Kızın yumuşak ellerini avucuna alıp "Dert ettiğin şeye bak güzelim, hallederiz hemen," dedi.

"Ayıp olur şimdi size. Sonuçta siz, kına duvağını da kaftanı diktirdiğimiz yerden almak istemiştiniz ama ben beğenmeyince başka yerden beğendiğimi aldınız. Şimdi şımarıklık edip başta istemediğimi tekrar aldırarak sizi masrafa sokamam."

"Sen nasıl düşünceli bir insansın? İşte bu iyiliğin sayesinde her şeyin iyisine layıksın."

"Sana layık olmaya uğraşıyorum ben sadece."

Gürkan, Nisa'nın bembeyaz ve pürüzsüz beyaz teninden aşağı akan bir damla gözyaşını parmağıyla yakalayıp sildikten sonra "Keyfini yerine getirecek bir haberim var," dedi. Nisa, kendini toplayıp heyecanla "Neymiş?" diye sordu.

Gürkan, acenteden aldığı broşürleri cebinden çıkarıp masanın üzerine koydu. "Balayı için Avrupa turunu ayarladım."

Nisa, önce iki eliyle ağzını kapattı sonra da ağlamaya başladı. Gürkan, sarılıp yine gözyaşlarını sildi. Bu kadar yakın mesafeden burnuna gelen Nisa'nın teninin yumuşaklığıyla karışık menekşe kokusu onu tarifi imkânsız bir sarhoşlukla sarıyordu. Kim demişti görücü usulü evliliklerde aşk yoktu, diye? Tekrar âşık oluyordu Gürkan. Yeşil güzel gözler tam gözlerindeyken bakışları yarı aralık duran pembe dudaklara kaydı. Öpmek için yeltendiğinde ise Nisa sıçrayarak geri çekildi. Kıpkırmızı olmuştu yüzü birden. "Ne yapıyorsun?"

"Müstakbel karımı öpmeye çalışıyorum," dedi Gürkan keyifle gülümseyerek. Nisa'nın utangaçlığı çok hoşuna gitmişti.

"Olmaz!"

"Niyeymiş?"

"Kendin dedin, müstakbel karım diye. Henüz evlenmedik."

"Evleneceğiz ama."

"Gelin ata binmiş ya kısmet, demiş. Ben, yıllardır evliliğin hayrına sakladığım masumiyetimi düğüne az kaldı diyerek harcatamam. Beni, o eski kırıklarına benzetme sakın."

Gürkan, hışımla yanından kalkıp giden Nisa'nın arkasından bakakalmıştı. Nisa'nın onu sevdiğine hiç şüphesi yoktu ama aşkı her şeyden üstün tutan bir anlayışla yıllarca sevgili olduğu Fatoş'tan sonra Nisa'nın davranışı kafasını karıştırmıştı. Nisa'yı evlilik vaadiyle kandırıyor değil ki bu kadar büyük tepkiyi hak

etsin? Yarın bugün evleniyorlardı, tüm hazırlıklar tamamlanmış, davetiyeler bile dağıtılmıştı. Dinî nikâhı kıymamış olsalar bunu namusuna zeval saydığını düşünüp anlayışla karşılardı ama şimdi bir sebep bulmakta zorlanıyordu. Üstelik izin verilmediği için şimdi o dudaklara olan merakı daha da artmıştı. Düğün gününü sabırsızlıkla beklerken kırdığı masum kalp bir kez bile aklına gelmiyordu. Çünkü Gürkan, kendi olmayı başaramamış birisi olarak hayatına girdiği herkesi mutsuz edecekti. Bu onun farkına varamadığı kara lanetiydi. Fatoş'un görüp uyarmaya çalıştığı bu laneti, Nisa çok çok sonra fark edecekti.

Kenan, gündüz vakti Ayşe'nin kapısı tıklatıp "Benim, Kenan," dediğinde Ayşe, gündüz gelmiş olmasına inanamayarak açtı kapıyı.

"Hani gündüz gelmeyecektin?" dedi tıslayarak.

"Gelmedim zaten."

"Ha o vakit, karşımda hayaletin vardır?" Ayşe, kızgınlıkla yöresine kayan konuşmasıyla Kenan'ı gülümsetti.

"Yani o iş için gelmedim."

"De get işine o zaman!"

"Dur, bir ya! Ne demiştim ben, kibar ol!"

"Senin gibi hırbolara kibar olsan kaç yazar?"

"Hırbo?"

"He! Bizim orada senin gibi yontulmamış ayılara derler hırbo diye."

"Hırbonun ne olduğunu biliyorum ama ben, öyle biri değilim. Hatta bunu sana ispatlamak için seni, bugün gezmeye çıkaracağım."

"İstemez!"

"Ya bebekle tıkılıp kaldın içeri. Çocuk da güneş görür temiz hava alır hem." Kenan, Ayşe'yi nereden vuracağını öğrenmişti artık. Bebeği söz konusu olunca tüm hayırlar, evete dönüşebiliyordu Ayşe için.

"Nereye gideceğiz?" diye şüpheyle sordu.

"Alışveriş merkezine gideriz. Hem seni Ece diye bir arkadaşımla tanıştıracağım. Benden sıkılacak olursan onunla kadın kadına alışveriş yaparsınız. Hemen hazırlanıp çağırdığım taksiye bin, ben arkadan arabamla sizi takip ederim. Mahalleden uzaklaşınca da inersin taksiden, benim araca geçersin."

Ayşe'nin cevap vermesini beklemeden taksiye telefon edip alt kata kendi evine geldi. Tam söylediği gibi taksiye binen Ayşe'yi takip etti ve iki sokak sonra arkalarından kornaya basıp Ayşe'nin taksiyi durdurmasını sağladı. Bebekle birlikte arka koltuğa geçen Ayşe'nin gözlerine baktı dikiz aynasından. Ne giydiğinin pek de önemi yoktu bu kadının aslında. Sade güzelliği öyle parlaktı ki gazete kâğıdına sarılı elmas gibi her hâlükârda ışıldıyordu.

Oturdukları mahalleye çok uzak ve çok lüks bir ilçedeki alışveriş merkezinin önünde durduklarında Ayşe, devasa binanın karşısında kendini küçücük hissetti. Çarşıydı burası öyle mi? Bu kadar büyük çarşıyı kim niye yapmış diye düşünürken içeri girip de kalabalığı görünce anladı ki burası bu şehir için küçüktü bile. Kaybolmaktan korktuğu için bebeğini sıkı sıkı kavrayıp Kenan'ın hemen yanında yürümeye özen gösteriyordu ama bebeğin ağırlığı yüzünden ha bire geride kalıyordu.

Kenan, bebekle yürümekte zorlanan Ayşe'ye dönüp "İstersen ilk önce bir puset alalım. Zor oluyor böyle hareket etmek sana," dedi.

"Puset nedir?"

"Yani, bebek arabası. Yeğenlerim küçükken ablam ona koyup taşırdı çocukları."

Ayşe, böyle bir şeye, yok diyemedi. Etrafından bebek arabalarını iterek geçen anne ve babalara baktı önce ve arabaların içinde rahat bir şekilde yatmış, mışıl mışıl uyuyan bebekleri görünce "Çok bir şey değilse olur," dedi.

"Tamam o zaman. Az ilerde bir bebek mağazası var, önce ona girelim. Ama dur, Ece üst katta bekliyor bizi, onu arayıp çağıralım da yanımıza gelsin."

Kenan, Ece'ye girecekleri mağazanın adını söyleyip telefonu kapattıktan birkaç dakika sonra Ece yanlarındaydı.

İki kadın için de, ilk karşılaşmaları inanamayan rahatsız edici bakışmalarla olmuştu. Ece, çok genç ve gariban bir kadın görmeyi beklemiyordu hiç. Üstelik kadın tesettürlüydü hem de en sade ve en masumundan. Sıkı sıkı sarıldığı bebekle, daha ilk bakışında Ece'nin boğazının düğümlenmesine sebep olmuştu. Kim ne derse desin haklıydı işte; tüm erkekler hayvandı!

Ayşe ise kendisine tüm iyi niyetiyle bakan bu; rengârenk saçlı, her yeri dövmeli ve delik deşik ettiği ağzına burnuna demirler takmış kadına önyargıyla baktı. Uzun ve kırmızı ojeli parmaklarıyla elini uzatıp "Merhaba, ben Ece," dediğinde, kirli gördüğü o eli sıkmak için bir an tereddüt etti Ayşe. Ama sonra kendi yediği naneyi hatırlayıp kimseyi yadırgamaya hakkı olmadığını düşünüp elini sıktı sessizce.

Ece, çekingen durmasın diye "Ayşe'ydi, değil mi?" dedi. Sadece başını sallamakla yetindi Ayşe. Ece "Peki bu tatlı şeyin adı ne?" diyerek bebeği almak istediğindeyse istem dışı bir adım geriledi Ayşe. Ece, ilk başta annelik içgüdüsüne yordu bu hareketi ama bebek arabasını seçip alırlarken anladı ki Ayşe, ondan rahatsızlık duyuyordu.

İlk başta Kenan'ı kıskandığını düşündü ama Kenan'dan yana bile bakmak istemeyen bu genç kadının derdi başkaydı sanki. Bebeği arabaya koyduktan sonra Kenan, kaş göz etti Ece'ye, sonra kredi kartını verdi ve "Siz ikiniz kadın kadına takılın biraz ben, şurada bir müşteriyi gördüm de..." deyip gitti.

Kenan, apar topar gidince Ayşe'nin korkusu büsbütün kendini belli etmeye başladı. Bir şey demese de yüzünde bir panikle Ece'yi takip ediyordu. Ece, tanışıp Ayşe'nin huzursuzluğu geçsin diye sürekli sohbet etmeye uğraşıyordu ama aldığı cevaplar hep çok kısaydı.

"Kaç yaşındasın Ayşe?"

"On dokuz."

"Ben de yirmi beş yaşımdayım. Yakın sayılır yaşlarımız, iyi anlaşabiliriz bence. Neler yapmayı seversin?"

"Bilmem. Öyle illa da sevdiğim bir şey yok."

"Nasıl olmaz canım, herkesin vardır illa ki! Mesela ben şarkı söylemeyi çok seviyorum. Kenan, söyledi mi bilmiyorum ama profesyonel şarkıcıyım ben."

"Ünlü müsün?"

"Yok canım, ünlü olacak kadar değil. Bir barda haftanın üç günü çıkıyorum sahneye."

Bar kelimesini duyunca Ayşe'nin yüzünün rengi attı. Ece, elinde olmadan sinirlenmeye başlamıştı ama kendine hâkim olup hiçbir şey demedi. Kıyafet almak için bir iki mağazaya soktu Ayşe'yi ama tesettürlü olduğu için ona uygun olmadıklarını söyledi kaşlarını çatarak hep.

Ece, kendini hiç bozmadan tatlılıkla "Canım evde giyersin sen de," dedi.

"Evde ne olsa giyerim ben, masrafa gerek yok."

"Var ya senin gibi kadın kalmadı şu dünyada," dedi Ece keyifle gülerek. "Alışverişe hayır diyen ilk kadın olabilirsin belki de. Korkma kız, giden Kenan'ın parası nasılsa."

"Lazım değildir! Parası batsın!"

"Kenan'la aranız pek iyi değil galiba?"

"..."

"Ben, yıllardır tanırım Kenan'ı. Bana hep yardımı dokunmuştur."

"Bunun bütün eskileri de aynı şeyi söylüyor!" diye kendi kendine hırsla söylendi Ayşe, ama Ece duymuştu ne dediğini ve kızmak yerine güldü. "Kız saçmalama, biz hiçbir zaman Kenan'la sevgili filan olmadık. Kankayız yani."

Ayşe'nin inanmadığı her halinden belliydi. Ece muzipçe gülümseyerek "Kıskanıyor musun yoksa kız Kenan'ı?" diye sordu.

"Neyini kıskanayım o soysuzun? İsteyen alsın başına çalsın!"

"Arkadaşız diyorum niye inanmıyorsun o zaman? Yüzünden belli inanmıyorsun işte!"

"Daha evvel dostu olan bir kadınla haber yollamıştı bana, ondan seni de eski dostu sandım."

"Yok artık! Yaptı mı bu iğrençliği gerçekten?"

Ayşe yine cevap vermeyip bebek arabasını itip hızla mağazadan çıktı. O kadar dolanmalarına rağmen Ayşe'yi uzun kollu bir iki bluz ve kazak dışında bir şey almaya ikna edememişti. Çok pahalı bir iç giyim markasının mağazasına girdiklerindeyse Ayşe kıpkırmızı kesildi. Çalışanların tamamı kadın olmasına rağmen "Buradan bir şey alamam ben," deyip gitmek istedi.

Ece "Dur daha yeni geldik. Bari bir iki şey bakalım," diye diretmesiyle kalsa da çok tedirgindi. Ece, çeşit çeşit gecelikler, iç gıcıklayan cüretkâr iç çamaşırları gösterdikçe Ayşe'nin hali daha da vahimleşti. Dokunsalar ağlayacak gibiydi. Gösterilen

bazı çamaşırlara tepkisiyse Ece'ye kahkaha attırdı. "Tövbe estağfurullah! Onun ardı nerdedir?"

"Bunları adamların hoşuna gitsin diye giyineceksin, bir yerini kapatsın diye değil."

Ece'nin gülerek söylediği bu cümle üzerine Ayşe'nin gözlerinden yaşlar akmaya başladı. Sesi titreyerek "Hangi adamlar?" dedi.

"Adam derken Kenan'ı kastettim."

Ece, ne olduğunu anlamadığı için şaşkın vaziyette etrafına baktı. Ayşe'nin ağladığını gören meraklı gözler kendilerine çevirilince de rahatsız olup "Biz, bir çıkalım buradan, sen az hava al istersen," diyerek apar topar bir bebek bakım odasına soktu Ayşe'yi. Zaten tezat bir ikili olarak Ayşe'yle yeterince dikkat çekiyorken bir de milletin sıra beklediği kadınlar tuvaletine girmek istemedi. Hem bebek için orası hijyenik olmazdı hem de burada baş başaydılar.

Merakla "Ne oldu sana da birden ağlamaya başladın?" diye sordu.

"Bebeğim var benim..." diye başladı Ayşe ama devamını getiremeden ağlaması hıçkırıklara dönüşüp daha da şiddetlendi.

Ece, yanına oturup "Biliyorum," dedi usulca.

"Bana acımıyorsanız, şu sabiye acıyın. Beni kötü yola düşürmeyin, sen de kadınsın, etme eyleme kurbanın olayım."

Ece, hiçbir şey anlamamıştı Ayşe'nin söylediklerin ama kötü yol demesi ilginç gelmişti ona. "Ne kötü yolundan bahsediyorsun? Açık açık söyle bakayım!" diye buyurdu.

"O Kenan iti beni pavyona satacak değil mi?"

"Pavyon? Ne pavyonu, ne diyorsun sen?"

"Hiç, saklamaya çalışma! Anladım ben, senin çalıştığın pavyona satacak beni. Kötü yola düşürmek istiyorsunuz beni!"

"Bir kere ben pavyonda değil, barda çalışıyorum!" dedi Ece üstüne basa basa. "Ayrıca Kenan ya da ben, öyle insanlar değiliz! Ayıp şu dediklerin... Benim barda şarkıcı olduğumu duyunca hemen orospu diye etiketi yapıştırdın!"

Ece'nin de gözleri dolmuştu. Ağlamamak için kendini tutmaya çalışsa da "Ben, senin hayatını yadırgadım mı da sen bana önyargıyla yaklaşıyorsun? Ben, sana bakınca kendi halinde bir zavallı gördüm sadece. Birbirimizi kıracak kötü şeyler söyleyeceksek eğer, ben de sana Kenan'ın kapatması derim. Sen, kimi nasıl küçük görüyorsun kendine bakmadan?" derken muslukları sonuna dek açtı. Bu yaşlarda, Gürkan'ın ucuz gözüküyorsun demesinden sonra Bay Gizemli'nin de benzer şeyler söyleyerek çekip gitmiş olmasının da payı vardı. Yakın zamanda, üçüncü kez aynı ithamla karşılaşmak onu derinden sarsıp üzmüştü.

Ayşe, Ece'nin dediklerine kırılmadı. Haklıydı ne de olsa. İkisi karşılıklı ağlarken her şeyi yanlış anlamış olabileceği geldi aklına. Fakat hâlâ aklına takılmış bir iki şey vardı. Onları sorarak Ece hakkındaki kararını verecekti.

"O zaman ne demeye bana, öyle edepsiz şeyler almaya çalışıyorsun?"

"Ya iç çamaşırı onlar! Adı üstünde; içe giyiliyor! Kim görecek ya da görebilir? Senin dediğin gibi biz bir fuhuş çetesi olsak sence sana işini icra ederken giyeceğin donu seçtirir miydik? Kenan, senin giyim tarzını beğenmemiş, benden sana –özellikle iç giyim konusunda– yardımcı olmam için rica etti. Adam sıkılmış seni basma etek ve paçalı donla görmekten."

"Gelmesin o zaman! Sanki çok meraklıyım ben ona da, bir de beni beğensin diye mi uğraşacakmışım?"

Ece, dudaklarını yalayıp sakinleşmek için başını elleri arasına aldı ve ağlamayı keserek kafasını kaldırdı. "Bak Ayşe, ben sana kötü birini görerek bakmıyorum. Söyleyeceğim hiç-

bir kelime de seni kırmak için değil. Ama anlamanı istiyorum o yüzden de çok net konuşacağım. Yerinde olsaydım Kenan, beni bırakmasın diye elimden geleni yapardım. Kenan'a katlanmak sana zor geliyorsa bunu, bebeğine karşı edindiğin bir görev olarak say. Çünkü o çok korktuğun kötü yola, asıl Kenan seni sepetlerse düşersin. Bebekle, bu koca şehirde beş dakika dayanamazsın. Bunu zaten anlamışsın ki Kenan'a evet demek mecburiyetinde kalmışsın. Niye mecbur olduğunu unutmayıp ona göre davran bence. Ha bebeği bırakabileceğin iyi bir kreşe paran yetecek bir iş bulursan, anında kesebilirsin Kenan'la ilişkini. Yoksa yat kalk şükret ki, parayı sana oluk oluk akıtabilecek kadar eli bol, gönlü geniş bir herife denk geldin. Şimdi ben ne desem sana boş gelecektir ama Kenan merhametli adamdır, iyi insandır aslında. Sana olan takıntısından dolayı, en baştan itibaren yanlış yaklaşmış sadece. Ama o yaklaşımına da şimdi hak verdim çünkü çok güzelsin. Korkmuştur başkasına yâr olacaksın diye. Kenan, kabul etmese de abayı yakmış sana. İlla sen de onu beğen istiyor. Onun sana yandığı gibi sen de ona yan diye bekliyor."

"Çok bekler!"

"O, sana nasıl kapılmışsa sen de ondan o kadar nefret ediyorsun anlaşılan. Kadın satıcılığını bile yakıştırmışsın kafanda ona. Ben kefilim ama arkadaşıma, pırlanta gibi çocuktur. Hem aslan gibi delikanlı, genç, yakışıklı... Tamam, sen güzelsin ama o da kargacık burgacık biri değil sonuçta. Yakışırsınız birbirinize."

"Ne önemi var ki nasıl gözüktüğünün? Yüzü güzelmiş diye bana musallat olan herife hoş mu bakmam gerek? Bu nasıl bir saçmalık?"

"Sen de haklısın tabii... Ama demek istediğimi anladığını umuyorum. Biraz daha ılımlı ol, kendine bir iş bulana dek en azından, tamam mı?"

Ayşe, bu soruya cevap vermeyip gözyaşlarını sildi ve "Ben, kötü şeyler söyleyip kalbini kırdıysam özür dilerim, affet," dedi.

"Önemli değil, kırılmadım ben. İlk kez duymuyorum bunları da zaten. Sadece bu aralar biraz hassas bir dönemden geçiyorum."

"Kendime bakmadan sana tepeden baktım. Aklımca kendimi senden daha namuslu ilan edip üstün gördüm, sırf giyimin kuşamın yüzünden hem de. Gerçekten affettin mi beni?"

Ece, mahcup bir şekilde ağlayarak af dileyen Ayşe'ye sarılıp "Ay Allah'ım deliye bak!" dedi gülerek. "Affettim, bunu niye kafana takıyorsun? Ağlama artık lütfen."

"Tamam, ağlamam. Sadece çok büyük günahtır kibre kapılmak asıl ona üzüldüm. İnsanlar, Kur'an'da yazan bir farzı ya da ibadeti yerine getirirken bunları yapmayan birini görüp de kendini ondan üstün görürse –hâşâ!– Allah rolünü üstlenmiş sayılır. Hiçbir kulun, diğerinin imanını ya da ibadetini sorgulamaya hakkı yoktur. Kula, kulun soracağı soruları sormak gerekir, Allah'ın değil?"

"O ne demek?"

"Yani birine illa bir şey soracaksan 'Nasılsın, halin vaktin yerinde mi, aç mısın?' gibi şeyler sorup yardıma muhtaç olanı bulman gerek. 'Sen oruçlu musun, namaz kıldın mı, niye örtünmüyorsun, Allah'a inanmıyor musun?' gibi şeyleri sormak kulun haddi değildir. Bunlar öteki dünyada hesap vereceğimiz şeylerdir. Allah rolünü oynarken, kendimizi en iyi müslüman, en çok inanan kişi sanmamızı sağlayan şeytanın vesvesesinden korusun rabbim bizleri."

"Senin içinin güzelliği yüzüne yansımış," dedi Ece tatlılıkla. "Neyse çok tuhaf bir tanışma oldu, artık alışverişe devam edelim mi?"

"Gelmişken bebeğin altını değiştirip karnını doyurayım," dedi Ayşe gülümseyerek. Bebek bakım odasında işleri bittikten

sonra Ece, çıktıkları iç giyim mağazasını gösterip "Bak ne diyeceğim?" dedi. "Ben, aslında moda okuyorum ve bir modacının işi, müşterisinin stiline uygun moda yaratmak ya da uyarlamaktır. Yani senin şehirli vamp kadın stiliyle uzaktan yakından alakan yok ama bu halinle de çok demodesin. Bence oraya geri dönelim ve sana uygun bir şeyler var mı bakalım?"

Ayşe, Ece'yi kırmayıp mağazaya tekrar girdi. Seksilikten uzak ama hepsi birbirinden şık, dahası gayet rahat pijama takımları, pofuduk ev terlikleri, iç çamaşırları aldılar. Bu parçalar her kadının günlük hayatta giyeceği kadar sıradandı ama paçalı donla kıyas bile olamayacak kadar da iyiydiler. Alışveriş tamamlandığında Kenan'la yemek katında buluştular. Ayşe, arabasında uyuyan bebeğini, emanet edip tuvalete gidebilecek kadar güvenmişti Ece'ye. Ece de bu güveni boşa çıkarmayacak bir hızla, Ayşe gözden kaybolur kaybolmaz Kenan'a söylenmeye başladı.

"Allah tependen baksın e mi Kenan!"

"Ne oldu Ece, delirdin mi?"

"Bu mu lan, senin ateş parçası dediğin? Bu kız ürkek ceylan!"

"Ya masum ayağı çekiyor, biliyorum ben onun ne mal olduğunu..."

"Nasıl haysiyetsiz bir adam oldun çıktın ya sen? Kızın ödü koptu kötü yola düşecek diye. Sayende beni pavyon orospusu seni de pezevenk sandı!"

"Ne?"

"Yaaa..."

"Saçmalamış resmen. Onun adına, senden özür dilerim."

"Biz konuştuk, barıştık. Çok saf, temiz bir kız. Sen, yaptıkların için kendi adına özür dile asıl."

"Ece, çok yufka yüreklisin sen. Asıl saf sensin, madem Ayşe saf, temiz biri, hiç evlenmeden kimden peydahladı o çocuğu?"

"Sana ne? Hayır, kendinin yemediği bok yok, gelmiş elin zavallısını sorguluyor!"

"Ece, bilmediğin şeyler var."

"Anlat, bilelim o zaman."

"Mahalleye ilk geldiğinde ayağında kapı önü terlikleri vardı."

"Oğlum, bu ülkede milyonerler bile giyiniyor şıpıdık terliği."

"Onu demek istemiyorum. Çantasında bir torba altın vardı ama bavulu ya da üstündekilerden başka kıyafeti yoktu."

"Eee?"

"Anlasana, dolandırıcı. Bu yaşlı amcaları evlenmek için kandıranlar yok mu, onlardan bence."

"Kenan, var ya yazdın yemin ediyorum! Ayşe, şurada uyuyan sabi kadar masum... Masumiyet senin sandığın gibi iki bacak arasında değil, kafes misali bir sürü kaburganın arkasında; yani yürekte. Hiç, bu kızdan işve, cilve bekleme! Bilmediği şeyi yapamaz insan."

"Bilmiyor da çocuk nasıl oldu? Meryem Ana mı bu kadın?"

"Lan belki sevdi birini, o da hayırsız çıktı. Şimdi onunla bir hata yaptı diye sana kul köle mi olmalı? Bak, benim tanıdığım Kenan, adam gibi adamdır. Bırak Ayşe'yi, fakire fukaraya olduğu gibi karşılıksız yardım et ona da."

"Ece, bilmiyor gibi konuşma! Sanki ona verdiğim para mı derdim? Ama aklımdan çıkmıyor bir türlü. Ödüm kopuyor âşık falan olurum diye."

"Ol, valla ol! Bu kızdan iyisini bulamazsın, illa da bir gün âşık olacaksan Ayşe'ye ol!"

"Aileme ne diyeceğim peki? Bu da eski dolandırıcı, gayrı meşru çocuk sahibi yeni sevgilim mi?"

"Ayşe ne yaşadı bilmiyorum ama şu kısacık sürede bile anladım ki özünde iyi biri. Unutma bizi, biz yapan yaşadıklarımız değil, seçimlerimizdir. Bu kıza seçme şansı verildiği takdirde iyilikten başka şey düşünecek biri değil. Bunu sen de biliyorsun ve seni asıl endişelendiren onun kötü değil, aksine iyi biri çıkması. Çünkü gönlüne hükmeden aklın onun masumiyetini kabul etmek zorunda kalırsa işler iyice karışır."

"Bu konuda daha fazla konuşmak istemiyorum."

"O zaman aç kulağını dinle beni! Kıza eziyet etme. Benim hatırım için onu tanımaya çalış. Sadece uçkurun için değil de arada konuşmak için ziyaret et. Sonradan pişman olacağın şeyler yapma. Tamam mı?"

"Tamam," dedi bıkkınlıkla Kenan. Tuvaletten dönen Ayşe'yi koridorun ucunda görünce ise "Geliyor, artık kapatalım bu konuyu," diye ekledi telaşla.

Ayşe, gelince siparişler verildi ve yemek başladığında sohbet de başlamış oldu. Ece'nin alışveriş merkezindeki kırtasiyeden iz bırakmayan silgi alması gerektiğini söylemesi üzerine Ayşe "Silgiyi ne yapacaksın talebe gibi?" diye sordu.

"Dedim ya ben moda okuyorum."

"Ben, öyle dergiden filan okuyorsun zannettim. Hani derler ya hep moda dergileri okuyorum karıştırıyorum diye."

Ece gülerek "Hayır tatlım, üniversitesine gidiyorum," dedi.

Ayşe, belli etmek istemese de kazandığı okula gönderilmediği yazı hatırlayınca içi burkuldu. Zaten kanı ısındığı Ece'ye imrenerek baktı tüm gün. Yemekten sonra gittikleri kırtasiyede, kendisinin okuduğunu hayal ederek Ece'nin silgiden cetvele takımı tamamlayışını izledi.

Farkında değildi ama Kenan da onu izliyordu. Yüzünde, bir mimiğinde ya da sözünde şeytanlık arıyordu yana yakıla ama

yoktu. Ece'nin söyledikleri kafasında dönüp duruyordu. Özellikle de Ayşe'nin masumiyetiyle ilgili söyledikleri. Ece, insan sarrafı bir kadındı ve baş başa Ayşe'yle konuştuktan sonra onu yanlış analiz etmesi çok düşük bir ihtimaldi. Sanırım en çok da bu canını sıkıyordu Kenan'ın; Ece'nin haklı çıkması...

Ece, Ayşe'yle kucaklaşıp vedalaştıktan sonra arabasına binip evine doğru yol alırken hiç huzurlu değildi. Sanki canının en kıymetli olduğu noktada, eline bir kıymık batmış gibi canı sıkkındı. O kıymığın Ayşe olduğunun pek âlâ farkındaydı ama Kenan'la bozuşup küsmeden bu işi nasıl halledebileceğini bilmiyordu. Çünkü içinden bir ses "Ayşe'yi yanına sen al. O, evinin işini, yemeğini yapsın. Sen de eve parayı getir, hep birlikte gül gibi yaşayın," diyordu. Bu saatten sonra Ece'nin mutluluğu bulabileceği bir adamın karşısına çıkacağına dair inancı sıfırdı. Nasılsa yalnız ölecekti. Bari Ayşe'yi evine alıp sevaba girerdi hem de yalnız olmazdı. Bebek de vardı en tatlısından. Bir gün zaten evlenecek olsa sadece anne olmak istediği için olurdu bu. Ayşe, bebekle gelirse o özlemi de dinmiş olurdu. Erkeklere muhtaç olmadan yaşayıp giderlerdi. Ama Kenan'a durumu nasıl açıklardı ya da Kenan, bir daha Ece'yle konuşur muydu? En doğrusu kulağını çeke çeke Kenan'ı hizaya sokmaktı. Zor olacaktı belki ama Kenan'ı elindeki kaybetmeden önce, ne kadar kıymetli bir şeyi tuttuğu konusunda uyarmazsa iyi bir dost olmazdı. Gürkan'da işe yaramamıştı uyarıları bari Kenan'ı kurtarabilseydi yanlışlardan.

Arabasını park ederken apartmanın önünde bekleyen Gürkan'ı görüp şaşkınlıkla "Valla evrene mesaj çekiliyormuş arkadaş! Az evvel adamı düşündüm, şimdi kapımda," diye kendi kendine söylenerek indi arabasından.

Mahcup bir tavırla yanına yaklaşan Gürkan'a doğru bakmadan apartmana yürümeye başladı. Gürkan "Ece, dur bir saniye," diyerek önünü kesince "Hayırdır?" dedi soğuk bir şekilde.

"Ya ben seni kırdığım için özür dilerim. Biliyorum eşeklik ettim ama bunca senedir arkadaşız. En mutlu günümde yanımda olmanı istiyorum. Sana davetiyemi getirdim."

Ece, süklüm püklüm karşısında duran adama baktı. Gözlerini devirip davetiyeyi aldı ve "E hadi affettim," dedi gülümseyerek.

"Barıştık mı?"

"Çocuk muyuz Gürkan, tamam dedim işte."

"Ece, senden bir şey daha istesem çok mu şey istemiş olurum?"

"Ne isteyeceğine bağlı?"

"Hani bir zaman siz evlenin, düğününüzde ben söyleyeceğim demiştin ya Fatoş'la bana..."

"Eee..."

"Fatoş'la olmasa da evleniyorum ve bu sözün hâlâ geçerli mi diye merak ettim."

"Ben söylemesine söylerim de sizinkiler çalgılı çengili düğün yapacaklar mı? Sadece nikâh yaparsınız diye düşünmüştüm ben hep."

"Babam öyle olsun istedi ama Nisa'nın ailesi karşı çıktı. Dul kadın mı alıyorsunuz da sessiz sedasız evleniliyor dediler. İlla istediler düğünü, biz de yapıyoruz tabii ki. Nisa, her detaya takılıyor ve düğünde mıy mıy şarkı söyleyecek bir piyanist şantör istemiyor. Yeri geldiğinde yöresel, yeri geldiğinde popüler şarkıları söyleyecek biri olsun istiyor. Benim aklıma da ilk sen geldin."

"Lan şarkı söylemem için mi davetiye verdin yoksa bana?"

"Yok valla, davetiyeler çıkar çıkmaz seninkini ayırmıştım. Şarkıcı olayı daha yeni patlak verdi. Bu arada tek bir şartım var; paranı ödeyeceğim."

"Saçmalama! En yakın arkadaşımdan para mı alacağım?"

"İş başka, arkadaşlık başka..."

"O zaman ben arkadaşlık görevimi ifa için geleceğim. Sadece bizim orkestradaki çocukların parasını ödersin, ben ödeme kabul etmem. Bu da benim son sözüm!"

"Anlaştık," dedi Gürkan ve iki arkadaş el sıkıştılar.

Ece, kimseyle kırgın kalmak istemiyordu. Tekrar okula dönmeye karar vermesi, Gürkan'la barışması, Ayşe'yle tanışması... Son günlerde hayatı ve morali oldukça düzelmişti. Ah bir de günlerdir arayıp sormayan Bay Gizemli'nin nerede ve nasıl olduğunu bir bilebilseydi... İşte o zaman asıl mutluluğa erişebilirdi. Aşka olan inancı kaybolmuştu yıllardır ve o adam, farkında bile olmadan Ece'nin içindeki duyguları ölüler diyarından toplayıp gelmiş, tekrar aşkı diriltmişti. Hiç karşılık beklemeden tekrar âşık olması bile Ece'nin masum kalmış yüreğinin ispatıydı. Güçlü ve umursamaz gözükmek için artık çabalamasına gerek yoktu çünkü zaten öyleydi artık. Geçmiş tamamen geçmişte kalmıştı sonunda. Gömmüştü yaşadığı ihanetin acı hatıralarını hafızasının en derin yerine, ta ki bir gün hortlayıp gerçekten karşısına dikilene dek.

Kenan, son günlerde Gürkan'ın düğünü için sağdıçlık görevini yerine getirmek üzere öteye beriye koşturup duruyordu. Boş kaldığı zamanlarda ise Ayşe'yi düşünüp duruyordu. Ece'yle buluşup alışveriş yaptıkları günden bu yana neredeyse bir hafta geçmişti ve o zamandan beri Ayşe'ye uğramıyordu.

Nasıl olur da kadın satıcısı zannederdi onu? En çok bu onuruna dokunmuştu. Ayşe konusunda ne yapsa çıkmaza varıp duvara tosluyordu ve bu kez de Ece'nin yolunu denemekten zarar gelmeyeceğini düşündü.

Akşam saat on gibi Ayşe'nin kapısını çaldı. Bu kadar erken gelmesine şaşırsa da açtı kapıyı kadın. Kenan, elindeki poşetleri ona verdiğinde ise anlamayarak baktı yüzüne.

"Marketten yiyecek bir şeyler aldım. Açım da biraz, zahmet olmazsa eğer bana bir sofra kurar mısın?"

"Tamam," dedi Ayşe ve poşetlerle mutfağa girdi. Kenan, arkasından bakarken Ayşe'nin üstündeki pijamalar dikkatini çekti. Ece'yle almışlardı bunları anlaşılan ama onun beklediği böyle şeyler değildi. Acaba Ece anlamamış mıydı ne demek istediğini?

Ayşe, mutfakta bir şeyler hazırlarken Kenan da salondaki kanepelerden birine oturup küçük tüplü televizyonu açtı. Ne izlediğine çok da bakmadan bir kanalda durdu. Aklı Ayşe'nin yeni tarzına takılı kalmıştı çünkü.

Ayşe, salona yer sofrası kurmaya başladığında daha da dikkatli inceledi onu. Başındaki yazma olmasa on dokuzunda bir öğrenci gibi duruyordu bu haliyle. Seksilikten çok uzak bir çekicilikle tatlı bir kız olmuştu birdenbire. 'Köylü kızından, pofuduk terliğe terfi etmiş,' diye düşündü Kenan ve onu bu haliyle çok beğenmiş olmaktan rahatsız oldu. Seksi bir gecelikle onu beğenseydi bunu tamamen tutkuya bağlayabilirdi. Oysa bu kadar sıradan bir pijama takımıyla Ayşe'ye bakmaya doyamıyor oluşunu kendine izah edemiyordu.

Kenan, sofra kurulunca, yere, sofranın başına oturdu. Ayakta dikilen Ayşe'ye "Sen de gelsene," dedi.

"Yok."

"Olur mu öyle? Yemesen de otur yanıma."

Ayşe, tuhaf tuhaf kendisine bakınca dayanamayıp patladı. "Aynı sofraya oturmak istemeyeceğin kadar mı nefret ediyorsun benden?"

"Ondan değil," dedi Ayşe hemen. Ece'nin diklenme dediğini unutmamıştı. Zaten amacı da zıtlaşmak değildi. Böyle görmüştü büyüklerinden. Belli ki Kenan'ın yabancısı olduğu bir gelenekti bu.

"Âdettir bizde; erkekler yemek yerken kadınlar onlarla aynı sofraya oturmaz."

"Ne yaparlar peki? Böyle başında mı dikilirler?"

"Evet. Olur da bir şey ister, tabağı bardağı boş kalır diye erkeğin başında beklenir."

"Kim uydurmuş peki bu saçmalığı?"

"Saçmalık değil, gelenektir."

"Buralarda yok öyle gelenekler! Geç otur sen de."

Kenan, Ayşe'yle alakası olmaksızın sinirlenmişti çünkü babası gelmişti aklına. Tüm gün ev işine koşturan annesi, akşama yemeği hazır edip sofrayı kurardı. Ailecek yemeğe başladıklarında ise babası, annesine garson muamelesi yapıp ha bire bir şeyler isterdi. Öyle ki Halime Hanım, çorbasını soğutmadan içmeye ancak ellisinden sonra muktedir olmuştu. Babası gibi olmamaya yemini vardı Kenan'ın. En ufak hareketiyle bile ona benzemek istemiyordu bu yüzden.

Ayşe, sessiz sedasız çorbasını içerken Ece geldi aklına ve "Ece nasıl?" diye sordu.

"İyi. Sevdin mi Ece'yi?"

"Çok iyi biri. Okula başladı mı?"

"Şubat'ta başlayacak. Ece'yi merak ediyorsan kendin arayıp sorsana."

"Telefonum yok benim."

"Doğru ya... Alalım mı bir tane?"

"İstemez," dedi hemen tedirginlikle Ayşe.

Kenan, aranıp ulaşılmaktan bu kadar korkan kimseyi görmemişti daha önce. Ayşe, istese bebeği kendi nüfusuna yazdırabilirdi ama resmî tek işlem yapmak ya da bir resmî kuruma ait kayıt bırakmak istemiyordu. Geçen süre içinde Kenan bunun çok iyi farkına varmıştı.

Yemekten sonra Ayşe, sofrayı toplarken Kenan gözlerini dikmiş sırlarla dolu bu güzel kadına bakıyordu. Niye hep güzel gözüken şeylerin ardında kötülük vardı? Çocukluğun en çok sevileni şeker bile yerken tatlı ama işin aslında dişlerden karaciğere, her organa zararlı bir düşmandı.

Mutfaktan çıkan Ayşe'nin karşısına dikildi Kenan. Göz göze geldiklerinde yine ilk önce yazmayı çekip aldı başından ve ışığın dans ettiği simsiyah saçlarını ortaya çıkardı. "Çok güzelsin," dediğinde ise Ayşe hiç beklemediği bir cevap verdi.

"Keşke olmasaydım güzel. O zaman hayrına yardım ederdin bana. Beni de kendini de şeytanın oyuncağı etmezdin."

"O ne demek şimdi?"

"Günaha sokuyorsun bizi."

"Başka günahlar da var. Mesela hırsızlık, dolandırıcılık, yalancılık... Çaldığın altınlardan, kaçtığın birileri olduğundan haberim olmasa belki inanırdım senin günahı umursayan biri olduğuna."

Duydukları üzerine Ayşe'nin gözlerine bir fırtına gelip yerleşti ama izin vermedi o fırtınanın yağmur dökmesine. Ne önemi vardı ki bu adamın onu iyi ya da kötü bilmesinin? Hatta hiç bilmese daha iyiydi, bir de şantajla ona kul köle olmak istemiyordu.

"Ben geldiğimde bir daha yazma takma," diyerek dudakların öpen Kenan'a yine bir duvar gibi sağlam, soğuk ve tepkisiz kalarak izin verdi. İnsanın acıyan bir kalbi varken, duvar olmak çok zordu ama kale gibi yükseldi Ayşe.

Kimsenin hatta annesinin bile öpmediği kadar çok öpüyordu bu adam onu. Yalnızca dudaklarını değil, yanaklarını, gözlerini, saçlarını hatta ellerini... Geri kalan her şeye katlanıyordu da Ayşe, onu öpmesine anlam veremiyor, dayanamıyordu. Bir kalenin ardına gizlediği kalbi daha çok acıyordu. Çocukluğunda bile görmediği şefkati onun dudaklarında bulmaktan korkuyordu çünkü.

Gürkan'ın kalbi, düğün günü geldiğinde heyecandan yerinden çıkacak gibiydi. Yine de yapılacak bir sürü iş olduğu için Kenan'ın da yardımıyla koşturup duruyordu. Nisa'yı kuaföre bıraktıktan sonra kendine ayıracak zamanı sonunda buldu ve damat tıraşı için berbere gitti. Ama çok geçmeden telefonu çaldı Gürkan'ın. Arayan Nisa'ydı ve ağlıyordu. Kuaförde makyajı istediği gibi olmamıştı ve başka kuaföre gitmek istiyordu.

Hemen gidip Nisa'yı ve bir kuzenini aldı oradan. "Hangi kuaföre gidiyoruz şimdi?" sorusuna Nisa ağlayarak cevap verince kuzeni "Enişte sen bizi kendi bildiğin, iyi bir kuaför varsa oraya emanet et," dediğinde de bildiği tek kadın kuaförüne –Fatoş'un hep gittiği yere– sürdü arabayı. Nisa ve kuzenini bırakıp berbere döndü.

Fatoş, giden süslü gelin arabasının içindeki smokinli adamın Gürkan olduğunu fark edip kuaförün camına daha da yaklaştı. Kız kardeşi Meral mi evleniyordu acaba? Kravattan bile nefret eden Gürkan smokin giyindiğine göre çok yakın biri olmalıydı evlenen.

Araç gözden kaybolunca tekrar önüne döndü ve kuaföre yeni girmiş olan gelinlikli kız dikkatini çekti. Gelin, bol gözyaşıyla, hızlı hızlı makyajının nasıl olmasını istediğini anlatıyordu. Fatoş, kuafördeki herkes gibi geline bakarken kuaförün sahibi Hasan yanına geldi ve kulağına eğilip "Canım valla benim haberim yoktu. Salak manikürcü kız almış bunları. Ben bilseydim, doluyuz deyip sepetlerdim hemen," diye fısıldadı.

Fatoş, Hasan'ın bu açıklamayı sıranın kendisine daha sonra geleceğini anlatmak için yaptığını sanıp "Önemi yok, beklerim ben," dedi gülümseyerek.

Hasan şaşkınlıkla "Senin kadar gönlü geniş kimse yoktur valla," dedi. "Eski sevgilisinin başkasıyla evlenmesine kimse senin kadar olgunlukla yaklaşamaz."

"NE?!"

"Sen bilmiyor muydun? Dilim kopsun! Ben, Gürkan'ın arabasına bakıyordun diye gördün sandım."

"Hasan ne demek oluyor bunlar? Lütfen açıklar mısın?"

Fatoş, gün gibi ortada olanı bir türlü göremiyordu, çünkü aklı almıyordu. Hasan, yanlış anlamış olmalıydı. Kimse bu kadar hızlı evlenemezdi. Onlar ayrılalı üç dört ay ancak olmuştu. Ama Hasan konuştukça Fatoş dondu kaldı.

"Üst kattaydım ben, gelin arabasının kuaförün önünde durduğunu görünce şaşırdım zaten; bugün hiç gelin saçı için randevu yoktu. Gürkan'la gelini camdan gördüm önce ama emin olamadım, çünkü sen içerdeyken böyle bir terbiyesizlik yapmaz diye düşündüm. Sonra apar topar aşağı indim. Manikürcü kız 'Gürkan diye bir beyin eşiymiş hanımefendi. Hasan'a selamımı söyleyin, o beni tanır,' dediğini söyledi. Niye bana sormadan kabul ettin diye bir dünya söylendim inan. Makyöz boş demiş bir de salak! Seni de camdan gelin arabasına bakarken görünce..."

"Anladım..." diye mırıldandı Fatoş, hiç anlam veremediği halde.

Fatoş, geline baktı uzun bir süre. Kız telefonda konuşuyordu hanıl hanıl. "Ya palyaçoya çevirdi salak şey beni! Ama türbanımı orada güzel yaptılar da makyajı bilmiyorlar resmen. Gürkan yeni bir yere getirdi bizi şimdi. Önce bir maske yapıp gözlerimin şişini alacaklar. Ay hala öyle çok ağladım ki... Çok moralim bozuldu ya! Oldu görüşürüz, tamam."

Telefon kapanınca gelinin eski makyajı silindi ve sırayla makyaj için gerekli işlemler yapıldı. Fatoş, put gibi bir köşede oturmuş izlerken kızın makyajla mı yoksa doğal haliyle mi daha güzel olduğuna karar veremiyordu. Gürkan'la karşılaşmak istemediği için kuaförün üst katına çıktı ve camdan, geliniyle birlikte arabaya binip uzaklaşan Gürkan'ı izledi.

Eve giderken arabasının tüm camlarını açtı. O soğuk havaya ihtiyacı vardı; çünkü hissedemiyordu. Oysa hissetmek yaşamanın belirtisiydi. Radyoyu açtı ve Radiohead'den 'Nude'[3] adlı şarkı her bir hücresini titreterek, şok etkisiyle onu yaşama döndürürken çözüldü yavaş yavaş. Önce beynindeki karıncalanma gitti ve yerine şiddetli bir baş ağrısı geldi. Sonra kalbi attıkça acımaya başladı ve en son da ılık, tuzlu gözyaşları buzlarından kurtularak çağladı.

Eve vardığında, hâlâ yatağının başucunda duran, Gürkan'la birlikte ilk yıldönümlerinde çekilen fotoğrafı gördü. Çerçeveyi kaptığı gibi duvara indirdi. Cam kırıkları etrafa saçılırken yüreğinden kopanlar gözünden düşen incilerde saklı kaldı. İçindeki o acının tarifi yoktu ve durduramıyordu bunu. Tampon yapılamayan ağır kanamalı bir hasta gibi tükeniyor, tükendikçe karanlık tarafından yutuluyordu.

3 Yazar tavsiyesi: Radiohead'dan 'Nude' şarkısını tam burada açınız ve bölüm sonuna dek dinleyiniz.

Dünya ayaklarının altından çekiliyor gibiydi yavaş yavaş... Yatağa devrilip cenin pozisyonunda küçüldü. Kendini küçücük ve anlamsız hissetti. Hiç var olmasa, bu acı da olmazdı. Ölüm huzur verir miydi? Toprağı hep huzur verici bulmuştu çünkü. Yağmurdan sonra ne güzel kokardı, taptaze... Tazelenmeye ihtiyacı vardı. Kıvrıldığı yatakta kaç kez Gürkan'la olduğunu düşündü... Yıldızlar kadar... Çocukluğundan beri sayamadığı ya da sayısını bilmediği şeylere böyle derdi Fatoş. Şimdi gökyüzünden birer birer yıldızlar sökülüp üstüne düşüyordu.

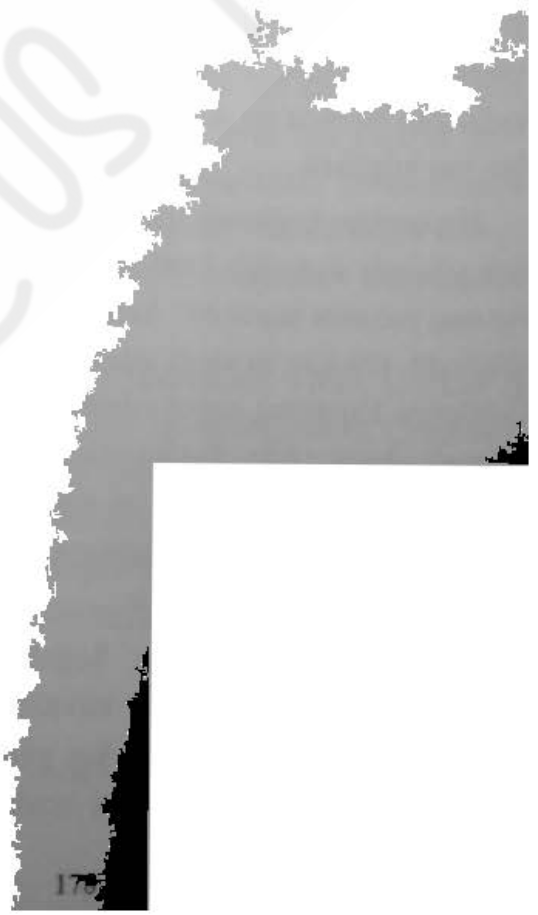
Gürkan'a bir başkasının dokunacak olması kadar hiçbir şey canını yakmadı. 'Keşke kız benden çirkin, kısa, şişman, yaşlı olsaydı,' diye düşündü. Çünkü hiç tesellisi yoktu. Beyazlar içindeki kızın kusursuz yüzünü düşündü. Uğruna ağladığı makyaja ihtiyacı bile yoktu. Bembeyazdı teni, onunki gibi buğday rengi değildi. Yemyeşil gözleri vardı sonra. Kendisinin sıradan bal rengi gözleriyle kıyaslanamazdı bile o zümrütler. İncecik beli ve kuğu gibi boyuna ne demeliydi. Bir de en iyi ihtimalle Fatoş'tan beş yaş küçüktü.

Hıçkırıklar boğazına tıkanırken gözlerini kapatıp pek çok sabah yanında uyandığı Gürkan'ı hayal etti. Boşlukta elini gezdirip onu yanında hayal etti. Yeni uzayan sakallarına dokunduğunu düşündü. Gürkan'ın sıcak elinin belinde gezindiğini varsaydı... Gözlerini kapatmış hayal ederken çok mutluydu. Yataktan hiç çıkmak istemiyordu. Saatlerce hatıralarını hayallerine katık edip yattı öylece. Bir ara gözlerini araladı ve duvardaki saati gördü. Gece yarısını geçiyordu. Muhtemelen düğün bitmişti ve Gürkan, o kızla... Yani artık karısıyla...

Bir anda kalktı yataktan. Soğuk, buz gibi bir duşa ihtiyacı vardı. Kendine acıyacak bir zavallı değildi o. Olmamalıydı... Çivi gibi suyun altına girdi kış günü. Soğuktan dudakları ve parmakları morarana kadar da orada kaldı. Gün doğana kadar

penceresinin kenarındaki sallanan sandalyeye oturup yıldızları izledi. Ardından güneşin doğuşunu...

İşe giderken trafikteki insanlara ve etrafına baktı uzun uzun. Nasıl olur da dün ile bugün tıpatıp benzer olurdu? Oysa onun için çok şey değişmişti. İşe gittiğinde bir karar verdi ve ona daha önce teklif edilmiş olan Berlin'deki genel müdürlükte çalışma işini kabul ettiğini yazılı olarak bildirdi müdürüne. Umutluydu Fatoş, çünkü biliyordu ki en dipte olmanın en güzel yanı yukarıdan başka gidecek yerinizin olmamasıdır.

8

Hakikat

Yalanı kazıdıkça altından hakikat çıkar. Kimi sırlar, gizemler, yalanlar ise bazılarının tesadüf, bazılarınınsa kader dediği bağlamda, kazılmaya gerek duyulmadan, kendiliğinden su yüzüne çıkar. Gerçekler öyle ya da böyle ortaya çıkar, çünkü hiçbir yalan sonsuza dek gömülü kalmaz.

Ece, yıllar sonra doğru bildiğini yapıp hep özlediği yere, kampüse geri döndü. Haftanın başından beri derslere büyük bir iştahla giriyor ve kendisinden dört yaş küçük sınıf arkadaşlarının, 'bu kim, nereden çıktı?' gibi sorularını kulak ardı ediyordu. Özel okul taksitlerini ödeyebilecek ebeveynleri var diye kendilerini Sezar'ın oğlu sanan yeniyetmeler bile Ece'nin moralini bozamazdı. Her tanışma faslında Ece'nin asıl, yani kimlikte kayıtlı olan adına gülüyorlardı. 'Keşke dava açıp nüfusta da adımı Ece olarak değiştirseydim' diye düşündü. Kimseye babaannesinin adı konulmamalıydı, hele de Şaziye ise.

Haftanın son ders günü. 'Çağdaş Kültürlerde Yaratıcılık' dersini almak için sıraya oturduğunda her şey sıradandı. Hatta hep yaptığı gibi hocanın gelmesini beklerken karalama defterini çıkarmış, öylesine motifler çiziyordu. Canı sıkılınca şarkı söylemekten daha çok hoşuna giden bir şey varsa o da kulaklıklarını takıp müzik dinlerken çizim yapmaktı. Kendini öyle kaptırmıştı ki, elleri hiç durmadan çizerken ağzı da dinlediği şarkıyı mırıldanır olmuştu da haberi yoktu.

Hoca sınıfa girdiğinde bir iki kişi onu uyarmaya çalıştı ama onları da fark etmedi. Ta ki saçlarını atkuyruğu yapmış, sakallı bir çocuk önüne buruşturulmuş bir kâğıt atana kadar. Kaşlarını çatarak kâğıdı aldı ve açıp okudu.

"HOCA GELDİ!"

Yazıyı okumasıyla kulaklıkları çıkarıp dik oturması bir oldu. Neyse ki hoca henüz onu fark etmemişti. Adam çantasından kitap çıkarmakla hayli meşgul gözüküyordu. Yaptığı işten kafasını kaldırmadan "Yaratıcılık nedir?" diye sordu.

Hiç ses çıkmayınca da "Sanatçı adayı birer birey olarak, özgüveni eksik ergenler gibi susmayacağınızı umuyorum," dedi.

Ön sıralardan bir kız "Yaratıcılık, yeni ve bir şekilde değerli bir şey oluşturma olgusudur. Kişinin kendini anlatmasının değişik yollarından biridir," dedi.

Adam, bu kez de önündeki bilgisayarla meşgul olurken "Arkadaşınızın internet ansiklopedisinden okuyup ezberlediğinden başka tanımlayabilecek olan var mı?" diye sordu. "Zira ben, bu şekildeki kalıplaşmış bilgileri değil, sizin *yaratıcı* cevaplarınızı merak ediyorum."

"Sanatçının ifade özgürlüğü alanıdır," dedi birisi.

"Güzel," dedi hoca ve elini sallayarak devam edin işareti verdi.

"Tabii sanatçı derken popüler kültürün yarattığı çöp yığınlarından bahsetmiyorum. Elit bir azınlığı kastediyorum. Şarkıcı ya da oyuncu müsveddelerinin yaratıcı değere kattıkları bir şey yok."

Ece, bu son söze alınmıştı çünkü çocuğun çöp dediği kendisi gibi şarkıcılık yapanlardı.

"Ben sana katılmıyorum," dedi cesurca. "Sonuçta bu kadar büyük topluluklar halinde, senin çöp diye nitelendirdiğin şarkıları seven insanlar varken bu tezinin doğruluğundan hiç şüphe etmiyor musun?"

"Aptallar sürüsüyle çevriliyiz sonuçta," dedi umursamazca çocuk.

"Kendini etrafındakilerden akıllı saymak, en büyük aptallıktır," diye cevabı yapıştırdı Ece.

Ece'nin karşı atağı üzerine sınıftan bir "Oooo!" sesi yükseldi. Hoca daha ilk günden, sınıfı birbirine düşman etmek istemediği için "Tamam," diyerek konuşmaya son verdi. "Âdet olduğu üzere kısaca kendimi tanıtayım; ben Harun Tezer. Bu dönem boyunca size yaratıcılığın nasıl engin bir deniz olduğunu anlatacağım ve anlayacaksınız ki, asla tam bir tanımı yok. Sonsuz, genişleyebilen bir kavram; tıpkı beynimizdeki yaratıcılık merkezi gibi... Şimdi ben şu vidcoyu ekrana yansıtmakla uğraşırken siz de kendinizi tanıtın sırayla."

Arka sıralarda oturduğu için hocanın yüzünü hiç net olarak görmemişti Ece ama bir tanıdıklık seziyordu. Acaba okulu dondurmadan önce de bu hoca var mıydı? Kadronun çoğu yenilenmiş olsa da bir iki hoca hâlâ okulda ders vermeye devam ediyordu, belki bu da o eski hocalardandı. Çünkü Ece, bu soyadını da ses tonunu da hatırladığına emindi.

En sonda oturan Ece'ye sıra gelince "Şaziye Kandemir," dedi sıkıcı, tek düze bir ses tonuyla. Çünkü adını duydukça hâlâ

kıkırdayan bir iki sınıf arkadaşı vardı. Oysa için için seviyordu bu eski ismi Ece, çünkü anlamı onu tarif ediyordu adeta; güzel sesle şarkı söyleyen ya da şiir okuyan kadın.

Sınıftan ses kesilince adam kafasını kaldırıp "Bitti mi?" diye sordu. Sanki sınıftakilerin adını öğrenmek için bir çaba harcamış gibi adını söylemeyen kaldı mı diye bakıyordu. Oysa öğrenciler isimlerini söylerken kafasını bilgisayardan kaldırmamıştı hiç. Elindeki imza kâğıdını ön sıradan bir kıza verip "Elden ele dolaştırın," dedi ve anlatmaya başladı.

"Birazdan size izleteceğim şey; bir sanat sözlüğü belgeseli. Modern yaratıcılığa ulaşmadan evvel, kavram ve kuramlara hakîm olalım istiyorum. Murat Karahüseyinoğlu'nun hazırladığı bu belgeselin tüm bölümlerini izlemenizi tavsiye ediyorum. Bugün zamanımız yettiği kadar kendi hazırladığım, kısaltılmış versiyonunu izleteceğim size. Dikkatli izleyin çünkü bu kavramlara sık sık ihtiyacınız olacak."

Hoca ışıkları kapatıp videoyu başlattı ve *'Sanat nedir?'* diye, yine herkesin bildiğini sandığı ama tek bir cevap bulmakta oldukça zorlanılan bir soru geldi ekrana.

Sanatın ne için olduğu konusundaki pek çok düşünürün karşıt veya benzer görüşlerinin yer aldığı noktada Ece, az evvel mors ettiği[4] çocuğa baktı. Sanat o züppenin sandığı gibi elit bir kitlenin egemenliğinde değildi kısacası. Herkese ve her şeye aitti; evrenseldi.

İlk ders, belgeseli izleyip not alarak geçti. Özellikle sanatın ya da edebiyatın herhangi bir dalıyla ilgilenmeye başlamış, her bireyin bu belgeseli izlemesi gerek diye düşündü Ece. Bu hoca, ilk haftadan derse en iyi giriş yapan kişi olmuştu açık ara farkla.

4 Mors etmek: Mars etmek. Karşı tarafın bozguna uğratıldığını anlatan bir çocuk tabiri.

İkinci ders ise sınıfa girer girmez tahtaya 'Yaratılış Efsaneleri' yazdı ve sınıfa dönüp "Var mı hiç yaratılış efsanesi bilen?" diye sordu. Bir sürü el havaya kalkınca "Sırayla önden arkaya herkes anlatsın bildiklerini," diye buyurdu. Ve herkes başladı yaratılış efsanelerini anlatmaya.

"Sümerlerde, Tanrı Marduk, Ea'nın da yardımıyla toprağı Kingu'nun kanıyla yoğurur ve insanı meydana getirir."

"Zeus, Hephaistos'u çağırdı ve 'Bir parça toprak al, suyla karıştır,' dedi. 'İçine insan sesi koy, insan gücü koy. Bir varlık yap ki, yüzü ölümsüz tanrıçalara benzesin,' dedi. Hephaistos hemen Zeus'un dediğini yaptı ve bir kız biçimine soktu toprağı, ses koydu içine ve Pandora koydu adını."

"Mısır efsanelerine göre Tanrı Khnemu, çömlekçi çarkında erkek ve dişi iki insanı yarattı."

"Çin efsanesine göre; Tanrı Pen-gu, havayı; toprak ve yeryüzü olarak ikiye bölmüş. Sonra ölmüş ve nefesinden rüzgârlar, sesinden gök gürültüsü, gözlerinden güneş ile ay, vücudundan dağlar, kanından ırmaklar ve denizler, saçlarından yıldızlar, terinden de yağmur meydana gelmiş. Daha sonra çürüyen bedeninde kaynaşan böceklerden insanlar oluşmuş. Zamanla gökyüzünün bir bölümü denizlere düşerek insanlığı yok etmiş. Bunun üzerine Tanrıça Ngüho, yengeç elleriyle gökyüzünü yukarıya kaldırıp denizleri yeniden sınırlarına itmiş ve çamurdan yeni bir insan türü yaratmış."

"Şu sıralar okuduğum Gılgamış Destanı, yaratılış hakkında; 'Ellerimi yıkadım. Bir parça çamur koparıp yazıya attım. Ve bu vazıda, kahraman Engidu'yu yarattım,' diyor."

Sıra Ece'ye geldiğinde, ilk akla gelen ama herkesin daha sofistike görünmek için basit bulup söylemediği şeyi, telefonundan interneti açıp okudu. "İslâm inancında da yaratılış Kur'an'daki ayetlerle anlatılır; 'Ant olsun ki biz insanı süzme çamurdan

yarattık,' 'Hakikat biz onları cıvık bir çamurdan yarattık,' 'Ben muhakkak çamurdan bir insan yaratacağım. Artık onu tamamlayıp içine de ruhumdan üfürdüğüm zaman, siz hemen onun için secdeye kapanın,' Bu kadar hocam."

Ece kafasını kaldırdığında hocanın kendisine dik dik baktığını gördü. İnternetten okuduğu için mi kızmıştı acaba? Ama az önceki kız da Gılgamış Destanı'nın kitabından okumuştu cevabı.

"Doğru," dedi hoca gözlerini Ece'den ayırarak. "Her biri bir yaratılış efsanesi... Hatta bir tane de ben ekleyeyim; Tevrat'tan olsun o da. 'Ve Rab Allah, yerin toprağından Adam'ı yaptı, onun burnuna hayat nefesini üfledi ve adam yaşayan can oldu.' Hepsinin ortak noktası ne peki?"

"Yaratılışı anlatmaları," diyerek gevrek gevrek güldü bir çocuk. Tabii hiç beklemeden bir iki arkadaşı da bu konuda ona katıldı gırgır yaparak.

"İlk insan nasıl yaratıldı, net bir cevabımız olamasa da şu an çok net başka bir bilgiye vâkıfız. O da; seni yaparken ailenin malzemeden çaldığı gerçeği."

Hocanın yaptığı kapak üzerine sınıftan esaslı bir kahkaha koptu. Eliyle işaret verip kahkahaları sonlandırırken "Soruma cevap bekliyorum hâlâ," dedi.

Ece, biraz düşünüp "Hepsinde insanın hammaddesi topraktı," dedi.

"Doğru," deyip Ece'den yana bakmadan tahtanın önünde turlayarak anlatmaya başladı. "Yaratılış ve ölüm, İslâm'dan çok daha eski zamanlarda ve farklı coğrafyalarda benzer tanımlarla anlatılmışlardır. Bunun teolojik açıdan tartışmaya açık pek çok nedeni olabilir ama bizi ilgilendiren bu bölüm değil. Bizim dersimizde ilgileneceğimiz kısım; insanın yaratılışının bile, ağız birliği edilmiş şekilde geçmişten günümüze aktarıldığı bu küçük

dünyada, hiçbir şeyin özgün olmadığı gerçeğidir. Sizin herhangi bir eseri 'İlk ben ortaya koydum,' demenizin ne kadar ukalaca olduğunun ispatıdır bu. Tavsiyem, meslek hayatınız boyunca sıfırdan yarattığınızı düşünmek yerine, kendi bakış açınızla yeni bir perspektif oluşturduğunuzun farkına varmanız olur."

Ece'nin hemen önünde oturan kız, yanındaki arkadaşına sessizce "Hocanın beynine âşık olabiliyor muyuz?" diye sordu kıkırdayarak. Ama sesini yeterince alçaltamamıştı ve hoca duyduğu bu cümle üzerine "Bu duruma ne deniyor biliyor musun?" dedi.

Kız kıpkırmızı bir hâlde başını hayır anlamında sallarken, Ece en başından beri kim olduğunu çıkaramadığı adamı tanıyıp hayrete düşerek cevap verdi; "Sapyoseksüel."

"Bir doğru daha, renkli saçlı kızdan," dedi hoca. "Sapyoseksüel; zeki sözcüğünün Latincesi olan sapien ile sexualis yani cinsel kelimelerinin birleşmesinden oluşur. Özetle zekâyı çekici bulma durumudur. Patolojik bir takıntıyla bağımlı âşık olmaktan çok daha iyi bir tercihtir elbette."

Tahtaya dönüp sırayla, Ece'yi oturduğu sıraya mıhlayan şu satırları yazdı:

Bağımlı Âşıkların Özellikleri;

- Duygusal ihtiyaçların karşılanmadığı bir ailede büyümüş olmak.
- Terk edilme korkusu yaşamak, ilişkinin bozulmaması için elinden gelen her şeyi yapmak.
- Sevdiği kişiyi mutlu etmek pahasına, kendini sıkıntıya sokacak şeyleri göze almak.
- Öz saygısı düşük bir kişiliğe sahip olmak.
- İçten içe hayattan zevk alma hakkını kazanmak zorunda olduğuna ve aslında mutlu olmayı hak etmediğine inanmak.

- Karşı cinsin ilgisine ve duygusal acıya bağımlı olmak.
- Duygusal açıdan kolayca etkilenmek.
- İlişkilerini problemli ve yardıma ihtiyacı olan birine tutunarak devam ettirdiği için kendi sorumluluklarına odaklanamamak.
- Somut maddelere (uyuşturucu, alkol veya belirli bir yiyeceğe; özellikle şekerli gıdalara) bağımlı olmak.
- Kibar, kararlı, güvenilir kişilerden ziyade içine kapanık, sıkıntılı, depresif karakterleri çekici bulmak.[5]

Sonuncu maddenin altını çizerek "Dersimizin ana konusu bu olmasa da, sanatçı kişiliğinizin takıntıları aşk sanacak kadar hassas olduğunu düşünüp hepinizi uyarmayı kendime görev edindim. Dersimiz bugünlük sona erdi."

Tüm sınıf ayaklanıp kalkmaya yeltenince "Ama!" diyerek işaret parmağını havaya kaldırdı. "Küçük bir problemimiz var. Sınıf mevcudunuz yirmi dört kişi ve imza kâğıdında yirmi üç kişinin imzası var. Oysa kendinizi tanıtın dediğimde sadece yirmi bir kişi adını söylemişti."

Sınıfta çıt çıkmazken hoca "Bu ilk ders günü olduğu için bir kereye mahsus, yaptığınız sahtekârlığı cezasız bırakacağım," dedi. Ece'nin gözlerinin içine bakıp "Sen!" diye buyurdu. "Kimlerin yerine, onlar yokken imza atılmış bul ve imza kâğıdında o isimlerin üstünü çiz, sonra da imza kâğıdını odama getir."

"Peki."

Ece, itiraz etmeden kabul ettiği görevini yerine getirdi ve kâğıdı alıp *Harun Tezer* adını kapılarda arayarak ilerledi koridorda. Sonunda aradığı ismi bulunca derin bir nefes alıp kapıyı tıkladı.

5 Bu, on maddelik bölüm, Uzman Psikolog Zehra Erol ve Uzman Doktor Funda Güdücü Sağır'ın 'Takıntılı Aşklar' kitabından alınıdır.

"Girin."

İçeri adımını atarken ne kadar aptal olduğunu düşündü. Hep saçı sakalı karışmış olarak gördüğü hatta koynuna aldığı ayyaşı tıraş olup, takım elbise giyindi diye tanıyamamıştı. Gerçi ilk başta adamın hiç kafasını kaldırmamış olmasından ötürü yüzünü görememişti. Sonrasında ise belgesel izlemek için projeksiyon aletini çalıştırmış ve perdeye yansıyan görüntü daha net olsun diye sınıfı karartmıştı. Ece onu ancak ışıklar tekrar açılıp yüz yüze geldiklerinde tanıyabilmişti.

Şimdi masasında oturmuş dik dik Ece'ye bakıyordu. "Kapıyı kapat," dedi.

Ece, kapıyı kapattı ve masaya doğru ilerledi. Harun sandığından gençti, otuzlu yaşların ortalarındaydı henüz. Görmeyeli bir-iki kilo almıştı ve alkolü bırakmış olmalıydı; yüzündeki kızarıklık ve gözlerinin altındaki morluklar gitmişti.

"İyi görünüyorsun," dedi Ece cesurca.

"Teşekkürler, sen de öyle Şaziye!"

"Bana diyene de bak, senin adın bile yoktu. Neyse bugün öğrenmiş oldum; öğretim görevlisi Sayın Harun Tezer!"

"Sana en başta isimlerin aldatmaca olduğunu söylemiştim. Tıpkı senin sevgin gibi... Umarım, tahtaya son yazdıklarımı not almışsındır çünkü senin için yazdım onları."

"Ben, kimseye saplantılı filan değilim."

"Bir ayyaşla niye birlikte oldun o zaman?"

"Vücudu güzeldi."

Beklemediği bu cevapla alabora olan Harun öylece bakakaldı. Ece de elindeki kâğıdı masanın üzerine bırakıp "İstediğiniz gibi imza kâğıdını getirdim *hocam!*" diyerek odadan çıkmaya çalıştı, ama kolu birden Harun tarafından yengeç kıskacındaymış gibi yakalandı. Aralarındaki ilişkiyi birilerine anlatmasın

diye tehdit edileceğini düşünürken hiç beklemediği bir soruyla bu kez Ece alabora oldu.

"Madem her şey tensel; yani bana karşı hiçbir şey hissetmiyorsun, o zaman kaldığımız yerden devam edebiliriz bence. Sen ne dersin?"

Kenan sonunda anlamıştı ki, Ayşe'yle düzgün bir ilişki yürütmek imkânsızdı. Ece'nin sözlerini kulağına küpe etmiş ve yemeğe ya da kahvaltıya da Ayşe'ye gitmeye başlamıştı. Sadece yataktan ibaret bir ilişkileri olmasın ve onu tanıyabilsin diye yapıyordu tüm bunları, ama bir güler yüz görebilmek ne mümkün efendim! İyice kabuğuna çekilip susmaya başlamıştı genç kadın. Lâl olsa bile bundan çok konuşurdu.

Gürkan'ın düğününden döndüğü gece, kapısı tıklandı Kenan'ın ve Ayşe'yi karşısında görünce hem şaşırdı hem de sevindi genç adam. Sanki dilini yutmuş gibi, sürekli susan kadın sonunda kapısına gelmişti işte. Ta ki Ayşe "Mehmet ateşlendi," diyene kadar. Kadının derdi bebeğiydi sadece. Hastalanan çocuğuyla Ayşe'yi, kör karanlıkta kimselere görünmeden arabaya aldı Kenan ve önceden gittikleri hastaneye sürdü arabasını. Doktor, bu kez bebeğin beslenmesini yeterli buldu. Geçen sefer geldiğinde, Ayına göre kilosu düşük," demişti çünkü. Ayşe doktorun söylediklerini pür dikkat dinlerken Kenan da sedyede yatan bebeğin başında bekledi. İlk kez bebeğe dikkatle bakıyordu ve burnu sümük dolduğu için zar zor nefes alan kerata, yüksek ateş ve hastalığa rağmen Kenan'a gülümsüyordu. Çocukları oldu olası çok severdi ve bu tonton yanağı da güldürmek için bir iki mimik yapmaya başladı. Bebek kahkaha atınca Ayşe ters bir bakışla geriye dönüp sedyeden Mehmet'i aldı. Bu hareketi

Kenan'ı kızdırsa da sesini çıkarmadı genç adam. Ama benzer hareket bir hafta sonra bir gece yarısı, Ayşe'nin evinde tekerrür edince ipler koptu.

Kenan, bebeğin ağlama sesiyle gözlerini açtı ve yatakta diğer tarafa dönüp Ayşe'yi uyandırmak istedi ama kadın yerinde yoktu. Çocuk zaten hasta, daha fazla ağlamasın diye kalkıp beşiğinden aldı Mehmet'i. Bir iki pışpışlayıp canavar misali sesler çıkardı ve bebek susmakla kalmayıp gülmeye bile başladı. Gülerken tonton yanağında gamzeler oluşuyordu. "Bal mısın sen?" deyip sıkıca öptü bir yanağından.

Ayşe bu manzarayı görünce elindeki biberonu bir köşeye bırakıp hışımla Mehmet'i Kenan'ın kucağından aldı. Daha Kenan ne olduğunu bile anlayamadan da bağırmaya başladı.

"Dokunma çocuğuma! Sakın değmesin o pis ellerin benim yavruma!"

Kenan'ın sabır taşı sonunda çatladı ve ağzına geleni beyninin süzgecinden geçirmeden söyledi. "Yedik mi çocuğunu? Ağlıyordu diye kucağımıza aldık, maksadımız iyilik."

"Biliyorum ben senin iyiliklerini!" diyerek bebeği beşiğine geri yatırdı Ayşe.

"Çocuk ateşlendi diye kapıma dayanmayı biliyorsun ama!"

"Sanki iyiliğine mi yapıyorsun? Ne yapıyorsan benden karşılığını alıyorsun!"

"Aman ne karşılık? Sarhoş kafayla elektrik direğiyle öpüşsem daha çok etkiler beni. Buz gibisin! Bir şarkı var, tam senin için yazılmış; sıcak yatak, soğuk kadın... Niye bu kadar soğuksun bana karşı?"

"..."

"Cevap ver hadi! Bu piçin babasından neyim eksik? Onu unutamadığın için bana yanaşmıyorsun değil mi?"

Ayşe, tokadı elinin tersiyle Kenan'ın ağzına savurdu. O, yediği tokatla susarken bağırma sırası Ayşe'deydi. "Ne istiyorsun benden? NE? Yetim evladımı piç, beni de orospu mu sandın? Öyle sandın da, *öyle çıkmadım* diye mi üzüldün?"

Elinde olmadan iç çeke çeke ağlamaya başlamıştı. Derin bir nefes alıp "Sen de haklısın," dedi. "Parasını verip yatağıma girebiliyorsan öyleyimdir. Ama oğlum hakkında doğru konuş! Mehmet'in rahmetli babasının kim olduğu bellidir ve benim de kocamdı. Anladın mı?"

"Söylesene kim bu rahmetli kocan? Anlat hadi dinliyorum, Mehmet'in babası kim? Ama bana 'kocamdı' filan diye ucuz palavralar sıkmadan anlat çünkü daha önce hiç evlenmemişsin. Söylesene hadi, kim?"

"Anlatsam ne fark eder ki, sen benim hakkımdaki kararını çoktan vermişsin."

Dişe dokunur bir cevap alamamış olmasına yine sinir olan Kenan, giyindikten sonra çekti gitti. Bir müddet Ayşe'ye hiç uğramasa iyi olacaktı.

Nebahat Hanım, bütün eşyalarını taşıyıp evi kapatmadan evvel mahalleliyle vedalaşmak adına bir mevlit tertip etti evinde. Hem yeni hem de eski komşularının tamamını çağırmıştı. Ama en çok Ayşe ve Mehmet'i gördüğüne mutluydu. En son, kızının evine borç vermeye geldiğinde görmüştü Ayşe'yi. Sitemle "Keşke daha sık borç verseydim sana, daha çok görürdüm seni o zaman," dedi.

Ayşe, mahcup bir şekilde, bebekle şehir içi hatlarda yolculuğun zor olduğunu söylese de asıl neden ona 'beleşçi' diyen Nazlı'dan çekinmesiydi. Bugün de Nazlı yine aynı kibirle tepe-

den bakıyordu Ayşe'ye. Ama borcu harcı olmadığı için başı dikti artık. Kendi içinde boynu bükük olsa da dışarı karşı dik durdu.

Nebahat Hanım, "Nasıl geçiniyorsun?" diye sorunca "Rahmetli kocamdan, bana maaş bağlandı," diye yalan söyledi.

Ayşe'ye güvenen Nebahat Hanım da ardını hiç sorgulamadan inandı bu yalana. Kalabalık mevlitte, dikkat çekmeden oturuyordu Ayşe. Kur'an okunurken âdet olduğu üzere herkes hocayı takip ediyor ve okumayı bilenler, hocanın kaldığı yerden bir kısmı yüksek sesle okuyarak devam ettiriyorlardı. Nebahat Hanım'ın "Sen okumayı biliyorsun, okusana," demesi üzerine Ayşe, cüzü kaldığı yerden devam ettirdi. Billur gibi sesi ve tevhide uyarak okumasıyla dinleyenlerin kalbine işledi. Gençliği ve güzelliğiyle, pek çok annenin dikkati üstüne çekildi, ta ki Mehmet'i öğrenene kadar. Dul olduğunu duyan herkes kalktıkları hevesle geri oturdular.

En çok da Halime Hanım ve kızları merak etmişlerdi bu kadını çünkü oğullarının kiracısıydı. Sağlam pabuç mu bilmek gerekirdi. Nebahat Hanım, kızı gibi gördüğünü belirterek övdü Ayşe'yi ve "Sizden laf çıkmaz nasılsa," diyerek Ayşe'nin buralara geliş hikâyesini anlattı. Kübra, inanamayarak "Ne hayatlar var?" dedi.

Seren "Ben, durumu olmayanlara dağıtmak için Alya ve Alp'in bebeklik kıyafetlerini getirdim bugün. Malum bu mahallenin çoğu fukara... Bir kısmını Ayşe'ye verelim o zaman," dedi.

Halime Hanım "Nebahat Hanım, sen aracı ol da ben bu yılki fitreyi de bu kızcağıza vereyim," dedi.

"Çok gururlu, kabul eder mi bilmiyorum ama bir sorarım," dedi kadın.

Nebahat Hanım, Ayşe'yle yardım konusunu görüştü ve Ayşe, Kenan'ın ailesi olduğunu öğrendiği bu kişilerden para kabul etmenin doğru olmayacağını düşünüp fitreyi istemedi. Ama kıya-

fetleri almaktan zarar gelmezdi. Ne de olsa, o almasa başkasına verirlerdi.

Nebahat Hanım "Kenan'ın annesi ve ablaları," diyerek ilk takdim ettiğinde kıpkırmızı kesilmişti Ayşe ama neredeyse hiç konuşmayarak, renk vermemeyi başardı. Kenan'la yaşadığı münasebetsiz ilişkinin ailesi tarafından duyulması... Düşündükçe korku kalbini sıkıyordu. Dikkat çekmemek en iyisi diye düşünüp sessiz sakin, kimselerle konuşmadan geçirdi günü. Zaten bu kalabalıkta yok sayılmak kolaydı. Evin içi ana baba günü gibiydi, Nebahat Hanım'ı son kez görmek için herkes tamdı.

Halime Hanım ve kızlarının bu mevlide tam takım teşrif etmelerinin sebebi ise sadece Nebahat Hanım'ı mahalleden uğurlamak değildi. Zehra Hanım'ı görüp kızı Sude'yle ilgilendiklerini belli etmekti. Kübra, Seren, Meral ve Ayşe, Nebahat Hanım'a olan yakınlıklarından ötürü evin kızları gibi mutfakta servis ve bulaşık işlerini hallediyorlardı. Nebahat Hanım'ın kızı Nazlı, yeni doğum yaptığı için yerinden kalkmakta bile zorluk yaşıyordu çünkü.

Seren, salondan boş bardakları toplayıp mutfağa girdiğinde Kübra'ya "Annem Kenan'ı bu sefer evlendirecek, benden söylemesi," dedi.

Kübra "Bana da öyle geliyor, kaçacak yeri yok artık. Gürkan da evlendi ya, şimdi annem ne yapar eder bağlar başını Kenan'ın," diyerek onayladı. Ayşe, kalp atışları hızlansa da duyduklarına hiç tepki vermeden bulaşık yıkamaya devam etti. Ama görevi tabakları kurulamak olan Meral, onun kadar soğukkanlı olamadı ve elindeki tabağı yere düşürdü.

Ayşe, durup düşününce zaten bir haftadır uğramayan Kenan'ın hiç gelmemesinin daha hayırlı olacağına emindi. Hem onun için hem de kendisi için... Kalbinin bu heyecanının tek

sebebi ise yakalanma kokusuydu. Kendisine bu kadar zararı dokunmuş birinden kurtulacağı için üzülecek değildi ya. Belki de kalbi bu özgürlüğün bayramını yapıyordu. Hem dul kadına bekâr oğlan... Nerde görülmüş şeydi? Ailesi çok düzgün insanlardı ve oğulları için en iyisini istiyorlardı. 'Kenan için hayırlısı olsun,' diye düşündü Ayşe.

Amma velâkin Meral için böyle bir şeyin mümkünü yoktu. Asla Kenan'ın başkasına yâr olmasına izin veremezdi. Sude'nin iyi kız pozları altında yatan çirkinliği bulup çıkarmak tek göreviydi artık.

Ne balayına ne de güzel karısına doyamamıştı Gürkan. Paris'te geçirdikleri balayının ardından Nisa'nın da ayakları yere basmıyordu. İkisi de çok mutluydular bu yeni başlangıçta. Nisa, akşama eşi gelmeden bin bir türlü hazırlık yapıyor ve onu en güzel şekilde karşılıyordu. İkisinin bu mutluluğu Kezban Hanım ve Necmettin Bey'i çok mutlu ederken, Meral için gün geçtikçe kıskançlık kaynağı oluyordu.

Yeni evli çift, sık sık akşamları sinemaya, yemeğe ve gezmeye gidiyorlardı. Meral de onlarla dışarı çıkabilmek için türlü diller döküyordu. Nisa, açık ve net bir şekilde "Baş başa gitmek istiyoruz," diyerek onu her reddettiğinde de içi nefretle doluyordu. Kendisinden yaşça küçük olan yengesini rahat bir şekilde yönetebileceğini hayal etmişti oysa hep.

"Abime diyeceksin ki, arkadaşın Kenan'ı da davet et tanışalım filan... Ben de geleceğim sizinle ve hep birlikte sinemaya gideceğiz," diye diretti Meral.

"Elin herifinin bizimle ne işi var?"

"Elin herifi değil o, abimin en yakın arkadaşı ve ortağı."

"Bana bak, sen bu Kenan'a mı âşıksın yoksa?"

"..."

"Öyleyse bence vazgeç bu sevdadan. Yanlış anlama ama olmaz o iş."

"Niyeymiş?"

"Senden küçük değil mi o adam?"

"Hiç de bile. Abimden iki yaş küçük, benden de bir yaş büyük."

"O ne kız öyle? Yaş problemi gibi söyledin, anlamadım."

"Abim yirmi dokuz yaşında, Kenan yirmi yedi ve ben de yirmi altı yaşımdayım."

"Sen yirmi altıdan çok daha büyük duruyorsun, o adam da yirmi yediden genç gösteriyor. Zaten bugün mevlitte görmedin mi, ona gencecik bir kız bakıyordu annesi?"

"Gördüm! Ama Sude'nin de ipliğini pazara çıkaracağım!"

"Bence sen zayıflamadan evlenemezsin. Kilo vermeye bak o yüzden."

Meral, duymazdan gelip yengesinin gardırobunu açtı ve dolaptaki hiçbir kıyafetin bedeni ona olmayacağı için eşarplara bakmaya başladı. Sonunda birini beğenip "Bu akşam sizinle gelirken bunu takacağım," dedi.

Nisa, kaşlarını çatarak eşarbı Meral'in elinden aldı ve "Hayatta olmaz! O eşarbı Paris'ten aldım. Ayrıca da bizimle gelmiyorsun!" dedi.

"Kime emir veriyorsun sen? Ben, senin hem görümcen hem de büyüğünüm! Geleceğim işte!"

"Sen, beni daha tanımıyorsun! Gerekirse hiç dışarı çıkmam ve kocamla evimde diz dize otururum ama seni ya da başka bir üçüncü kişiyi, daha evliliğimin ilk ayında peşime takmam!"

Zil çalınca ikisinin konuşması yarıda kaldı. Nisa, Gürkan'a kapıyı açtı gülümseyerek. Özlediği karısını öpmek için yeltendi ama Nisa geri kaçıp "Meral burada," diye mırıldandı. İçeri geçip kız kardeşini yatak odasında görünce hayretle "Ne işin var burada?" diye sordu Gürkan.

"Nisa'yı görmeye geldim. Evde yalnız ya, canı sıkılmasın, dedim."

"Geç oldu, eve dön sen."

"Daha yeni geldim sayılır ama abi."

"Zaten biz de sinemaya gideceğiz birazdan. Geçerken seni de eve bırakırız arabayla."

"Ben de gelsem..."

"Hayır!" dedi kesin bir şekilde Gürkan ve Meral'in kıskançlığı içini daha da kararttı.

Her şeyin yenisi ve güzeli bu Nisa'ya alınmıştı. Temizlik desen Meral hizmetçi gibi hâlâ anne ve babasına hizmet ederken, sözde yeni gelin sadece kendi evinde sefa sürüyordu. Bir de annesinin her şeyde Nisa'yı övmesi yok muydu? 'Bak Nisa ne hamarat, yok efendim Nisa nasıl çabuk, Nisa ne kadar da titiz, az Nisa'ya bak da ev hanımlığı öğren...'

Nisa'nın Paris'e gittiği için böbürlenmelerini dinlemekten de içi şişmişti artık. 'Paris'te sokaklar şöyle, Şanzelize böyle, Eyfel Kulesi'ndeki resmim bu da...'

Kenan'la bir evlensin dünya turu yapacaktı Meral, herkes de çatır çatır çatlayacaktı. O, evlenip gidince anne ve babasının hizmetçiliği de yeni gelin Nisa Hanım'ın ellerinden öperdi artık. Zaten yengesine karşı başlattığı savaşta, çok yakında bir puan alacaktı. O yüzden ses çıkarmadan onu eve bırakmalarına müsaade etti.

Meral, arabadan inince Gürkan "Seni rahatsız mı ediyor?" diye sordu karısına.

"Hayır, sadece asıl yalnız olan o sanırım. Tüm gün bizde oturmak istiyor."

"Arsızdır o biraz, yüz verme sakın. Zamansız gelip gider, huzurumuz kaçar sonra."

Nisa, Gürkan'ın abarttığını düşünmüştü bu sözleri ama çok yakında anlayacaktı ki Meral, yüz verince astarını isteyen cinstendi. Öyle ki sinemada bile rahat vermemiş arayıp duruyordu. Nisa, telefonunu sessize aldı ve filme geri gönderdü. Ama sinemadan çıktıklarında telefonunu açar açmaz yine Meral arıyordu.

"Efendim Meral!" diye tıslayarak açtı telefonu.

"Nisa, abim niye açmıyor telefonunu? Babam arıyor onu kaç saattir, ayıp değil mi? Sen mi diyorsun ona yoksa açma diye?"

"Meral sen ne saçmalıyorsun? Niye öyle bir şey yapayım? Sanki bilmiyorsun sinemada olduğumuzu!"

"Ne bileyim, belki de sinemaya bile gitmemişsinizdir de beni evden sepetlemek için uydurmuşsunuzdur!"

"Sabır ya rabbim! Bunları demek için mi aradın?"

"Yok, sanki meraklıyım ben size! Babam dedi ki, altınları yarın ona getirmeyi unutmayacakmışsınız."

"Ne altını?"

"Sana düğünde takılanları tabii ki."

"Onları niye babana veriyoruz?"

"Sor kocana o anlatsın, bedava mı gittin zannettin Paris'e?"

Meral, telefonu yengesinin suratına kapatıp sıntırken telefonun öbür ucunda, tam tersi bir yüz ifadesiyle kaşlarını çattı Nisa.

Gürkan "Ne dedi de moralini bozdu?" diye sordu.

"Babana verecekmişiz altınlarımı, onu unutmayalım diye aramış! Bu ne demek oluyor Gürkan?"

Gürkan, çok basit bir olaymış gibi "Evet, doğru. Babamlar hacca gidecekler o parayla," dedi.

"Benim hakkım ama onlar. Bana gelen hediyeler!"

"Balayı parasını babamdan almıştım, onu geri ödüyoruz işin aslı."

"Ece sen çalışıyorsun, aldığın parayla öde hac masraflarını. Niye altınları veriyoruz?"

"Babamın o hisse, ben babamdan borç alıp atıldım bu işe. Onun zaten tüm kazanç."

"Ece biz nasıl geçiniyoruz?"

"Kiramızı, tüm faturalarımızı ve kredi kartlarımızı babam ödüyor. Bin lira kadar da nakit veriyor."

"Bin lira mı? Harçlık bildiğin! Ayırsana keseni babandan."

"Olmaz."

"Niye? Gerekirse kredi çek, ver babanın hissesinin parasını."

"O iş, o kadar kolay değil."

"Niye, ortağın bir süre borç ödesen idare edemez mi seni?"

"Kenan çocukluk arkadaşımdır, beni her türlü idare eder de ben, babama karşı gelemem."

"Bu karşı gelmek değil ki. Koskoca bir adamsın sen, sadece artık kendi evine bakan biri olarak işinin ve paranın sana ait olmasını istediğini söyleyeceksin."

Fatoş'tan çok dinlediği bu lafları Nisa'dan duyunca 'Bütün kadınlar aynı,' diye düşündü Gürkan. İkisinin arasında eğitim ve kültür dışında hiç fark yoktu. Nisa, tarih, sanat, coğrafyadan pek anlamıyor ve hoşlanmıyordu. Bunu balayında fark etmişti Gürkan. Fatoş'la tanışıp yakınlaşmalarına vesile olan sanat tarihi, Gürkan'ın ilgi alanıydı. Hangi mimari eser, heykel ya da tablo kim tarafından, nasıl ve ne zamanda yapılmış gibi sorular ve ce-

vapları, Gürkan'ı hep meraklandırmıştı. Hatta otomobil fuarında çevirmenlik yapan Fatoş'u, Davut heykeli hakkında bildikleriyle kendine âşık etmişti. Oysa Nisa, yeterince popüler olmayan ve önünde fotoğraf çekilmelerine izin verilmeyen hiçbir sanat eseriyle ilgilenmemişti. Ama bu Gürkan için sorun değildi, öpmeye koklamaya doyamadığı güzeller güzeli karısını çok seviyordu. Huzur veriyordu Nisa, erkek olduğunu hissettiriyordu. Ta ki, Fatoş gibi aynı konuda dırdıra başlayana kadar...

Halime Hanım, eski mahallesine gelmişken oğlunun bekâr evine de uğradı, kızlarıyla beraber evi silip süpürdü ve yemek yaptı. Kenan, mis gibi yemek kokularının kendisini karşıladığı evine girip annesini öptü ve hep birlikte sofraya oturdular.

Babası olmadan, ablaları ve annesiyle aynı sofrada olmanın mutluluğu paha biçilemezdi. Her şey çok güzel gidiyordu, ta ki Seren "Alp'in evdeki bebeklik oyuncaklarını da toplayıp Ayşe'ye verelim diyorum," diyene kadar.

Kenan, renk vermemek için hiç sesini çıkarmadan dinlemeye başladı. Seren, Ayşe gibi bir fukaraya yardım ettiği için şişinirken sadece sustu. Ama annesi "Zavallı sadece fukara olsa iyi, neler yaşamış bir de buraya kaçmadan önce," deyince "Neler yaşamış?" diye şaşkınlıkla sordu.

"Sen bilmiyor musun?" dedi Kübra hayretle.

"Yok, ne bileyim. Elin dul kadını, konuşup yanaşmak bize yakışmaz," diyerek önemsemiyormuş gibi davrandı.

Halime Hanım "Oğlum, bu kızcağız bebeğinden ayrılmamak için kaçıp gelmiş buralara. Töreden kaçmış," dedi.

"Nasıl yani?"

"Bunu, on yedisinde evlendirmişler kocasıyla. Sonra adam askere gitmiş, ailesi de vay efendim 'niye ilk yıl hamile kalamadı, kısırdır bu kız,' diyerek Ayşe'yi kendi ailesine geri vermişler kocası askerdeyken. Kocası dönünce 'Ya karımı ya başlığımı geri verin,' demiş ve karısını geri almış. Ayşe de bu kez hamile kalmış ama daha bebek karnında üç aylıkken, kocası traktör kazasında römorkörden düşüp ölmüş. Tarlaya mevsimlik işçi olarak gidiyorlarmış hep beraber. Ayşe ve karnındaki bebeğe bir şey olmamış çok şükür. Kocası öldü diye, ailesi hemen kızlarını geri almışlar. Zaten siz istememiştiniz bizim kızımızı demişler. Çocuk doğduktan sonra kocasının ailesi bebeği istemiş. Ayşe'nin ailesi de zaten istemiyorlarmış bebeği. Çünkü niyetleri, Ayşe'yi yüklü bir başlık parası karşılığında yaşlı bir adama dördüncü kadın olarak vermekmiş. Kızcağız bebekten ayrılmak istememiş, 'Günahtır anayla çocuğu ayırmak,' diye diretmiş. Gitmiş bir şeyhe sormuş abileri, o şeyh de 'Bebek üç aylık olana dek annesiyle dursun, sonra ayırabilirsiniz,' demiş. Kızı verecekleri yaşlı adam, başlığın bir kısmını nakit bir kısmını da altın olarak vermiş. Ayşe de abisinin kasasından o altınları alıp, düğün olmadan üç gün evvel bebekle buraya kaçmış."

Kenan, duydukları karşısında pek çok duygu yaşıyordu ama o duygulardan biri vardı ki hepsini ezip geçiyordu. İşte o hissin adı vicdan azabıydı. Hakikati öğrenmeyi bu kadar isterken, hiç hakikatin ağırlığı altında ezileceğini düşünmemişti oysa...

9

Aşk Ateşi

Ece meydan okumak için mi yoksa kabul etmek istemese de Bay Gizemli'yi –yani Harun'u– özlediği için mi bilinmez kabul etti teklifi. Cesurca "Tamam," dedi

Harun, beklemediği bu cevaba şaşırsa da memnun oldu. Garip bir şey vardı bu kızda onu hayata bağlayan, önemsiz yaşamında sürüp gitmesine olanak sunan... Harun, farkına varamasa da, hayatının doğru ezgide yol almasını sağlayan can direği[6] olmuştu Ece.

İzin dahi istemeden, acısının izlerini silebilen o dudakları hapsetti kendi dudaklarına. Ece, ne olduğunu anlamadan ateşli bir öpüşmeye kendini kaptırmış giderken nerde olduklarını hatırlayarak geri çekildi. "Ne yapıyorsun?"

Harun, kendisini çabuk toplayıp "Haklısın," dedi. "Okuldaki kimsenin bu ilişkiden haberi olmamalı. En azından benim sana not vereceğim bu dönem sonuna kadar. Sonrasında duyulsa da bir önemi olmaz."

Ece "Tamam, benden sır çıkmaz. Eee... Şey... O zaman akşama bekliyorum," diyerek odadan çıktı. Hocaların odalarının olduğu boş koridordan bir alt kattaki dersliklerin olduğu bölüme indiğinde, karşılaştığı öğrenciler ona bakıp gülüyorlardı. Ne ol-

6 Can Direği: Yaylı enstrümanlarda, sesin kalitesini, yoğunluğunu ve akordunu ayarlayan parçaya verilen isim.

duğunu anlayamadığı için çok sinir bozucu bir durumdu. Bugün onu derste uyaran atkuyruklu çocuk tam karşına dikilip "Rujun dağılmış," diyerek tekrar uyardı.

Ece, çantasından ayna ve ıslak mendil çıkarıp yüzünün temizledikten sonra teşekkür etti. "Önemli değil, Eray ben bu arada," diyerek elini uzattı çocuk.

Ece, beklemediği bu yakınlık karşısında bir an bocalasa da çabuk toparlanıp tokalaşmak için elini uzattı. "Ben de Şaziye," dedi. Okuldaki listede gerçek adı yazarken takma adını söylemek istemedi.

Eray sırıtarak "Biliyorum," dedi.

"Adım tüm sınıfın neşe kaynağı oldu, ne güzel(!)"

"Aslında adın komik değil. Tipinle adın arasındaki ironi insanları güldüren..."

Son samuray gibi saçlarını tuhaf bir atkuyruğu yapmış çocuğa tepeden bir bakış atıp "Bunu, bu tiple, sen mi söylüyorsun?" dedi.

"Ben değil, insanlar böyle düşünüyor. Bence çok hoş bir tipin var. Zaten benim de piercing sevdiğimi anlamışsındır."

Eray, kulağındaki sıra sıra küpeleri gösterdikten sonra dilini dışarı çıkarıp son pirsingini de sergiledi. Moda ya da güzel sanatların herhangi bir fakültesindeki kimsenin, sıradan diye tabir edilecek bir tipi olmazdı. Eray ya da Ece, bu fakültede dönüp ikinci kez bakılmayacak kadar sıradan karşılanan tiplerdi. O yüzden çocuğun dilinin ucundaki piercingi göstermesi Ece'ye göre çok garip bir davranıştı.

"Bir sürü kişi de piercing var, ne olmuş yani?"

"Yani demek istediğim ben, seni yadırgamadım."

"Kimse tipimi yadırgamıyor, yadırgadıkları adım zaten."

"Ona da bir şekil yapabiliriz bence. Kısaca Şazi ya da Şaz diyebiliriz."

Ece, her geçen saniye bu çocuktan daha çok rahatsız olmaya başlamıştı. "Sağ ol ama ben böyle iyiyim. Sana da iyi günler."

Geçip gitmek için adım attığında Eray bir adım yana kayıp önünü kesti. "Ya ama niye kaçıyorsun? Ben, seni tanımak istiyorum. Ejderha dövmeli kıza benziyorsun aynı. O filmi izledin mi?"

"Evet, felaket kötü bir yapımdı."

"Harikaydı, haksızlık etme."

"Kitabını okuduktan sonra filmine gittiğim her eserde, aynı şeyi düşünerek sinemadan çıktım; adam gibi filmini çekemeyeceklerse, kitapları durdukları raflarda huzur içinde bırakmalılar."

"Kitabı var mıydı o filmin ya?"

"Evet, Stieg Larsson yazarı. Üstelik dört kitaptan oluşan serinin, sadece ilk kitabı Ejderha Dövmeli Kız."

"Ciddi misin? Devamını da biliyorsun yani? Süper, bence kantine inelim, sana kahve ısmarlayayım ve sen de bana neler oluyor kitaplarda onu anlat."

Ece, bugün Harun'la karşılaşıp onun sakladığı hayatını öğrendikten sonra zaten bir şok yaşamış, üzerine Harun'un ilişkilerinin devam etmesinde bir sakınca görmediğini söyleyerek onu okulda ateşli bir şekilde öpmesiyle de ikinci şoku yaşamıştı. Eray'ın asılma girişimlerini kibarlıkla tolere edecek havada değildi hiç. Açık konuşarak "Hiç sohbet havamda değilim. Çok merak ediyorsan, al kitapları oku," dedi.

"Ama ben, senden dinlemek istiyorum. Tıpkı oradaki kız gibi senin de her dövmenin bir hikâyesi var mı, bunu bilmek istiyorum." Göz kırpıp boynundaki bir dövmeye dokununca elini itti Ece sertçe.

"Ne mutlu bana ki, senin hakkında merak edilecek hiçbir şey yok. Çünkü her şey çok belli. Direkt rahatsız edici bir tipsin! Çekil yolumdan!"

Ece, yana itip geçtiği Eray'ın rahatsız edici bir tip olduğu konusunda nokta atışı yapmıştı. Eray, sınıfa yeni gelen Ece'nin arkadaşsız kalmamak için onunla takılacağına öyle emindi ki, bu reddediliş egosunun kafasına inen bir balta gibiydi. Bu saatten sonra Şaziye denilen bu kızı küçük düşürmek için tek bir fırsatı bile kaçırmayacaktı.

Kadın, anadır; doğurur, üretkendir; ekmeğini yoğurur, kuştur; hem özgür göklerde uçan hem de yuvasını kuran, aşktır; yuvasını sevgiye boğan, nimettir; yoktan sofralar donatan, emekçidir; hiç durmadan çalışan, terzidir; herkesin söküğüne kadar eksiğini biçip diken. Kadın, kendine istediği dünyayı kurabilecek yetkinliktedir. Ama kadın bazen hata yapar ve kendi elleriyle inşa edebileceği hayatı, bir erkeğin mimarlığına bırakır. Kendindeki potansiyelin farkında olmadan 'Sen acizsin, gücün yetmez,' diyen erkeğe sorgusuz sualsiz inanır ve uçarken sahip olduğu o geniş, güçlü kanatların kırılmasına müsaade eder.

Nisa, kendi güçlü kanatlarının farkına hiç varmaması sağlanacak şekilde bir kafeste büyütülmüştü ama şimdi kendi yuvasını kurmuş bir kuş olarak, gün geçtikçe gücünün farkına varıyordu. O kanatları her gün biraz daha geriyordu çünkü güvendiği ve sırtını dayadığı, evimin direği dediği erkeği her gün biraz daha sorumluluktan kaçar olmuştu.

Nisa, tek garantileri olacak parayı kayınpederine vermek istemediğinde ortam gerilmişti. Necmettin Bey "Ben sizin sosyetik giderlerinizi ödeyemem!" demiş ve karısıyla kendisinin nasıl zorluklar yaşayarak buralara geldiği nutuğunu çekip "Gezmelere tozmalara, bir son verin artık!" diyerek son noktayı koymuştu. Kayınpederi ve kayınvalidesinin bu kadar varlık içindeyken

niye o varoş mahallede oturduğunu çok daha iyi anlıyordu Nisa. Varyemez dedikleri cinstenlerdi. Yine de daha evliliğinin ilk aylarında huzursuzluk çıkarmak istemiyordu; çünkü Gürkan'ı çok seviyordu. Onun için katlanması gereken tüm sorumluluğa göğüs germeye hazırdı. Giden altınları, yerine koyacağına söz vermişti zaten eşi. Koruması gereken bir yavru taşıdığını öğrendiğinde ise artık gerçek bir dişi kuş olacaktı.

Anne ve babası hacca gidince Meral, abisinde kalmaya başlamıştı. Hiçbir işin ucundan tutmadığı gibi "Ben misafirim," deyip sürekli yiyip içmek için bir şeyler hazırlamasını istiyordu Nisa'dan. Nisa, sabır çekip katlanırken Meral "Lokma döksen de yesek ya," diye buyurdu.

Nisa, lokmanın hamurunu yaparken başı dönmeye başladı ama umursamadan devam etti. Ama sıra lokmaları pişirmeye geldiğinde artık rahatsızlığı görmezden gelinemeyecek boyutlara ulaştı. Yağ kokusundan öyle fena midesi bulanmıştı ki, banyoya zor yetişti.

Meral, yengesinin sağlığına bakmak yerine yanmasın diye lokmaların başına koşmuştu. Nisa, bitkin şekilde salona döndüğünde Meral'den kendisine fayda olmadığını anlayıp Gürkan'ı aradı.

Gürkan, eve uçarcasına geldi ve Nisa'yı kaptığı gibi hastaneye gittiler. Acil servisteki doktor, Nisa'yı dinler dinlemez "Gebelik ihtimali var mı?" diye sordu.

Bu soru, genç çifti saniyelik şekilde bakıştırırken ikisinin aklından geçenlerin birbirine zıt olması bile, bu ilişkinin aşk dolu günlerinin sona erişinin göstergesiydi. Ne de olsa evlilik, bir erkek için asıl olarak baba olduğunda başlıyordu ve Gürkan bu sorumluluğa kendini hiç hazır hissetmiyordu. Nisa ise alttan aldığı günlerin intikamını fersah fersah çıkarmak için hazırlanarak omuzlarını dikleştirdi ve doktora dönüp "Evet, öyle bir ihtimal var," dedi.

Kenan, annesi ve ablaları gittikten sonra vicdan azabı çekerek evin içinde turlamaya başladı. Resmi olarak evli gözükmezken nasıl olur da gerçekten kocası olabilirdi? Kafasına takılan bu soruyla birlikte ceketini aldığı gibi üst kata çıktı.

Ayşe'nin evine girdiğinde ilk defa elini ayağını nereye koyacağını bilemiyordu. Salondaki kanepede öylece oturan Kenan'a "Aç mısın?" diye sordu Ayşe.

"Hayır. Sana sormak istediğim bazı şeyler var."

"Sor."

"Niye bana, buraya nasıl kaçtığını anlatmadın hiç?"

"Fark eder miydi? Sen, benim hakkımdaki kararını çoktan vermiştin. Nebahat Teyze mi anlattı?"

"Annemlere, o anlatmış. Annemler de bana anlattı. Ama bir de senden dinlemek istiyorum ben."

"Anlatacak bir şey yok pek. Cellâtlarım yani abilerim, beni bebeğimden ayırmasınlar diye kaçtım."

"Niye nikâhın yok Mehmet'in babasıyla? On sekizinden önce evlendiğin için mi?"

"On sekizden evvel evlensen de anan-baban imza atınca nikâh yapılıyor. Ablam öyle gelin olmuştu on altısında ama bana yapmadılar nikâh. Allah sözü, devletin kâğıdından önce gelir diyerek imam nikâhıyla evlendirdiler. Bizim orada zaten çoğu kişi böyle evleniyor."

"Anladım. Ben, kafamda kurup durmuştum senin kaçışını ama hiç böyle düşünememiştim, özür dilerim. Yani böyle olduğu için..."

"Nasıl olduğu için? Bilsen benden uzak durur muydun?"

"Duramazdım..."

Kenan, Ece'nin lafına gelmişti sonunda. Pişmandı. En kötüsü de ne Ayşe'den vazgeçebiliyordu ne de vicdanının sesini susturabiliyordu. İki keskin duygunun ateşi arasında kalmış düşünürken ellerini başının arasına aldı. "Senden vazgeçebilecek güce sahip olsaydım, inan bir daha gelmezdim."

Ayşe, Kenan'ın çok çabuk değişen bu tavır ve tutumlarını samimi bulmadığı için cevap vermedi. Biraz sabırlı olsa yeterdi, ne de olsa bu utanç dolu ilişkinin sonu yakındı. Kenan, Sude'yle nişanlandığı an, Ayşe'yi rahat bırakırdı.

Kenan, gitmek için kalktığında kanepenin yanındaki poşetleri görüp "Bunları ablam mı verdi?" diye sordu.

"Evet. Sağ olsunlar, hepsi çok iyi insanlar. Ailen, Nebahat Teyze'nin anlattığı kadar mükemmel..."

"Öyle gözüküyor sadece," diye mırıldandı Kenan. Ablasının, eski kıyafetleri Ayşe'ye verdiği için böbürlenmesini, Ayşe'nin fakirliğini eze eze ona acımasını dinlemişti tüm akşam. "Bunları çöpe at!" diye buyurdu.

Ayşe, hayretle "Niye?" dedi.

"Seren ablamın eskilerine ihtiyacın yok çünkü!"

"Yazıktır, atılmaz bunlar."

"O zaman ver bana, bir derneğe veririm. Sen de yarın sabah erkenden bebekle çık evden, geçen sefer yaptığımız gibi taksiye bin. Sonra ben seni yol üstünden alacağım, tamam mı?"

"Niye? Yine Ece'yle mi buluşacağız?" diye sordu sevinçle.

"Yok, Ece okula başladı. Ama biz baş başa biraz alışveriş yaparız hem sana hem bebeğe, olmaz mı? Hem bayram da yaklaşıyor."

"Gerek yok, istemez," diyerek kaşlarını çatıp omuzlarını dikleştirdi Ayşe.

"Seren'in eskilerine gerek varsa, bebeğinin kıyafete ihtiyacı var demektir. Gidiyoruz, o kadar! Yarın sabah evden çıkmazsan kapına dayanırım ona göre."

Ayşe cevap veremeden önce dudaklarını, sonra da burnu ve alnını öptü hızlıca Kenan sonra da çekip gitti. Öpüldüğü için mi sızlamıştı burnunun direği yoksa içinde sızlayan başka bir tele mi basmıştı bu adam?

Ertesi sabah, Kenan'ın dediği gibi buluştular ve bayrama az bir süre kaldığı için ana-baba günü olan alışveriş merkezinde önce Mehmet'e sonra da Ayşe'ye kıyafet aldılar. Tesettür mağazasındaki kadın, Ayşe ve Kenan'ı evli, Mehmet'i de bebekleri sanmıştı. Kenan, hiç bozuntuya vermeden "Fiyatı önemli değil, eşim beğensin yeter," dedi.

Ayşe deneme kabinindeyken huysuzlanan Mehmet'i ağlamasın diye kucağına alıp mağazanın içinde gezdirmeye başladı Kenan. Kabinden, güzelliğini taçlandırarak çıkan Ayşe, bebeği Kenan'ın kucağında gördüğünde kaşlarını çatsa da mağazadakiler onları evli sandığı için sesini çıkarmadı bu seferlik. Mehmet de annesinin inadına yapar gibi Kenan'ın yaptığı her mimiğe kahkahalar atıyordu. Mağazadaki birbirinden güzel kıyafetlerin pek çoğunu aldılar Ayşe'ye. Kıyafette gözü olmadığı için istememişti bile çoğunu ama Ece'nin dedikleri aklına gelince diretmedi. Beğenmiyordu beyefendi hazretleri kendisini, öyle ya! Alışveriş bitip ödemeyi yaptıklarında Mehmet, Kenan'ın kucağında uyuyakalmıştı.

Mağazadan çıkar çıkmaz "Ver oğlumu!" dedi.

"Uyudu şimdi, hareket ettirirsek uykusundan ederiz."

"Olmaz bir şey! Ver hadi!"

"Ya çok tatlı, mis gibi bebek kokuyor... Uyanana kadar kalsın, lütfen."

"Elin piçinden sana ne! Unuttun mu?"

"Özür dilerim öyle söylediğim için. Ben, artık seninle savaş halinde değil de huzur içinde olmak istiyorum."

"Ben, o huzuru ancak sen peşimi bırakırsan bulurum," dedi Ayşe ağlamaklı bir sesle. Ne sanıyordu, onu bu büyük günaha soktuktan sonra Kenan'la herhangi bir şekilde mutlu olabileceğini mi? Mümkünü yoktu çünkü, ettikleri inancına öyle tersti ki, Allah'ın huzuruna her çıkışında gözyaşları sel olup akıyordu. Asla affetmezdi, affedemezdi Kenan'ı. Tıpkı Allah'ın onları affetmeyeceği gibi.

Unuttuğu şeyse Allah, kullarına daima merhamet gösterir ve yanlışlarını doğruya çevirmek için fırsatlar sunardı. Ayşe göremese de Kenan, ilerde bu fırsatı gördüğü an, işledikleri bu günahlardan affolunacakları o yolu seçecekti.

Sessizlik içinde bir restorana oturdular. Kenan, bebeği uyandırmamaya gayret ederek yerine yatırırken genç bir kadın da elinden tuttuğu iki yaşlarındaki bir bebekle yanlarına yaklaştı. Kafasını kaldıran Kenan, ilk aşkı İnci'yle yüz yüze gelince öylece kalakaldı.

"Kenan?" diye sorguladı İnci.

"İnci?" diyerek aynı tonda cevap verdi Kenan da.

Onu aşka küstüren, kadınlara düşman ettiren o genç kız, şimdi genç bir anne olarak karşısında dikiliyordu. Gülümseyerek elini uzattı Kenan'a "Nasılsın görüşmeyeli?" diye sordu. Sanki yıllar önce Kenan'ı yıkıp giden o değilmiş gibi sıradan sormuştu.

Aynı sıradanlıkla cevap verdi Kenan. "İyiyim. Sen nasılsın?"

"Ben de çok iyiyim. Okul bittikten sonra Oğuz'la evlendik, duymuşsundur belki."

"Duydum," dedi duyduğu ilk anı hatırlamamaya çalışarak.

"İşte bir de oğluşumuz oldu; Egehan."

"Allah analı babalı büyütsün."

"Sağ ol, seninkini de," diyerek Mehmet'i gösterdi. İnci'nin yanlışını düzeltmeden "Teşekkürler," dedi Kenan. "Bu da benim oğlum Mehmet ve eşim Ayşe."

Ayşe'nin elini sıktı İnci samimiyetle. Kenan'ı, kendisinden sonra mutlu bir yuva kurmuş olarak görmek huzur vericiydi. Hep onu, yarı yolda ve aşk acısıyla bırakmış olmanın vicdan azabı vardı yüreğinin bir köşesinde ve bugün o yük kalkmıştı sonunda sırtından.

Ayşe, onu hiç tanımayan mağaza çalışanlarından sonra Kenan'ın arkadaşına da kendisini eşi olarak tanıtmasına hayret etse de renk vermedi. İnci'nin yanına bir adam yaklaştı ve beline sarılıp "Hayatım, masa bulamadınız mı?" dedi.

"Boş masa bulamadım ama eski bir arkadaş buldum. İlkokul, ortaokul ve liseden arkadaşım Kenan. Aynı mahallede büyüdük onunla."

Adam "Memnun oldum, Oğuz ben de," diyerek tokalaştı Kenan'la. Restoranın kalabalığına bir göz atıp "Eğer rahatsız olmazsanız, biz de sizinle oturabilir miyiz?" diye sordu. "Boş masa beklerken vakit kaybetmeyelim, çünkü Egehan çabuk sıkılıp ağlıyor."

İnci, kocasına gözlerini kocaman açıp "Biz rahatsızlık vermeyelim," derken Kenan "Olur, tabii ki," dedi kibarlıkla.

Ayşe, tam olarak ne olduğunu anlamasa da Kenan'ın tavırlarından İnci'nin sıradan bir eski arkadaş olmadığını anlamıştı. Masadaki sohbet, ekonomi haberleri ve hava durumuyla stabil kalırken Kenan, hiç canının acımadığını fark etti. Defalarca düşünüp kahrolduğu İnci ve kocası, şimdi mutlu bir aile tablosuyla tam karşısındaydı ama umurunda bile değildi. Sessiz sedasız yemeğini yiyen Ayşe'ye takılıyordu sık sık gözleri ve bakışlarını onun güzel yüzünden ayırmak gitgide zorlaşıyordu. Yaşadığı ya-

lanını gerçek olmasını diledi bir an. Ayşe'yle evli olduğunu ve Mehmet'in babası olduğunu hayal etti.

Ve o an fark etti; aşk ateşiyle çoktan yanmıştı da yeni farkına varıyordu. İnci'den sonra ikinci kez aşkı bulmuşken ne yapması gerekti? Arkasına bakmadan kaçmak mı yoksa ikinci kez tadına bakma şerefine nail olduğu bu şarabı doya doya içmek mi?

Ayşe, Kenan'ın kendisine odaklanmış bakışlarıyla karşılaşınca kaşlarını çatıp başını tabağına indirdi. Ya Ayşe? O, sever miydi Kenan'ı? Sevebilir miydi, bu kadar nefret ederken? Hep de onu sevmeyen kadınlara kaptırıyordu gönlünü aksi gibi. Ayşe'nin gönlünü kazansa da ailesine ne derdi, nasıl açıklardı durumu? Çocuklu bir kadını ne annesi ne de babası kabul etmezlerdi gelin olarak. Bir savaş da o cepheye açmak gerekti. Peki, bu kadar çarpışmaya hazır mıydı genç adam?

Yemek bittiğinde İnci, Kenan'ın elini sıkarken içtenlikle "Yıllar sonra seni böyle mutlu gördüğüme çok sevindim," dedi. "Ailene selamlarımı ilet."

İnciler gittikten sonra Kenan, Ayşe'ye dönüp "Kimdi o giden biliyor musun?" dedi.

"Bilmem."

"Benim ağzıma edip, bu kadar boktan bir adam olma sebebimdi. Ama ne fark ettim biliyor musun? Artık umurumda bile değil. Çünkü şimdi ağzıma eden yeni biri var; sen!"

Ayşe neyle suçlandığını bile anlamadan "Bana kötülük eden sensin, benim sana ne zararım dokunabilir ki? Neye yetebilir gücüm?" diyerek savundu kendini.

"Bir bilsen bana neler ettiğini ahu gözlü... Bir bilsen..."

Ayşe, çıldırma noktasına gelmişti, bu nasıl bir şeydi ki hem onu böylesi ahlaksız bir ilişkiye mecbur edip hem de sorumlusu olarak Ayşe'yi gösterebiliyordu?

"Ben mi senin kapına dayanıp yalvardım, tehdit ettim?"

"Çok daha kötüsünü yaptın sen, gönlümü çaldın."

Ayşe, Kenan'ın söylediklerinin tek kelimesine inanmadığı gibi, bir de bu sözlerin tek amacının ona karşı daha davetkâr davranmasını sağlamak olduğunu düşünüp umursamazca baktı. O umursamaz bakış, Kenan'ın bam teline bastı ama içindeki haykırışa dudakları sessiz kaldı genç adamın. Hak etmişti hepsini, yaşayacağı her bir işkenceyi... Tek tek her birinin hesabını vermeden onu kazanamazdı.

O gün Ayşe'yi eve bırakmak için üç durak öteden taksiye bindirirken konuştu sadece, "Gece gelebilir miyim?" dedi.

"Hayır desem, gelmeyecek misin sanki?"

"..."

Yine onu iki ateş arasında koyup gitmişti işte. Ayşe öyle fena bir yangın yeriydi ki, ne bırakıp gidebiliyordu ardına bakmadan ne de orada yanıp kül olabiliyordu sormadan. İkisi de mümkün değildi. En güzeli beraber yanmaktı ama ona da Ayşe'nin gönlü yoktu. Önce gönlünü kazanmak lazımdı, ne de olsa gerisi teferruattı.

Gürkan, Nisa'nın uysal başlı halinden memnun hâlde, kedinin içindeki potansiyel yırtıcıyı görmediği için eşi yerine önceliği ailesine tanıyordu. Ama Nisa'nın hamile olduğu haberiyle işler bir anda değişti. Gürkan, erken gelen bebek haberiyle ne hissedeceğini şaşırmış durumdaydı. Baba olmaya hazır mıydı ya da baba olmayı istemiş miydi hiç? Bu sorular aklına geldikçe aşkından her yeri pembe gördüğü dünyası yavaş yavaş grileşiyordu. Sevişmeye doyamadığı karısı, hamilelik nedeniyle ku-

sup duruyor ve Gürkan'ın kokusundan dahi iğreniyordu. Ama sorun bu değildi. Sorun; Gürkan'ın, Nisa'yla ortak paydada olabileceği tek bir konunun olmamasıydı. Cicim aylarında cayır cayır yanan o aşk ateşi sönmüş, geriye bir avuç gri, soğuk kül kalmıştı.

Meral'le Nisa'nın kavgaları artık sıradan gelen hengâmeye döndüğünde, Kezban Hanım duruma el koydu. Kızının kulağını çekip hamile yengesine saygı göstermesini emretti. Meral, annesinin, öz kızı yerine elkızını seçmiş olmasına içerlese de dikkatini ve enerjisini yengesi yerine Sude'ye vermesi gerektiğini bildiği için abisinin evine gitmeyi bıraktı. Yeni uğrak yeri, Sudelerin eviydi. Sude, eskiden beri tanıdığı Meral'in yengesinden şikâyet ederek kendisiyle arkadaşlık kurmasını hiç yadırgamadı. Çünkü o da yengesiyle konuşmayan bir görümce olarak Meral'i çok iyi anlıyordu.

Sude, umduğu gibi düşük çeneli bir kız çıkmamıştı ama Meral, azimle eski sevgilisi var mı ya da gönlü birisinde mi diye sorup duruyordu. Yengesinden dert yandığı girizgâhla başlayan konuşma hiç de ummadığı şekilde bittiğindeyse işler hayli karışacaktı.

"İnanabiliyor musun? Nisa Hanım(!), annemler hacdan döndüğünden beri sadece üç kez bizim eve geldi. Bir de annem ona arka çıkıyor!"

"Annen de anlar yakında onun ne mal olduğunu, endişe etme Meral Abla. Benim yengemi de yere göğe koyamıyorlardı ama abimlerin oturduğu şehirdeki üniversiteyi yazınca beni evinde bir yıl bile ağırlamadı da annemler gördüler sonunda gerçek yüzünü."

"Aman boş ver iyi olmuştur senin için de. Sevgilinle daha rahat görüşmüşsündür yurttayken."

"Sevgilim yoktu."

"Hadi kız, benden de mi saklıyorsun? Geldi benim kulağıma haberler," diyerek Meral zarf attı.

"Siz de mi duydunuz?"

"Evet, biliyorum ben," diyerek anlatmaya devam etmesi için yalanına devam etti.

"Gerçi, Kenan'la senin abin ortaklar. Elbette ilk bilen duyan siz olursunuz," diyerek Meral'in attığı zarfı kucağında patlattı Sude.

"Kenan mı?"

"Evet. Biliyorsun işte ama illa duymak istiyorsan söyleyeyim; annesine beni sordurtmuş. Ama annem, kız evi olarak bir cevap vermemiş tabii. Sana da onlar dedi sanırım?"

"Neyi?"

"Sude'nin sevgilisi var mı? Kenan'ı ister mi filan diye işte."

"Ha... Evet." Meral, kazdığı kuyuya düştüğü için şaşkın şekilde konuşmanın seyrine uydu.

"Söyleyin, sevgilim yok. Kenan'ı da tanımıyorum ama görüşüp tanışmaktan zarar gelmez."

"Söylerim."

Meral, aradığı bilgiye ulaşamamıştı ve yıkılmış şekilde kaybettiğini düşünüyordu. Aslında aradığı şey için yanlış tarafa bakıyordu sadece. Bunu fark ettiğinde kaybettiği ümidini de tekrar bulacaktı.

Ece, telefon numarasını aldığı Harun'la haftanın üç-dört gecesini birlikte geçiriyordu. Ama Harun artık sızıp kalmadığı için asla Ece'de kalmıyordu. Bu durum çok onur kırıcı olsa da

Ece, ona yakın olmanın her alternatifi için onurunu hiçe saydığını reddedip, görmezden gelmeyi tercih ediyordu. Aşkın, içini tekrar kor içinde bıraktığını hissettiği halde bunu inkâr ediyor ve Harun önemsiz biri olduğu için gece kalmaması sorun değil diyordu kendi kendine.

Birisiyle konuşup akıl danışmaya çok ihtiyacı vardı ama o kişi kim olabilirdi, bir fikri yoktu. Evlendiğinden beri Gürkan'ı hiç görmemişti. Düğünde gördüğü karısı Nisa da uğraşılamayacak kadar kıskançtı zaten. Kenan'ı da en son Kurban Bayramı'nda gittiği piknikte görmüştü. Kenan, Ayşe'nin gönlüne girebilmek için ayarlamıştı bu pikniği ama Ayşe gelmek istemediğini söyleyince, Ece'nin de geleceğini söyleyip "Gelmezsen ayıp olur kıza, yanlış anlar," diyerek onu zan altında bırakmıştı.

Ece, Kenan'a anlatamasa da Ayşe'ye durumu anlatabileceğini düşündü. En azından başkasının başına gelmiş gibi anlatabilirdi.

"Senin canın mı sıkkın? Bugün pek konuşmuyorsun?"

"Canım sıkkın evet. Bir arkadaşıma takıldı kafam. Ayşe sana bir şey soracağım?"

"Buyur, sor."

"Benim bu arkadaşımın bir adamla ilişkisi var ve adam, bununla uyumadan çekip gidiyormuş. Kız da bu duruma çok üzülmüş, bana geldi ağladı, anlattı. Ben, durumu açıklayacak bir şey bulamadım. Sence bu normal mi? Yani adamın kızla uyumadan çekip gitmesi?"

"Kocası mı bu adam?"

"Hayır, sevgilisi... Aslında sevgilisi de değil, öylesine takılıyorlar."

"Anlamadım?"

"Yani şey... Of boş ver, ben de aynı senin gibi bir şey anlamadım zaten."

"Bu kız senin okuldan mı arkadaşın?"

"Evet."

"O zaman de ona, boş versin bir herif için üzülmeyi, okulunu okusun. O okulu okumak için ne hayaller kurup da uyuyamayanlar var. Bir herif onunla uyumamış ne ki?"

"Haklısın aslında. Ama mesela Kenan, geceleri sende kalıyor mu?"

"Evet."

"Kalmasa ne hissederdin?"

"Sevinirdim. Hiç olmazsa uyurken rahat ederdim."

"Sen hakikatten nefret ediyorsun bizim oğlandan. İlk başta biraz öküzdü kabul ediyorum ama bak, artık seni kazanmak için nasıl uğraşıyor."

"Uğraşı batsın! Uzak olsun kâfi!"

"Niye? Kenan'ın nesinden bu kadar nefret ediyorsun? Seninle ilişkisi böyle başlamasa da nefret eder miydin?"

"Ederdim tabii. İçkici, hovarda, bir işe yaramaz adamın teki... Sen olsan böylesinden nefret etmez misin?"

"Bilmem, benim için bir erkeğin içki içmesi sorun olmaz. Senin hayalindeki erkek çok farklı bir tip sanırım."

"Yoo... Niye farklı olsun? Namazında niyazında, aklı başında, gözü haramda olmayan biri olsun yeter."

"Rahmetli eşin öyle biri miydi?"

"Bilmem, benim onu gördüğüm topu topu birkaç aydır, o da sadece geceleri."

"Ee bebek nasıl oldu?"

"Askere gitmeden önce on beş gün evli kaldık ama o zaman gebe kalamadım. Kocam döndüğünde hemen gebe kaldım ama. Ben üç aylık hamileyken de vefat etti."

"Anlattı Kenan, çok üzüldüm. Çok sever miydin kocanı?"

"Bilmem, sevmeye sevilmeye fırsat vermediler ki hiç. Okul yerine kocaya verdiler çocuk yaşta sonra da el evinde ırgatlık başladı. Ben Mehmet'i gündüzleri hiç görmezdim bile."

"Mehmet?"

"Rahmetlinin adı Mehmet'ti, o ölünce kayınpederim oğlunun adını verdi bebeğe."

"Nasıl sevmediğin bir adamla birlikte olabildin?"

"Sevmesem de kocamdı benim, helalimdi. Şimdi değil sevmek, nefret ettiğim birinin bana dokunmasına sessiz kalmak asıl kötü olan."

"Hâlâ Kenan'dan nefret ediyorsun öyle mi? Hiç mi seni seviyor oluşundan etkilenmiyorsun?"

"Hiç," dedi ama kısacık bir an duraksadıktan sonra...

Ece, Ayşe'den çok kendisine söyler şekilde gözlerinin daldığı noktaya konuştu.

"İnsanız biz, zaaflarımız var. Sevilmeye karşı koyamayız mesela..."

Ayşe, bu cümlenin doğruluğunu kendi içinde sorgularken Ece, doğru olması için dua ediyordu.

O pikniğin üzerinden günler geçip gittikten sonra bile Ece'nin duası aynıydı. Günlerdir ne yapması gerektiğini çözememiş şekilde kafası allak bullakken sonunda cesaretini toplayıp, o gece kendisini dinlemeye gelen Kenan'a mevzuyu açtı.

Kenan, yine Ayşe'nin ondan tarafa dahi bakmak istemediğinden mustarip "Ne yapsam olmuyor, çok ah aldım herhalde. Allah beni, hiç yüz vermeyen bir ahu gözlüye mecbur etti," dedi.

"Ben demiştim demek istemiyorum ama durum onu gerektiriyor şu an."

"Eski kocasına âşık belki de hâlâ."

"Yok, eski kocasıyla da görücü usulü evlenmiş. Onu seviyor değil sadece senden nefret ediyor."

"Çok sağ ol, içim ferahladı(!)"

"Gerçekler acıdır. Nefret edilecek davranışlar sergilemeseydin, kız da böyle davranmazdı bence."

"Şimdi kendimi düzeltmek için uğraşıyorum ama yine fırsat tanımıyor bana."

"Onun düzgün erkek anlayışıyla seninki çok farklı."

"Nasılmış onun anlayışı?"

"İçkisi, sigarası, kumarı, karı-kızı olmayacak hatta namazında niyazında olacak. Harama el uzatmayacak ve helali olacakmış."

"Helali mi?"

"Öyle dedi valla. Kocam, sevmesem de helalimdi, dedi."

"Herifle resmen evlenmemiş bile! Beş dakikada yaparım onu öyle helalim, ama çok saçma!"

"En azından içkiyi bırak, kızın gözüne girmeye çalış."

"Benim içtiğim zaten geceden beri bir bardak. Asıl sen kendine de onu, kaçıncıyı içiyorsun?"

"İlişme bana, derdim var benim!"

"Neymiş derdin? Söyle."

"Zaten sana söyleyebilmek için içtim ya bu kadar, neyse... Şey... Bir soru soracağım sana?"

"Sor."

"Bir erkek, birlikte olduktan sonra bir kadınla uyumayıp, kalkıp gidiyorsa bu ne anlama gelir?"

"Ece, bu sorudaki lavuk kim bilmiyorum ama yatakta kalan salak benim deme sakın!"

"Benim..."

"Sen... Sen delirdin mi kızım? Kaç yıldır, erkek sineği bile etrafına yaklaştırmazken şimdi sana zerre değer vermeyen bir herifle mi birlikte oluyorsun? Kim bu şerefsiz?"

"Ya kim olduğunun ne önemi var! Ben, yıllar sonra aptallık edebilecek kadar sevdim, önemli olan bu."

"Yanlış söyledin; sen de ben de yıllar sonra tekrar severek asıl aptallığı yapıyoruz."

"Ben, mutluyum aptal olmaktan. Sadece gitmesini istemiyorum yanımdan..."

"Adaletsiz dünya... Ayşe de kalkıp gitsem diye gözümün içine bakıyor her gece. Ama senin çözümün basit."

"Neymiş?"

"O daha yeltenmeden sen siktir edeceksin adamı."

"Ya ben de cidden bir şey diyeceksin sandım!"

"Ciddiyim gayet de! Başka bir işin olduğunu, bu gece biraz acele ederse daha iyi olacağını söyle. Bir sonraki gelmek isteyişinde de müsait olmadığını söyle. Hatta bir iki hafta hiç buluşma."

"Bak Kenan, yıllar sonra tekrar âşık oldum. Eğer bu dediklerini yaptığımda adam hepten giderse Ayşe'yi nüfusuma alır, sana bırakmam ona göre!"

"Güven bana, var bir bildiğimiz!"

"Umarım dediğin gibi olur. Zaten bize ne oldu anlamadım. Gürkan âşık olduğu kadını geride bırakıp başkasıyla evlendi, aşka tövbeli sen ve ben ise hiç olmayacak iki kişiye âşık olduk."

"İronik olan ne biliyor musun? İnci'yi tekrar gördüğümde Ayşe'ye âşık olduğumu anladım. İnci konuşurken bile, ben gözlerimi Ayşe'den alamıyordum."

"İkinizi gördü mü?"

"Evet, kocası ve oğluylaydı. Ben de Ayşe ve Mehmet'le. Ayşe'yi eşim, Mehmet'i de oğlum sandı. Hiç bozuntuya vermedim ben de."

Ece bir kahkaha atıp "Vay be dünya küçük desene," dedi. "Benim şerefsizler hiç karşıma çıkmıyor ki suratlarına okkalı bir tüküreyim!"

"O gün de gelir merak etme," dedi Kenan, artık her şeyin bir nedene bağlı olduğuna inanarak.

Her ilmeğin kendisinden sonrakine bağlı olduğu bir örgü gibi işliyordu kader ağlarını. Her yanlış seçimin sonucu kısa vadede üzüntü, uzun vadede ise kazanç getiriyordu daima. Devran değişse de değişmeyen bu devinimdi işte.

KAKTÜS TEAM

10

Sansar Simsar

Herkes kendi payına düşeni kovalayan bir simsar aslında ama insanı asıl korkutması gereken, parlak postları altında yırtıcılığını gizleyen sansarlar. Onlar, asıl kimliklerini gizleyerek simsarlık yaparlar; şantaj ve tehditle. Ve siz etinizden bir parçanın peşinde olan o sivri dişlerin farkına ancak o zaman varabilirsiniz...

Bakkal Muzaffer, Ayşe'yi sadece bakkalın önünden geçerken görebiliyordu artık. Kadın, Muzaffer'in niyetini anlayınca bakkala uğramaz olmuştu. Muzaffer, karısının duyacağından korkmasa üstüne giderdi aslında. Ayşe, vazgeçilemeyecek kadar güzeldi ne de olsa. Ama o manyak kayınçoları yok muydu? Karısı, enişteniz beni aldatıyor, dediği an şişlerlerdi onu. En iyisi fazla bulaşmamak deyip köşesine çekilmişti Muzaffer de. Zaten kadın da güzeldi ama pek dindar, kendi halinde bir şeydi. Ama her şeyin aksi başladığı o sabah, domino taşı gibi yalanlar ve göstermelik hayatlar yıkılmaya başlayınca ona da tekrardan gün doğacaktı.

Sabahın köründe telefonu çaldığında arayan fırıncıydı. Adam, güzergâhı değiştirdikleri için ilk teslimatı Muzaffer'in bakkalına yapacaklarını söyleyip kapatınca, Muzaffer de söylene söylene bakkalın yolunu tuttu. Ekmekleri teslim alıp dizdi. Ayılamadığı için kahvaltı yapmak yerine raflardaki eksikleri doldurmaya başladı. İndirim yaptığı deterjan poşetlerini görülsünler diye orta sıradan bir rafa diziyordu ki raf, her biri yedi kilo olan poşetleri taşıyamayıp kırıldı.

İki niş arasındaki bir tahtadan oluşan rafın, nişleri hasar almamıştı. Muzaffer ilk başta bu aksi duruma küfredip saysa da, rafları yaptırırken artan parçaları hatırlayınca işe koyuldu. Apartmanın en üst katındaki ardiyelerden birine koymuştu tahtaları. Dükkândan çıkıp doğru asansöre bindi ve beşinci katın tuşuna bastı. Asansör açıldığında ardiyelerle aynı katta olan Ayşe'nin dairesinin önündeki erkek ayakkabılarını görünce olduğu yerde durdu. Bir çift siyah erkek botu karşısında duruyordu işte. Ticarette simsarlığı ilke edinen Sansar Muzaffer şimdi de Ayşe'yi yola getirmek için gereken bilgiyi elde etmişti.

İlk tanıştıkları gün Nisa'nın kız kardeşini ne kadar itici bulduysa, bugün de Nisa'nın kendisi, on katı bir iticilikle Gürkan'ın beyninde tepiniyordu. Küçük kızın şımarık tavırlarının sebebi, örnek aldığı anne ve ablasını taklit etmesiydi. Gürkan, bunu yeni yeni anlayabiliyordu. Her gün aşerilen çeşit çeşit yemeğin, meyvenin ya da sebzenin –çoğu zaman tekine bile dokunulmadan– Nisa'nın midesini bulandırdığını söylemesiyle, ertesi gün çöpe gidişine tanık oluyordu Gürkan. Lafa geldi mi günahları sıra sıra sayan Nisa, çöpe giden nimetle övünüyordu konu komşu arasında.

"Biz beğenmeyip çöpe dökütük, siz nasıl yiyebildiniz o pasta-yı? Ben sade markası belli olan pastaneler dışında yiyemiyorum satan tatlı Gürkan, bilemeyip mahalledeki pastaneden almış. Hemen çöpe attım tabii. Hamileyim, bebeğe bir şey olur bir de."

"Biz yiyoruz, bir zararı olmadı," dedi Kezban Hanım.

"Ben, babamın evinden alıştım hep kaliteye, ucuz şeyler bana yaramıyor."

Kezban Hanım, hacdan geldiği için onu görmeye gelen komşularının yanında tatsızlık çıkmasın diye sustu. Meral'in dediği kadar tuhaflaşmıştı Nisa'nın huyları. Sanki dünyadaki ilk hamile oydu.

Misafirlerin içinde Ayşe de vardı. Âdet yerini bulsun diye Kezban Hanım'ın elini öpüp gidecekti ama buraya gelirken geçtiği camiinin önünde kendisini beğenen Hacı Müslüm Efendi'nin bacısı gitmesine müsaade etmedi.

"Hanım kızım, seninle bir köşede biraz konuşalım mı?"

Ayşe ne olduğunu anlamadan kucağında bebeğiyle bir odanın köşesine çekiştirildi. Sonra da kendisine bir müjde veriliyormuş ya da büyük bir lütuf sunuluyormuş gibi anlatmaya başladı yaşlı kadın.

"Benim altmış yaşında bir abim var. Karısı sizlere ömür, dört çocuğunun hepsi evli ve abim yalnız kaldı. Yalnızlık Allah'a mahsus tabii. Ben, seni Nebahat Hanım'ın mevlidinde Kur'an okurken beğendim. Dedim, tam hacı abime layık bir zevce olur. Abim ilk başta pek yanaşmamıştı ama bugün görmüş seni, hemen beni arayıp haber etti. Ben de işte geldim, söylüyorum sana, başına talih kuşu kondu. Hacı abim sana talip. Çok varlıklı adamdır, sultanlar gibi yaşarsın. Seni nikâhına alacak, hacı abim göçüp gittiğinde mirastan pay da alırsın. Oğlunun geleceği kurtulur."

Ayşe ne diyeceğini şaşırmış vaziyette oturduğu yerde öylece kalmıştı. Adamın yaşlı olması dışında hiçbir eksiği yoktu evlilik

için. Kenan'dan ve yaptığı yanlıştan dönmenin en kestirme yoluydu Hacı Müslüm Efendi'nin teklifine evet demek ama içine sinmeyen bir şeyler vardı.

"Ben biraz düşüneyim," demekle yetindi.

"Tabii düşün, taşın ama zaman geçtikçe anlayacaksın haklı olduğumu."

Ayşe, daha fazla bir şey demeden tüm misafirlerin olduğu büyük salona geçti. Marka tutkunu Nisa, Ayşe'nin üstündeki kıyafetleri görünce hemen hangi markaya ait olduklarını anladı. Başındaki eşarbı gördüğündeyse şaşkınlığını gizleyemedi. "Ay Gürkan'ın bana aldırtmadığı eşarp!"

Ayşe, şaşkın vaziyette etrafına bakınırken tüm gözler üstüne çevrilmişti. Kezban Hanım, gelinine azarlar bir tonda "Ne diyorsun kızım?" diye sordu.

"Ayşe'nin başındaki eşarp, çok pahalı diye Gürkan bana almamıştı onu. Kira paramızla nerdeyse aynı demişti, şimdi Ayşe de görünce şaşırdım. Ayşe'nin durumu kötü diye biliyordum ben çünkü."

Ayşe, durumu anlar anlamaz "Zaten bunu pazardan aldım," diye yalan söyledi hemen. "Yeni ama sahte ürün, pazardan yani..."

Bir kişi dışında herkes gariban Ayşe'ye inanmıştı. Nesrin, anlamıştı Ayşe'nin Kenan'a artık evet dediğini. Dik dik baktığı Ayşe'yle göz göze geldiklerinde alayla sırıtıp göz kırptı. Kendisini küçümseyip çekip gitmişti önce, şimdiyse sefasını sürüyordu herifin. Ayşe gittiğinde, yarım kalan işler yüzünden Nesrin bir sürü müşterisini kaybetmişti oysa ve şimdi ekonomik açıdan zor durumdaydı. Bu durumdan kâr sağlayabileceğinin farkına vardığı an Kezban Hanımların evinden çıktı.

Geride kalan Ayşe çok tedirgindi ama belli etmemek için biraz daha oturdu. Halime Hanım geldiğinde kalkmanın zamanı geldi

diye düşünüp ayaklandı. Halime Hanım'dan çok utandığı için onunla karşılaşmak kalbini sıkıyor, bir cendere gibi eziyordu.

Aceleyle bebeğin montunu giyindirmeye başladığı sırada Halime Hanım da Zehra Hanım'a "Müsait olduğunuz bir gün nisa taifesi olarak sizin eve Sude kızımızı görmeye gelmek istiyoruz," dedi. "Kadın kadına anlaşırsak, inşallah maaile de ziyaret ederiz sonrasında."

"İnşallah. Haftaya Cuma uygundur Halime Hanım," dedi Zehra Hanım.

Ayşe, yüreğinde tuhaf bir boşluk hissetti nedensizce. Oğlunu bağrına bastığı halde dinmeyen bir sızıydı bu. Eve nasıl vardığını bile bilemedi. Her şeyi istediği gibi yoluna koymanın bir çözümünü bulmuştu oysa. Hacı Müslüm Efendi'yle evlenip namuslu bir hayat sürebilirdi. Kenan da Sude'yle evlenir ve yakasından düşerdi. Her şey iyi hoştu da içindeki bu sıkıntı da neyin nesiydi?

Nesrin, eski kırığının iş yerine girmeden önce eliyle havalandırıp şekil verdi saçına. Kenan'ın yediği her naneyi bilen Bahri, Nesrin'i görünce "Abi!" diye seslenerek Kenan'ı çağırdı. Kenan, önündeki ekrandan kafasını kaldırıp, kırıta kırıta kendisine doğru yürüyen Nesrin'i görünce "Hayırdır?" diye sordu.

"Hayır canım hayır!" dedi alayla Nesrin.

"Bahri bize iki çay getir," dedi Kenan ve sonunda baş başa kaldıklarında kadın tam karşısına oturdu.

"Yeni parçan güzelmiş," dedi Nesrin imayla.

"Evet, bu araba daha dün geldi," diyerek kırmızı bir otomobili işaret etti Kenan. "Otomatik vitesli ve-"

"Kes tıraşı Kenan, arabadan bahsetmediğimi biliyorsun! Bana, Ayşe'yi ikna et, dile benden ne dilersen demiştin. Ben, o dilek hakkımı kullanmaya geldim bugün."

"Ayşe'yi sen değil, ben ikna ettim."

"Ben aklına sokmasam belki de asla evet, demezdi. Orasını bilemeyiz! O yüzden vaat ettiğin payımı istiyorum."

"Simsarlık yapmaya mı geldin buraya?"

"Valla nasıl istersen öyle de! İster simsar de ister sus payı çünkü istediğim parayı vermezsen ilk anana derim Ayşe'yle yatıp kalktığını!"

"Hem sansar hem simsar! Nesrin, sen ne ara bu kadar çıkarcı birisi oldun?"

"Senin o Ayşe, namuslu ayağı çekip beni işlerle bir başıma bırakınca böyle oldum. Tek başıma, Ayşe'ye güvenerek aldığım siparişleri yetiştiremedim, müşterilerimi kaybettim. Ayşe Hanım atlas, ipek giyinip kuşanırken ben aylardır kredi kartına yükleniyorum!"

"Tamam, anladık! Ne kadar istiyorsun?"

"Sen gönlünden kopanı ver hele! Senin gönlün geniştir, şimdi ben seni kısıtlamış olmayayım."

Kenan, bir tomar parayı sayıp Nesrin'e uzattığında kadın yanılmadığını anladı. Aklındaki tutarın neredeyse iki mislini vermişti Kenan. Paraları çenesine sürtüp "Size Ayşe'yle mutluluklar," dedi. "Bu cömertliğin için de sana bir bilgi vereyim. Hacı Müslüm Amca, senin Ayşe'ye talip, haberin olsun."

Nesrin, paraları çantasına koyup kırıta kırıta oto galeriden çıkarken; Bahri çaylarla geldi. Patronunun öfkeden kıpkırmızı olmuş yüzüne bakıp "Abi, çay?" diye sordu çekinerek.

"Ver Bahri ver!"

"Diğerini ne yapayım abi?"

"İç Bahri, ne yapacaksın başka?"

"Hayırdır abi, sen Nesrin ablayla çoktandır görüşmüyordun, niye gelmiş?"

"Kötü bir haber vermeye gelmiş; Hacı Müslüm, Ayşe'ye talipmiş!"

"Ne yapacaksın peki Kenan abi?"

Kenan'ın, verebilecek bir cevabı yokken hissettiği tüm o duygular yerinde durmasına mâni oluyordu. Çayından iki yudum aldıktan sonra kalkıp dükkânın içinde turlamaya başladı.

Meral, Halime Hanım'ın dediklerini duyduktan sonra yıkılmış bir vaziyette Nisa'yla beraber eve döndü. Nisa, sürekli olarak elin fakir fukarasının bile kendisinden güzel giyindiğini söyleyip dururken Meral ağlıyordu.

"Ben babamın evinde bir giydiğimi bir daha giyinmezdim. Sizin varlığınız, varyemez oluşunuzdanmış!"

"Of bir sus ya! Ben neyin derdindeyim sen neyin derdindesin ya! Kenan evleniyor başkasıyla..."

"Meral, hadi yine iyi yanıma denk geldin! Sana müjdeli bir haberim var."

"Neymiş?"

"Bu Kenan'ın kendisine kız isteneceğinden haberi yok."

"Nereden biliyorsun?"

"Abine dedim ki, 'Kenan'a kız istenirken sen de gidecek misin?' Sonuçta o gelmişti, benim isteme törenime."

"Eee? Abim ne dedi?"

"Ne kızı, Kenan'ın haberi bile yok, dedi."

"Ay yani o sidikli Sude'yi beğenmiyor!"

Meral, gözyaşlarını silip savaşa kaldığı yerden devam etmek için doğruldu. Kimse mükemmel olamazdı ve Sude'nin de elbet saklamak istediği bir hatası olmuştu, bunu biliyordu ve çok geçmeden ortaya çıkarması gerekti.

Sude'yi arayıp "Gözün aydın canım," dedi. "Kenan'ın ailesinin kadın tarafı size görücü geleceklermiş."

"Çok sağ ol Meral Abla."

"Peki, sizden kimler olacak? Gelinin arkadaşı olarak ben de gelebilir miyim?"

"Tabi ki beklerim."

Meral, bir iki kez daha Sude'yi yalandan tebrik edip iyi günler dedikten sonra dişlerini sıkarak telefonu kapattı. Nisa, görümcesine bakıp kahkaha attıktan sonra "Senden korkulur valla," dedi.

Meral umursamadan, Kenan'ı görebilmek için börek yaptı ve oto galeriye yollandı. Aksilik bu ya abisi de oradaydı. Yanlarına doğru ilerlerken ikisinin konuşmasına kulak misafiri oldu. Kenan, annesinin ona Sude'yi isteyeceğinden haberdar olmuştu artık ve bağırıp çağırıyordu.

"Annem, hangi akla hizmet bana sormadan böyle işlere kalkışıyor hiç anlamıyorum!"

"Sakin ol, Halime Teyze de mürüvvetini görmek istiyor sadece."

"Gürkan, senin mürüvvetini gördük de ne oldu?"

"Beni karıştırma şimdi, sen ne yapacaksın onu düşün!"

"Annemi arayıp istemediğimi söyledim ama 'Bu iş olacak!' deyip yüzüme kapattı."

"Evlensen ne değişir, yine ilişkini gizli saklı sürdürebilirsin."

"Sen öyle mi yapıyorsun?"

"Fatoş'u bulsam ya da ona ulaşabilsem, yapardım. Düşünmedim değil yani o ihtimali."

"Manyak mısın oğlum? Karın evde, hamile!"

"Zaten sorun da o ya... Bok var, hemen hamile kaldı."

"Sana evlenme demiştim, ben kesinlikle evlenmeyeceğim!"

Meral bu kesin cümleyle heyecana kapılıp elindeki tepsiyi az kalsın deviriyordu. Son anda kendini toparlayıp börekleri kurtardı ama abisi ve Kenan tarafından da fark edildi. Gürkan, kaşlarını çatarak "Ne işin var burada?" diye sordu.

"Börek getirdim," dedi abisinin aksine yumuşak başlı bir kibarlıkla.

"Senden börek isteyen oldu mu?"

"Nisa sana getirmemi rica etti, ben de getirdim abicim," diyerek bir yalan salladı. Neyse ki daha fazla sorgulamadı abisi ve tepsiyi alıp "İyi. Getirdin işte, şimdi eve dön," diye buyurdu.

Meral, onun olduğu taraſa bile bakmayan Kenan'a gülümseyip galeriden çıktı. İçi içine sığmıyordu. Kenan, Sude'yi istemiyordu! Gerçi bir başkasıyla ilişkisi olduğu için istemiyordu ama olsun, sonuçta o kişiyle evlenmesine de ailesi izin vermezdi. Ant içti kendi kendine, Sude'yi saf dışı bırakacak ve zayıflayacaktı!

Eve gider gitmez, mahallede zayıflama ilaçları satan Nebile'yi aradı. Üç ay gibi kısa bir sürede bile kullanıcılarına on beş, yirmi kilo verdiren haplardan, toz mamalardan ve çaylardan sipariş etti. Azimle her şey olurdu nasıl olsa ama azimle hırsı da karıştırmamak gerekti.

Gürkan, akşam eve geldiğinde Nisa her zamanki gibi ekşi bir suratla karşıladı onu. Bugün börek yolladı diye düşünüp kibarca "Börek için teşekkürler," dedi.

"Ne böreği?" dedi şaşkınlıkla Nisa.

"Bugün Meral'le yolladığın börek..."

"Ben yollamadım, Meral kendi getirmiştir onu."

"Niye yalan söyledi o zaman?"

"Çünkü böreği sana değil, ortağına yapmıştır da ondan."

"Kenan'a mı?"

"Evet."

"Ne demek oluyor bu?"

"Kenan'a âşık Meral. Hiç fark etmedim deme, kör olsa görür."

"Kenan'dan başkasını bulamamış mı?" diyerek dişlerini sıktı Gürkan.

"Canım, biri kız kardeşin diğeri de en yakın arkadaşın. Meral zayıf olsa olabilirdi aslında."

"Ben Meral'i mi Kenan'a yakıştırmıyorum sanıyorsun? Aksine Kenan'ı yakıştırmıyorum kız kardeşime!"

"Aa! Niye?"

"Kenan'ın yemediği bok yok, Meral'i sadece üzer. Yengesi olarak uygun bir dille uyar Meral'i. Abin müsaade etmez de."

"Git kendin de! Posta güvercinin miyim ben senin?"

"Nisa, bir kere de dik başlılık etmeden lafımı dinle!"

"Yok artık ezildiğim o günler! En başta hep ezilen ben oldum da ne oldu? Altınlarımı aldı ananlar! Bak şimdi bebek doğacak, bir zıbın almak için bile babandan para dilenmemiz gerekiyor!"

Nisa, bağırırken gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Her anne gibi, çocuğu için en iyisini istiyordu. Bu yaşına kadar, ai-

lesini utandıracak hiçbir şey yapmadan evleneceği adamı sabırla beklemişti ve günü gelince onların uygun gördüğü Gürkan'la evlenmişti. Niçin? Sırf daha rahat ve refah içinde bir yaşam sürebilmek için... Annesi hep 'Kızım biz sizi varlık içinde, yok nedir bilmez şekilde büyüttük. Aynı bolluğun olmadığı bir eve gelin giderseniz, olmaz!' demez miydi?

Ama şimdi tüm akrabalarına rezil olacağı bir hayat sürmeye başlamıştı. Davet edildiği etkinliklerin çoğuna para sıkıntısı yüzünden iştirak edemiyor, bahane olarak da hamileliğini öne sürüyordu. Doğum yaklaştıkça dertleri daha da artıyordu. Eğer bebek doğmadan kadınlar arasında bir parti veremezse ya da doğumu lüks bir özel hastanede yapamazsa sadece kendisi değil, ailesi de rezil rüsva olacaktı.

Ama bit yemiyle, kıt kanaat yaşamış Gürkan'a bunları bir türlü anlatamıyordu. Marka çanta ve ayakkabıları hep eski sezondu. Hamile kıyafeti bile alamamıştı kayınpederinin verdiği sadaka gibi parayla.

Gürkan "Abartma, babam sana para veriyor zaten, sen istemeden," deyince koşup cüzdanından Necmettin Bey'in verdiği üç yüz lirayı çıkardı.

"Bu mu para? Benim babamın dağıttığı fitre bunun üç dört misliydi! Karnım büyüyor, kıyafetlerim olmuyor ama benim param yok ki giyinecek bir şeyler alayım! Bu paraya bluz bile alamam! Senin ailen gibi nefesi açlıktan kokarak büyümedim ben! Bolluk içinde geçti hayatım. Babanın, anneniz iki etekle yirmi sene gelinlik etti, diyerek fakirliğiyle övünmesi bile iğrenç!"

"Doğru konuş ailem hakkında!"

"Tabii sen de haklısın, babana aman laf dedirtme! Ne de olsa çocuk gibi hâlâ ondan harçlık alıyorsun!"

"Nisa, hamilesin diye susuyorum!"

"Susma, Allah aşkına artık susma! Git ve babana söyle; ben işimi ayırmak istiyorum, de! Ben de o zaman sana adam diyeyim!"

Nisa, yatak odasına girip kapısı çarptı ve Gürkan yanına giremesin diye kilitledi. Annesini arayıp olanları anlatmaya gururu el vermediği için kendine acıyarak bir zavallı gibi ağladı saatlerce. Gürkan, bir kez bile kapıyı tıklayıp nasıl olduğunu sormadı. Oysa Nisan tüm gece bekledi gelip gönlünü almasını. Kocasının gönlünün başkasında kaldığını bilse, beklemezdi bir saniye bile.

Ece, Eray denilen zamktan bir türlü kurtulamıyordu. Çocuk, Ece nereye gitse peşinden gidip onunla konuşmaya çalışıyordu. Oysa Ece'nin derdi başından aşkındı ve bu salak çocuk umurunda bile değildi.

Kenan'ın sözünü dinlemiş ve on gün önce Harun'a gitmesini söylemişti. Zaten gitmek niyetinde olan Harun, bunu umursamamıştı ama bir sonraki ziyareti için aradığında Ece, müsait değilim, deyince adam ne arar ne de uğrar olmuştu. Ece, haftada bir gün derste ya da arada okul koridorundan geçerken şöyle bir gördüğü Harun'u düşünmekten başka şey yapamıyordu.

Yine tek başına kantinde oturmuş Harun'un geçişini gözlerken Eray yanındaki sandalyeye davetsiz oturdu.

"Yine dalıp gitmişsin uzaklara?"

"Keşke sen de biraz uzaklara gidebilsen..."

"Ben, mutluyum olduğum yerden ve seni de aynı şekilde mutlu etmenin yolunu buldum. Sinemaya gidiyoruz!"

Eray'ın elindeki biletlere bakıp, kaç kez daha onu terslemesi gerektiğini düşünerek tısladı. "Sağ ol ama istemiyorum!"

"İstersin, istersin..."

"Yok diyorum, anlamıyor musun?"

"Niye, bu akşam daha iyi bir programın mı var?"

"Var veya yok, sana ne? Artık bana çıkma teklifi etmekten vazgeç lütfen çünkü sürekli olarak kendini küçük düşürüyorsun!"

Ece, farkında olmadan sesini fazla yükseltmişti. Aslında öfkesi Harun'aydı ama Eray'a patlamıştı. Çantasını hırsla alıp masadan kalkarken sandalyesini gürültüyle devirdi ve kantinde Ece'nin bağırışını dinlemeyen bir iki kişi kaldıysa onlar da kafaları çevirip ne oluyor diye bakmaya başladılar.

Eray, tüm alaycı gözler üstündeyken intikam için hiç beklemedi, sansar gibi Ece'yi uzaktan takibe başladı. Arabasına binip giden kadını kendi arabasıyla takip ediyordu. Ta ki Ece, bir barın önüne park edene dek... Gündüz vakti kapalı olan barda ne işi olduğunu düşünürken barın duvarında Ece'nin resmini görüp sırıttı.

"Bak, bak, bak... Bizim Şaziye Hanım, barların Ece'siymiş de haberimiz yokmuş..."

Eray, okuldan tanıdık tanımadık herkesi arayıp, bu gece adresini verdiği barda toplanmalarını söylerken Ece, dünyadan bir haber prova yapıyordu.

Harun'u arasa mıydı acaba? Ama Kenan, illa da arama deyip duruyordu.

"Ece?"

"Hıh, efendim..." diyerek düşüncelerden sıyrılıp kendisine seslenen gitariste baktı.

"İkinci keredir, şarkıya gireceğin yeri kaçırıyorsun."

"Pardon arkadaşlar. Tekrar alalım mı?"

Ece ve ekip arkadaşları geceye rutin bir şekilde hazırlandılar. Zamanı gelip sahneye çıktıklarında ise Ece'den başka kim-

se seyircilerdeki tuhaflığı anlayamamıştı. Sahneden, masalarda oturan okul arkadaşlarına bakarken 'Hoş geldiniz,' demeyi bile unutmuştu.

Anlam veremediği bu durum, en öndeki masadan ona kadeh kaldıran Eray'ı görmesiyle aydınlanmış oldu. Utanılacak bir şey yapmıyordu ki mahcup olsun! Mikrofonu sıkıca kavrayıp programına başladı. İlk şarkının sonunda, ıslık sesleri ve abartılı bir coşkuyla alkışlar geldiğinde anladı ki, hepsi alay etmek için gelmişti. Patronu Betül Hanım, bu geceki müşterilerin bir garip olduklarını fark edip Saddam'a işaret verdi. Ece'ye laf atan olursa, anında kapı dışarı atılmasını emretti.

Eray çok zekiydi, barın iri yarı fedaisi tarafından dövülüp dışarı atılmamak için masum müşteri rolünde, peçetelere yazdığı şarkıları istemeye başladı. Ece, sabırla istenilen her şarkıyı okudu. Zengin züppeler, alkol aldıkça kahkahaları ve sesleri yükseldi. Şarkılara, Ece'nin sesini bile bastıracak şekilde bağıra çağıra eşlik ediyorlardı. Ama Ece'yi hayata küstüren, o geceki program değil, ertesi gün okula gittiğinde yaşadıklarıydı.

Dersliğe doğru yürürken onu gören bazı kızlar "Pavyon güzeli geçiyor," diyerek gülüştüler. Sırf çalıştığı bar lüks olmadığı için oraya pavyon dediklerini biliyordu, umursamamaya çalışarak yoluna devam etti. Gördüğü herkesin, dün geceki programdan şarkıları onu işaret ederek söylemesine de aldırmadı. Ama barın duvarlarını kaplayan *'Sahnemizin Ece'si'* yazılı büyük boy afişlerini koridor boyunca asılı görünce öfkeden titremeye başladı. Asabiyet bedenini sararken, bir kaplan gibi pençelerini çıkarıp duvardaki resimlerini çekip kopardı teker teker. Bunları asanı bulup bu kâğıtları ona yedirecekti! Sınıfa girdiğinde, pek çok erkek sırasında yana kayıp "Buraya oturmaz mısın?" diye soruyordu.

Eray, ayağa kalkıp "Arkadaşlar terbiyesizlik etmeyin lütfen," dedi alayla sırıtarak. "Masaya kadın öyle çağrılmaz. Önce kafasından aşağı gül döktüreceksiniz sonra da ayağının dibinde şampanya açtıracaksınız."

Ece, elindeki kâğıtları hırsla yere fırlattı ve sonrasında olanlar tamamen öfkesinin eseriydi. Çantasının zincir sapını, kimse ne yaptığını bile anlayamadan hızlı bir şekilde sökmesiyle, zinciri bir kırbaç gibi Eray'ın yüzüne art arda vurması bir oldu.

En son, arkadaşları tarafından Eray'ın üstünden zorla çekildiğinde, zinciri Eray'ın boynuna dolayıp çocuğu bayıltmıştı.

Onu tutan ellerden kurtulmak için "BIRAKIN BENİ!" diye bağırdı. Az önce, herkesin ondan korkmasına sebep olacak bir vahşet sergilediği için hemen emrine itaat edildi. Artık sapı olmayan çantasını fırlattığı yerden alıp hiddetle arabasına bindi.

Eve gittiğinde sinirleri harap olmuş vaziyette ağlamaya başladı. Akşama kadar yataktan çıkmadı. Zil çalmasaydı, günlerce de çıkmazdı o yataktan. Ama ısrarla ve aralıksız çalan zil, zaten kazan olmuş başında çınlayınca söylene söylene kapıyı açtı. Karşısında Harun'u gördüğünde ise eli kapının kolunda donup kaldı.

Ağlamaktan makyajı akıp yüzünü gözü boya olmuş Ece'ye bakıp "Bugün niye dersime girmedin?" diye sordu.

Ece, bir an sessizlikten sonra "Sadece senin dersine değil, hiçbir derse girmedim," dedi.

"Niye?"

"Kendimi iyi hissetmediğim için."

"Şaziye doğruyu söyleyecek misin yoksa kapının önünde daha dikileyim mi?"

Ece, ona gerçek adıyla hitap edilmesine alışkın olmadığı için hem şaşırdı hem de çocukluk ve gençlik anılarını tazeleyen bu ismi duyunca mutlu oldu.

"İçeri gel," diyerek kapıyı ardına kadar açtı. Salona geçip karşılıklı oturduklarında, Harun karşısında dimdik duran genç kadına baktı. Her zaman üzerinde taşıdığı o buram buram dişilikten eser yoktu şimdi. Pofuduk patikler ve yumuşak, tüylü bir sabahlık giyinmişti, çocuksu pijamalarının üstüne. Onu, daha önce hiç görmediği kadar üzgün görünüyordu. Bu üzüntünün sebebi hakkındaki ilk tezini ortaya atıp "O çocukla ayrıldınız mı?" diye sordu.

"Hangi çocuk?"

"Hani şu atkuyruklu olan, çakma samurayla. Neydi adı?"

"Eray mı? Ne saçmalıyorsun sen? Ben, hiç onunla birlikte olmadım ki!"

"Dışarıdan sevgili gibi görünüyordunuz sürekli yanındaydı, ne zaman seni kantinde görsem o da senin masandaydı. Benimle de görüşmek istemiyordun. Bugün ikiniz de gelmediniz derse..."

"Bunun için mi geldin yani? Hesap sormaya mı?"

"Hayır, sınıfta herkes senin hakkında fısıldaşıp duruyordu. O çocukla kavga mı ne etmişsin, ben de iyi olup olmadığına bakmaya geldim."

"Ben, o itle hiç sevgili olmadım! Dibimde dolaşıp duruyordu, ben de sürekli tersleyip durdum. En son kantinde rezil ettim, o da intikam için okuldan kimi tanıyorsa toplayıp çalıştığım bara getirdi dün gece. Sahneyken de alay edip durdular ama okulda daha fena ithamlarda bulundular. Okulun duvarlarına resimlerimi asmış o it! Sonra da bana orospu muamelesi yapmaya kalktı, ben de kestim biletini!"

"Kestim biletini derken?"

"Çantamın zinciriyle vurdum ona, sonra da boğdum."

Harun gözlerini sonuna kadar açıp "Ne yaptın ne?" dedi. "Seni dava edebilir, niye saldırdın?"

"Ben, ufak tefek kırk beş kilo bir kızım. O dalyan gibi iki dövdüm diye beni hapse atacak değiller ya!"

"Umarım sen haklı çıkarsın. Bir daha okula gelmeyecek misin?"

"Bir süre gelmesem daha iyi olur sanırım. Uzak kalmak istiyorum bunlar unutulana kadar..."

"Bu olayın okul tarihi boyunca unutulabileceğini sanmıyorum ama yine de sen bilirsin. Bir şeye ihtiyacın olursa ara beni."

Harun gitmek için ayağa kalktığında Ece "Gitme," diye mırıldandı. Yalnız kalmayı hiç istemiyordu. Harun da dediğini yaptı ve Ece'yle geçirdi geceyi. Sevişmelerinin ardından, uzun zaman sonra ilk kez bir kadınla uyudu ve Ece'nin hazırladığı kahvaltı sofrasına ilk kez oturdu.

Ece öyle mutluydu ki, dün yaşadığı nahoş olayı bile unutmuştu. Kızarmış ekmeğine mutlulukla reçel sürerken telefonu çaldı. Arayan numara sabit hat olduğu için meraktan açtı telefonu.

"Alo?"

"Alo, iyi günler. Şaziye Kandemir'le mi görüşüyorum?"

"Evet, benim."

"Ben üniversitenizin dekanlığından arıyorum. Hakkınızda, okulda kavga çıkarmak ve okul arkadaşınızı darp etmekle ilgili şikâyet var. Pazartesi bu olay hakkında bir sonuca varmak için rektörlükte bir kurul toplanıp iki tarafı da dinleyecek ve hakkınızda karar verilecek. Lütfen, pazartesi saat onda rektörlükte olunuz. Girişte güvenliğe bilgi verip adınızı söylerseniz size yardımcı olacaklardır."

"Anladım," diyebildi Ece sadece.

"İyi günler," dileyip telefonu kapattı adam ama Ece telefonu kulağında tutmaya devam ediyordu.

Harun, merakla "Ne olmuş?" dedi.

"Pislik beni polise değil, okula şikâyet etmiş," dedi telefonu ağır ağır indirerek. "Ne yapacağım ben şimdi?"

"Okulda kavga etmek yasak. Okuldan bir dönem gibi uzun bir süreye kadar uzaklaştırılabilir hatta atılabilirsin bile. Ama bu ikisi en kötü olasılık... Daha önce bir olaya karışmış mıydın?"

"Hayır."

"O zaman bence çok bir ceza almazsın. Olayı olduğu gibi, en doğru şekilde anlat. Seni sözle taciz ettiğini belirt. En önemlisi de; sakin ol. Tamam mı?"

"Tamam," dedi Ece ve ağlayarak Harun'un boynuna sarıldı. Niye hep bunlar Ece'nin başına geliyordu ki? Bela mıknatısı gibiydi adeta.

Pazartesi günü kurulda, her şeyi Harun'un söylediği gibi doğrudan anlattı ve sadece bir hafta uzaklaştırma aldı. Tabii bir daha böyle bir olaya karışmaması konusunda da uyarıldı. Eray denilen ödleği gördüğünde sinirlenmek yerine kahkaha atası geldi ama tuttu kendini. Boynunda zincirin izi vardı ve yüzü de mosmordu pisliğin. 'Yanlış kıza bulaşırsan olacağı budur,' diye düşündü Ece.

Rektörlükten çıkıp arabasına biner binmez Harun'u arayıp müjdeyi verdi. "Sadece bir hafta uzaklaştırıldım. Zaten bir hafta boyunca gitmek gibi bir niyetim yoktu okula."

"Sevindim senin adına. Bunu kutlayalım mı?"

"Olur," dedi dikiz aynasının tamamını kaplayan bir gülümsemeyle.

Harun "Akşam alırım seni," deyip kapattı telefonu. Ece, arabanın içinde direksiyonu yumruklayıp sevinç çığlıkları attı. Tam bu sırada Eray, Ece'yi gördü ve aldığı ceza için Ece'nin yakalendiğini düşünüp sırıtarak kafasını salladı. Ukala bakışlarla

'Gördün işte gününü!' diyordu. Ece, bunu fark edince Eray'ın kazandığını sanması için üzülmüş gibi bir yüz ifadesi takınıp gaza bastı. Yeterince uzaklaştığındaysa müziği son ses açıp "Salak Eray, bir haftacık ceza almışım, ne üzüleceğim be!" diye bağırdı. Hele de Eray, Harun'un onu yemeğe davet etmesine vesile olmuşken ona nasıl daha fazla kızgın kalabilirdi ki?

Bir anda bir sürü derdi oldu Kenan'ın. Annesi, ona sormadan Sude'yi istemeye kalkışıyordu, Hacı Müslüm denilen kartaloz Ayşe'ye talipti. Ama hepsinden önemlisi ya Ayşe, Hacı Müslüm'e evet derse ne yapacaktı? Gün boyu düşünüp taşınmış, Gürkan'la konuşup bir çözüm aramış ama bulamamıştı. Gece olur olmaz Ayşe'ye gitti.

Genç kadın onu içeri alırken sabah unuttukları detayı hatırlatıp "Ayakkabılarını kapıda bırakma yine!" diye uyardı.

Kenan, Ayşe'yle konuşmak istediği başka konular olduğu için itiraz etmeden aldı ayakkabılarını. Ona göre kimse bu kata çıkmayacağı için ayakkabıları kapıda unutması pek de önemli değildi. Zaten şu an asıl önemli konu; Hacı Müslüm idi.

Salonda bir kanepeye oturup "Doğru mu?" diye sordu.

Ayşe şaşkınlıkla "Ne doğru mu?" diye sorduğunda sabırsızca "Hacı Müslüm seni mi istiyormuş?" dedi.

Ayşe bir an duraksadıktan sonra "Doğru, ablasıyla haber yolladı," dedi.

"Kartaloz herif! Torunu yaşında kızla evlenmek istiyor!"

"Sen nerden duydun?"

"Nesrin söyledi!"

"Bence en makbulü böylesi," dedi Ayşe usulca.

"Nasıl yani?"

"Sen zaten yakında sözleneceksin. Bu şekilde daha fazla devam edemez."

Kenan cevap veremeden kapı tıklandı. Ayşe telaşla ayağa kalkınca Kenan "Birini bekliyor muydun?" diye sordu.

"Saat gece yarısı, bu saatte kimseyi beklemiyorum elbette."

"Kapıyı tam açma o zaman, aralıktan konuş."

"Tamam."

Ayşe "Kim o?" diye sorduğunda "Ben bakkal Muzaffer," cevabını hiç beklemiyordu. Şaşkınlıkla Kenan'a döndüğünde, eliyle sürgü kapalıyken kapıyı açmasını işaret etti.

Adamın söylediğini yaptı Ayşe, sürgünün el verdiği ölçüde kapıyı aralayıp "Hayırdır, gece gece?" diye sordu bakkala.

"Ne o? Beni içeri almayacak mısın?" diye sordu Muzaffer pişkinlikle.

Kenan, yumruklarını sıkarken Ayşe öfkesini Muzaffer'in yüzüne sayıp döktü. "Seni niye evime alayım? Ahlaksız adam, utanmıyorsun değil mi, karından çocuklarından?"

"Bana martaval okuma! Millete gelince şapur şupur, bize ya rabbi şükür! Yok ya! Olmaz öyle şey! Şimdi alacaksın beni içeri yoksa herkese anlatırım yediğin naneleri."

"Ne saçmalıyorsun sen, terbiyesiz?"

"Bu sabah, erken vakitte ardiyeye bakmak için bu kata çıktım. Bir de ne göreyim; kapında bir çift erkek ayakkabısı. Başkalarına çektiğin o namuslu ayakları bana sökmez artık! Efendi gibi beni de ağırlayacaksın arada sırada..."

Kenan, daha fazla dinleyemeyeceğine kanaat getirip kapıyı güm diye kapattı. Muzaffer, Kenan'ı görmediği için yüzüne kapanan kapının mesulünü Ayşe sanıp "O kapadığın kapıyı, elbet bir gün açacaksın. Yoksa gör bak neler ederim?" diye tehdit edip gitti.

Ayşe, elleriyle ağzını kapatıp ne yapacağını bilemez vaziyette sağa sola yürürken, Kenan onu kolundan tutup durdurdu. "Korkma, bir bok yapamaz!"

"Ama mahalleliye bir derse..."

"İftira ediyor, dersin. Zaten mahalleliye diyebilmesi için bu mahallede kalabilmesi gerekir evvela. Benim kiracım bu sipsi suratlı! Yarın siktir ederim hemen."

"Bak her şey sarpa sarıyor işte. Kendini de beni de rezil etmeden bırak beni."

"Bırakayım da Hacı Müslüm'le evlen öyle mi? Kimseye yâr etmem seni bu saatten sonra!"

"Ama sen de evleneceksin, yazık değil mi o kıza?"

"Ben, Sude'yle evlenmek filan istemiyorum! Hayatımdan gayet memnunum."

"Nasıl memnun olabiliyorsun? Benim ödüm kopuyor! Bakkal Muzaffer eve birini aldığımı biliyor, Nesrin seninle ilişkim olduğunu biliyor!"

"Nesrin bizi bir daha rahatsız etmez. Paraydı derdi; verdim, sustu. Muzaffer'i de halledeceğim hemen."

"Onları bugün hallettin hadi, ya yarın susmasını sağlayamayacağın birileri çıkarsa ne yapacaksın? Beni düşünmüyorsun bari kendini düşün. Annen duyarsa ne yapacaksın?"

Cevap veremeyeceği sorular soran dudakları kendi dudaklarıyla kilit altına aldı Kenan. Anlamıyor muydu onun için nasıl yandığını? Yanacağını bile bile ışığa doğru uçtuğunu.

Ayşe ise onu öpen dudaklara kendini teslim etmekten korkuyordu artık. Mantığının evet dediğine, son zamanlarda gönlünün itirazı oluyordu hep. Kenan, boynunu koklarken gözleri doldu sebepsiz. Mehmet'in ağlaması duyulduğunda Kenan'ın kolları çözüldü belinden hemen.

Kenan gülümseyerek "Paşam uyandı!" deyip beşiğinden aldı Mehmet'i. Sonrası son zamanlarda da sık sık tekrarlandığı şekilde oldu. Kenan, Mehmet'in kahkahalar atmasını sağlayacak garip sesler çıkardı. Mehmet bebek, kâh güldü kâh bu sesleri taklit etti. O gece Mehmet'i beraber yıkadılar, giydirdiler ve Kenan, bebeği beşiğine bırakmak istemediği için yatakta ortalarına aldılar onu. Bu eve geldiği ilk zamanların aksine artık çoğu zaman Ayşe'yle birlikte olmuyordu. Sadece sarılıp öpüyor ve koynunda uyuyordu. İşte Ayşe'yi en çok korkutan da buydu. Aşkı hiç tatmamış bakir gönlü Kenan'a mı meyletiyordu yoksa?

Kenan, ertesi sabah ilk iş bakkal Muzaffer'e uğradı. Zaten iki ay evvel süresi dolmuş olan kira sözleşmesini hatırlatıp derhal dükkânı boşaltmasını istedi. Muzaffer yalvarırken de arkasını dönüp dinlemeden gitti. Adama iki yumruk çakmamak için daha fazla sabredemezdi çünkü. Hızlı adımlarla oto galeriye gitti ve içeri girer girmez, bir kirişe yumruğu geçirdi. Bahri, patronunun öfkesinden nasibini almaktan korkarak "İyi misin Kenan Abi?" diye sordu.

"DEĞİLİM!" diye kükredi Kenan.

"Yine ne oldu abi?"

"Daha Hacı Müslüm belasını atlatamadan sipsi suratlı Muzaffer, Ayşe'yi tehdit etmeye başladı. Dün kapının önünde ayakkabılarımı unutmuşum, şerefsiz onları görüp kızı tehdit etti!"

"Nesrin Abla da biliyor sanırım."

"Evet, ama sorun teşkil etmiyor."

"Şimdilik etmiyor, belki yarın yine dayanır kapına."

"Bahri, zaten çıkmazdayım, moralimi daha çok niye bozuyorsun?"

"Abi, moralini bozmak için demedim. Haddim değil ama bir akıl istersen..."

"Söyle bakalım, neymiş?"

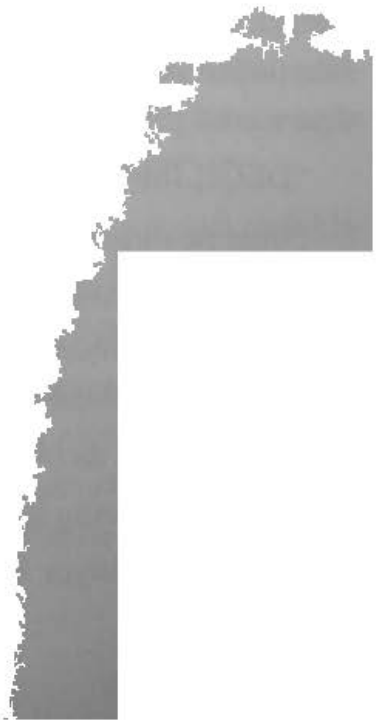
"Abi, ben senin yerinde olsam giderdim bu mahalleden."

"Nasıl yani?"

"Zaten sizin apartmanı müteahhide vermeyecek misiniz? Süreci hızlandır biraz, hemen yıkılsın. Ayşe Yengeyi al, başka bir yerde yaşayın."

"Ulan Bahri, seni işe aldığımdan beri ilk kez işe yarar bir fikir sundun ortaya, aferin!"

Sansar gibi usul usul ortalıklarda dolanan simsarların cirit attığı bu mahalleden kaçıp giderlerse sorun da kalmamış olacaktı. Hem o köhne ev, Mehmet'in sağlığı için hiç uygun değildi. En doğrusu, yanlış olan her şeyi geride bırakıp yeni bir sayfa açmaktı. Ama geçmişi karalama dolu Kenan için bu sandığı kadar kolay olamayacaktı.

11

Yuva

Gürkan, Nisa'nın dırdırına dayanamadığı için mi yoksa içten içe kendini ekonomik anlamda yetersiz hissettiği için mi bilinmez, sonunda kredi çekmeye karar verdi. Nisa, sanki yokluk içinde ölüyorlarmış gibi hissettiğinden Gürkan'ın bu kararını doğru buldu. Necmettin Bey'den habersiz çekilen bu kredi için bankaya teminat olarak oto galerideki hisseyi gösterdi Gürkan. Hisseler babasınındı ama tüm bu malları yönetme hakkı, ona vekâlet edilmişti. Çekeceği miktar çok olunca, babasının imzası gerekti. Bankanın devamlı ticari müşterisi olmanın avantajını kullanıp, belgeleri alıp babasına evde –vergi evrakları– diyerek imzalattı. Nisa, sonunda istediği paraya kavuştuğunda ne aşermesi ne de baş dönmesi kalmıştı. Her gün bir başka yere gezmeye gidiyordu. Alışveriş merkezlerini teker teker dolaşıp, sanki bir şehzade doğuracakmış gibi bebek odası hazırlıyordu.

Gürkan, en azından artık Nisa'nın çenesinden kurtulduğu için huzur bulmuştu. Karısının, ev tekstili mağazalarında bir bardağa verdiği elli liranın, kafasını dinleyebildiği sürece lafı bile olmazdı. Nisa, parayı bulmuşken doktorunu da değiştirdi. Hemen, en lüks hastanelerden birine gidip gelmeye başladı. Gürkan, yapılan onca gereksiz harcama içinde belki de en ma-

kul bunu buldu. Ama Nisa'nın tonla ısrarına rağmen onunla hiç muayeneye gitmedi. Bebeği, bir canlı değil de kavram olarak algılıyordu. Sanki doğacak olan onun evladı değildi de, hayatını ve düzenini komple değiştirecek olan 'baba olma' durumunun fitilini ateşleyecek bir silsilenin başlangıcıydı.

Nisa hiç hayatına girmemiş olsaydı ve tekrar özgür kalabilseydi keşke. Her böyle düşündüğünde aklına bir türlü ulaşamadığı Fatoş geliyordu. Kirada oturduğu evinden taşınıp gitmişti. Şirkette de yoktu, iş değiştirmiş olmalıydı muhtemelen. Fatoş'un arkadaşlarından tanıdığı bir kişi vardı, o kız da yurtdışında yaşamaya başlamıştı. O kızın, doğru düzgün kullanmadığı bir sosyal medya hesabından ulaşmıştı bu bilgiye de. Hiç Fatoş'un ailesiyle tanışmaya yeltenmediği için annesine ya da kız kardeşine de soramazdı. Nerde ve ne yapıyordu acaba? Mutlu muydu? Gürkan'ın evlendiğini duymuş muydu?

Uzandığı koltukta tavana bakıp bunları düşünürken Nisa'nın sesiyle kafasını önüne indirdi.

"Yarından itibaren Ecrin bizde kalacak. Sen bütün gün işlesin ve ben evde yalnız kalıyorum. Sancım gelse, düşsem filan kimsenin haberi olmaz."

"Tamam," dedi sadece Gürkan. Nisa'dan daha çok katlanamadığı birisi varsa o da kardeşi Ecrin'di. Küçük kız hiç susmadan bilmiş bilmiş konuşuyor ve büyüğünü küçüğünü bilmeden herkese laf yetiştiriyordu. Gerçi şımarıklık konusunda Nisa, kız kardeşine fark atardı. Gürkan'ı adım adım evden soyutlayan da bu sonu gelmez, şımarıkça isteklerdi zaten.

Ecrin geldiği günden itibaren, karnı burnundaki Nisa evde oturmak yerine bebeğin gelişi için parti organize etmeye başladı. Tuttuğu lüks bir kafede, bir organizasyon şirketi kiralayıp *'baby shower'* diye anılan ve Kezban Hanım'ın ömründe ilk kez gördüğü bir parti verdi.

Partinin konsepti; Arap esintisiydi. Nisa, çöldeki bir vahada yaşayan Arap prensesi gibi tüllerle süslü bir çardak giyinmişti, içine yerleştirilmiş, gösterişli bir tahtta oturuyordu. Kocaman bir afişte 'ŞEHZADEMİZ GELİYOR' yazısı karşılıyordu misafirleri. Nisa, doğacak oğlunun gerçekten bir veliaht prens olacağını zannediyor olmalıydı ki, kurum kurum kurulup caka satması hiç bitmiyordu. O günün hatırası olsun diye, binlerce lira verip tuttuğu fotoğrafçıya, bir ünlü edasıyla pozlar verdi. Sofradaki ikramlıkların resmi çekilerek, daha misafirler yemeden sosyal medyadaki yerini aldı. Gelen dağ gibi hediye kutularının videosu çekildi. En son da pasta kesildi. Bu kadar gösteriş ve israfın dinle bağdaşan hiçbir yanı olmamasına rağmen, bir hoca kadın tarafından dualar edilerek gün tamamlandı.

Meral, yengesinin yaptığı bu partide hangi birini yiyeceğini şaşırdığı ikram ve pastalara adeta saldırırken, ona zayıflama ilaçlarını satan Nebile yanına yaklaşıp "Kız Meral ne yapıyorsun, hani zayıflayacaktın?" dedi.

"Verdiğin her şeyi kullanıyorum ben, korkma."

"Kız, benim asıl korktuğum da o zaten. O tozu sıcak suyla karıştırıp mama yaparak yedin mi?"

"Evet."

"Ee onun senin iştahını kesmesi gerekirdi, nasıl yiyebiliyorsun böyle?"

"O mamanın tadı iğrenç, onunla doyulur mu hiç?"

"Tadı önemli değil, midende şişip seni tok tutması önemli."

"Yediğim şeyin tadı güzel değilse ben doydum saymam kendimi, bana neymiş!"

"Kız, bir şey olur sana! Yeme artık, o mamayı yediysen başka şey yememen gerek!"

"Aman aç durarak ben kendi başıma da zayıflardım! O zaman niye içiyorum o ilaçları, çayları?"

"İlaçları ve çayları da kullanıyor musun? Onlar nasıl etki etti?"

"İshalim kaç gündür."

"Ee iyi, işe yarıyor demek ki..."

"Yarar inşallah," diyerek ağzına bir kek daha tıktı Meral. Aslında yediği mama yüzünden tıka basa doymuş gibi hissediyordu kendini ama gözü açtı. Bulamaç gibi mamanın görüntüsü, midesini kaplasa da iştahını kapatamıyordu. Rengârenk süslü kekleri, çeşit çeşit kanepeleri bir daha nerde bulup da yiyebilirdi ki?

O çaylardan içerdi akşam, ilacı da bugün bir değil, iki kez aldığı zaman zaten yediklerini yakmış olurdu. Kocaman bir dilim pasta alıp iştahla çatalını batırdı. Annesi, masraf diye pasta malzemesi bile aldırmıyordu, daha nerde görecekti böyle tatlı şeyleri? Gözü aç büyüdüğü için asla azla doyamıyordu Meral. Kenan'ı, uzun zamandan beri takıntı haline getirmesinin bir sebebi de buydu aslında. Kenan'la evlenirse ne isterse yiyebilirdi çünkü. Bir zayıflayıp evlensin hele, sonra hamilelik ve doğumda kilo alıp şişmanlamayan var mıydı ki o zayıf kalsın? İstediği kadar yerdi her şeyden. Evin kilerine çikolatadan stok yapacaktı nasipse. Ama evvela Sude'yi önünden çekmesi gerekti, sonra hep istediği o mutlu yuvaya sahip olabilirdi.

Kenan, Bahri'nin verdiği akılla hemen bir müteahhitle anlaştı ve bu haberi uzun süredir bekleyen Nebahat Hanım'ı arayıp müjdeyi verdi. Kiracılara, evleri iki ay süre boşaltmak Muzaffer'e dükkânı boşaltması için sadece üç gün verdi. Bakkal itiraz edince, ödenmemiş kiraları bahane edip resti çekti. Muzaffer öyle zor durumda kalmıştı ki, taciz ettiği Ayşe artık aklının ucundan

bile geçmiyordu. Yeni bir dükkân tutana kadar mallarını koyabileceği bir depo bulmanın derdine düşmüştü.

Kenan, çok daha nezih bir semtte, site içindeki dairesinde oturan kiracısına da eve kendisinin yerleşeceğini söyleyip en kısa sürede çıkmasını söyledi. Bu daireyi, zamanında Ece o siteden uygun fiyattan ev alınca yatırım amaçlı, almıştı aslında. 'Ama nasipte Ece'nin komşusu olmak da varmış,' diye düşündü. Ayşe ile Ece iyi anlaşmıştı ve kimsesi olmayan Ayşe'ye arkadaş olurdu Ece de. Altlı üstlü komşu olmaları iyi olacaktı her iki kadın için de.

Kenan, bu ayarlamalarla uğraşırken Ayşe'nin vereceği tepki için de kaygılıydı. En baştaki gibi Kenan'dan nefret etmiyordu belki ama onu sevdiği de söylenemezdi. Ayşe'ye ettiği haksızlıkların farkındaydı ve yeni evle, yeni bir başlangıç yapma fikri aklına gelen en parlak fikirdi.

Gece Ayşe'nin evine gittiğinde kendinden emin bir şekilde "Tüm sorunları hallettim," dedi. "Bakkalı sepetledim, bu binayı da yıktırıyorum. Gidiyoruz buradan, artık korkacak bir şey kalmadı."

Ayşe, çok düşünmüş ve sonunda kararını vermişti. Usulca "Ben, Hacı Müslüm Efendi'yle evlenmeye karar verdim," dedi.

Kenan beyninden vurulmuşa döndü ve hiddetle "Niye?" dedi. "Ne eksiğim var da, benim yerime o kartalozu seçiyorsun?"

"Oğlum büyüyor günden güne ve ben, onun beni bu şekilde hatırlamasını istemiyorum."

"Ne şekilde?"

"Bir adamın dostu olarak..."

"Ayşe, lütfen yapma bana bunu..."

"Ne yapıyorum ben sana? İkimiz için de doğrusu bu, sen de biliyorsun."

"Kendin hata yaparken bir de benim için doğrunun ne olduğuna mı karar verdin?"

"Evlenecceksin sen zaten, bırak ben de kendi yoluma gideyim."

"Niye Hacı Müslüm'ü bana tercih ediyorsun? NİYE?"

"Ben namuslu olmayı, bu iğrenç duruma tercih ediyorum sadece."

"İkidir aynı şeyi yaşıyorum; birine sırılsıklam âşık oluyorum ve o beni umursamıyor bile! O gün alışveriş merkezinde karşılaştığımız kadın vardı ya hani; İnci. O benim ilk aşkımdı. Lisede deli gibi peşinden koşardım ama hanım hanımcık bir kızdı o. Öyle benimle buluşup görüşmedi hiç. Sonra biz haytalıktan okumadık, o üniversiteye gitti. Yine de ara sıra görüşüyorduk telefonda, tatillerde. Komşu kızının sesini duyunca dünyalar benim oluyordu. Önce mahalleden ailesi taşındı, tatillerde göremez oldum onu. Sonra bir gün, doğum gününü kutlamak için aradığımda 'Bir daha arama beni,' dedi. Sevgilisi varmış, doğru olmazmış onu aramam. Ama durur muyum hiç, delikanlılık kanımda çağlıyor... Atladım otobüse, kar kıyamet dinlemeden, bunun üniversitesinin olduğu şehre gittim doğruca. Yurttaki odasının camı önündeki kara *'seni seviyorum'* yazdım. Sabah görecek de boynuma atlayacak sanıyordum. Aradım, cama çıkmasını söyledim. Yazıyı görüp bağıra çağıra bir dışarı çıkışı vardı ki; ilk orada yıkıldım ben. *Kim olduğunu sanıyorsun,* dedi. Aynı sana sorduğum gibi ona da sordum, neyim eksik ondan diye. *Serserisin sen,* dedi. Bir sürü şey saydı. Ben, o gün kalbimi kadınlara kapattım. Sonra sen çıktın karşıma, aşka küskün kalbim tekrar başladı atmaya... Şimdi çıkmış bana diyorsun ki, sök o kalbini, at gitsin!"

"Kenan, ben demedim ki beni sev diye... Hem seven adam, sevdiğini böyle bir duruma sokar mı?"

"Söyle, her durumu senin için baştan yaratayım."

"Bekâr bir adamla günaha girmek sadece Allah'a karşı sorumluluğumdur. Ama sen sözlendiğinde Sude'nin de hakkına girmiş olacağız ve Allah, kul hakkıyla karşıma çıkmayın, der. Beni, öylesi bir günaha sürükleme. Yeter artık..."

"Ben kimseyle evlenmeyeceğim!"

"Aileni niye üzüyorsun? Annen çok iyi bir kadın, seni de çok seviyor. Yuva kurduğunu görmek istiyor kadıncağız, niye üzüyorsun onu? Kimin için üzüyorsun, benim için mi? Ben, seni sevmiyorum! Bana ettiklerini unutamıyorum! Gerçekten biraz seviyorsan beni, düş yakamdan!"

Kenan, daha fazla dinleyemeyeceğine kanaat getirip geldiği gibi çıktı evden. Ayşe'nin her söylediği mantıklı olsa da gönlü bir türlü razı gelmiyordu bu duruma. Kafası allak bullak olmuştu ve ne yapacağını bilemez haldeydi. Ayşe'ye bir gelecek vaat edemezdi ki diretsin bu konuda... Sude'yi de annesi kafasına takmıştı belli ki... Yıllar içinde kaç kadının ahını aldıysa, Ayşe hepsini aheste aheste çıkarıyordu sanki.

Kenan bilmiyordu ama Ayşe sadece doğru olanı seçmişti. Kendinden bile evvel düşünmesi gereken bir oğlu vardı ne de olsa. Kenan bir hafta boyunca gelmeyince, onun artık doğru olanı seçtiğini düşünüp haber yolladı Hacı Müslüm'e. Hacı Müslüm, teklifine evet cevabı alınca, nikâh yapacağım yakında diye sağa sola haber yolladı. Tabii konuşup görüşmediği çocuklarının kulağına da gitti bu durum.

Hacı Müslüm'ün, Ayşe'nin iki katı yaşında olan kızları kapısına dayandı ilk önce. "Sen, babamızı yolunacak tavuk mu sandın?" diye bağırıp çağırdılar. "Deden yaşında adamı kandırmaya utanmıyor musun?"

Ayşe'nin bir cevap vermesine bile fırsat kalmadan saçını başını yoldular kızın. Hacı Müslüm'ün kızlarının elinden Ayşe'yi

komşular yetişip zor aldı. Hacı Müslüm, bu olanları duyunca hemen ertesi gün görüşmek istedi Ayşe'yle. Hacı'nın haber yolladığı ablasının evinde hep birlikte toplandılar. Kadın yeğenleri adına özür dileyip "Ne abime sahip çıkıp baktıkları var ne de mutlu olsun diye uğraştıkları," diye söze başladı. "Kimse sormuyor hacı abime, bir kap yemeğin var mı diye ama iş evliliğe gelince Biz varız, babamız niye evleniyor?' diye mangalda kül bırakmıyorlar."

Ayşe hiç cevap vermedi. Hacı Müslüm, lâl gibi sessiz kadın istiyordu zaten. Rahmetli karısına da hiç konuşma fırsatı vermezdi, bu kadına da verecek değildi. Çok güzeldi kadın ama kuyruğu vardı peşine. Elin itini beleşe beslemek Hacı Müslüm'ün edeceği şey değildi de, kadın bu kadar güzel olmasaydı... Tespihini çekmeye ara vermeden bağdaş kurduğu yerde "O çocuğun sesini hiç duymayacağım," dedi. "Ayakaltında dolaşmayacak, hiçbir eşyaya dokunmayacak. Büyürken öyle bir terbiye edeceksin ki, benim yanımda kafasını yerden kaldırmayacak."

Ayşe, itiraz etmek için ağzını açacaktı ki "Ama o terbiyeyle büyümenin mükâfatını da alacak, evvel Allah'ın izniyle," dedi. "Mirasımdan pay vereceğim sana."

Ayşe, çocuğunu kimseye ezdirerek büyütmek istemiyordu ama bunu mantık evliliği gibi düşündü. Hacı'nın kaç yıl ömrü kalmış olabilirdi ki? Kalbi bile pille çalışan bu adam, taş çatlasın sekseni ancak görebilirdi. On beş sene sonra oğluyla rahat bir hayat sürebilecekse değerdi katlanmaya. Hem nikâhlı bir kocası olunca namuslu bir hayat sürmüş olacaktı.

Ayşe'nin yuttuğu onca demir bilye yetmezmiş gibi her gün bir yenisi peyda oluyordu dertlerin. Şimdi de Hacı Müslüm'ün oğulları, babalarının kapısına dayanmış elin çocuklu kadınını resmi nikâhına almaması için baskı yapıyorlardı. Hacı Müslüm sırf inadından basacaktı Ayşe'ye nikâhı ama bir oğlunun "Baba,

madem bu kadın paran için seninle evlenmiyor, o zaman sadece hoca nikâhı kıy," demesiyle fikri değişti.

Ayşe'yi çağırtıp "Evvela dinî nikâh kıyalım, sonra bakarız Allah kerim..." dedi. "Ama mağdur edecek değilim seni, beş bilezik senin mehir hakkın olacak."

Ayşe, buna da tamam, dedi ama Hacı Müslüm'ün çocukları hatta torunları tarafından sözle taciz edilmediği ya da yolunun kesilmediği tek gün olmuyordu. Hepsi de Ayşe'ye dolandırıcı gözüyle bakıyorlardı. Namuslu bir hayat için kabul ettiği bu teklif, mahallenin dedikodu kazanlarını da kaynatıp duruyordu. Herkes aradaki yaş farkı için Ayşe ve Hacı Müslüm'ü ayıplıyordu.

Ama başka çıkar yolu kalmamıştı artık Ayşe'nin. Çünkü Kenan'ın annesi ve kadın akrabaları, geçen hafta Sude'nin evine görücü gitmiş, isteme töreni ve akabinde kesilecek söz için tarih kararlaştırılmıştı. Ayşe kimseyle evlenmeden dururşa, Kenan'ın aklı karışıp ona dönmek isteyebilirdi maazallah ama ikisinin de başı bağlı olursa şeytan nifak sokamazdı aklına. Doğru bildiği yolda ilerliyordu Ayşe, ta ki takı almak için Hacı Müslüm ve kız kardeşiyle alışverişe çıkana dek... Hacı Müslüm, ucuzunu bulmak için tek tek tüm sarrafları gezdirince, bebek de huysuzlanıp ağlamaya başladı. Hacı Müslüm, yüzünden düşen bin parça hâlde aldı alacağını ama kardeşine bir şeyler fısıldamayı da ihmal etmedi.

Mahalleye döndüklerinde Ayşe, evine doğru gitmek için yol ayrımına girecekken yaşlı kadın kolunu tutup "Dur hele sana diyeceğim var," dedi. "Hacı abim, çocuğu istemiyor. Gelecekse tek gelsin, ben bu saatten sonra çocuk zırıltısı çekemem diyor."

"İyi de ben yavrumu nasıl bırakırım? Mümkünü yok, olmaz!"

"Ama kocan olacak yakında, lafına karşı mı geleceksin koskoca hacının?"

"Hacıysa Allah korkusu olsun biraz! Buncacık sabiyi sokağa mı atayım?"

"Yok mu verebileceğin kimin kimsen?"

"Yok!"

"Ben derim abime o zaman, o karar verir. Yanlış anlama sakın, senin çocuğun diye değil bu tepkisi. Abim, oldu olası sevmez çocukları. Çocuklar ağlıyor diye ne döverdi rahmetli yengemi... Çocuklarıyla da torunların sesini kafası almıyor diye kavga edip küstü."

Ayşe başka şey demeden evine doğru sürdü bebek arabasını ve o an, oto galerinin önünde dikilmiş ona bakan Kenan'la göz göze geldiler. Ayşe, yaptığı hatanın hemen farkına varıp kafasını önüne indirdi. Kimsenin aklını bulandırmaya lüzum yoktu, hele de evlilik arifesindeki birinin. İkisi de yuva kuracaklardı ve böylesi daha iyiydi.

Oysa o saniyelik bakış, Kenan'a deli cesareti vermişti. Ayşe, ona bakmıştı ya o şekilde, tamamdı! Şu saatten sonra ağzı 'Senden nefret ediyorum,' dese bile umurunda olmazdı. Ahu gözler, özlemle bakmıştı mahallenin bıçkın delikanlısına... Aşkta acemi Ayşe'yle, bakışmaların ustası olmuş Kenan arasındaki bu birkaç saniyelik göz teması yetmişti anlamasına genç adamın. Onun da gönlü kaymıştı işte, farkında değildi belki. Kenan, fark etmesi için ne lazımsa yapmaya hazırdı şu saatten sonra.

Dertten içtiği on günün üstüne ilk kez mutluluktan içti sabaha kadar. Sabaha karşı evine yürürken, sabah namazını kılıp camiden çıkan cemaatle karşılaştı yolda. İçlerinde Hacı Müslüm'ü görünce barut fıçısı gibi oldu. Sarhoş kafa Hacı Müslüm'ü yalnız kalana kadar takip etti. Sarhoştu ama aptal değildi. Hacı'yı hırpalarken ayıracak kimse olmasın istiyordu etrafta.

Hacı'yı kolundan tutup bir duvara çarptı hızla. Yaşlı adam neye uğradığını anlamadan "Bir tek telefonum var yanımda, onu al git," diyerek telefonunu havaya kaldırdı.

"Ne yapayım lan ben senin takoz telefonunu?"

Hacı Müslüm, karanlıkta göremediği yüzü, öne doğru kafasını uzatarak sokak lambasının da yardımıyla gördü ve Kenan'ı tanıdı. "Sen Muhterem Bey'in oğlu değil misin? İçmiş bir de leş gibi kokuyor münafık! Neydi senin adın?"

"Kenan!" diyerek tek eliyle Müslüm'ün boğazını sıkmaya başladı. "Adımı iyi ezberle çünkü Ayşe'den uzak durmazsan Azrail'in bu isimle sana ulaşacak! Utanmıyor musun torunun yaşında kıza göz koymaya lan? Pis moruk!"

Hacı bol öksürükle bir şey demek için debelenince Kenan, elini gevşetti ki konuşabilsin.

Nefesine kavuşur kavuşmaz "Ben bir gariban diye nikâhıma alacaktım onu ama kahpenin biriymiş anlaşılan, zaten artık işim olmaz o kancıkla!" dedi ve Kenan'dan kafayı tam gözünün üstüne yedi.

"Kırkından sonra azanı teneşir paklarmış Hacı Müslüm Efendi! O dediğin lafı geri alacaksın evvela..."

Kaşı kanarken boynu daha şiddetli sıkılmaya başlanınca "Aldım oğlum, geri aldım sözümü evladım," dedi telaşla.

"Bu görüşmemiz de aramızda kalacak yoksa camide bir sonraki kılacağın namaz, kendi cenazeninki olur! Öyle derler ya eskiler, ölüler kendi cenaze namazlarını kılarmış diye. Doğru mu değil mi sen hemen öğrenirsin! Anladın mı şimdi beni?"

"Anladım, anladım! Ayşe'den uzak duracağım, kimseye de bir şey demeyeceğim! Ekmek Mushaf çapsın ağzımı açmam!"

"Açarsan zaten o ekmeği ağzına tıkıp Mushaf'ı kırkında ben okutacağım! Defol şimdi, gözüm görmesin seni!"

Hacı Müslüm Efendi, canını zor kurtardığını düşünerek koşa koşa evinin yolunu tuttu. O gün, öğlen namazında onu kaşı bandajlı görenlere sabah namazdan sonra yolda kayıp düştüğü ya-

lanını söyledi çünkü caminin karşısındaki kahveden onu izleyen Kenan'ı çok rahat görebiliyordu. Kardeşine de "Çocuklu kadın istemem!" deyip Ayşe'ye evlenmekten vazgeçtiğini söylemesini istedi. Eşraftan "Nikâh ne zaman?" diye soran olduğunda da aynı şeyi söylüyordu; "Bu saatten sonra kafam çocuk zırıltısı çekmez diye vazgeçtim."

Kenan, amacına ulaşmıştı ulaşmasına ama Ayşe'ye ulaşmak için daha yürümesi gereken çok yol vardı. Yeni evin dekorasyonu için tuttuğu iç mimarı arayıp, tadilatı bir-iki güne yetiştirip yetiştiremeyeceğini sordu ve istediği cevabı alınca yüzü gülerek telefonu kapattı. Bahri, ıslıkla şarkı söyleyen patronunun önüne çay bırakırken "Sonunda yüzün gülüyor Kenan Abi," dedi.

"Sayende Bahri, gidiyoruz buradan."

"Oto galeri ne olacak abi?"

"Arada gelir gideriz, Fizan'a gitmiyorum ya! Hem Gürkan var, halledersiniz ikiniz."

Kenan, ıslık çalmaya devam edip çayını içtikten sonra "Benim az işim var, eve kadar çıkıyorum. Soran olursa evde dersin," deyip içinden koşmak geldiği halde kendini tuttu.

Ayşe, kapısı çaldığında "Benim, Kenan," diyen adama kapıyı açarken tereddüt etti biraz. Bu tedirginliği sezen Kenan, yüzüne kapanma riskine karşı el çabukluğuyla kendini içeri atıp kapıyı ardından kapattı.

"Niye geldin?" diye sordu Ayşe.

"Gel dedin, ben de geldim."

"Ben öyle bir şey demedim!"

"Gözlerin dedi ama..."

"..."

"Hacı Müslüm Efendi'yle evlenmek istemiyorsun sen de."

"İstiyordum hatta her şartına göz yummuştum ama benim kaçıp buralara gelme sebebim oğlumken, bana 'Çocuğunu istemiyorum,' dedi."

"Ben Mehmet'i çok seviyorum, biliyorsun. Seni de onu da çok özledim. İnat etme artık."

"Sude ne olacak? O kızcağızı niye kandırıp, duygularıyla oynuyorsun?"

"O işi de halledeceğim. Tıpkı Hacı Müslüm'ün defterini dürdüğüm gibi o defteri de kapatacağım."

"Hacı Müslüm Efendi'ye ne yaptın?"

"Bir şey yapmadım, biraz tartakladım o kadar. Artık yaklaşamaz sana, korkma."

"Ben, ondan değil, senden korkuyorum!"

"Ayşe, ben her şeyi bizim için yapıyorum. Sen ve Mehmet için..."

"İstemiyorum! Mahalleli duyarsa asıl sen rezil olursun, kendini düşün biraz da!"

"Ben, her şeyi düşündüm. Yarın seni bir yere götüreceğim, hazır ol akşama."

"Nereye?"

"Sürpriz," deyip Ayşe'nin yanağına bir öpücük kondurdu. O öpücük yer değiştirip dudaklara kaydığında zaman durmuştu ikisi için de. Kenan'ın ısrarla çalan telefonu aralarına girene dek sözsüz bir anlaşma imzalandı aralarında, zarfı dudaklarda mühürlenen...

"Ne var Bahri?!" diye sinirle açtı telefonu Kenan.

Bahri, kısık ama telaşlı bir sesle "Muhterem Amca burada, abi," dedi.

"Eee... Ne olmuş babam geldiyse?"

"Seni sordu?"

"Eve kadar gitti, deseydin!"

"Dedim ama zaten ilk sana uğramış. Zile basmış basmış, kimse açmayınca da galeriye gelmiş. Çay getireyim deyip çıktım, seni aradım."

"Tamam, geliyorum."

Telefonu kapatıp Ayşe'nin dudaklarını sıkı sıkı bir kez daha öptü. "Gitmem gerek, yarın akşama hazır ol. Tamam mı?"

Ayşe'nin ağzı, evet demenin doğru olmadığını bildiği için sustu ama gözleri durmadı. Göz kapakları, kapanıp onayladı onu. Kenan da o gözleri öpüp gitti.

Kenan, apartmandan çıkar çıkmaz oto galerinin önünde oturan babasıyla göz göze geldi. Koşar adım gelip babasının elini öptü ve "Hoş geldin baba," dedi.

"Neredesin sen?" diye sordu sertçe Muhterem Bey.

"Evdeydim."

"Necmettin Bey'e rastladım yolda, o da seni apartmana girerken görmüş ama ben kapıyı neredeyse yumrukladım, açmadın!"

"Duydum kapıyı ama tuvaletteydim," diye yalan söyledi Kenan.

"Tuvalete gitmek için de eve mi gider oldun? Galerinin de tuvaleti var."

"Var tabii, ben... Ben cüzdanımı unutmuşum evde, onu almaya gitmişken tuvalete de girdim."

Kenan, yalanlarını zincirleme olarak sürdürürken Muhterem Bey, ciğerini bildiği oğluna baktı kuşkuyla. Yalan söylüyordu hırtapoz, yüzünden belliydi ama bu yalanın sebebini bulamamıştı Muhterem Bey. Nasılsa kokusu yakında çıkar diyerek asıl konuya döndü.

"Neyse... Asıl mevzuya gelelim. Haftaya sana kız isteme gidilecek. Hanımlar aralarında anlaşmışlar işin aslı. O yüzden akabinde hemen söz takılacak. Çiçeğini, çikolatanı, tatlını, yüzüğünü, hediyeni al. Takım elbise giyin jilet gibi. Böyle minibüs şoförü gibi deri ceketle gelme sakın!"

"Baba, ben evlenmek istemiyorum."

"Dalga mı geçiyorsun ulan? O zaman anan niye görücü gitti?"

"Gitmeseydi, ben mi dedim?"

"İnsanlara bir söz verdik! Rezil mi edeceksin bizi? Bu saatten sonra Muhterem Bey yalancı dedirtmem!"

"Bana ne sizin verdiğiniz sözden! Bana sordunuz mu? Öyle kendi başınıza gelin güvey olmasaydınız, rezil de olmazdınız!"

Muhterem Bey hırsla kalktı oturduğu sandalyeden ve "O kızı haftaya istiyoruz! Her şeyini hazır edeceksin ve geleceksin! Hele bir gelme, evlatlıktan reddederim!" diyerek resti çekti.

Kenan, tüm gemileri yakmaya hazırdı. İstemediği biriyle evleneceğine, bir müddet ailesiyle küs kalabilirdi. Ama ailesini küstürmeden, Sude'den bir şekilde kurtulsa hiç fena olmazdı. Ne yapsaydı acaba, kıza haber yollayıp onu istemediğini mi söyleseydi? Kenan kara kara annesini üzmeden bu işten nasıl sıyrılabileceğini düşünürken Meral çoktan bu işe son noktayı koymaya hazırlanıyordu.

Erken kalkan yol alır demişler,' diyerek saat sekizde Sude'nin kapısını çaldı Meral. Sude, görücü geleceği için hazırlık yapan annesine yardım etmek yerine kendi hazırlanmayı seçmişti. Meral'in amacı Sude'ye yakın olup bilgi toplamaktı. Sude'yle be-

nber kuaföre gidip yaveri gibi her istediğini yaptı Meral. Ama ağzından laf alabilmek için ne kadar uğraştıysa hepsi boşuna uğraşlar oldu. Sude'nin iddiasına bakılırsa hiç sevgilisi olmamıştı hatta şöyle bir gönlünün kaydığı kimse bile yoktu. Sude gibi saçı fönsüz bakkala bile gitmeyen, ilgi odağı olmaktan hoşlanan bir kızın bu zamana dek flörtünün olmaması Meral'e hiç inandırıcı gelmiyordu.

Halime Hanım, kızları Seren ve Kübra, Kenan'ın iki halası, teyzesi, yengesi ve üç de kız kuzeni geldiklerinde Meral tüm ümitlerini yitirmişti. Hepsi Sude'yi öyle çok sevmişlerdi ki şimdiden gelinleri sayıyorlardı. Görücü alayı akşamüzeri kalkıp gittiğinde söz kesmek için tarih bile kararlaştırılmıştı.

Meral ve Sude'nin teyzesinin kızı bulaşıkları yıkarken Sude, elinde telefon akrabalarını söze davet ediyordu.

"Evet, amcacım. İsteme merasiminin ardından söz kesilecek, yengemi alıp gelirsin. Ellerinizden öpüyorum."

Sude, telefonu kapatınca kuzeni şaşkınlıkla "Amcanla küs olduğun yengeni mi çağırdın?" dedi.

"Hayır, tabii ki! Bu diğer amcam... Ona imzayı atana kadar haber vermem."

"Yani en mantıklısı o olur!"

Sude, cevap veremeden telefonu çaldı. Onu tebrik etmek için arayan bir arkadaşıyla konuşa konuşa mutfaktan çıkınca Meral hemen sorguya başladı.

"Niye yengesini düğüne çağırmıyor?"

"Kadın, Sude'ye iftira atmış bir kez. O yüzden yine yapar diye korkuyor."

"Ay edepsize bak! Ne iftira atmış benim melek yüzlü arkadaşıma?" diye içten bir tavır takınmaya çalışarak sordu Meral.

"Güya, Sude onun evine erkekleri toplayıp parti vermiş."

"Yalancıya bak hele sen! İftira günah bir kere..."

"Aynen."

Meral, kalan bulaşıkları içinde yeşeren umutla yıkadı çarçabuk ve eve gider gitmez araştırmaya başladı. Bu yengeye ulaşabilmek için ne gerekiyorsa yapacaktı. Gel gör ki, kör talih yine önüne taş koyuyordu. Sude'ye iftira attı diye aileden kimse o yenge ve amcayla konuşup görüşmüyordu. Dolayısıyla günlerdir aradığı telefon numarası, Sude'nin ailesinden kimsede yoktu. Ne Sude'nin amcasına ne de yengesine ait bir sosyal medya hesabı da yoktu. İnternette yaptığı tüm aramalar da sonuçsuz kaldı.

Bilinmeyen numaralardan da bir şey çıkmayınca artık son çare olarak adreslerini aramaya başladı. Sude'nin üniversiteyi okuduğu şehir çok da büyük bir yer değildi ve Sude, bir keresinde yengesinin evinin merkezde olduğunu söylemişti. Amcasının ad ve soyadını yazıp şehrin adıyla birlikte, arama motorunda aratınca ev adresi bulamasa da iş adresi ve telefonu buldu.

Gerisi çok kolaydı; iş yerini arayıp eşinin eski bir arkadaşı olduğunu söyleyerek karısının numarasını istedi adamdan. Bir kadın istediği için ardını sorgulamadan verdi adam numarayı. Meral, günler süren uğraşı sonunda istediği telefon numarasını elinde tutarken neredeyse ağlayacaktı. Biraz sakinleşmek için bir su içti ve ellerinin titremesi geçince kadını aradı.

"Alo, kimsiniz?" diye açtı kadın telefonu.

"Merhaba. Ben, size Sude hakkında bir iki soru sormak istiyorum. Vaktiniz varsa cevaplayabilir misiniz?"

"Kimsiniz siz?" diye sertçe tekrarladı kadın.

"Ben... Şey..." Meral, biraz düşündükten sonra, "Ben, Seren. Sude'yi, kardeşime eş adayı olarak düşünüyoruz da bir araştıralım dedik. Sonra da duyduk ki kimsenin bilmediği kirli sırları varmış sizde. Aslı astarı var mı yoksa Sude'nin dediği gibi iftira mı, öğrenelim istedik," diyerek yalanı patlattı.

"Ben mi iftira ediyor muşum? Hanımefendi, kardeşinize iyi aile kızı arıyorsanız, o kişi Sude değil! Burada yemediği nane kalmadı onun. Annem vefat ettiği zaman, apar topar benim memleketime gittik ailecek. Sude, o zamanlar öğrenci ve bizim evde kalıyordu. Biz gider gitmez, evde kızlı erkekli hem de yatılı parti vermiş. Gündüzleri, ben işteyken çocuklara bakıcı bakıyor diye evde bebek kamerası vardı. Hepsi de kayıtlı hâlâ o görüntülerin. Görseniz tövbe çekersiniz!"

"Sizden rica etsem o görüntüleri bana yollayabilir misiniz? Ben de Sude'nin tavırlarından hoşlanmadığım için araştırmaya başladım ama annemi ikna edemiyorum. Siz de yardım ederseniz, bir yanlıştan dönülmüş olur."

"Tabii, ne demek... Hemen yolluyorum. Sude, ben anneme ağlarken evimde parti vermiş biri, şimdi bir başkası yansın asla istemem."

"Çok teşekkür ederim. Görüntüleri size mesaj atacağım adrese mail atarsınız, olur mu?"

"Olur, tabii. İyi günler."

"Size de."

Meral, hızla mail adresini yazıp kadından cevap beklemeye başladı ve çok değil yarım saat sonra istediği görüntüler elindeydi. Bir ara yollamaktan vazgeçti diye çok korkmuştu Meral ama kadın sözünde durmuş ve geç yolladığı için özür notu bile yazmıştı.

Meral, görüntüleri izlemeye başladığında tüm gerginliği yok oldu ve içten bir kahkaha attı. Sude, yarı çıplak parlak bir elbise giydiği partide bir ara sarhoş kafa, iki çocuğun arasında dans ediyordu ama ne dans! Bu bile yeterdi Halime Hanım'ı vazgeçirmek için.

Ama bir sorun daha vardı; bu görüntüleri Halime Hanım'a nasıl gösterecekti? Bizzat kendisi izletse niyetini açık ederdi ve

annesiyle babası duyarlarsa Meral'in kemiklerini kırardı. Kenan'a göstermek en doğrusuydu ama onun yanında da hep abisi vardı. Abisi! Evet, görüntüleri abisine izlettirip Kenan'a göstermesini sağlayabilirdi.

Koşa koşa abisinin evine gitti ve kapıyı açan Nisa'ya "Abim geldi mi?" diye sordu.

"Henüz gelmedi ama birazdan gelir."

"İyi," deyip izin istemeden içeri girdi Meral. Bir koltuğa yayılmış televizyon izleyen Ecrin, Meral'in gelişine hiç aldırmadı. Meral, kinayeyle "Hoş bulduk!" dediğinde küçük kız "Ben hiç hoş bulmadım ama!" dedi.

Şımarık veletle normalde çene yarıştırırdı ama bugün çok daha önemli şeyler olmuştu. Nisa'ya dönüp "Sude'nin ipliğini pazara çıkardım!" dedi. "Bak şu görüntülere..."

"Ay tövbe ya rabbim! Nerden buldun bunu?"

"Zor oldu ama buldum. Şimdi abime göstereceğim ki Kenan'a da izletsin."

"Abine hiç bahsetme bence."

"Niye?"

"Kızıyor Kenan'a takıntılı olmana."

"Uydurma!" deyip Nisa'nın uyarısını kulak ardı etti ve Gürkan gelir gelmez "Abi, sana bir şey göstermem gerek," diyerek videoyu açtı.

Gürkan, sessizce videoyu izleyip "Ne bu?" diye sordu.

"Sude bu Kenan'a isteyecekleri kız."

"Nereden buldun peki sen bunu?"

"Sude'nin yengesi mail attı."

"Durduk yere seni seçip yollamadı herhalde! Senin amacın ne Meral?"

"Hiç."

"Hiç deyip kurtulamazsın! O küçük beyninle beni değil, kendini kandırırsın! Aklın sıra Sude'yle evlenmezse Kenan, sana kalacak öyle mi?"

"..."

Meral, kıpkırmızı bir vaziyette cevap vermeden başı aşağıda dinlerken Ecrin, televizyondan kafasını kaldırıp sırıtarak olanları izliyordu.

"Kenan'ı unut! Olmaz ya ama oldu da Kenan'la evlenecek oldunuz; ilk beni bulursun karşında! Yaramaz o sana, göründüğü gibi değildir! İyi arkadaştır hatta can dostumdur ama bok gibi bir koca olur! Sakın ola bir daha Kenan dediğini duymamayayım!"

Meral, gözleri yaşlı, küçük şeytan Ecrin'e daha fazla maskara olmamak için kaçar gibi çıktı abisinin evinden. Kenan'ın hayatında biri olduğunu biliyordu Meral zaten. Abisinin bilmediği çok şey vardı oysa. Kenan, Meral'le bir evlense hayırlı evlilikleri sayesinde gözü helali onun karısından başkasını görmezdi mesela. Zayıflasın ve Kenan onu bir beğensin, abisini yok da sayardı gerekirse. Mutlu yuvasını kurmasına kimse mâni olamazdı.

Aynadaki görüntüsünü onuncu kez kontrol edip elbisesini düzeltti Ece. Her şeyin mükemmel olduğuna kanaat getirip çantasını hazırlarken kapı çaldı. Koşarak açtı kapıyı ve Harun'a "İçeri gelsene," diyerek onu salona aldı.

Harun, kaşlarını kaldırıp Ece'yi süzdükten sonra "Bu elbise gideceğimiz yere pek uygun değil," dedi. "Daha sade bir şeyler giyinmelisin bence."

Ece bozulsa da "Sade derken?" diye sordu.

"Benim gibi. Bak bana, kazak ve kot var üstümde. Sen de kazak ve kot giyinsen yeterli olur."

"O zaman biraz bekleteceğim seni."

"Sorun değil, beklerim."

Ece, kendi kendine söylene söylene çıkardı üstünü ve Harun'un istediği gibi giyindi. İlk defa Harun'un arabasına bindi ve arabasının marka ve modeline bakarak bile, bir zamanların Bay Ayyaş'ının varlıklı biri olduğu sonucuna vardı. Keşke çulsuz ayyaş olsaydı hep' diye düşündü bir an Ece. O zaman bu kadar kasılmazdı yanında.

Harun, deniz kıyısında, ahşaptan bir barakaya benzeyen balık restoranının önünde arabayı park edip "Geldik," dedi. Ece, başta mekânı beğenmemiş olmasına rağmen, balıklar gelince tüm olumsuz düşünceleri kayboldu. Bu salaş balıkçı, yediği en iyi balığı pişirmişti.

Ece, ağzı dolu olduğu için parmaklarını birleştirdi ve balıkların lezzetini el işaretiyle belirtti. Harun gülümseyip "Beğenmene sevindim," dedi.

"Çok güzel gerçekten ama bunun yanına rakı lazım."

"Tamam," deyip garsonu çağırdı ve "Hanımefendiye bir küçük rakı," dedi.

Ece, daha garson yanlarından ayrılmadan "Sen içmeyecek misin?" diye sordu.

"Bıraktım, artık hiç içmiyorum."

"O zaman hiç getirmeyin, ben de içmiyorum."

"Sen içebilirsin," diye Harun diretse de Ece içmedi. Alkolü yeni bırakmış birinin gözü önünde içecek değildi. Konuyu değiştirip "Okula gelemeyeceğim, malum uzaklaştırıldım. Bu haftanın konusunu anlatırsın bana artık," dedi.

"Tabii ki, yoksa döversin filan."

"Dalga geçme! O çocuk kaşındı yoksa yapmazdım öyle bir şey."

"Göründüğünden çok daha çetin cevizsin."

"Hayat şartları çetin, ben sadece uyum sağladım."

"Bara geldiğimde hep iki adamla oturuyordun, kim onlar?"

"Kenan ve Gürkan. Çok yakın iki arkadaşım. Gürkan, yeni evli sayılır ve artık uğramıyor. Kenan da gönlünü, Ayşe diye çok tatlı bir kadına kaptırdı. Arada sırada uğruyor ama artık o da eskisi kadar sık gelmiyor."

"Yalnız kaldın yani."

"Pek değil. Benim hayatıma da sen girdin."

"En başta, duygusal bir ilişki yaşamayacağımızı belirtmiştik diye hatırlıyorum. Birbirimizin hayatına dâhil olduğumuz sonucuna nasıl vardın?"

"Madem sadece fuck buddy[7] olarak takılıyoruz, neden beni yemeğe çıkardın?"

Harun gülerek "Çok amiyane bir tabir oldu," dedi.

"Gerçekler acıdır."

"Farklı birisin, seni tanımak ilgimi çekiyor ama bu aşk yaşamak istediğim anlamına gelmiyor. Bu yemeğe seni davet etme nedenim de tanışmak."

"Benim ne iş yaptığım, nerde yaşadığım, ne okuduğum... Hepsi belli, bence kapalı kutu sensin ve sen anlatmalısın."

"Yine de merak ettiğim şeyler var. Okula ara vermişsin, niye?"

Ece bu soruyla biraz gerilse de kendini çabuk toplayıp "Ekonomik sebepler yüzünden," diyerek geçiştirdi. Harun'a yediği kazığı anlatabilecek kadar güçlü hissetmiyordu kendini. Unutmak ve yok saymak için çok uğraş verse de, birisi sorduğunda yine boğazına bir kılçık takılmış gibi oluyordu.

7 Fuck Buddy: (İng.) [Argo] Yatak arkadaşı.

"Bursun varmış ama... Yani paranın olmaması okulu bırakmana sebep olmazdı."

"Param yok değildi, dünya kadar borcum vardı. Ödeyebilmek için de çalışmam lazımdı. Yeter benden konuştuğumuz, sen neler yapıyorsun?"

"Öğretim görevlisiyim, biliyorsun zaten."

"Onu biliyorum ama nasıl olup da alkolden ve kendine acımaktan vazgeçtin, orası sır."

"Sayende oldu. Ben hep kayıplarımın acısına dayanamadığımı düşünüp alkolle kendimi uyuşturuyordum ama sen, kendime acıdığım için alkol aldığımı söyledin ve haklıydın da."

"Vay canına! Çok tuhaf, okula dönmeye o gün senin söylediklerinden sonra karar verdim ben de. Kader, belki de bizi bu yüzden karşılaştırmıştır."

"Ben öyle şeylere inanmıyorum. Kader, yazgı, nasip, kısmet gibi şeylerin hepsi dogma."

"Ama bir düşünsene, barda karşılaşıyoruz ve ikimiz de kendine acımaktan hayatı ıskalayıp duruyoruz. Sonra sen bana, ben de sana silkelenip, hayata devam etmek gerektiğini hatırlatan sözler söylüyoruz. İkimiz de yarım bıraktığımız hayata döndüğümüzde tekrar karşılaşıyoruz. Kadere inanmayan birinin tesadüflere inanması kadar ironik başka ne vardır, bilmiyorum."

"Tesadüflere de inanmam zaten."

"Öyleyse söylesene bu ne anlama geliyor?"

"..."

"Cevap veremiyorsun işte. Bu kader!"

"Kader bence çok tehlikeli bir kavram. İnsanlar hatalarını dedbirsizliklerini bu kavramın sırtına yükleyip yaptıklarının luluğunu üstlenmiyor. Aynı umursamaz tavır devam ettikbenzer kazalar yaşanmaya devam ediyor. Oysa kurallara

uyup tedbiri elden bırakmazsak hayatımız daha güvenli ve düzenli işleyebilir."

"Sürekli olarak hayatın akışına karşı koymaya çalışmak çok yorucu olmalı. Hiç kendini o akışa teslim edip kafanın rahatlamasını istemiyor musun?"

"Bu sadece kendini kandırmak olur ve her şeyin farkına varabilecek kadar zekiyim."

"Cehalet mutluluktur, denir."

"Cehaletin kucağında mutlu olacağıma, bilgeliğin acı zehrini içip gerçeği bulmayı yeğlerim."

"Her şeye rağmen bizden daha büyük bir gücün, bazen tahmin edemediğimiz hamlelerle karşımıza çıktığını kabul etmek gerek. O güce karşı koyup enerjini boşa tüketmek yerine, senin için çizilen yolda ilerleyip yolculuğun keyfini çıkarmalısın."

"Kadercisin! Buraya ne yazıldıysa onu yaşıyoruz, öyle mi?" Harun, alayla alnını gösterip gülerek geri yaslandı.

"Hayır, o kadar basit olduğunu düşünmüyorum. Sadece uhrevi açıdan değil, kuantum fiziğinde de kader anlayışı vardır ve benim kader anlayışım da tam olarak bu. Gelecek için farklı pek çok olasılık var ve seçim bizim. Mutlak kadercilik inancı yanlış, çünkü her an belli bir olasılıkla oluşur. Belirsizlik yüzünden hiçbir şey mutlak değildir. Bir dönüşüm söz var. İnsan için doğum ve ölüm mutlaktır ve kaçınılmaz dönüşüm noktalarıdır. Ama yaşadığı süre boyunca insan, özgür irade ile istekte bulunmak ve bu istekleri eyleme dönüştürmekte özgürdür. Özgür irade ise bilinç gerektirir. Bilinçsiz yapılan eylemler özgür değildir. Örneğin etki-tepki mekanizması içinde gelişen eylemler özgür olarak tanımlanamazlar. İşte bu noktada kader devreye girmiş olur."

"Kuantum fiziğini, kaderciliği makul göstermek için kullandığına inanamıyorum."

"Ben değil, kuantum fiziği bunu bu şekilde açıklıyor. En modern ve tüm sırlara vakıf olabileceğine inanılan bilim dalı, kader vardır diyor. Eğer her şeye bilimsel açıdan yaklaşmayı itiyat ediyorsan, asıl dogmatik bunu göz ardı etmek olur. Bence sen yaşadıkların konusunda fütur getirdiğin için kaderi lanetliyorsun."

"İnanmadığın şeyi lanetleyemezsin."

"Benim söylemeye çalıştığım da bu ya. Eğer inanmıyor olsaydın bu kadar öfkeli olmazdın."

"Kime öfkeliyim, sana mı?"

"Hayır, Allah'a."

"Duygu her akşam uyumadan önce ne yapardı biliyor musun? Kızımızın odasına gidip onunla birlikte dua ederdi. Her yemekten önce, evden çıkmadan önce, yola çıkarken, ben işe giderken, kızımız anaokuluna giderken... Daima Allah bizi korusun diye yalvarır, verdiği her şey için şükrederdi. Peki, sonuçta ne oldu? Duaları yerine ulaşmış gibi görünüyor mu?"

"Karın doğru olanı yapıyormuş. Ayrıca onların ölümü senin açından kötü olmuş, onlar açısından öteki dünyalarının nasıl olduğunu bilemediğimiz için belirsizlik var. Ama bana kalırsa eşin iyi bir kadınmış ve cennetliktir, kızın zaten çocuk olduğu için cennetlik. Niye onların daha iyi ve güzel bir yerde olduğunu düşünüp mutlu olmak varken bu öfke ve nefreti üzerinde taşıyorsun?"

"Cennetlik hah! Gerçekten bu çocuk masallarına inanmamı mı bekliyorsun? Kızımın köpeği öldüğünde ağlamasın diye ona 'Köpüş cennete gitti,' derdim. Seninki de tıpkı buna benziyor."

"Veren de Allah, alan da, diye bir laf var bilir misin?"

"Duymuştum."

"Allah sana birkaç yıllığına da olsa bir aile ve o aile sayesinde saadet vermiş, geri aldığında bu kadar büyük tepki vermen nankörlük."

"Bir bar şarkıcısına göre fazla derviş çıktın sen!"

"Sen de bir öğretim görevlisine göre çok cahil çıktın!"

"Neyse bence bu konuyu kapatalım yoksa tadımız kaçacak."

Ece, cevap vermeyip sessizce yemeğine devam etti. Gecenin sonuna doğru Harun "Her şeyini kaybeden bir adam olarak, sürekli birilerinin beni anladığını duymak sıkıcı geliyor. Seni kırmak için öyle konuşmadığımı bil," dedi.

"Ben de her şeyini kaybetmiş bir kadın oldum, inan bana. Seni anladığım için bu konuda konuşuyorum."

Harun bana verecek cevap bulamadığı için "Kalkalım mı?" diye sormakla yetindi. Ece, onaylayınca da kalktılar ve arabada çalan *'Parçalandım'* şarkısını dinleyerek hiç konuşmadılar. Harun'un evinin önüne geldiklerinde, Harun şarkıyı kapatıp "Bana bir kahve içmeye gelir misin?" dedi çapkınca sırıtarak.

Ece, sorulan soruyu duymamış gibiydi. Daldığı uzak noktadan gözlerini ayırmadan "Bu benim şarkımdır," dedi. "Tam olarak benim hayatımı anlatıyor çünkü."

Öylece kendisine bakan Harun'a döndü aniden ve "Kahveyi bahane etme bir daha. Benimle yatmak istiyorsan açıkça söyle," deyip arabadan indi.

Harun, tanıdıkça daha çok merak ettiği biriyle ilk kez karşılaşıyordu. Kaybolduğu bir labirentte eğlenmek gibiydi Ece'yi çözmeye çalışmak. Artık çıkışı bulmayı unutmuş, her dönemeçten sonra karşısına çıkacak sürprizi görmek için sabırsızlanıyordu.

Ertesi günü düşünmeden yaşamayı yeni düsturu haline getirmişti ve Ece'yle seviştiği her sefer daha da kuvvetleniyordu bu düşüncesi. Beklentisiz şekilde birleşen bedenleri, ona istediği boşluğu ve anlamsızlığı veriyordu. Tek korkusu ise bir gün Ece'nin ondan bir gelecek beklemesiydi. Çünkü kimseye vere-

bilecek umudu kalmamıştı. Korktuğunun başına gelmesi ise Harun henüz bilmese de an meselesiydi...

Ertesi sabah, yabancı bir evde uyumanın verdiği tuhaf hisle erkenden uyandı Ece. Yatak odasının asma katta olduğu bir stüdyo daireydi ev. Asma katın sarmal merdivenlerinden indi usulca ve Amerikan barla salondan ayrılan mutfağa geçti. Dolapta yiyecek pek bir şey bulamayınca elindekileri değerlendirip sebzeli omlet yapmaya başladı. Yaptığı karışımı tavaya yeni dökmüştü ki, dış kapı açıldı ve içeri ellili yaşlarda bir kadın girdi. Ece, utançtan ne yapacağını şaşırmış vaziyetteydi çünkü üstünde sadece Harun'a ait bir tişört vardı. Tişörtün eteklerini eliyle aşağı doğru çekiştirip tezgâhın arkasına saklandı.

Kadınsa Ece'yi gördüğüne mutlu olmuş gibiydi. Gülümseyerek elini uzatıp "Şaduman ben," dedi. Ece, isim benzerliğine şaşırsa da gerçek adını söyledi. "Şaziye ben de."

"Memnun oldum kızım. Sen, Harun'un bir hanım arkadaşısın sanırım."

Ece, kim olduğunu bilmediği kadına ne cevap vereceğini düşündüğü için "Siz de Harun'un annesi misiniz?" diyerek ilk tahminini dile getirdi.

"Değilim ama sayılırım. Ben eski kayınvalidesiyim."

"Rahmetli eşi Duygu'nun annesi misiniz?"

"Duygu'yu bile anlattıysa sana epeyce güveniyor olmalı."

"Aslında anlatmadı, ben kendim buldum. Yani çözdüm desek daha doğru olur."

"Harun'un alkolü bırakıp işe dönmesi senin sayende oldu öyleyse."

"Öyle de denebilir."

"Ah kızım, aferin sana. Eşimle, kızımıza ve torunumuza üzülemedik bile. Harun öyle fena düştü ki, onu toplamanın derdiyle

boğuştuk. Sonra birdenbire toparlandı. Anlamıştım aslında. Kocama da demiştim, 'biri girdi Harun'un hayatına, o tuttu elinden ve kaldırdı onu' diye. Biliyorsun, kaza yüzünden hep kendini suçluyor."

"Şey... Aslına bakarsanız bilmiyorum. Yani eşi ve kızını kaybettiğini biliyorum ama nasıl olduğunu hiç anlatmadı. Ben de acısını tekrar yaşamasını istemediğim için sormadım. Siz de anlatmak zorunda değilsiniz. Kimsenin o acıları tekrar yaşamasına gerek yok."

"Alışıyor insan kızım. Unutmuyor ama alışıyor... Biz de alıştık. Kaza olduğunda arabayı Harun kullanıyordu. Ana yoldan giderken, yan yoldan aniden bir kamyon çıkmış önlerine ve çarpışmışlar. Kamyonun şoförü uyuyakalmış meğerse. Harun, bir sürü kırıkla kurtuldu kazadan ama ailesini kaybetmeyi bir türlü atlatamadı. Yetimhanede büyüğü için ailesine çok bağlıydı."

"Harun, yetimhane de mi büyümüş?"

"Bunu da mı bilmiyordun?"

"Bilmiyordum. Harun, pek konuşkan biri değil malum."

"Önceden böyle değildi. Komik, hayat dolu bir adamdı. Bence seninle tekrar gülmeye başlayacaktır."

"Ben..." Ece, başladığı cümleyi tamamlayamadan Harun indi merdivenlerden ve şaşkınlıkla "Anne?" dedi.

"Anne ya! Sen arayıp sormayınca ben de merak edip geldim. Ama iyisin anlaşılan," diyerek göz kırptı ve Ece'ye baktı yan gözle. Harun, bu durumdan çok rahatsız olmuştu. Şaduman Hanım, adamın yüz ifadesini utandığına yorup "Neyse ben sizi daha fazla rahatsız etmeyeyim," deyip Ece'yi öptü.

Çıkıp giderken birden durup salonun bir köşesindeki çalışma masasına yöneldi. Bir kâğıda numarasını yazıp Ece'nin avucuna

sıkıştırdı. "Şaziye kızım, ara beni. Bir gün buluşup daha uzun konuşalım."

Ece, başını sallayıp utangaç bir şekilde onaylarken Harun'un çenesi kasıldı. Ece'ye dönüp "Üstünü giyin istersen," dedi. Ece, kıpkırmızı bir yüzle "Aynen," diyerek üst kata fırladı.

Harun, Şaduman Hanım'ı yolcu ederken kadın kocaman bir gülümsemeyle "Çok beğendim bu kızı, hayat dolu," dedi. "Tam senin ihtiyacın olan kişi... Kaçırma bu kızı. Niye bize anlatmadın?"

"Anne, ciddi bir şey yok aramızda."

"Ee uğraş da ciddi bir şeyler olsun o zaman! Genç adamsın sen, ölenle ölünmez evladım."

"Anne, lütfen ona da böyle şeyler söyleyip umutlandırdım deme sakın? Yanlış bir düşünceye kapılıp benimle bir gelecek düşünmesini istemiyorum."

"Duygu bizim kızımızdı ama sen de oğlumuz oldun. Lütfen, kendini cezalandırmaktan vazgeç artık. Bu kızla bir şansın varsa hiç durma, değerlendir. Kim bilir, belki tekrar bir aile kurarsın, biz de yeniden torun severiz. Hepimizi mutlu edersin, fena mı olur?"

"Anne lütfen! Daha önce de konuşmuştuk bunları."

"Tamam, demiyorum bir şey!"

Harun, Şaduman Hanım gittiğinde, sakladığı tüm gerginliği yüzüne yansıttı. Giyinmiş vaziyette aşağı inen Ece'ye sertçe "Seni evine bırakayım," dedi.

"Omlet yaptım ama..." dese de, Harun'un yüzü açık ve net bir şekilde gitmesi gerektiğini işaret ediyordu. Ece'ye.

"Ben taksiyle giderim, zahmet etme," dedi ve evden çıktı apar topar.

Çok kaba davranmıştı Ece'ye, farkındaydı Harun. Ama mutlu yuva hayalleri kurmasını başka nasıl engelleyebilirdi hiç bil-

miyordu. Bilmediği çok önemli bir şey daha vardı. Aldous Huxley'e ait bir söz. . . *'Bir kadının elinden hayallerini almak, bir kaplanın yanından yavrusunu almak kadar tehlikelidir.*

Kenan'ın inadını bildiği için dediği saatte hazır oldu Ayşe. Onu nereye götürdüğünü bilmese de sormadı hiç. Yemeğe ya da alışveriş merkezine gittiklerini düşünürken bir siteden içeri girdiklerinde "Ece'ye mi gidiyoruz?" diye bir tahminde bulundu.

Kenan, muzipçe gülümseyip "Evet," dedi.

Aşağıdaki zile basıp apartman kapısını Ece'ye açtırdı. Ama daireye çıktıklarında, Ayşe'yi hayretler içinde bırakarak anahtarla açtı kapıyı. Ayşe ne olduğunu soramadan kolundan tutup içeri çekti onu ve ışıkları açtı. Ayşe, evin ortasında öylece dikilirken safça "Ece nerde?" diye sordu.

"Şimdi gelir," deyip "Ev nasıl?" diye sordu Kenan.

"Çok güzelmiş."

"Beğenmene sevindim," dedi Kenan ve anahtarı Ayşe'nin avucuna bırakıp "Artık senin," dedi.

"Ece?"

Çalan kapıyı işaret etti Kenan ve "O da geldi işte," dedi. Kapıyı açtığında, Ece gülümseyerek "Hoş geldin, komşum," dedi.

"Komşu mu? Hiçbir şey anlamadım."

"Ayşe'cim, ben üst kattaki dairede oturuyorum. Burası Kenan'ındı ve senin için dekore ettirdi. Beğendin mi?"

Ayşe cevap veremeden, hayal bile edemeyeceği, sadece televizyonda benzerini gördüğü eve baktı uzun uzun. Bu kadar gü-

zel ve lüks bir evde oturmak... Ayşe birden kendine geldi. Yeni eşyalar ve iki mobilya için doğru bildiğini unutacak değildi.

"Olmaz!" dedi kesin bir dille. "Bu evde yaşayamam."

"Hemen kestirip atma," dedi Kenan.

Ece, ikisini yalnız bırakmanın daha doğru olacağını düşünüp "Siz evi gezin, sonra bana çaya gelirsiniz," deyip evine gitti.

Kenan, elinden tuttuğu gibi Ayşe'yi bir odaya soktu ve ışığı açar açmaz Ayşe donup kaldı. Mavi ve beyazın hâkim olduğu bir bebek odasıydı burası. Kapıda, süslü bir tabelada 'Mehmet' yazıyordu ama o yazı olmasa da anlamıştı Ayşe. Bebek için her şeyin düşünüldüğü odaya bakarken gözleri nemlendi.

Hiçbir şeyin gözünü boyamasına müsaade etmeden "Evleneceksin sen," dedi. "Ben yapamam böyle bir şeyi. En doğrusu, yollarımızı ayırmak..."

"Evlenmeyeceğim!"

"Niye? Sude, güzel bir kız. Aklını başına topla Kenan, aileni üzecek şeyler yapma."

"Ben, ailemi de kendimi de düşünebilirim. Sen sorduğum soruya cevap ver; bu evde benimle yaşar mısın?"

"Hayır."

"Neden? Hacı Müslüm'e gelince evet diyorsun da bana niye hayır diyorsun?"

"Çünkü o beni nikâhına alacaktı."

"Aman ne nikâh! Sanırsın resmî nikâh kıyacaktı?"

"Ben, Mehmet'in babasıyla da resmî nikâh yapmamıştım ki. Allah katında evli olduktan sonra gerisinin önemi yoktur."

"Tek istediğin imam nikâhıysa, onu ben yarın kıyarım!"

"Sen evlenecek—"

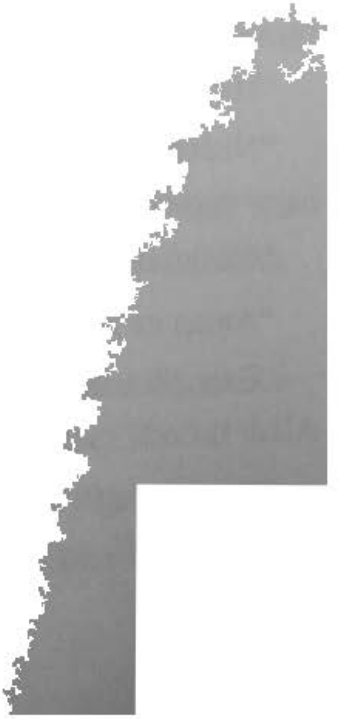
"Bir kere daha evleneceksin deme! Çünkü sen olsan da olmasan da evlenmem ben! Yani resmî nikâhla evlenmem. Sude'yi unut, ben ona bir söz vermedim. Ailemin yaptığı bir hata ve kendileri temizlesinler. Şimdi tekrar soruyorum; benimle yaşar mısın burada?"

"..."

Sustu Ayşe ama o sessizlik bile cevaptı Kenan için. Mehmet'i aldı Ayşe'nin kucağından ve "Paşam, beğendin mi yeni odanı?" diye sordu. Sonra da Ayşe'nin burnuna bir öpücük kondurup "Pişman olmayacaksın," dedi."Hadi Ece'ye de müjdeyi verelim. Kız, çay yapmış bizi bekliyordur."

Ayşe, evden çıkmadan önce bir kez daha baktı etrafa. Bu ev, Mehmet'e gerçek bir yuva olabilir miydi?

Yuva demek, sevgi dolu bir dam demekti. Ne kadar inkâr etmek istese de Kenan'la öğrenmişti bunu. Ağladı diye Mehmet'i istemeyen Hacı Müslüm Efendi ile ağlamasın diye Mehmet'i tüm gece kucağında sallayan Kenan'ı mukayese ederken buldu kendini. Bir zamanlar nefret ettiği bu adam, güvendiği tek kişiydi şimdi. Onun için yuva, neresi olursa olsun Kenan'ın yanı demekti artık.

12

Aile

Bir yıl sonra...

Kenan, mahalleden gittikten sonra Gürkan kendini hepten yalnız hissetmeye başlamıştı. Evliliklerinin başında, Nisa'nın sürekli olarak 'Neredeydin? Kiminleydin?' gibi soruları yüzünden arkadaşlarıyla doğru düzgün görüşemez olmuştu. Eve biraz geç gidecek olsa Nisa hemen Necmettin Bey'i arayıp çocuk gibi şikâyet ediyordu. Başlarda bundan çekindiği için erken saatte eve gitse de bebeğin doğumundan beri kimseyi takmayıp içmeye gidiyordu. Nisa da kim var kim yok, herkese kocasının içmeye gidip eve gelmediğinden dert yanıyordu. Nisa'nın ailesi sözde bebekle ilgilenmek için maaile Gürkanlara yerleşmişlerdi.

Gürkan, doğumda Nisa'nın yanında değildi çünkü o gece, bir gece kulübünde tanıştığı –yani sadece adını bildiği– bir kadının evindeydi. Sabah olunca, onu arayan bin kişinin gazabından kurtulmak için hastaneye gittiğinde de Gürkan için değişen hiçbir şey yoktu. Nisa yetmezmiş gibi bir de bebekle pranga takılmıştı boynuna. Ağlayıp zırlayan bebeği duymamak

için eve neredeyse hiç uğramıyordu. Fatoş'tan önceki hayatına geri dönmüştü resmen. Nerede akşam orada sabah, gününü gün edip yaşıyordu. Ailesi ondan hayatını çalmıştı, o da ailesinin parasını çalabilirdi. Gürkan'ın mahvolan hayallerinin yanında parayla ödedikleri bu diyet azdı bile. Necmettin Bey'in haberi olmadan tüm birikmişini yedi ve arsalarını teker teker satmaya başladı.

Nisa, para bolca aktığı zamanlarda kocasının feneri nerede söndürdüğüyle ilgili tek soru sormuyordu. Çünkü Gürkan'la yaptığı evliliğe çoktan pişman olmuştu ve boşanmamasının en büyük sebebi oğluydu. Çocuğu için katlanabildiği yere kadar katlanmaya kararlıydı. Ama Nisa'nın babası, kızına yapılan bu muameleden hiç memnun değildi. Her görüşünde Gürkan'ı kalaylayıp "Eve uğradığın yok! Oğlunu bir kez bile kucağına almıyorsun!" diyordu.

Gürkan, kendi öz evladını benimseyip bir kez bile kucağına alamazken, Kenan elin oğluna babalık etmeye başlamıştı. Arada sırada alışveriş merkezinde Ayşe ve Kenan'ı görüyordu Gürkan ve hayret ediyordu. Ayşe'nin oğluyla Kenan arasında öyle kuvvetli bir bağ vardı ki, görüp de imrenmemek elde değildi. Birkaç kez Kenan'ın da teşvikiyle oğlunu kucağına almaya yeltendi ama her seferinde Nisa'nın "Öyle tutulmaz! Yeni emzirdim, bırak kusar! Şimdi uyuyacak, sakın dokunma!" diye serzenişleri yüzünden yarım kalmıştı teşebbüsleri.

Baba sevgisi ve şefkati görmemişti ki oğluna gösterebilsin! Necmettin Bey, iki çocuğunu da bir kez olsun –değil kucaklamak– elinden tutup bir yere götürmemişti bile. Şimdi Gürkan'dan daha fazlasını beklemeleri hiç adil değildi. Baba olmayı o istememişti, evlenmeyi de... Nisa onu boşasın diye elinden geleni yapıyordu ama Nisa, oğlunun babasız büyümemesi ve dul damgası yememek için dişini sıkıyordu hep.

Nisa'nın kötü giden evliliği, anne ve babasının da sürekli kavga etmesine sebep oluyordu. Babası "Sen verdin Nisa'yı bu ne idiği belirsiz aileye gelin!" deyip duruyordu. Annesi ise "İstemeye geldiklerinde senden istediler, madem gözün tutmamıştı yok deseydin," diyerek savunmaya geçiyordu. Gürkan'la evliliğin tek güzel tarafı oğlu Lami'ydi. İsmine bile dünyanın lafını söylemişti Gürkan ve ailesi. Oysa Nisa'ya göre bilinmedik ve Arapça olması ile eşsizdi bu isim. Gelen densiz bir iki akraba ve misafir "Lami'ne hediye getirdik. Lami'ne derken bebeğe demek istiyoruz," deyip alay etseler de Nisa umursamıyordu. Ne anlardı bu paçoz mahalledekiler elit olmaktan? Ne de olsa Nisa, muhafazakâr sosyetenin içinde büyümüştü. Nisa ismin anlamını her sorana, televizyondan gördüğü şekilde 'parlayan, parlak demek,' dese de araştırmak yerine ilk gördüğüne inanmayı tercih ettiği için yanlış biliyordu. İsmin sözlük anlamı, tanesiz taze fasulye demekti.

Nisa'nın görgüsüzlüğüyle yarışabilecek tek şey vardı; o da bilgisizliğiydi. Her cahil gibi her şeyi bildiğini sanıyor ve sürekli etrafındakileri küçümseyerek sözde yanlışlarını! düzeltiyordu. İşin doğrusunu bilen birisi karşısına çıkınca da işi kavgaya kadar götürüp karşı tarafın susmasını sağlıyordu. Sonrası malumdu; "Benim bilgili olduğumu görünce nasıl sustu ama?" diyerek övünüyordu. Televizyonda izlediği her şeyi, Allah kelâmı gibi sorgulanmaz şekilde doğru kabul eden Nisa'nın ne yazık ki tek bilgi kaynağı da bu kara aynaydı.

Nebahat Hanım, eski komşusu Kezban Hanım'a yeni doğan torunu için hayırlı olsun demeye gittiğinde Nisa'daki cahil cesaretinden korktu. Evvel zamanda, çok güzel günlerinin geçtiği bu mahalleyi artık özlemek için hiç sebep kalmadığını görüp kendi kendini teskin etti. Eski evinden taşınması, kızıyla arasını düzeltmişti ama kızı kadar sevdiği Ayşe'yle aralarındaki bağ kopuvermişti birden. Kimseye demeden ortadan kaybolmuştu Ayşe ve nereye gittiğine dair hiç haber de yoktu. Nebahat Hanım, abi-

lerinden kaçan Ayşe'nin ani gidişini peşindeki töreye yordu ve Ayşe'ye dua etti bol bol... O dualar kabul bulmayacak olsa da...

"Bab-ba! Ba ba ba baaa! Baba! Bab-ba!"

Tekerleme gibi oyun şeklinde seslendi Mehmet yine. Kenan, Mehmet'in baba diyerek onu uyandırmasına alışıktı. Ama bu alışkanlık, on ay evvel Mehmet'in ilk kez baba dediği günü tekrar tekrar yaşamasına mâni olamıyordu.

Mehmet, annesinin onu koyduğu oyun parkından çıkmak için mızmızlanıp duruyordu ama ders çalışması gereken Ayşe, oğlunu görmezden geliyordu. Kenan'ın eve geldiğini görünce "Bab-ba al," diyerek ellerini Kenan'a doğru uzattığında Ayşe donup kalmıştı. Kenan'sa mutluluktan havalara uçtuğu iç dünyasını Mehmet'i havaya atıp tutarak dışarı yansıtmıştı. Dini nikâh yapıyor diye Hacı Müslüm Efendi'yle neredeyse evlenecek olan Ayşe, sıra Kenan'a gelince dinî nikâhı kabul etmiyordu. "Allah'ı mı kandırdığını sanıyorsun, kendini mi? Kimsenin bilmediği bir dinî nikâhın arkasına zinayı gizlemek, münafık gibi davranmak olur. Evlilik ya da nikâh dediğin şey, herkesçe bilinmelidir. Sen, beni bu huzursuzluktan kurtarmak için dinî nikâh istiyorsun ama bu, benim vicdan azabımı, doğrusunu bildiğim yalanları dindiremez," demişti.

Kenan, yine de bu konuda ısrarcıydı çünkü Ayşe'nin ona ait olması tek isteğiydi artık. Mehmet'in 'baba' demesiyle Ayşe'nin inadı kırılmıştı da, dinî de olsa nikâhı yapabilmişlerdi. Kenan'a kalsa resmî nikâh bile kıyardı ona, ama Ayşe ailesinin ardından iş çevirmesini doğru bulmadığı için bunun lafını bile ettirmiyordu. Oysa ne güzel olurdu... Mehmet'in bir kimliği olurdu, hem de baba adı kısmında Kenan yazan...

Bu eve taşındıklarından beri çok daha mutluydular ama Ayşe'yi yiyip bitiren bir vicdan azabı vardı. Artık sürekli birlikte yaşadıkları için Kenan bunu çok rahat görebiliyordu. Radikal bir insandı Ayşe ve inancına ters düşen şeyi yaptığı için bir çıkmaza girmişti. Namazını daima kılıyordu ve hemen her gece Kur'an okuyup yatmadan muhakkak dua ediyordu. Ve duaları daima gözyaşlarıyla ıslaktı. Yaptığı yanlışı, hiçbir bahane uydurmadan olduğu gibi kabul ediyordu. Bu kabullenişin, içine düştüğü cendereden onu kurtarmadığı kesindi. Aksine onu için için yiyip bitiriyor, eziyordu. Onu bu şekilde görmekse Kenan'ı mahvediyordu.

Ayşe'yi öyle çok seviyordu ki, onun sevgisine mazhar olabilmek için çok ama çok değişmişti. Ayşe sevmiyor diye içkiyi bırakmıştı. Öyle az biraz filan değil, basbayağı tövbe etmişti. Ayşe'yi örnek alıp namaza başlamıştı. Bir kişiyle zina yaptığı için cehennemden korkan Ayşe'yi görünce, sayısını unuttuğu zinalar için af dilemeye başlamıştı yaratandan.

Kenan'ın bu durulmuş halini ailesi –hatta babası bile– takdir ederken Ayşe "Doğrusu buydu zaten," diyordu.

Ayşe'nin eski kırgınlığı ve nefreti kaybolmuştu en azından. Belki Ayşe bir gün onu sevebilirdi bile, belli mi olur? Ama sabır gerekti, Kenan bunu farkındaydı. Yaptığı hatalar için böyle bir diyet ödediğini varsayıyordu. Oysa ödeyeceği diyetin yanında bu bir hiçti.

Herkes gibi o da gelecekten bir haber yaşıyordu ve günü yaşayan her insanın düştüğü o hataya düşmüştü. İnsan, bugünü mutlu diye geleceğini güllük gülistanlık görürken, bugünü kötü ise geleceği bedbaht sayma hatasına düşer. Hâlbuki güneşin en güzel olduğu şafak vakti, gecenin en karalık zamanından sonra gelir. Tabii tam tersi durumlar da mevcuttur. Güneşin çok parlak olduğu havalar, fırtınanın kopmasına işaret eder bazen. Ama bu-

gününden mutlu hiçkimse, açık gökyüzüne bakarak zor ve kara günlerin geleceğine ihtimal vermez.

Sude'den Gürkan'ın verdiği bilgi sayesinde kurtulmuştu, Mehmet ona baba diyordu, Ayşe üniversiteye başladığı için mutluydu ve onun mutluluğu Kenan'ı en çok mutlu eden şeydi. Bu kadar güzelliğin arasında tek diken, Ayşe'nin çekingen tavırlarını sürdürmesiydi ama onun da gün geçtikçe üstesinden gelinirdi. Kenan, mutluluk planları yapıp hayaller kurarken dikenlerle dolu günlerin arasında kaybolacağını aklına bile getirmedi.

Baba diye seslenen Mehmet'i kucağına alıp Ayşe'yle arasına yatırdı ve muzipçe sırıtıp "Anneyi öpücük yağmuruyla uyandıralım mı?" diye sordu. Mehmet önce güldü ve ardından Kenan'ı taklit ederek annesinin yüzünde boş bulduğu her noktaya dudaklarını değdirmeye başladı. Henüz tam olarak öpmeyi öğrenememişti çünkü. Dudaklarını büzüyor ama sonrasında yapması gereken mucuk sesini çıkarıp dudaklarını açma kısmını bilemiyordu.

Ayşe, bu şekilde uyanmaya alışıktı ve şikâyet etmediği bir durumdu. Kenan'ın Mehmet'e olan düşkünlüğü, Kenan'ı da gün geçtikçe onun kalbine düşürüyordu ama ısrarla bunu görmezden gelip reddediyordu genç kadın. Aşkı bahane edemezdi böylesi bir ahlaksızlığa. Âşık mıydı ki zaten? Onu da bilmiyordu çünkü aşk nedir, bu konuda hiç fikri yoktu.

Ece "Bence sen de Kenan'a âşık oluyorsun," deyince aşk ne demek diye açıp sözlüğe bakmıştı hemen.

İki manası çıkmıştı karşısına, ilki 'bir kimseye ya da bir şeye karşı duyulan aşırı sevgi ve bağlılık duygusu,' demekti. İkinci anlamı ise 'iki ayrı cinsin birbirine karşı duydukları bedensel ve ruhsal güçlü duygu, sevgi ilişkisi.'

İkinci tanım sanki Kenan'ın tavrını anlatıyordu ama Ayşe böyle hissetmiyordu. En başta zorla elde edilmiş ve yağmalanmış bir kadın olarak, içinde bir yerde onu affedemiyordu. Yavaş

yavaş sevebilirdi insan birini ve aynı şekilde yavaş yavaş affedebilirdi de. Ayşe iki hususta da hiç aceleci değildi. Kadere inanan bir kadın olarak geleceğin çizdiği yolda, kendini akışa bırakmaya hazırdı. Ama geçmişi unutmuştu. Hiç peşini bırakmayan kara yazılı geçmişini...

Kahvaltı sofrasında Kenan ve Mehmet gülüşüp dururken Ayşe, çabucak atıştırıp dersine yetişmek için uğraşıyordu. Hem kahvaltısını yapıp hem de Kenan'a talimatlar veriyordu. "Öğlene doğru meyve suyu sıkıp vereceksin. Katı meyve sıkacağını çalıştırmayı biliyor musun?"

"Uzay mekiği değil ya çalıştırırım elbet."

"Tamam, beceremezsen ararsın beni. Öğlene de yaptığım çorbayı ısıt ve içine minik ekmekler doğrayıp ver ama ısısını kontrol etmeden yedirme sakın!"

"Anladım."

"Su içirmeyi de unutma!"

"Tamam!"

"Bir de altını temizledikten sonra muhakkak pudra dök poposuna."

"Ayşe, biliyorum! İlk kez Mehmet'in altını değiştirmeyeceğim ki evham yapıyorsun."

"Ama ilk kez bu kadar uzun ona bakacaksın. Beş saat ders var, bir saat de gidiş geliş..."

"Elin bakıcısına güvenip haftada beş gün bırakıyorsun da bana mı güvenmiyorsun?"

"Bu öyle bir güvensizlik değil. Eminim sen Hülya Abla'dan çok seviyorsun Mehmet'i ama bu, Hülya Abla'nın tecrübesini yok saymama sebep değil. Hülya Abla gerçekten çok iyi ve güvenilir bir bakıcı. Keşke grip olmasaydı da bu hafta yine gelebilseydi. Tam finallerden önceki hafta hasta oldu."

"Biz erkek erkeğe idare ederiz annesi, merak etme. Değil mi oğlum?"

Mehmet cevaben "Buuu!" deyince Kenan, Ayşe'ye dönüp "Su istiyor," dedi. "Bak, anlıyorum oğlumun dilinden ben."

"İyi bakalım, Allah'a emanet olun ikiniz de."

Mehmet'i öptü sıkıca, Kenan da onu öptü aynı şekilde. Ayşe, içinde çizimlerinin bulunduğu silindir çantayı sırtına takıp ayakkabılarını giymeye başladı. Kenan, kucağında Mehmet'le, Ayşe'yi yolcu etmek için kapıya doğru yürürken portmantonun üstünde Ayşe'nin unuttuğu anahtarı görüp "Arabayı almayacak mısın?" diye sordu.

"Alacağım."

"O zaman anahtarı niye almadın?"

"İnanmıyorum, anahtarı mı unutmuşum?" diyerek elini alnına vurup Kenan'ın elinden aldı anahtarı ve koşar adım asansöre yöneldi.

Geçen bir yıl içinde Ayşe'nin hayatında çok şey değişmişti. Ece ona araba kullanmayı öğretmişti ve Kenan da ehliyet alması için ısrar etmişti. Sonunda hiç de fena olmayan bir şoför olup çıkmıştı. Ama asıl güzellik, Ece'nin Ayşe'deki desen çizme yeteneğini keşfetmesiyle olmuştu hayatında. Ece "Desinatör olmalısın," diye ilk kez önerdiğinde ne olduğunu bile bilmiyordu ama öğrenince heveslenmişti. Desinatör, desen tasarımı yapan veya deseni çizen kişi anlamına geliyordu ama teknoloji geliştikçe bu mesleğin çerçevesi de değişmişti. Bugün 'desinatör' denildiğinde grafikerlikle iç içe sayılabilirdi. Bilgisayarın tuşuna bile dokunmamış Ayşe'nin, bir çizim bilgisayarına kavuşmasıyla hızlı öğrenme süreci de başlamıştı.

Ece ve Kenan'a çok şey borçluydu bu konuda, farkındaydı. Ece, ön ayak olup yol göstermese ve Kenan da o yolu genişletip tüm imkânları sunmasa, üniversiteye hiç gidemezdi. Oysa şimdi

Ece'yle aynı özel okulda, Moda ve Tekstil Tasarımı Bölümü'nü okuyordu. Sınavsız geçiş hakkından faydalanıp özel yetenek sınavına girmiş ve bu ön lisans programına kabul edilmişti. İki yıllık okulun ilk yılı bitmek üzereydi, tabii finalleri verebilirse! Çok gergindi ve arabayı park yerinden çıkarırken neredeyse bir adama çarpıyordu. Ama tüm suç Ayşe'de değildi. Yerleri süpüren adam, elinde süpürgeyle tam önünde öylece dikiliyordu. Öyle ki, önünden çekilmesi için Ayşe'nin komaya basması gerekti. Adam, Ayşe gidene dek arkasından bakarken Ayşe "Saf mıdır nedir?" diye kendi kendine söylendi. Ana yola çıktığında, hayatında çok önemli bir yeri olacak bu adamı çoktan unutmuştu bile.

Kantinde Ayşe'yi beklerken kusmamak için kendini sıktı Ece. Öğle yemeği için buluşacaklardı ama kantindeki koku dayanılacak gibi değildi. Ayşe'yi görünce el sallayarak kalabalığın içinde kendini gösterdi. Ece'nin yüzündeki ekşi ifadeye bakıp "İyi misin?" diye sordu Ayşe.

"Kantin çok havasız, bugün dışarıda mı otursak?"

"Olur. Gerçi kapının önündeki masalarda da herkes sigara içiyor ama... Eğer daha iyi hissedeceksen çıkarız. Hatta sen çık, yer bul bize. Ben de köfte ekmek alayım, olur mu?"

"Olur," dedi dermansız bir hâlde ve kantinin önüne çıktı ama burada da Ayşe'nin dediği gibi sigara dumanı hüküm sürüyordu. Sigara dumanından hiç bu kadar yoğun etkilenmemişti Ece. Ne ara bu kadar hassaslaşmıştı burnu?

Boş masa bulamadığı için sigara içenlerden uzakta bir banka oturdu ve Ayşe'yi arayıp oturduğu yeri söyledi. Ayşe, en sevdiği köfte ekmeklerle geldiğinde teşekkür edip ekmeğini ısırdı. Yuttuğu ilk lokmayla çimenlerin üzerine kusması bir oldu.

Ayşe, içtiği zamanlarda Kenan'ın kustuğunu hatırlayıp "Akşamdan kalma filan mısın?" diye sordu.

"Kız, aylar var içmiyorum. Zaten oldum olası kusacak kadar çok içmedim hiç. Her şeyin kokusu kötü geliyor. Hatta sen ne kokuyorsun öyle, çok ağır parfümünün esansı!"

"Menekşe, gül ve vanilyalı parfümüm. Hepsi hafif kokular, ayrıca daha geçen ay çok beğenmiştin bu kokuyu."

"Bozulmuştur belki de parfümün."

"Hayır, bence bozulan senin ayarların."

"Bence de. Hasta olacağım galiba."

"Hastaneye gitmelisin."

"Evet, haklısın," deyip banktan kalkmaya yeltenmesiyle, Ece'nin dünyasının tepetaklak olması bir oldu. Ayşe kolundan yakalamasa kustuğu yerin üzerine düşecekti. Tekrar oturduğunda baş dönmesinin geçmesi için sıkı sıkı gözlerini kapadı. "Ben gerçekten hiç iyi değilim," diyerek gözlerini açtığında Ayşe'nin yüzündeki korkmuş ifadeyi görüp "O kadar mı kötü görünüyorum?" diye sordu.

Ayşe ise dudağının bir kenarını ısırıp biraz tereddüt ettikten sonra "Ece, hamile olabilir misin?" diye sordu.

"Hayır!" dedi keskin bir şekilde çünkü hazır değildi böyle bir sürprize. Zaten böylesi bir sürprizle karşılaşmamak için her önlemi almıştı. Ama biraz düşünüp hesap yapınca ağlamaya başladı. "Ayşe ya hamileysem..."

"Dur, bir sakin ol! Ağlama hemen!Önce bir test çubuğu alıp bakalım sonra ağlarsın ağlayacaksan da! Hadi kalk gidiyoruz."

"Ee senin öğleden sonra derslerin vardı..."

"Kızlardan alırım notları ben, sen bu halde araba kullanma. Ben bırakırım seni."

"Ya olur mu hiç?"

"Olur. Zaten Mehmet'i Kenan'a bıraktım diye aklım evdeydi. Hadi kalk, gidelim."

Ece, ağlaya ağlaya bindiği arabada yol boyunca da muslukları kapatmadı. Yolda bir eczaneden test çubuğu aldılar ve Ayşe'yle direkt Ece'nin dairesine çıktılar. Ece, birkaç dakika içinde öğrendiği sonuçla önce yıkıldı ve daha çok ağladı. Sonra sinirlendi ve ağladığı Ayşe'nin omuzundan kalkıp ayağa dikildi.

"O ilaç firmasına dava açacağım! Madem koruyamıyorsunuz niye doğum kontrol hapı üretiyorsunuz, dingiller?"

"Sakin ol! Hep küçük de olsa bir olasılık vardır zaten."

"Ay çıldıracağım! O yüzde bilmem kaçlık düşük olasılık da kalktı beni mi buldu?"

"Öyle olmuş biraz ama iyi tarafından bak; hep bir gün anne olmayı istiyorum, diyordun."

"Kız Ayşe, dalga mı geçiyorsun teselli mi ediyorsun anlamadım. Benim tipime bak bir; saçlarım gökkuşağı renginde, her tarafımda piercingler var. Benden nasıl anne olacak?"

"Annelik saçla, dış görünüşle olunmuyor, korkma. Annelik, bebekle birlikte içinde büyüyor."

"Hadi ben anneliği içimde büyüttüm diyelim, babasına ne diyeceksin?"

"Bence o da sevinir. Sonuçta bir evladını kaybetmiş, tekrar çocuk sahibi olacağına sevinecektir."

"Umarım dediğin gibi olur," deyip iç çekerek kendini koltuğa bıraktı. Ayşe, teselli veren sıcak bir kucaklamayla onu sardığında ise Ayşe'ye ilk kez Harun'dan bahsedişini hatırladı. Ece tanışmalarını anlatırken, Ayşe hep kader demişti. 'Şimdi bu bebek de mi kör talihimin meyvesi,' diye düşündü, Ece. Kader yerine bilime ve olasılıklara inanan Harun'a bu durumu açıklamak sıkıntılı olacaktı.

Bir yandan da, bir aile kurma ve anne olma fikri öyle tatlı hayaller kurduruyordu ki, aileye hasret gönlü kıpır kıpır olmuştu.

Ayşe, Mehmet'i daha fazla ihmal etmemek için evine gider gitmez de "Çok önemli bir konuda konuşmalıyız," diyerek Harun'unu evine davet etti ve onun geleceği saate kadar evin içinde baş dönmesinin müsaade ettiği ölçüde dolanıp durdu.

Harun geldiğinde, Ece'nin yüzündeki ifadeden bir terslik olduğunu anlayıp "Kötü bir şey mi oldu?" diye sordu.

"İyi mi kötü mü ona sen karar vereceksin," dedi Ece. "Ben... Ben hamileyim."

Bir müddet hiç cevap vermeden oturduğu koltukta öylece kaldı Harun, sonra birden ayağa kalkıp çıkardığı ceketini geri giyindi ve "Aldır onu," dedi.

Aynadaki yansımasına bakıp kendini tebrik etti Meral. Sonunda verdiği kilolar görüntüsüne de yansımıştı. Azimli sıçan duvarı deler diye boşuna dememişlerdi. Önce Sude'den kurtulmuştu şimdi de zayıflamıştı. Hâlâ balıketliydi ama eski haliyle mukayese bile edilemeyecek kadar iyi görünüyordu. Bugün Sudelerin kapı komşusu, kızını evlendiriyordu. Elbet orada Sude'yle karşılaşırlardı ve intikamını alırdı Meral de.

Sude geçen yıl, sözün iptaline sebep olanın Meral olduğunu öğrendiğinde, açmıştı ağzını yummuştu gözünü. Şişkodan tutun da pis yağ torbasına kadar türlü hakaretler etmişti Meral'e. İkili arasında, mahallelinin orta yerinde, hatırlardan silinmeyecek çirkinlikte ithamlar havada uçuşmuştu. Şimdi kilo vermişken de şişko desin hele, diye kendi kendine söylenip, pek beceremese de makyajına devam etti Meral.

Akşam Kenan'ın da düğüne geleceğine dair beslediği büyük umutlar boş çıkınca, gözü düğün salonunun kapısına takılı kaldı tüm gece. Bir ara Sude'yle göz göze geldiler. Meral bakışlarını kaçırmayıp oturduğu yerde kamburunu dikleştirdi.

Sude de aynı cesur bakışlarla karşılık vererek Meral'in tam karşısındaki sandalyeye oturdu. Alayla gülüp "Ne o gözün yollarda kalmış?" dedi. "Kimi bekliyorsun?"

"Sana ne? Sen kendi işine bak!"

"Sen geçen yıl benim sözüme mâni olurken kendi işine baktın mı ki, şimdi ben bakayım?"

"Bela mısın kızım, gitsene!"

"Ben, senin iyiliğin için konuşmaya gelmiştim oysa. Boşuna bekleme diyecektim, Kenan gelmeyecek."

"Nerden biliyorsun?"

"Kenan, bana yâr olmadı ama sana da yâr olmayacak."

"Sen öyle san!"

"İki kilo zayıfladın diye ne sanıyorsun? Şimdi beraber yaşadığı kadını terk edip sana mı koşacak?"

"Yalan! Kenan, kimseyle yaşamıyor!"

"İster inan ister inanma ya da kendi kurduğun hayal dünyasında yaşamaya devam et, benim için fark etmez. Ama Nesrin dedi ki, dul bir kadına ev açmak için taşınmış buradan."

"Kimmiş o dul kadın, onu da dedi mi o Nesrin yosması?"

"Demedi ama beni o kadarı ilgilendirmiyor zaten. Beni, senin boşuna bir tarafını yırtmış olman ilgilendiriyor. Sen daha çok bakarsın kapılara, pencerelere!"

Sude, içinin yağları erimiş şekilde kalkıp giderken Meral'in tüm keyfi kaçmıştı. Büyük ihtimalle yalan söylüyordur, diye düşündü ama içine kurt düşmüştü bir kez. Madem Kenan'a ulaşa-

mıyordu, o da kaleyi içten fethederdi. Kalkıp Halime Hanımların bulunduğu masaya geçti ve "Hoş geldiniz," diyerek masalarına oturdu. Seren ve Halime Hanım, Meral'deki değişikliği hemen fark edip kilo verdiği için onu takdir ettiler. Duyduğu iltifatlarla Meral'in bozulan morali yerine geldi çabucak. Kenan'ı sorduğunda Halime Hanım "Maşallah çok değişti," dedi. "Artık içmiyor, namaza da başladı."

"Maşallah. Darısı abime inşallah. Abim iyice zıvanadan çıktı. Doğru düzgün eve bile uğramıyor."

Meral, yengesi Nisa ile ortak tek paydası olan Lami için üzülüyordu. Nisa'dan pek hoşlanmasa da artık yeğeni vardı ve Nisa da Meral de bebeği her şeyden çok seviyorlardı. Abisinin öz oğluna olan ilgisizliğine Nisa kadar kızıyordu Meral. Bu konuda abisini savunmadığı gibi Nisa'ya "O yoksa biz varız," diyerek destek oluyordu.

Halime Hanım'ın da kulağına çalınmıştı bu olanlar. "Aferin sana," dedi. "Yengene sahip çıkmanı takdir ettim."

"Abim saçmalıyor. Dolayısıyla haksızken onu savunamam."

Erkeklerin sorumsuzluğu ve kadının evdeki önemi konusunda koyu sohbete başladı üçlü ve Meral Halime Hanım'a namzet olarak ilk defa kendini ispatlamış oldu. Kaleyi içten fethetme operasyonu başlamıştı ve bu kez hayallerine kavuşacağına emindi. Kendi ailesini kurabilmek için bir yıldır ishaldi, başka ne gerekiyorsa da yapardı. . .

Muhterem Bey haberlere bakarken, Halime Hanım "Oğlana, Necmettin Beylerin kızını mı alsak?" dedi.

"Meral'i mi?"

"Evet."

"Bizim hayta, kilolu diye beğenmez onu."

"Zayıflamış iyice, azıcık balıketli hâlâ ama kız dediğin de çöp gibi olmasın zaten."

"Aslında en doğrusu, Meral gibi elimizde büyümüş bir kızı gelin almak olur. Geçen yılki kepazelikten sonra..."

"Hiç hatırlatma!"

"Kenan sözden bir gün önce, o videoyu izletmese asla inanmazdım. Evlilikten kaçmak için iftira ediyor derdim. Dışarıdan nasıl mazbut görünüyordu kız."

"Doğru valla, Kenan'ın başını yakacaktım az kaldı."

Seren de konuşmaya dâhil olup "Hem Meral'in de gönlü var Kenan'da," dedi.

Halime Hanım gülümseyip "Oldu bu iş o zaman!" dedi.

Ailecek Kenan'a en uygun kişinin Meral olduğuna karar kılmışlardı. Görünürde hiçbir mâni yoktu, ta ki Kübra iki gün sonra annesini arayıp "Çok önemli bir şey söyleyeceğim ama telefonda olmaz," diyene kadar. Eve geldiğinde, hayli endişeli ve sıkıntılı bir halde annesini bir köşeye çekip "Anne, bugün bizim eski mahalleden İnci'yle karşılaştım," dedi.

"Eee?"

"Kenan'ı görmüş geçen yıl ve Kenan da evlenmiş, çocuğu olmuş filan dedi. Yok bile diyemedim, öyle emindi ki anlatırken..."

"Ne diyorsun kızım? Nereden duymuş bunu?"

"Duymamış, görmüş. Hatta kadınla tanışmışlar, hep birlikte yemek bile yemişler."

"Kimmiş peki bu kadın?"

"Adını bir türlü hatırlayamadı ama çok güzel, kapalı bir kadınmış ve Kenan'la onun bir oğlu varmış güya."

"Tövbeler olsun! Kim ki bu kadın? Baban duyarsa yandık, yandık!"

"Anne ne yapacağız? Kenan'a sorsak mı, aslı astarı var mı diye?"

"Sence İnci yalan mı söylüyordu?"

"Maalesef yalan değil, çünkü İnci hiç öyle biri olmadı. Zaten evli barklı bir kadın, Kenan'la bir işi yok ki."

"O zaman Kenan'a bir şey demeden kimmiş bu kadın bulmak gerek."

"Nasıl?"

"Bilmiyorum ama bir yolunu bulacağız babana duyurmadan."

Civan Ailesinin orta yerine bomba gibi düşmüştü bu haber. Halime Hanım, ne zaman oğlunun mürüvvetini görmek için kolları sıvasa bir aksilik çıkıyordu mutlaka. Kimdi acaba oğlunun aklını çelen bu şeytan?

Şeytan dediğinin tek masum olduğu bu hikâyede, çoktan önyargılarının esiri olmuştu. Kendi elleriyle oğlunun soktuğundan habersiz, Meral'i gelin etmek için gözünü karartmıştı. Kadını bulup, oğlunu ondan kurtaracak sonra da Meral'le evlendirecekti. Tabii Meral'in hiç bilmediği yüzünü henüz görmediği içindi bu tasarrufu.

Halime Hanım, Kenan'la ilgili duyduklarını kocasından gizleyerek günlerden beri sorup soruşturuyordu ama henüz oğlunun yeni taşındığı yerin adresini bile bulamamıştı ki baskın yapabilsin. Neyse ki Muhterem Bey, karısının aksine eşinden sır saklamaya lüzum görmüyordu.

Barut fıçısı gibi girdi eve ve karısına veryansın etti. "Senin bu kavat oğlun ne haltlar karıştırıyormuş, biliyor musun?"

Halime Hanım'ın yüz ifadesini görünce, Muhterem Bey'in sesi daha da arttı.

"Biliyordun! Ama ben eşek başıyım ya bana söylemeye lüzum bile görmedin! O dul karıyı dost tutmuş sen de bu ahlâksıza çanak tutuyorsun!"

"Hangi dul kadın?"

"Bilmiyormuş numarası yapma bana Halime!"

"Duydum biriyle karı koca gibiymiş diye ama kimdir bilmiyorum. Ben de günlerdir o derdin peşine düştüm! Bağırıp çağırma hemen!"

"O zaman aç kulaklarını da dinle Halime! Bugün eski mahalleye, bir arkadaşımın cenazesine gittim. Camide Hacı Müslüm Efendi'yle karşılaştık. Selam verdim, almadı bile. Namazdan sonra bir köşeye çekip 'Niye selamımı almadın, hayırdır?' diye sordum. 'Onu serseri oğluna sor,' dedi. Meğer bu Kenan iti, Hacı Müslüm Efendi'yi dövmüş!"

"Ay dedesi yaşında adama niye vurmuş? İyice delirmiş bu oğlan!"

"Delirmiş ya delirmiş! Hacı Müslüm Efendi, Kenan'ın kiracısı olan dul bir kadınla evlenmek istemiş. Bizimki de hem evlenmeyeceksin onunla demiş hem de tehdit etmiş kimseye deme diye. Rezil oldum tüm eşrafa."

"Kiracısı olan kadın mı? Ay bu bebeği olan kadın, neydi adı?"

"Neyse ne? O iti ara, çağır hemen!"

Annesinin acil telefonuyla işi gücü yarım bırakıp koştu Kenan ve eniştesi Kürşat'ın kapıyı açarken sırıtmasından anladı ters bir şeyler olduğunu.

"Yine topu taca çıkarmışsın kayınço."

"Ne diyorsun sen?"

"Öğrenirsin az sonra," dedi geniş bir gülümsemeyle.

Kenan salona girdiğinde babası cama dönük oturmuş, elindeki otuzüçlük tespihi çekiyordu hızla. Annesi ise gözleri kapalı, eli alnında oturuyordu. Anne ve babasının tartıştıktan sonra köşelerine çekildiğini düşündü. Evdeki sessizliğin farkına varınca Kürşat'a dönüp "Çocuklar nerede?" diye sordu.

"Ablan dışarı çıkardı. Az sonra kopacak kıyameti duyup psikolojileri bozulmasın diye."

"Ne kıyameti?"

Kürşat cevap vermeyip kaşlarını kaldırarak Muhterem Bey'i işaret etti. Kenan, babası yerine annesine yönelip "Neyin var annecim, başın mı ağrıyor?" dedi.

"Anne deme bana!" diye beklemediği bir çıkış yaptı annesi.

"Ne oluyor?"

Muhterem Bey arkasına dönüp "Bir de soruyor yüzsüz! O sakladığın dostun çıktı meydana! Rezil ettin bizi herkese!"

Kenan, verecek cevap bulamayıp yutkundu. Bunu hiç beklemiyordu. Annesi ayaklanıp gözyaşlarını yazmasının ucuyla silerek "Hemen yolunu ayıracaksın o aşüfteyle!" dediğinde dili çözüldü.

"Anne! Doğru konuş Ayşe hakkında, LÜTFEN!"

"Bak hemen girmiş kanına! Hadi o kadın akıllı, yamadı sana kendini, sen hangi akla hizmet dul bir kadınla gönül ilişkisi yaşıyorsun?"

"Anne, inan bana Ayşe'yi tanısan bu söylediklerinden utanırsın!"

"Sen bunları ederken utanmadın da ben utanacağım öyle mi?"

"Anne ama-"

Muhterem Bey "KES!" diye kükredi. "Utanıp susacağına bir de konuşuyor. O kadınla tüm ilişiğini keseceksin! En kısa zamanda da Necmettin Bey'in kızı Meral'le evleneceksin!"

Kenan'a cevap verme fırsatı bile vermeden "Ya bu saatten sonra bizi dinlersin ya da artık bir ailen yok!" dedi babası.

Aslında Kenan'ın bir ailesi daha vardı bir yıldır ve şimdi ikisi arasında seçim yapmak zorunda bırakılmıştı.

Ayşe, üniversitedeki ilk yılının son finaline girmek için evinden çıktı. Arabasına doğru yürürken arkasına döndü ve balkonda, bakıcısı Hülya Hanım'ın kucağından ona el sallayan Mehmet'e öpücük atmayı unutmadı.

Arabaya bindiğinde yine ona dik dik bakan site görevlisiyle karşılaşıp rahatsız olarak gaza bastı. Niyeti bozuktu herhalde bu adamın yoksa niye habire bakıp duruyordu? Kenan'a bu durumdan bahsetmeyi kafasına not edip yola koyuldu.

Adam, Ayşe'nin giden arabasının ardından baktı sonra da az evvel el salladığı balkona gözlerini dikip şüphesinden emin olmaya karar verdi. O dairenin kapısına çıkıp zile bastı. Orta yaşlı bir kadın, kucağında bebekle kapıyı açıp "Buyurun?" dedi.

"Ben sitenin yeni hizmetlisiyim. Çöpleri almaya geldim."

"Çöp yok, teşekkürler."

"Sizin adınız neydi bu arada?"

"Ne yapacaksınız benim adımı?"

"Ev sahiplerinin adını ana kapıya kaydetmemiz gerekiyor da..." diye uydurdu hemen.

"Ben bebeğin bakıcısıyım. Ev sahiplerinin adı, Ayşe ve Kenan."

"Soyadı peki?"

Hülya Hanım, biraz düşündükten sonra Ayşe'nin ehliyetinde gördüğü soyadını hatırladı. Kenan ve Ayşe'yi resmî olarak evli sandığı için de bu soyadı söyledi.

"Ayşe ve Kenan Server."

"Tamam, yardımcı olduğunuz için çok sağ olun. Bebek çok tatlıymış bu arada, maşallah. Bu yakışıklının adı ne?"

"Mehmet amcası."

"Hay maşallah sana Mehmet," deyip bebeğin yanağını okşadı ve iyi günler dileyip gitti adam. Issız bir köşeye geçer geçmez de telefonunu çıkarıp köyde yaşayan kardeşini aradı.

"Mustafa abiler, kaçan bir bacılarını arıyorlardı ya," diyerek direkt söze girdi.

"He ne olmuş?"

"Buldum onu. Ben, onu tanıdım ama, o beni tanımadı. Mustafa abiye müjdeyi ver ama o müjdeden payımı isterim."

"Tabii canım, bedavaya demeyiz zaten yerini."

"Parayı konuş önce, ne veriyorsa yarısı benim ona göre!"

"Tamam, sana puştluk edecek değilim!"

"Eyi, pazarlığı yap sonra ara beni."

Adam, bin-iki bin liraya bir canı satarken, Ayşe kara yazısı olan ailesinin onu bulmanın eşiğinde olduğundan bihaber sınavdaki soruları cevaplıyordu.

Ne gariptir ki, et tırnaktan ayrılmaz denilen aileler bazen o tırnaklarla boğazımıza yapışıp bizi boğarlar. Bunu sözde, bazen bizim bazen de ailenin iyiliği için yaptıklarını iddia etseler de işin aslı, çoğunlukla toplumun çarpık düzenini sürdürmek için

yaparlar. Aile üyelerinin, birbirlerinin mutluluğunu başkasının ne dediği kadar önemsemediği bir dönemde aile kavramını da köklerinden sarsmak, derinden irdelemek gerekir. Aile, sizi her koşulda kabul edip seven, sahiplenen, koruyan kurum olmalıdır, etrafa iyi ve normal görünmenin paravanı değil. Ama çarpık düzenin çarkları, herkesi öğütürcesine işlerken, ailelerin de sağ kurtulmasını beklemek mucize olurdu. Aile kavramı, el âlem ne der sorusu sorulduğu gün ölmüştür. Ayşe'nin ve Kenan'ın ailesi ise tam olarak asla var olmamıştı. Onlar gerçek bir ailenin temellerini ilk kez birlikte atmışlardı ama iyi ve güzel olan her şey gibi bunu da yok etmeden durmayacaktı, gelenek, âdet, töre denen canavar...

KAKTÜS TEAM

13

Ayrılık

Kenan, iş yerine gelen tebliğ eline geçtiğinde olanlara bir anlam veremedi. İcra gelecekti oto galeriye, ama neden? Galerinin borcu yoktu, ödenmemiş vergi borcu da yoktu, Kenan'ın kişisel borcu hiç yoktu. Ailesiyle ettiği kavgadan sonra biraz konuşup akıl danışmak için Gürkan'ı bulmak istemişti ama, yardımcısı Bahri ve gelen bu tebligattan başka şey bulamamıştı.

"Gürkan nerde?" diye sordu Bahri'ye.

"Yok."

"Olmadığını görüyorum oğlum, nerede diye soruyorum."

"Sen gittikten sonra o da pek uğramaz oldu. Çoğu zaman gelmiyor ama ben idare ediyorum tek başıma."

"Belli idare ettiğin, batmışız resmen!"

"Nasıl olur? Bir sürü araba sattım hatta hepsi kayıtlandı, işlemleri tam. İstersen aç dosyaları, kontrol et abi."

"Ulan bu borç ne o zaman?"

"Bilmiyorum. Ama yemin ederim galeri zarar etmiyor hatta son iki aydır satışlar ortalamanın bile üstündeydi."

Kenan, bilgisayarın başına oturup her şeyi kontrol etti bir bir. Bahri haklıydı, zarar yoktu ama bu borç neyin nesiydi? Gürkan'ı aradı hemen ve üstün körü durumdan bahsedip galeriye çağırdı.

Gürkan, geldiğinde Kenan'ın karşısına oturdu ve hiç lafı dolandırmadan "Galeriyi teminat gösterip kredi çektim ve ödeyemedim," dedi. Kenan, borçtan ziyade arkasından çevrilen işe kızdı ama çocukluk arkadaşıyla para yüzünden kavga edecek değildi.

"Ben olmadan nasıl galeriyi teminat gösterdin?"

"Sen attın aslında imza, babam da attı. İkiniz de ne diye sormadınız."

"Çünkü sana güvenimiz tamdı Gürkan."

"Biliyorum ama artık ben, kendime güvenmiyorum."

"Ne yapacağız şimdi?"

"Haciz gelir büyük ihtimalle ama ben sahte imza attığımı söylerim."

"Onu söylersen bir de sahtekârlıktan ceza alırsın. Deli misin sen! Kol kırılır yen içinde kalırmış. Bizim seninle kaç yıllık hukukumuz var. Aramızda halledeceğiz. Sana ait hisseleri bana sat ve aldığın parayla krediyi kapat."

"Ama hissemin, yani babamın hissesinin, ederi o kadar olur mu?"

"Olmayan kısmını da ben veriyorum say. Üçün beşin hesabını yapacak değiliz."

"Adamsın! Ben de tezek çuvalı gibiyim, gittiğim yere kötü koku ve rahatsızlıktan başka şey getirmiyorum."

"Tezek yararlıdır. Toprağı bulduğu zaman her yanı yeşillendirir, bereket verir. Senin sadece toprağını bulman gerek. Bu ticaret işi, hiçbir zaman senlik bir iş olmadı zaten."

"Bunu ilk Fatoş demişti, biliyor musun? 'Sen ticaret değil, sanat için yaratılmışsın,' demişti."

"Haklıydı."

"Başka pek çok şey de olduğu gibi..."

Gürkan içindeki özlemi bastırıp, iflas ettiklerini ailesine nasıl söyleyeceğini düşündü kara kara. Bunu daha az acı verici şekilde söylemenin hiçbir yolu yoktu, en iyisi babasının karşısına çıkıp direkt söylemekti. Öyle yaptı Gürkan ve Necmettin Bey'in yüksek tansiyonla hastanelik olmasına sebep olsa da, ilk kez cesur davrandı.

Hastanede müşahede altına alınan Necmettin Bey, yediği serumun etkisiyle biraz olsun kendine gelip gözlerini açabildiğinde Gürkan'ı yanı başında görüp "DEFOL!" diyerek tüm acil servisi inleterek uludu. "Senin gibi evlat olmaz olsun! Ocağımıza incir ağacı diktin! Gitti paralarım, gitti paracıklarım!"

Gürkan dayanamayıp "Baba keşke o kâğıt parçalarına verdiğin değerin birazını da ailene verseydin," dedi.

"Ulan it, ulan nankör! Bu yaşına kadar kim getirdi seni, sen ne yaptın peki? Besle kargayı oysun gözünü! Bir de hâlâ konuşuyor deyyus!"

Necmettin Bey'in bağlı olduğu monitörlerden yükselen sesler ve tabi bağırışlar üzerine hemşireler ve hasta bakıcılar koşup geldi. Sert duruşlu bir hemşire "Hasta yakınları dışarı!" diye emir verdi.

Kezban Hanım gözleri yaşlı "Kızım ben kalsam," dediğinde "Olmaz hanımefendi, bakın tansiyonu yükseliyor hastanın. Beyin kanaması mı geçirsin istiyorsunuz?" diye hemşire tarafından terslendi.

"Bana değil, oğlumuza sinirleniyor o."

Necmettin Bey ağlayarak "Oğlumuz deme şuna!" dedi. "Ölürsem cenazeme bile koymayın sakın!"

Gürkan, babasının sağlığını daha fazla zora sokmamak için evine döndüğündeyse başka bir feci manzara onu bekliyordu. Ödemediği kredi kartları nedeniyle eve haciz gelmişti ve banka tarafından el konulan tüm eşyalar bir kamyona yükleniyordu. Nisa'nın son bir saattir ısrarla aramasının nedeni anlaşılmıştı şimdi. Gürkan, babasını merak ettiği için aradığını sanmıştı oysa. Nisa ve ailesinin, Gürkan'a etmedikleri hakaret kalmadı. Hiç karşılık vermedi Gürkan çünkü bomboş hissediyordu. Karanlık, ebatsız, ölçüsüz bir boşluk kadar engin ve bir o kadar da iç daraltıcı. Nisa'nın söylediği son cümleler o karanlığın bir kısmına aydınlık yayana kadar konuşmadı hiç. Sadece kelimelerin üstünden akıp geçmesini bekledi.

"Bebeğin beşiğini bile götürdüler! Ama senin umurunda değil, biliyorum! Sevdim ben seni, ailemizi bir arada tutmak için her şeye katlandım. İçip sıçıp eve gelmemene, beni aldatmana, ne bana ne de çocuğa ilgi göstermemene ama yine de, Fatoş denilen o kadını unutmadın, unutamadın!"

Gürkan'ın yüzünden geçen bir hayret ifadesi görünce ağlayarak devam etti Nisa, "Biliyorum o kadını, eski sevgilini... Beni düğünümüzde götürdüğün kuaför vardı ya hamile olduğumu öğrenmeden birkaç hafta önce gitmiştim oraya ve çalışanlardan biri anlattı her şeyi. Biliyor musun, ben oradayken görmüş bizi. Evleneceğini bile bilmiyormuş. Ona yedirdin değil mi tüm paraları? Şu minicik sabinin rızkını o şırfıntıya yedirdin ve iflas bayrağını diktin! Artık alsın başına çalsın seni! Sen, kendinden başkasını düşünmeyen bencil pisliğin tekisin! Beni rezil ettin, ailemi rezil ettin!Ama çocuğumu rezil etmene müsaade etmeyeceğim! YETER ARTIK! Boşanıyorum senden!"

Son cümle üzerine Gürkan istem dışı gülümsedi ve bu Nisa'yı daha da delirtti. "Gül, gül! Sevin tabi! Artık eski sevgiline dönmek için bir mâni kalmadı nasıl olsa!"

"AHLAKSIZ!" diye bağırarak kocasına saldırdı Nisa. Saçlarını yoldu, tırnaklarını yüzüne geçirdi. Her şeye öfkeliydi ama en çok da bir zamanlar sevdiği kocası tarafından hiç sevilmemiş olmanın acısıydı içinden dolup taşan.

Gürkan, Fatoş'un kalbini nasıl kırdığını şimdi anlayabilmişti. Ama onu bulup hatasını telefi etmek için yalvarmaya bile hazırdı. Onu beş parasız kabul edecek tek kişiydi Fatoş, çünkü parasını kendi kazanmayı onur bilirdi. 'Bir kadının eli, sadece ekmek yoğurmamalı aynı zamanda ekmek de tutmalı ki kendine yetebilsin, kimseye el açmadan özgür olabilsin,' derdi hep. Amazonları, eski çağlarda yaşamış anaerkil tüm toplumları örnek göstererek 'Devlet baba değil de ana olsaydı her şey çok daha düzgün işlerdi,' derdi. 'Çünkü analar, babalardan daha merhametlidir çocuklarına karşı. Bak anaerkil toplumlara hep barış, refah ve bolluk içinde yaşamışlardır.' "

Hararetli bir savunma şeklinde çok duyduğu bu sözler kulağında çınlarken Fatoş'u nasıl bulabileceğini düşündü. Çok arayacak ama bulamayacaktı kaybettiği en değerli şeyi... Ta ki kötü bir sürprizle ondan haber alana kadar. . .

Bir bebek umut demekti, yeni yeşeren bir filiz gibi. Gökyüzünde açan bir parça güneş gibi gülüşüyle yürekleri ısıtır, bulut gibi yumuşacık teniyle sarar ve yağmur gibi bereketli gelirdi haneye. Ayşe bunları çok iyi biliyordu ve ikilemde kalmış Ece'ye göstermeye hazırdı.

Ece, elindeki limonatayı sehpanın üstüne bırakınca Ayşe "Ne dedi tam olarak? Öylece bebeği istemiyorum mu?" diye sorarak Ece'yi anlatmaya zorladı.

"Çok açık ve net bir şekilde, aldır onu, dedi."

"Niye onu dinlemek zorunda olasın?"

"Dinlemek zorunda olmadığımı biliyorum ama... Ayşe, bu adam bir buçuk yıldır hayatımda ve iyi-kötü sürüp giden bir ilişkimiz vardı. Bu kadar katı bir şekilde kestirip atması kanıma dokunuyor."

"Anlıyorum ama bir an için Harun'u unut ve sen ne istiyorsun, ona odaklan."

"Ben boş hayallerim gerçek olsun istiyorum her zamanki salaklığımla."

"Sen tanıdığım en kültürlü, akıllı, zeki kadınsın. Bir adam yüzünden kendini küçük görmek sana yakışmıyor."

"Ama çok güçsüz hissediyorum. Kolum kanadım kırılmış gibi. İki kez âşık oldum ve ikisinde de sevilmedim. Ben yalnız ölmesi gereken biriyim galiba."

"Artık yalnız değilsin. Bebeğin var, ölene kadar evladın yanında olacak."

"Aldırmayı düşünüyorum işin aslı. Tek başıma, bu psikolojiyle bir bebeğe bakamam ben."

"Aldırma sakın! Sen hep anne olmayı istediğinden bahsedip duran biriydin, şimdi geçmiş karşıma aksini iddia ediyorsun. Harun, bu bebekte senin kadar söz sahibi değil, onun etkisinde hareket etme. Düşün bir, Mehmet gibi bir minnoş sana anne deyip sarılacak..."

"Ayşe, gözünü seveyim heveslendirme beni. Sana uyup bir deli cesaretiyle bu bebeği doğururum filan... Barlarda şarkı söyleyerek mi çocuk büyüteyim?"

"Doğur zaten, korkun ne ki? Diplomanı aldın, okulun yıl sonunda düzenlediği defiledeki en iddialı parçalar senin tasarımın. Kaç markanın kartı sana sunulup iş görüşmesine davet edildin? On üç müydü?"

"On dört."

"Eh yani elbet birinde işe girersin. Evin, araban, az çok birikmişin de var. Ben dımdızlak kaçtım geldim buralara, sırf bebeğimden ayrılmamak için. Hoş benim sonum çok da iyi olmadı ama sen, kendi ayakların üstünde durmayı öğrenmişsin çoktan. Benimle bir tutma kendini."

"Yüz üstü düşerek öğrendim, emin ol benden iyi senin şu anki halin."

"Yahu bırak geçmişi, doğacak çocuğunla geleceğini düşün."

"O gelecek endişelendiriyor zaten beni. Hep okul biter bitmez kendi modaevimi açmayı istiyordum ama şimdi bebeği doğurursam, bir marka için tasarımlarımı yapacağım. Benim adımla değil o markanın adıyla vitrine çıkacak tasarımlarım."

"Hep öyle olacak değil ya, daha sonra da hayalini gerçekleştirebilirsin. Nesrin diye bir kadın bana bir kez demişti ki 'boşandığımda çocuk yapmadığıma şükrettim.' Ben de sana tam tersini söylüyorum; bu hayatta her acımın tek tesellisini bebeğimde buldum."

Ece, cevap vermedi ve eli istem dışı karnına kaydı. Ayşe, bu hareketi görüp onu neyin ikna edeceğini bulunca "Hastaneye gidelim en iyisi, madem aldırmayı düşünüyorsun, bir muayene ol, doktorla görüş," dedi.

Ece, gözleri dolsa da tek başına bir çocuğu büyütmekten ölesiye korktuğu için "Haklısın," dedi.

Hastanedeki güler yüzlü hemşire ve jinekoloğa rağmen Ece çok gergindi. Bekleme odasında herkes eşiyle ve mutlu yüzlerle

beklerken Ece daha da kötü hissetti. Ayşe elini tutup cesaret verircesine gülümsediğinde biraz olsun rahatladı. Doktor Hanım, ne şikâyetimiz var dediğinde Ece'nin dili tutuldu bir anda. Onun yerine Ayşe cevapladı. "Gebelik var."

"Nasıl anladınız?"

"Eczaneden test çubuğu aldık."

"Anladım. Sizi şöyle alalım..." diyerek Ece'yi muayene koltuğuna oturttular. Doktor, gebeliğin varlığını ve doğruluğunu teyit edip durumuna bakmak için ultrason cihazını Ece'nin karnında gezdirdi ve minicik bir nokta bulunca durdu. "İşte burada! Kalp atışlarını dinleyelim şimdi de..."

Doktor, o minik noktanın pıt pıt atan minik kalbinin sesini kısacık bir süre dinletti. "Şu an çok küçük olduğu için az dinletiyorum kalp atışlarını çünkü kötü etkilenebilir."

Doktor açıklama yapıp bebeğin boyutları ve sağlıyla ilgili bilgi verirken, Ece duyduğu o büyüleyici sesin etkisindeydi hâlâ. Minicik bir noktanın pıt pıt atan kalbi vardı. Gözlerinden süzülen yaşları elinin tersiyle silerken Ayşe'yle göz göze geldiler. Doktor, beslenmesine dikkat etmesi için bir liste verip alacağı vitaminleri yazdı. Ece kâğıtları alırken bir sonraki randevu tarihini not etti. Bebeği aldırma fikri ise çoktan uçup gitmişti aklından. Pıt pıt atan minik bir kalp taşıyordu ve onu asla bırakmayacaktı. Kurdukları ilk temasta bunu çok net anlamıştı Ece. Artık Harun'u değil, pıt pıt atan minik kalbi düşünüyordu sadece. Yine de bu seçimini ona söylemek zorunda hissetti kendini. Arayıp akşama bir restoranda görüşmek istediğini söyledi.

Bilerek dışarda yemek istemişti çünkü, ne kendisi ne de Harun büyük tepkiler versin istemiyordu. Artık her şeyine olduğu gibi moraline de dikkat etmeli ve kavgalardan kaçınmalıydı.

Sessiz başlayan yemekte tatlılara kadar bebeğin konusu açılmadı hiç. Mezuniyetten ve iş başvurularından bahsettiler. Harun

"Peki hangi firmayı kabul edeceksin?" diye sorduğunda "Çalışma saati en az olanı," dedi Ece.

"En çok parayı vereni ya da en çok prestij kazandıracak olanı desen anlarım da, çalışma saatleri niye önemli, anlamadım."

"Çünkü anne olacağım ve bebeğimle de ilgilenmem gerekecek."

"Şaziye konuştuk bunu."

"Sen konuştun, aldır dedin ve öylece gittin. Şu geçen bir haftada çok düşündüm ve kararımı verdim; bebeği doğuracağım. Yanımda olup olmamak sana kalmış."

"Aptalsın! Geleceğini berbat ediyorsun!"

"Benim hayatım ve benim kararım. Sen sadece kendi seçimini yap, benimkine karışma."

"O zaman yalnızsın!" deyip kalktı masadan Harun ve Ece'yi bir başına bıraktı. Harun'u özleyecekti, ona Şaziye diye hitap etmesini de. Gerçek adını sadece o söylerken seviyordu çünkü hiçbir ima ya da olay olmadan, tıpkı yıllar önce ailesinin ona seslendiği doğallıkla söylüyordu adını. Ayrılık da ilişkinin bir parçasıydı ve bu kez olgunlukla kabul etti Ece bunu. Üstelik bu kez eli hepten boş kalmış da değildi, çok değerli bir ganimetle son bulmuştu savaşı.

Ayşe, günlerdir eve aklı bir karış havada gelen Kenan'a her "Neyin var?" dediğinde işi bahane ediyordu adam. Gürkan'la işini ayırmak zorunda kaldığını biliyordu ama derdi bu olsaydı, arkadaşıyla arası bozulmuş olurdu. Oysa hâlâ görüşüyorlardı. Ayşe fazla üstüne gitmeyip onun açılmasını bekledikçe, Kenan daha da susuyordu.

Kenan'ın söyleyemediği şeyi "Kenan bir çıkar yol bulabildi mi ailesiyle?" diyerek Ece kaçırdı ağzından.

"Ailesiyle ne sorunu var ki?"

"Şey... Bilmiyor musun?"

"Neyi?"

"Ay boş ver, önemli değildi zaten."

"Ece lütfen, söyler misin?"

"Laf taşıyor olacağım ama..."

"Aramızda sırlar olmasından daha az ayıp olur."

"Kenan'ın söylemesi daha doğru olur."

"Soruyorum haftalardır, kelam konuşmuyor. Arkadaşlığımız hatırına söyle."

"Peki, peki! Kenan'ın ailesi, seni öğrenmiş."

"İnanmıyorum!"

"Şimdi de Kenan'a ya o kadın ya da biz diye baskı yapıyorlarmış. Ama endişelenme, Kenan delikanlı adamdır. Senden hemen vazgeçmez."

"Ama geçmesi gerek."

"Ne?"

"Ailesi onu seviyor ve iyiliğini istiyor. Onlara benim için sırt çevirmesi doğru değil."

"Ayşe ama sen ne olacaksın?"

"Okulun ilk yılı bitti. Az çok bir sürü şey öğrendim. Hiç ofise uğramadan bile desen çizip firmalar için çalışabilirim. Mehmet'le yeni bir hayata başlarız."

"Sahi Mehmet ne olacak? Kenan'a baba diyor ve sen Mehmet'i babasız bırakmış olacaksın."

Ayşe derin bir sessizliğe gömüldü ama kararını kesin şekilde verdi. Kenan ile ailesi arasına girmesi hiç doğru değildi. Akşam

Kenan geldiğinde de bunu anlatabilmek için en doğru zamanı bekledi. Güzel bir yemek yediler, ardından Kenan Mehmet'le oynadı ve onu uyuttu. Birlikte oldular ve Kenan, uyumak için hazırlanırken "Neden bana söylemedin?" dedi Ayşe.

Kenan anlamıştı neden bahsettiğini ve "Önemsiz bir mevzuyla seni üzmek istemediğim için," dedi.

"Ailen haklı, gereğinden fazla bile sürdü bu yanlış. Artık son bulmalı."

"Seni sevmemin nesi yanlış? Ailem tutturmuş evlen diye. İlla evlenmem gerekiyorsa ben seninle evlenmek istiyorum."

"Yakışmam ben sana."

"Niye?"

"Nerde görülmüş dul kadınla bekâr adamın evlendiği?"

"Ne saçmalık ama!" diyerek yataktan sinirle kalktı Kenan. Odanın ortasında dolanırken söylenmeye de devam etti. "Sen bugüne kadar, benden başka kaç erkekle birlikte oldun?"

"Rahmetli kocamla sadece."

"Ben kaç kadınla yattığımı hatırlamıyorum bile. Sen bir kez dulsan ben onlarca kez dulum! Ama bana yakışmıyorsun, öyle mi? Tanıdığım en düzgün, namuslu, ahlaklı kadınsın. Biri birine yakışmıyorsa ben, sana yakışmıyorumdur."

"Namuslu olsam seninle yaşıyor olmazdım."

"Ben seni mecbur ettim! Benim yüzümden oldu hepsi. Yaptığım o hata yüzünden şimdi aileme senin düzgün birisi olduğunu ispatlayamıyorum. Anneme defalarca anlatmaya çalıştım ama beni dinlemedi bile."

"Çocuklu kadın, bekâr adamla... Nerde görülmüş, duyulmuş! Hiçbir koşulda olamazdı, dul kadınla bekâr adam olur mu hiç?"

"Olur. Olmuş da zamanında! Peygamber efendimiz, kendinden yaşça büyük dul bir kadınla evlenmedi mi ilk?"

"Evet ama..."

"Aması yok! Bunlar hep bize ve toplumlara örnek olsun diyedir. Olur Ayşe'm olur! Sen yeter ki tamam de, ben ailemi de tek kalemde silerim."

"Olmaz. Bugün anasını, atasının silen yarın kendi yuvasını da siler. Ananın-babanın ahı üstüne mutluluk olmaz. Artık yollarımızın ayrılık vakti geldi."

"Ayşe..."

"Kenan, lütfen zorlaştırma. Sen yoluna, ben yoluma artık."

"İzin vermiyorum, OLMAZ!"

Daha fazla uzatıp kavga etmemek için sustu Ayşe ama kararı kesindi. Ece'ye anlattı durumu ve bir tekstil firmasında işe giren Ece, proje bazlı bir iş ayarladı Ayşe'ye. Bu şekilde hem evden çalışabilecekti hem de daha çok kazanacaktı Ayşe.

Ardından da iki kadın kafa kafaya verip yeni bir hayat kurmak için taşındılar. Kenan işteyken bir not bırakarak evi terk etmek çok ağır gelmişti Ayşe'ye ama başka yolu yoktu. Tek seferde kesip atmalıydı ki, daha az acısın. Ece, Ayşe'nin kararında kaybeden aşk olsa da, kazanan aile olduğu için sustu. Ailesini kaybettiğinden beri biliyordu ki, en değerli şeydi anne-baba. Kenan, henüz kıymetini bilemese de, Ayşe sağduyulu yaklaşıp onun adına doğru kararı vermişti.

Ece de hem işe yakın olabilmek hem de yeni bir başlangıç yapabilmek için başka bir ev tuttu. Ayşe'yle beraber yaşayacaklardı bu evde. Ece, patronu Betül Hanım'a hamile olduğunu ve işi bırakacağını söylediğinde kadın anlayışla karşıladı 'ama bir-iki hafta daha devam edebilirse bir anda boşta kalmayız ve senin yerine birini buluruz'dediğinde kıramadı Ece.

Sahneye çıktığında en önde oturan Kenan'la göz göze gelince selam verdi başıyla Ece. Bir yıldır Kenan'ı ilk kez burada ve

içerken görüyordu. "Hoş geldiniz. Bir veda haberi vereceğim size. Birkaç hafta sonra bu sahneye veda ediyorum," diyerek başladı konuşmasına.

"Ayrılık kelimesi önceden canımı çok yakardı. Lafı geçince gözüm dolardı, o derece. Belki bazılarınız rastlamıştır, ayrılıkla ilgili bir şarkı söylemişsem hemen gözlerim dolu dolu olmuştur. Ama artık ayrılık acı vermiyor çünkü anlamını kavradım. Ayrılık, zorla koparılmak demek değilmiş. Ayrılık; parçalarından ayrışmak, başka bir yönde yol almak demekmiş. Ayrılığın acısı sevgiden değil, içimize çöreklenmiş alışkanlıklarımızdan geliyormuş meğer. Yeni bir yola girebilmek için gittiğin yoldan ayrılmak gerekir oysa. En başta o bilinmedik yol korkutucu olabiliyor ama yürümeden, yolun sonunda ne olduğunu bilemeyiz. Bazen de o yol ayrımının sonunda ne olduğundan ziyade, yolculuk esnasında yaşadıklarımızdır önemli olan. Ben kendime yeni bir yol çiziyorum. Yine de ayrılığı yeni tadanları ve henüz anlamını kavrayamayacak kadar canı yananları anlatan bir şarkı söyleyeceğim. 'Ayrılık... Ayrılık... Her bir dertten âlâ yaman ayrılık...' diyoruz."

Kenan, şarkıyı dinlerken çocukluğundan bu yana ilk kez, utanmadan bir sürü insanın içinde ağladı. Çocuk olmanın en güzel yanıydı bu belki de. İstediğin yerde, istediğin kadar ağlayabilir ve gülebilirdin. Ne gözyaşlarında güçsüzlük ne de kahkahalarında yersizlik aranırdı. Çocuktur, der geçilirdi. Keşke şimdi de insandır deyip kendi haline bıraksalardı onu.

Ailesiyle arasına girmemek için çekip gitmişti Ayşe. Ardında sessiz bir ev bir küçük not bırakarak... 'Aileni bırakma' demişti notta ama unutmuştu asıl sahip olduğu aileyi alıp gittiğini. Mehmet'in kokusunu, gülüşünü ayrı, Ayşe'nin varlığını ayrı özlüyordu. Hem aşk hem de evlat acısı çekiyordu. Ayşe'yle olamıyordu, hadi onu anlamıştı da Mehmet'ten niye ayrı kalması gerekti? İlla biyolojik babası olmak mı lazımdı birinde evlat kokusu bulmak

için? Mehmet, baba demişti işte ona. Daha kim, niye karışıyor ve onlar adına karar veriyordu?

Ece, programı bitip de sahneden indiğinde hemen yanına gidip bileğine yapıştı Kenan. "Ayşe nerede? Biliyorum, ikiniz beraber gittiniz."

"Ayşe, çok zor bir seçim yaptı. Sana da buna saygı duymak düşer. Lütfen kızı rahat bırak."

"İyi mi peki? Mehmet ne yapıyor? Baba nerede demiyor mu?"

"Of Kenan of! Dağladın yine yüreğimi! İyiler ikisi de. Ayşe, evden çalışıyor. Aslında ikimiz aynı firmadayız. Birlikte yaşıyoruz hep beraber."

"Geçinebiliyor musunuz?"

"Tabii ki. Ben kendi evimi kiraya verdim. Şimdi kiraladığımız evin iki katı kira alıyorum oradan. Kira ve evin giderlerini halletmiş olduk yani. Biz ikimiz, birbirimize yarenlik edip başımızın çaresine bakıyoruz. Merak etme sen."

"Mehmet'i de mi göremem? Götürsene beni, göreyim bir kez."

"Kenan, etme eyleme! Sarhoşsun şimdi. Mehmet de çoktan uyumuştur. Hadi evine git, lütfen. Bak, bu karar Ayşe için de çok zordu ama o senden cesur davranıp yapılması gerekeni yaptı."

Ece, omzuna vurup yanından geçip giderken, Kenan ailesine karşı nefretle doldu. Onların yüzünden tek huzurlu ve mutlu hissettiği yuvadan olmuştu. Saatin kaç olduğuna ya da sarhoşluğuna aldırmadan aradı babasını.

Muhterem Bey'in endişeli sesi "Ne oldu bu saatte?" diye sorarak açtı telefonu.

"Annemi de uyandır, sonra da kına yakın bir tarafınıza. Ayşe çekip gitti! SİZİN YÜZÜNÜZDEN!"

Kenan bağırırken Muhterem Bey, telefonu yüzüne kapattı sinirle. "Sarhoş it, utanmadan arıyor bir de!" diye söylendi tekrar

yatarken. Halime Hanım "Ne olmuş bey?" diye sorunca "Elinin körü!" dedi. "Ne olacak, densiz oğlun hesap soruyor aklı sıra! Neymiş efendim, o kadın bunu terk etmiş de sorumlusu bizmişiz!"

Halime Hanım, elini kalbine koyup "Allah'ım şükürler olsun!" dedi. "Kurtulduk bu dertten de. Muhterem şimdi hiç vakit kaybetmeden oğlanın başını bağlamak gerek. Bir an evvel alalım Meral'i ki, yine o kadına gitmesin."

"Ne yaparsanız yapın Halime! Artık karışmıyorum!Bu oğlana kefil olunup kız istenmez çünkü!"

"Aman hemen kestirip atma. Ben yarın Meral'i arar, istemeye geleceğimizi söylerim. Sen de hazırlığını yap ona göre."

"Tamam, tamam! Yat uyu şimdi, Allah aşkına."

Halime Hanım yattı ama gözüne uyku girmedi. Ertesi günü planladı durdu kafasında. Uyanır uyanmaz da, Kezban Hanım'ı arayıp uygun bir zamanda Meral için geleceklerini söyledi.

Meral, annesinden duyduğu haberle neredeyse bayılıyordu. Bunda sık sık baş dönmesi ve nefes darlığına sebep olan o zayıflama ilaçlarının da payı vardı tabii. Ama umursamıyordu bu yan etkileri, zayıflatıyordu ya bu yeterdi. Ne olmuş kalp çarpıntısı, terleme, baş ağrısı, baş dönmesi, nefes darlığı ve ishal de yapıyorlarsa!

Kezban Hanım, kocasına durumu anlattı. İki hafta sonrası için uygun bir tarih belirleyince de Halime Hanım ve Seren, Meral'i alıp alışverişe çıkarmaya başladılar. Söz çiçeğinden, çikolatasına hatta yüzüklere kadar her şeyi Meral'e seçtirdiler.

Meral "Kenan nerede? O niye gelmiyor?" diye her sorduğunda Halime Hanım ve Seren "İşi var," diyerek yalan söylüyorlardı.

Halime Hanım, aradığı namuslu gelini bulduğu için elinden kaçırmak istemiyordu. Seren de annesine çanak tutmuş, birlikte yalanları sıralıyorlardı.

"Kenan çok heyecanlı seninle evleneceği için. Her şey eski usule göre yapılsın ki, daha hayırlı olsun istiyor," dedi Seren.

Meral kıpkırmızı oldu bir anda ve niye Kenan'ın onu arayıp sormadığını ya da mesajlarına cevap vermediğini sorgulamadı bir daha.

Kenan sadece Meral'in değil, ailesinden hiç kimsenin telefonunu açmıyordu. Halime Hanım, hâlâ oğluna Meral'i ona isteyeceklerini söyleyememişti bile. İsteme günü gelip çattığında ise Kenan'sız gidip –Meral'den duymuş oldukları– Gürkan'ın bu evliliği tasvip etmediğini bahane ederek "Kenan arkadaşından çekindiğinden gelmedi," dediler.

Necmettin Bey "Benim öyle oğlum yok artık, istediği gibi gelebilirdi!" dedi hemen.

Halime Hanım "Neyse büyükler burada ya o da yeter. Biz, kızımıza söz yüzüğümüzü takarız, artık nişanda yan yana olur gençler," dedi.

Kenan'ın haberi bile yokken gıyabında söz kesildi. Ertesi gün Gürkan aradı ve "Hayırlı olsun!" dedi.

"Ne için? Ayşe gitti diye mi?"

"Yok, bana söylemeden sözlenmişsin ya onun için!"

"Ne? Valla bana da kimse söylemedi! Kiminle sözlenmişim?"

"Meral'le."

"Dalga mı geçiyorsun?"

"Yok, annem aradı bugün. Dedi ki, kardeşini Kenan'la sözledik."

"Ben yokken nasıl olmuş o?"

"Sen güya benden çekindiğin için dün gitmemişsin, annenler öyle demiş. Annem de bana, karışma sen bu işe demek için aramış zaten."

"Yok artık! Ne Meral'i, ne sözü? Hiçbirinden haberim bile yok. Bizimkiler iyice kafayı yemiş. Sen, annene anlat uygun bir dille durumu, kızı daha çok ümitlendirip üzmesinler."

"Tamam, ben söylerim ama dinleyen olur mu, bilmiyorum."

Gürkan, hemen peşine annesini aradı ama tam tahmin ettiği gibi kimse onu takmadı bile. "Kenan'ın bu isteme olayından haberi bile yok," dese de inanmadılar. Koskoca insanlar yalan mı diyecekti? Neyse ki Gürkan artık tüm bunlardan kurtulmuştu ve her şeyden uzak bir hayat yaşıyordu.

Gürkan, boşandığı gün adliyeden çıkarken kendini kuş gibi özgür hissediyordu. Çocukları henüz çok küçük olduğu için mahkeme, annede kalmasına karar vermişti. Zaten aradığı da buydu. Evliliği boyunca onu en çok endişelendiren şeydi babalık. Nisa'nın dediği gibi, Fatoş'u bulabilmeyi ve onunla tekrar bir araya gelebilmeyi umuyordu. Ama tüm aramaları ve soruşturmaları kocaman bir hiçliğe çıkınca umutları da kırıldı. Neredeyse iki yıl evvel ki ayrılığının acısını şimdi şimdi yaşamaya başlamıştı.

Babası, onu evden kovduğu için bir müddet Kenan'a ait küçük bir dairede kira ödemeden yaşayacaktı. Ona yaptığı tüm yanlışlara rağmen, Kenan hiç elini üzerinden çekmemişti. Hâlâ arkadaşını koruyup kolluyordu. Gürkan da bu kez bu dostluğa layık olabilmek için dikkatli davranıyordu. Biraz daha borcu vardı ve hem onları ödemek hem de hayatını idame ettirebilmek için bir işe ihtiyacı vardı. Kenan'ın ısrarına rağmen ona ait bir iş yerinde çalışmayı reddetti ve çok şık bir kafede garson olarak işe girdi. Garsonluk çok kafa yormayı gereken bir iş değildi. Ayrıca bu kafe, hemen karşısındaki sergi salonuna gelen ziyaretçilerin uğrak mekânıydı. Bir sergiden sonra muhakkak sanatseverler

burada toplanıp birer kahve içerek sohbetlerine devam ederlerdi. Ressamı ya da heykeltıraşı yanlarında değilken, eleştiriler daha özgür olabiliyordu ne de olsa. Gürkan, bu sohbetlere kulak kabartıp dinlemeyi de, iş çıkışı bazen ücretsiz olan sanat sergilerini gezmeyi de çok ama çok seviyordu.

Nisa'dan ayrıldıktan sonra sanki tekrar nefes almaya başlamış gibi hissediyordu kendini. Ayrılık onun için kendi yolunu çizip, kim olduğunu bulabilmek anlamına gelmişti.

Mustafa, site görevlisinin yakasına yapışıp "Ne demek lan gitmişler?" diye hesap sordu. Onca yol gelmişti *Ayşe'yi bulduk* dediklerinde, aldıkları para da cabasıydı. "Hazır gelmişken senin leşini sererim lan! Ayşe nerede?"

"Taşınmışlar herhalde."

"Herhalde ne demek lan?"

"Hafta sonu çalışmıyorum, ben yokken gitmişler demek ki, ama soruşturur bulurum şimdi. Komşulardan bilen vardır belki."

"İyi git bakalım ama haber getiremezsen hem paramı hem yol masrafını geri isterim senden ona göre."

Veysel, abisi Mustafa'yı izlerken, giden adamın hiç haber bulamaması için dua etti. Ablasının elinde büyümüşken onu vurmak istemiyordu. Kimseyi vurmak istemiyordu çünkü sıktığı kurşun sadece karşısındaki cana değil, kendi geleceğine de isabet edecekti. Çok iyi biliyordu bunu ama töreye karşı gelmeye cesareti yoktu. Allah'a şirk koşmak gibiydi onların orada töreye karşı durmak. Ne haddineydi daha on yedisindeki Veysel'in ağzını açmak ya da itiraz etmek. . . Törenin dediğini yapacak, ablası bu dünyadan, o da hayallerinden ayrılacaktı ebedi olarak. . .

14

Pervane

Sahnenin tozunu ve mekânın alkolle karışık o kendine has kokusunu içine çekip adımını attı Ece. Mikrofonu iki eliyle sımsıkı tuttu ve bu sahneye adım attığı ilk günü düşündü. Heyecanına karışan korkuları ve aldatılmışlığın sindirdiği ruhunun ezikliği altında hapsolmuşken, şarkılarla haykırmıştı içindekileri ve yıllar geçtikçe güçlenip toparlanmıştı. Gözlerini kapatıp "Bu gece bu sahnedeki son gecem," dedi. Kalabalıktan gelen "Aaa..." sesleri ve "Nerede çıkacaksın artık?" soruları üzerine elini havaya kaldırıp "Düzeltmem gerek, bu gece sahnelerdeki son gecem," dedi. "Şarkı söylemek, pek çok kişinin aksine benim en büyük rüyam değildi. Aksine, geçinmek için yaptığım hatta yapmak zorunda kaldığım bir işti. Ama bu demek değil ki hiç sevmedim bu işi... Asla! Çok sevdim. Sizleri sevdim, alkışlarınızı sevdim, birlikte ağladık, eğlendik. . . Çok kişinin emeği geçti burada üstüme. Başta patroniçemiz, Betül Hanım olmak üzere..."

Eliyle barın arkasında oturan Betül Hanım'ı işaret etti ve seyirciler alkışladı. Betül Hanım, başını hafifçe eğip gülümseyerek kabul etti bu jesti. Alkış sesleri kesilince Ece kaldığı yerden devam etti konuşmasına.

"Güzel sebeplerle ayrılıyorum buradan. Yaklaşık altı yaşımdan beri hayalim moda tasarımcısı olmak. Daha küçücük çocukken, oyuncak bebeklerime elbiseler dikerdim. En büyük tutkum kısacası. Bu yıl modacılık için diplomamı aldım hatta bir tekstil firmasında işe bile girdim. Bu saatten sonra hayallerimin peşinden koşacağım anlayacağınız. Bana dua edin bu yeni yol için. 'Yeni bir ben lazım,' diyerek başlıyoruz geceye."

Ece, ilk şarkısıyla eğlenceli başladığı programına son verecek olan şeyin dökülecek kan olduğunu ve ekmeğini yediği bu mekâna kötü şekilde veda edeceğini hiç düşünmemişti. Çünkü her şey normal başlamıştı ve gayet normal seyrinde devam ediyordu. Ama bir anda bara giren adam, önce üç el havaya sonra da barın olduğu kısıma ateş etmeye başladı. Ece ve arkadaşları sahnede oldukları yerde çömelip kaldılar. Ateş eden adam "Betül!" diye bağırıp türlü hakaretlerle ortaya çıkmasını emretti. Ece, bulunduğu konumun yüksekliğinin sağladığı avantajla, barın altına saklanmış olan Betül Hanım ve onun hemen yanındaki Saddam'ı görebiliyordu. Arkasındaki, davulların arkasına saklanmış olan gitarist, polisi aramış yardım istiyordu kısık sesle. Ece, kimse ölmeden polisin yetişebilmesi için dua ederken adam bir kez daha kükredi.

"Kahpe Betül, neredesin? Çık ortaya, benden kaçamazsın! Benim nikâhımda, benim mekânımda nasıl dost tutarsın? O herifi de..."

Edilen iğrenç küfür karşısında Saddam saklandığı yerden çıkıp "Buradayım lan!" dedi ve iki adam aynı anda birbirlerine ateş ettiler. İkisi de yere düştü ve tüm korumalar, Ece'nin artık kim olduğunu anladığı adamın üstüne çullandı. Betül Hanım'ın kocasıydı bu adam ve üç kez müebbet yediği hapisten nasıl olmuşsa çıkıp gelmişti.

Saddam da Betül Hanım'ın kocası da ağır yaralıydı. Onların dışında, barmen çocuk ve pek çok müşteri de hafif yaralan-

mıştı. Polis geldiğinde, sağlık görevlileri yaralıları tedavi için ambulanslara taşımaya başladı. Betül Hanım, kocasının değil, Saddam'ın olduğunu ambulansa bindi. Kolundan kurşun yiyen barmen ve kurşunun sıyırdığı iki müşteri dışında zarar görenler, barın sağ duvarını kaplayan aynanın, atılan kurşunla parçalanıp müşterilerin üzerine yağmasıyla yaralanmıştı.

Polisin ifadelerine başvurmak üzere herkesle konuşmaya uğraşıyordu. Ece, korkudan titrerken eli hep karnındaydı. Bir acil bakım teknikeri kız Ece'ye yaklaşıp "Siz iyi misiniz?" dedi. Ece, konuşmak için ağzını açsa da titrediği için konuşamadı ve dişleri takır takır çarparken kazara dilini ısırdı. "Gelin benimle lütfen," diyerek Ece'yi kolundan tutup bir ambulansın arkasındaki sedyeye oturttu. Diğer acil bakım teknikerine dönüp "Bir sakinleştirici iğne yapsana hanımefendiye," dedi.

Ece tüm gücünü toplayıp konuşmayı başardı ve "Hamileyim," dedi.

"Aaa! O zaman sizi de hastaneye yollayalım, bir genel muayene yapsınlar ve bebeğin durumuna baksınlar. Olur mu?"

Ece, kafasını sallayarak onayladı ve ambulans hareket etti. Acilden giriş yaptığı halde hemen kadın doğuma nakil edildi ve ebe tarafından muayene edilip, hamilelere verilebilecek az riskli bir sakinleştirici ilaçtan düşük dozlu verildi. Aldığı ilaçla da yatırıldığı odada uyuyakaldı.

Harun'un sesiyle uyandı ama öyle yorgun hissediyordu ki, gözlerini hiç açmayıp sesleri dinledi sadece.

"Durumu nasıl?"

"Gayet iyi, yaralanmamış zaten. Sadece korktuğu için titreme nöbeti geçiriyordu."

"Bebek nasıl?"

"Gayet iyi, hiçbir problem yok. Tam on üç haftalık ve gelişimi sağlıklı."

"Şükürler olsun."

"Siz nesi oluyorsunuz hastanın?"

"Babası. Yani bebeğin babasıyım."

Harun az evvel şükretmişti hem de istemediği bebek için ve bebeği kabul etmişti. Ece, mutlulukla gözlerini aralayıp Harun'a baktı.

Harun donup kalırken ebe "Hastamız da uyandı," dedi ve Ece'nin yanına gelip "Nasıl hissediyorsunuz?" diye sordu.

"Aç," dedi Ece tüm masumluğuyla.

Harun "Ben hemen kantinden bir şeyler alıp getiririm," diyerek çıkıp gitti. Ebe, Ece'yi muayene ederken "Beyefendi çok telaşlı," dedi. "Acile gelip sizi bulamadığında olay çıkarmış. Buraya geldiğinde de eli ayağı titriyordu, neredeyse bir sakinleştirici de ona verecektik."

Ece, bir gece içinde hem bu kadar çok korkup hem de çok ama çok mutlu olmamıştı hiç. Ebe gittikten biraz sonra elinde poşetlerle Harun geldi. Ece'ye sevdiğini bildiği ıslak kekten almıştı. Keki ve meyve suyunu hazırlayıp servis masasına koydu ve Ece yerken "Bunları bulabildim sadece," dedi. "Buradan çıkınca adam gibi yemek söyleriz."

"Nereden duydun?" diye sordu Ece.

"Ayşe diye bir arkadaşın aradı beni. Televizyonda, haberlerde görmüş çalıştığın barda saldırı olduğunu. 'Yirmi aylık bebeğim var, ben evden çıkamıyorum, Ece de arıyorum açmıyor,' dedi. Sana bakmamı rica etti. Ama olayı duyunca onun ricası için değil, gerçekten sizi merak ettiğim için geldim."

"Çantam kuliste kalmış. Telefon da içindeydi. Ayşe'yi arar mısın, kız meraktan ölmüştür."

"Ben kantindeyken aradı yine, söyledim iyi olduğunuzu."

"Sürekli iki kişiymişim gibi konuşuyorsun."

"Öylesin zaten."

"İkinci kişiyi istemediğini sanıyordum."

"Ben de öyle sanıyordum."

"Ne değişti?"

"Aslında ne zamandır karşına çıkabilmek için cesaretimi toplamaya çalışıyorum. Bu olay vesilesiyle olmuş oldu."

"Karşıma çıkıp ne diyecektin ki? 'Fikrim değişti, artık bebeği istiyorum' mu? Bu kadar kolay mı?"

"Değil hem de hiç kolay değil. Çalıştığın bara ilk kez nasıl girdim biliyor musun? Senin resmini gördüm. Hani arkadan bakış attığın bir fotoğrafın var ya o işte. Omzundaki kanat dövmeleri dikkatimi çekti. Duygu, meleklerin kanatları olduğu için onlara hayranlık duyardı. Garip gelirdi bu çünkü kuşların da kanatları vardı. Niye kuş değil de melekler diye sorduğumda 'Melekler kanatlarında mutluluğu taşıyor. Ettiğimiz duaları Allah kabul ederse meleklerine buyuruyor ve onlar da dualarımızı gerçeğe çeviriyor. O yüzden melek kanatları mutluluğumuza yol alıyor,' derdi. Senin sırtındaki kanatları görünce düşünmeden seni görmek için içeri girdim. Sonra bağımlılık gibi oldu, sürekli seni izlemeye gelir oldum. Sen şarkı söylerken eski anıları daha güzel hatırlayabildim. Ben hiç dua etmedim ama sanırım Duygu gittiği yerde de benim için dua ediyor. O mutlu olmamı istediği için seni bulmamı sağladı. Benim kadar materyalist bir insanla örtüşmeyen cümleler bunlar biliyorum. Ama ben inanıyorum buna."

"Öyleyse niye bebeği en başta istemedin?"

"Korktum. Ben yetim büyüdüm, aile hasretiyle doluydum hep. Tam kendi mutlu ailemi kurdum derken tekrar yapayalnız

kalınca artık yeniden başlama cesareti bulamadım kendimde. Ya sen ve bebek de ölürseniz diye çılgınca, dizginleyemediğim bir korkuya kapıldım."

"Seni hem anlıyorum hem de sana kızıyorum. Anlıyorum çünkü ben de ailemi yitirdim. Daha on sekiz yaşımdaydım ve ben üniversite için buraya geldiğimde ailem memlekette bir trafik kazası geçirip öldü. Bir anda tüm ailemi kaybettim. Annem, babam ve kardeşim artık yoktu. Okulun karşısındaki kafede çalışan bir çocuk vardı ve benden hoşlandığını söyleyince çıkmaya başladık. Bir de yurttan bir kız vardı, onunla da çok samimiydik. Ailem ölünce o ikisini ailemin yerine koydum. Okulun ikinci yılında hep beraber eve çıktık. Biri sevgilim diğeri en yakın arkadaşım. Sonra üçüncü sınıfın dönem arasında, sevgilim ortaya bir fikir attı. Kredi çekip beraber kafe açalım, dedi. Babamdan kalan malları ipotekleyip kredi çektim. Güya hayallerimizi gerçekleştireceğiz. Tüm parayı sevgilimin hesabına aktardım ve ertesi gün uyandığımda evde kimse yoktu. Cüzdanımdaki parayı, annemden hatıra kalan takıları hatta telefonumu bile çalıp gitmişlerdi. Amerika'ya yerleşmişler beraber, sonradan öğrendim. Meğer ikisinin ilişkisi varmış ta en baştan beri. Zaten sevgililermiş, ailem ölünce bana kalan mirası duyup kardeşim dediğim kız, sevgilisine benimle çıkmasını söylemiş. Sonra da beni bir güzel kandırıp elimdekini avucumdakini alıp gittiler. Benim aptallığım sayesinde onların hayalleri gerçek oldu.

Aldatıldığıma üzülemedim bile ilk başta çünkü dünya kadar borcum vardı bankaya. Aç uyuduğum o kadar çok gece oldu ki... Sonra barda, barmen olarak işe başladım geceleri. Çünkü gündüzleri hamburgercide çalışıyordum. Okula ara vermek zorunda kaldım. Neyse bir gün bardaki solist kız gelmedi. Başka yerle anlaşıp gitmiş meğer. Ben de temizlik yaparken filan mı-

rıldanırdım hep ve Betül Hanım beğenirdi sesimi. Bana, sen çık söyle bu gece, dedi. Şaşırdım tabii ama barmenlikten aldığımın on katını teklif edince hemen kabul ettim. Sonrası malum hiçbir erkeğe güvenemedim. Sen, benim hayatıma giren ikinci erkeksin.

Sana kızgınlığım da bu yüzden. Ben bu kadar kötü kandırıldıktan sonra, tekrar birine güvenip âşık olma cesaretini göstermişken, sen aile kurmaya korktun. Beş yıl borç ödedim ben! Bana ait olmayan bir borcu. Her gün bana acı çektiren ve aldatıldığımı hatırlatan bir borcu. Onlar sadece paramı değil, yaralı kalbimi de çalıp gittiler. Senin yüzündeki hüzne âşık oldum ben de. Tıpkı senin gibiydim ilk başta. Hep kendime bunu hak edecek ne yaptım diyordum. Ama toparlandım ve büyülenmiş gibi sana doğru çekilirken bu kez hiç sorgulamadım. Akışına bıraktım, sen de öyle yaparsan inan çok daha kolay olacak her şey."

Harun, hayretle dinledikleri üzerine "İnanamıyorum," dedi. "Niye hiç anlatmadın bunları?"

"Adımı bile merak edip sormamıştın ki?"

Harun, Ece'ye sarılıp saçlarını öptü ve fark ettiği detayla "Saçların kahverengi mi?" diye sordu.

"Evet," dedi Ece ve hamilelikten ötürü boyayamadığı saçının diplerine gitti eli.

"Bu hayat dolu halini de seviyorum ama seni kahverengi saçla görmek için de sabırsızlanıyorum."

Ece "Asla hanım hanımcık bir anne olmayacağım, hiç ümitlenme!" dese de ileride saçına ak düşene kadar saçına boya sürmeyecek ve bir daha piercing takmayacaktı. Eski tarzından sadece dövmeleri ona hatıra kalırken, o moda dünyasının en klas kadını olarak adını yazdıracaktı. Tabii kızının saçını boyamasına

edemeyecek kadar bunalmış bir anne de olacaktı. Sadece kendi kucağına alamamıştı kızını ve kurşunu içeğitimli güdümlü bir füze gibi bebeğin doğmasını bekliyordu.

Harun, Ece'nin tepkisine gülerken kapı tıklandı ve içeri polisler girdi.

"Şaziye Kandemir?"

"Evet, benim."

"İfade verebilecek kadar iyiyseniz olayı anlatmanızı isteyecektik."

"Tabii. Buyurun sorun."

"Olay vuku bulduğunda siz neredeydiniz?"

"Sahnede."

"Yüksekte olduğunuz için daha rahat bir görüşünüz vardı öyleyse."

"Evet ama ilk kurşun sesiyle başımı ellerimin arasına alıp yere çöktüm."

"Neler oldu?"

"Adamın içeri nasıl girdiğini görmedim. Havaya ateş etti önce ve o zaman fark ettim. Betül Hanım'a, yani patronumuza küfür edip onu ve Saddam'ı öldürmeye geldiğini bağırdı. Sanırım Betül Hanım'ın eşiydi adam ama hapiste olması gerek diye biliyorum."

"Evet, küçük yaştaki kıza tecavüz, tasarlayarak adam öldürmek, yaşı küçük kızları fuhuşa sürüklemek gibi bir sürü suçtan yargılanıp ağırlaştırılmış müebbet yemiş."

"Ee nasıl dışarı çıkmış o zaman?"

"Dün firar etmiş cezaevinden. Sizce niye ikisini öldürmek istedi?"

"Betül Hanım'ın anlattığına bakılırsa eşi hapse girene kadar yaptığı pis işleri bilmiyormuş. Öğrenince eşinden nefret etmiş ama adam belalı olduğu için hapisteki görüşlere gidiyormuş ilk başlarda ve kocası barı işletmeye devam etmesini söylemiş. Betül Hanım, yanında çalışan birisi olarak gönül rahatlığıyla söyleyebilirim ki, namusuyla işletti hep o barı. Yıllar geçtikçe Betül Hanım, eşinin has adamlarını çeşitli bahanelerle kovmuş ve yerine Saddam'ı ve onun seçtiği kişileri koruma olarak almış."

"Saddam dediğiniz Murat Uslu değil mi?"

"Evet biz ona, Saddam Hüseyin'e olan fiziksel benzerliğinden ötürü Saddam diyoruz. Lakabı yani."

"Betül Hanım'la Murat Bey arasında bir gönül ilişkisi var mıydı peki gerçekten?"

"Evet, ben bildim bileli ikisi sevgilidir. Kocası bunu öğrendiği günden itibaren Betül Hanım'a mektuplarla tehditler yollamış. Ama hapisten çıkamayacağını düşünürdü hep."

"Çıkmaması da lazımdı ya neyse. Peki, adamın vurulma anını gördünüz mü?"

"Evet."

"İlk kim ateş etti."

"Aynı anda ateş ettiler. Bu arada Saddam yani Murat nasıl? Yaşıyor mu?"

"Yaşıyor, durumu iyi ama kaçak mahkûm kalbinden vurulmuş."

"Peki, Saddam hapse mi girecek?"

"Ona mahkeme karar verir ama bence nefsi müdafaadan yırtabilir ya da çok az ceza alır. Teşekkürler sorularımızı cevapladığınız için."

Polislerden durmadan not alanı, bir kâğıdı uzatıp "Okuyup imzalar mısınız ifadenizi?" diye sordu. İmzayı atınca da polisler geçmiş olsun dileyip gittiler.

Polisler gittikten sonra Harun odada dört dönmeye başladı. "Hamileyken nasıl o kadar tehlikeli bir yerde çalışırsın!" diyerek azarladı Ece'yi.

"İşteki son gecemdi zaten! Bir tekstil firmasında çalışıyorum artık."

"Moda evi açma hayaline ne oldu?"

"Bebeğe tek başıma bakmam gerektiği için erteledim."

"Artık bebeğe tek başına bakmak zorunda değilsin. Ben yanındayım ve sana destek olurum. Öylece yeteneğini çöpe atamazsın."

Ece, en başta Harun'un parasıyla iş kurma fikrine sıcak bakmasa da, bir hafta sonra onu gözlerini bağlayarak bir mezarlığa götürdüğünde fikri değişti.

Tam dört saat boyunca gözü kapalı yolculuk etti Ece. Araba durduğunda da Harun gözünü açmasına müsaade etmedi. Çam kokuları içinde yürürken elini tutarak Ece'yi yönlendirdi ve "Şimdi gözünü açabilirsin," diyerek göz bağını çözdüğünde ailesinin mezarı başında buldu kendini.

Ece, ailesinin yattığı mezarlara gözleri hüzünle dolmuş bakarken Harun "Seni babandan istemeye geldim," deyince mutluluktan aktı gözyaşları. Annesi ve babasının mezarına eğilip Allah'ın emri, peygamberin kavliyle Şaziye'yi istedi. Onu hiç üzmeyeceğine ölülerin huzurunda yemin etti ve en sonunda bir yüzük çıkarıp "Ailenin onayını aldığıma göre sıra sana sormaya geldi," dedi. "Benimle evlenir misin?"

Şaziye (bir daha hiç Ece adını kullanmayacaktı) ailesinin kabri başında böylesine mutlu olacağını hayal dahi edemezdi. Ama ölülerle konuşmaya alıştığını söyleyen Harun "Bu arada dede ve nine oluyorsunuz. Sen de dayı oluyorsun, rahmeti kayınçom," diyerek Şaziye'yi gülümsetti.

Şehre geri döndüklerinde bu kez Harun'un eşi ve kızının yattığı mezarlığa uğrayıp onlara da söylediler evleneceklerini ve Asya'nın bir kardeşi olacağını. Ölülerle geçen saatlerin aksine çok parlak ve umut dolu bir gün oldu. İkisi de geçmişi ait olduğu yerde gömülü bıraktılar, geleceğe el ele adım atarlarken...

Çalıştığı için Ece'nin moda evi açılışına gidememişti Gürkan, o yüzden bugün çiçeğini alıp ziyarete gitti onu. Ece, eski dostunu görür görmez ayaklandı ve sarıldılar.

"Hayırlı olsun," dedi çiçekleri uzatırken Gürkan.

"Teşekkürler. Açılışa gelmeyince darılmıştım ama bu güzel çiçekler hatırına affediyorum seni."

"Çalıştığım için gelemedim. Patron izin vermedi."

"Kenan söylemişti, şaka yapıyorum. Eee neler yapıyorsun?"

"Bildiğin gibi. Asıl haberler sende, hamileymişsin?"

"Onu da mı Kenan dedi?"

"Evet."

"Evleniyorum, onu da söylemiştir o zaman."

"Aaa ciddi misin? Onu dememişti."

"İki hafta sonra düğünüm var, ona da çalışıyordum bahanesiyle gelmezsen bozuşuruz ona göre. Ben senin düğününde solistlik yaptım sen de bir zahmet teşrif et."

"İstersen ben de garsonluk yapabilirim," dedi Gürkan sırıtarak.

"Hâlâ esprilerin kötü," deyip göz devirdi Ece. "Dur, sana davetiye vereyim ki, unuttum filan diyeme," deyip oturduğu masanın çekmecelerini kurcalamaya başladı genç kadın.

O çekmeceleri ararken Gürkan masanın üstünde, bir dosya-

nın altından köşesi görünen parlak zarfı çekip aldı. "Buldum sanırım," deyip zarfı izin istemeden açtı ve Ece'nin "O değil, açma sakın!" diye uyarısı havada kaldı.

Kısa davet notuna uzun uzun ve inanamayarak baktı Gürkan.

Fatoş ve Burak,
Bu mutlu günlerinde sizleri de aralarında görmekten kıvanç duyarlar.

Notun altındaki aile büyükleri ve soyadların yazılı olduğu yeri okuyunca emin oldu. Bu Fatoş'un davetiyesiydi gerçekten. Düğün tarihî bir sarayda yapılıyordu üstelik. Bildiği kadarıyla Fatoş'un saraydan biriyle akrabalığı olmadığı gibi sarayda evlenecek kadar parası da yoktu.

Adeta taş kesilmiş Gürkan'ın parmakları arasından usulca davetiyeyi çekti Ece ve kendi davetiyesini uzatıp "Benimki bu," dedi.

Gürkan yakalandığı illüzyon bozulmuş gibi hızla nefes alıp vermeye başladı.

"Kim verdi bu davetiyeyi?" diye sordu dişlerini sıkarak.

"Bizzat Fatoş verdi."

"Nerede gördün onu?"

"Açılışa moda dünyasının ve cemiyet hayatının önde gelen isimlerini de davet etmiştik. Fatoş'un nişanlısı da cemiyet hayatının en bilindik ailelerinden birinin veliahdı. Otomotiv sektörünün prensiyle evleniyor diyebilirim. İşte adam daha önce benim mezuniyet kreasyonumdan bir parça satın alıp Fatoş'a hediye etmiş. Defilede maskülen şehir kadınını ifade eden parçalar vardı yani tam Fatoş'un tarzı, bilirsin. Fatoş, o parçayı benim tasarladığımı bilmiyormuş ama nişanlısının hediyesini çok

beğenmiş. Adam da benim moda evimin davetiyesini görünce Fatoş'u da alıp açılışa gelmiş. Tamamen tesadüfü yani. Açılışta karşılaştığımızda ikimiz de şok olduk. Sonra balayı için alışveriş yapmaya geldiğini söyledi ve evleneceğini de ondan anlamış oldum. Ben de evlenmiyorum, deyip ona davetiye verince o da bana verdi."

"Benden söz etti mi hiç?"

"Hayır tabii ki. Gürkan kız evleniyor, yanında nişanlısı vardı. Niye senden bahsetsin?"

"Bana inat yapıyor o! Evlenecek falan değildir."

"Gürkan saplantılı manyaklar gibi konuşup beni korkutma. Kız, niye sana inat evleniyor olsun? Aradan kaç yıl geçmiş?"

"İki yıl oldu neredeyse."

"Eee bak kendin diyorsun?"

"Ama o beni unutamaz. Bana acı çektirmek için yapıyor. Yok, senin kreasyonuna denk gelmişmiş de sonra da açılışa gelmişmiş..."

"Niye yalan söylesin?"

"Çünkü hâlâ beni seviyor. Boşandığımı söyledin mi?"

"Hayır, çünkü seni hiç sormadı."

"Neyse o boşandığımı duyup da gelmiştir zaten. Sahi neredeymiş bu zamana kadar?"

"Yurtdışında daha doğrusu Berlin'deymiş. Oradaki bir araba firmasının misafir ilişkilerini yürütüyormuş. Nişanlısıyla da orada tanışmışlar. Türk firmanın sahibini, Türk çalışanın ağırlamasının daha doğru olduğunu düşünüp Fatoş'a vermişler görevi. Fatoş, adamın komplimanını geri çevirip bozmuş onu, bu da adamın dikkatini çekmiş. Sonra da âşık olup evlilik teklif etmiş."

"Kurmacadır hepsi. Gör bak, ortada zengin adam falan da yoktur. Fatoş, bir piyes tertip etmiş, aklı sıra beni deniyor."

"Adam bu, bak!" deyip bir sosyete dergisi çıkardı Ece. Magazin haberlerinin yer aldığı dergide, Fatoş ve Burak denen o adamın nişan fotoğrafı vardı.

Gürkan, dergiye bakarken elleri kasıldı ve tek eliyle dergiyi buruşturup top etti elinde. Sonra da hiçbir şey demeden elinde dergiyle kalkıp gitti.

Oturduğu daireye döndüğünde elindeki dergiyi yere fırlatıp duvarı yumrukladı. Fatoş'a ulaşmalıydı bir şekilde, ona boşandığını haber vermeliydi ki bir hata yapmasın. Yerdeki dergiden bir yüz gözüne takıldı. Dergiyi alıp düzeltti ve Fatoş'un yakın arkadaşı olan kızı tanıdı. Kıza ait eskiden kalma numarayı arayarak şansını denedi ve şansı yaver gidince "Alo," diyen kıza cevap verdi.

"Merhaba."

Uzun bir sessizlikten sonra lafı dolandırmak yerine "Alooo!" diyen kıza pat diye "Ben Gürkan, Fatoş'un eski sevgilisiyim," dedi. "Ona ulaşamıyorum da, acaba kendisiyle konuşmak istediğimi söyler misiniz?"

"Şey... Fatoş, evleniyor."

"Biliyorum. Zaten konuşmak istediğim de bu. Bilmesi gereken şeyler var."

"Bu ne kadar doğru olur bilemiyorum. Sonuçta düğün arifesinde kızın aklını karıştırmak hiç doğru olmaz."

"Benimle konuştuğu için aklı karışacaksa o adamla evlenmesi ne kadar doğru olur peki?"

"Tamam, ben söylerim aradığını ve bu numarayı veririm Fatoş'a. Görüşüp görüşmemek onun kararı olur."

"Tabii ki, çok teşekkürler. İyi günler."

"Size de."

Gürkan telefonu kapatıp evin içinde bir o yana bir bu yana turlarken, kalbi uçup gidecek gibi kanat çırpıyordu. O gün kimse

aramadı, ertesi günde ve iki gün boyunca Gürkan telefonu bir an olsun gözünün önünden ayırmadı.

Sonunda telefonu bilmediği bir numaradan arandığında neredeyse ağlayacaktı. Eliyle yüzünü sıvazlayıp derin bir nefes aldı.

"Alo," dediğinde karşı taraftan özlediği o bilindik ses bir akis gibi "Alo," diyerek cevap verdi.

"Fatoş?"

"Efendim, Gürkan. Benimle konuşmak istiyormuşsun."

"Evet, ama yüz yüze."

"Dört gün sonra evleniyorum ve çok meşgulüm. Şimdi söylesen."

"Niye? Yoksa benimle karşılaşınca evlenmekten vazgeçersin diye mi korkuyorsun?"

"Saçmalıyorsun! Tamam, bu öğlen saç provasından sonra on beş dakika boş vaktim ve o boşluğu sana ayıracağım. Nerede buluşalım?"

Gürkan, çalıştığı kafenin adresini verip telefonu kapattığında iş arkadaşları Gürkan'ın neşesine takılıp mutluluğunu paylaştılar ama bu umut dolu sevinç pek uzun soluklu olamadı.

Fatoş geldiğinde Gürkan'ın elini sıktı sadece ve bir masaya otururken "Fazla vaktim yok, telefonda söylemiştim," dedi.

"Ne içersin?"

"Kahve."

"Tamam, kremalı ve bol köpüklüydü, değil mi?"

"Evet."

Gürkan, bu detayı hatırladığını gösterip eski mutlu günlerine gönderme yaparken Fatoş umursamaz bir edayla "Eee, seni dinliyorum," dedi.

"Evleneceğini duydum ve çok şaşırdım."

"Niye? Seninki gibi aceleye gelmiş bir evlilik değil benimkisi oysa. Bir yıllık bir flörtün ardından yapılacak."

"Ben boşandım."

"Yazık olmuş. Bir hemcinsimi daha mutsuz ettin desene."

"Evliliğim en baştan bir hataydı. Sana kızgındım ve boşlukta bulunduğum bir an evleniverdim. Şimdi aynı yanlışa senin de düşüp mutsuz olmanı istemiyorum. Biliyorsun, biz sadece beraber mutlu olabiliriz."

"Senin evliliğin hakkında yorum yapamam ama ben, gayet aklı başında ve ayaklarım yere basarak yapıyorum bu evliliği. Burak ve ben, birbirimizi her anlamda tamamlıyoruz."

"Yapma Fatoş, seni tanıyorum! Sen, zengin bir adamın süs bebeği olacak kadın değilsin!"

"Yine öyle değilim. Ben hiç değişmedim. Burak'ın zenginliği, yani maddi anlamdaki zenginliği beni zerre ilgilendirmiyor. Ama kültürel ve entelektüel zenginliği beni benden alıyor."

"Kültürel zenginlikmiş! Hadi oradan! Sen, zengin tavuk bulunca garson Gürkan'ı ne yapayım demiyorsun da..."

"Aaa garsonluk mu yapıyorsun?"

"Evet, bu kafede çalışıyorum."

"Senin adına sevindim. Bence babanın gölgesinden kurtulup kendi ayakların üzerinde durmak için çabalaman kesinlikle takdir edilecek bir şey. Geç de olsa bunu başardığın için kutlarım."

"Ben değiştim, inan bana. Artık o eski, pasif, ezik Gürkan yok. Bir şans daha ver bana, bu kez söz veriyorum seni yarı yolda bırakmayacağım."

"Ayrıldığımız ilk zamanlar, hele de evlendiğine bir kuaför salonunda şahit olduğum o gün, evet çok acı çektim ama şimdi sana baktığımda hiçbir şey hissetmiyorum. Çünkü benim de

duygularım değişti. Seninle ilişkimiz başladığında, bana birinin yönlendirmesine ihtiyaç duyan küçük bir çocuk gibi gelmiştin. Yeteneğini ailesine ispatlayamadığı için sevmediği bir işi yapan ve benim desteğimle mutlu olacağına inandığım biriydin. Şimdi anlıyorum ki, aşk birini elinden tutup kendi seviyene çekerek olmuyormuş. Aşk, birbirine denk iki karakterin uyumundaymış. Burak, benim erkek versiyonum gibi. Aynı şeyleri okuyor, aynı şeylere inanıyor ve aynı şeylere isyan ediyoruz. Sadece eşim değil, aynı doğruyu görüp bunun uğruna savaşacak bir yol arkadaşı Burak benim için."

"Tabii nal kadar elmas yüzük de evet demene hiç etki etmedi, öyle mi?" diye kinaye yaparak Fatoş'un elini işaret etti.

Kırmızı rengin ağırlıkta olduğu ve tuhaf kesimli iri yüzüğü, elini masanın ortasına uzatarak görücüye çıkardı Fatoş.

"Yakından bak, lütfen!" dedi.

Gürkan, yüzüğe yakından ve dikkatle bakınca bunun minyatür bir kitap şekilde olduğunu gördü. Üstündeki yazıyı okuyup "Damızlık Kızın Öyküsü," dedi.

"Evet, Margaret Atwood'un eseri. En sevdiğim kitap. Burak, Afrika'daki bir köyün tamamını doyuracak kadar pahalı bir elması asla takmayacağını biliyordu ve o yüzden kesme cam içine bu minyatür kitabı yaptırmış. Onunla ilişkimiz başladığı günden itibaren hep özgürlüğümün birazını olsun kaybetmekten ne kadar endişe duyduğumu anlattım. Aynı sebeple bu kadar varlıklı biriyle evlenmekten de korkuyordum. Bana yüzüğü verirken, 'en sevdiğin kitap ve senin korkularının simgesi bu olsun, eğer bir gün seni gölgemde bırakmaya yeltenecek olursam, elinde bu yüzüğü görüp özgürlüğüne olan saygımı hatırlayacağım,' dedi. Bu şekilde evlilik teklifi etmeseydi yani bana özgürlüğümün garantisini vermeseydi, korkup hayır diyebilirdim. Ama benim en

büyük endişemi bu kadar yürekten sahiplenmiş bir adamla sadece yaşlanmak isteyebilirim."

"Yani fikrini bir kitap mı değiştiriyor?"

"Kitapları küçümseme sakın! Bir kitap dünyayı bile değiştirebilir."

"Hiç dünyayı değiştiren kitap görmedim."

"Montesquieu, Voltaire, Denis Diderot ve Jean-Jacques Rousseau. Bu dört Fransız yazar ve düşünür, eserleriyle dünya düzenini temellerinden sarsıp, pek çok ülkenin yönetim şeklinin değişmesine sebep olan Fransız İhtilali'nin pimini çekmişlerdir. Ne okuduğun önemlidir ama nasıl okuduğun daha da önemlidir."

"Bunu daha önce söylemiştin."

"Evet. Sana okumanı söylediğim pek çok kitaptan sonra sen hep, klasik aşk hikâyesi diyordun. Ben de görünenin altındakini göremediğinden yakınıp onların aslında, dönemlerinin siyasetini, ekonomisini, toplumsal yapısını ya da yanlış işleyişini, anlatan ve eleştiren kitaplar olduğunu söylüyordum. Yine aynı şeyi söyleyeceğim maalesef. Ben, senin gördüğün ya da görmek istediğin gibi para için evlenmiyorum, benimle aynı şeylere inanan idealist bir adamla, dünyaya bir parça olsun mutluluk getirebilmek için yolumu birleştiriyorum. Burak'ı seviyorum, hem de çok, ama sadece o kadarla da sınırlı değil. Kapitalist sistemin içinde, ona uymamak için ekolojik araçları yerli üreme sokmaya çalışan harika bir fikir adamını da destekliyorum."

"Kararlısın yani, o herifle evleneceksin, öyle mi?"

"Bu kadar sözün içinden sadece bunu anlamış olamazsın. Lütfen kendine bir iyilik yap ve hayatına bir yön çiz. Garsonluk iyi bir başlangıç olmuş, prangalarından kurtulmuşsun. Şimdi biraz daha cesur davranıp içinde yatan aslanı ortaya çıkarmanın tam zamanı.

Artık önüne set çekecek ailenden ayrıysan, hayallerini gerçekleştirmekten seni alıkoyan tek şey, egondur. O sen değilsin, unutma! Egomuz biz değildir, bizi esir alan kötülüktür. Onun esiri olduğun yetmedi mi? Artık ruhunu özgür bırak! Senin, derdin benimle değil kendinle. Lütfen, benliğinin ortaya çıkması için çabala. Beni ve başka kötü hissettiren her şeyi geride bırak."

Gürkan ne diyeceğini bilemeden durdu bir an sonra "Benim bir oğlum var," dedi. "Onu geride bırakıp öylece boş hayallerin peşinde koşamam."

"Oğlunu geride bırak diyen kim? Aksine, ona en iyi şekilde örnek olmak için özgün bir birey ol. Sana sorumluluklarından kaç demiyorum asla. Oğlunla ilgilen ama korkaklığının ağır yükünü evladının sırtına verme."

"Biliyor musun, onu sevemiyorum. Sanki yarım kalmış hayallerimin sebebi oymuş gibi içim nefret doluyor küçücük bebeğime karşı."

"O bu dünyadaki en masum şey. Bir suçlu arıyorsan, içindeki düşmana bak!"

"Egoma yani."

"Kesinlikle öyle."

"Sen, ben ve oğlum... Yeni bir şans vermez misin bize?"

"Gürkan, lütfen! Anla artık ya da en azından anlıyormuş gibi yap. Benim gitmem gerek şimdi. Sana hayatında aydınlık günler diliyorum."

Fatoş kalkıp gittiğinde, masadaki boş kahve fincanına ve kenarındaki ruj izine uzun uzun baktı Gürkan. On dakikan fazla bir süredir, ağlamamak için kendisiyle savaşıyordu. Tam ruj izini hatıra olarak saklamak için fincanı almışken eline vurdu birisi ve fincan yere düşüp parçalandı. Bu bir kaza değildi, yapan kişi kasten yapmıştı. Bu densizin kim olduğuna bakıp ağzını burnu-

nu kırmak için kafasını yukarı kaldırdığında dergideki o adamı gördü; Fatoş'un nişanlısı Burak'ı.

"Nişanlımın ruj izine, sapık bir saplantıyla uzun uzun bakmanı hiç sevmedim," dedi adam, görüntüsü kadar güçlü bir ses tonuyla.

Gürkan, göz göze geldiği rakibini incelerken yenildi kendi kendine, tıpkı Fatoş'un Nisa'yı gördüğü günkü gibi. Burak, Gürkan'dan on yaş büyük olmasına rağmen çok daha iyi ve yakışıklı görünüyordu. Giydiği özel yapım, şık takım elbisesinin omuzlarını zorlayan atletik vücudunun da bu vurucu etkiye katkısı büyüktü. Hacimli saçları, ellili yıllarda sık kullanılan saç stilinin modernize edilmiş kesimiyle hem erkeksi hem de kudretli bir etki bırakıyordu bakanda. Gürkan, yüz yüze baktığı bu adamdan kısa olmadığı için şükretti. Hiç yoktan bir yerde eşitlik yakalamıştı. Kemikli keskin yüzünün tüm ifadesini değiştiren bir yarım gülümsemeyle gamzesini ortaya çıkarıp "Tanışalım mı?" dedi.

"Kim olduğunu biliyorum," dedi Gürkan.

"Güzel, gereksiz tanışma faslından kurtulduk o halde, çünkü ben de senin kim olduğunu biliyorum. Fatoş, kalbi iyilik dolu birisi ve kendisine zarar veren herkesi çabuk affetme özelliğine sahip. Ama ben, onun kadar iyi yürekli değilim maalesef ve onu üzecek bir şey yaparsan ya da karşısına çıkıp tekrar rahatsız edersen bunu sana ödetirim."

"Tehdit mi ediliyorum?"

"Hayır, boş tehditler savurmam ben. Bu uyulması hayati önem taşıyan ciddi bir uyarıdır."

"Fatoş, senin yerine beni seçip dönerse diye korkuyorsun."

"Asla. O birini arkadan bıçaklayacak ya da son dakikada yarı yolda bırakacak bir kadın değil. Ne istediği ve neden istediğini iyice anlamadan karar almayan, çok zeki ve sağduyulu bir

kadın. Onu sen seçemezsin, o seni seçer. Seni de bir zamanlar seçmişti ama sen o şansı kaybettin. Şu an beni seçmiş olduğu için buna layık olmaya çalışıyorum."

"Nasıl, eski sevgilisini tehdit ederek mi?"

"Hayır, onu saçmalıklarınla rahatsız etmeni engelleyerek."

"Fatoş'a güvenmediğin için onu takip mi ettin? Hayır, hayır! Vazgeçtim! Kendine güvenemediğin için onu takip ettin."

"Bana seninle burada buluşacağını o söyledi, seni bu şekilde buldum, yani güvensiz bir takip söz konusu değil."

"Ama özgüven eksikliği nedeniyle terk edilme korkusu mevcut gibi göründü bana."

"Fatoş'un seni niye terk ettiğini anlıyorum; cidden sığ bir anlayışın var. Sana onu üzecek bir harekette bulunmaman için uyarıda bulunmamın güvensizlikle değil, şövalyeci ruhumla bağlantısı olduğunu göremiyorsun."

"Yani Fatoş'u kıskanmıyorsun?"

"Hayır, onu senden kıskanabilmem için denk rakipler olmamız gerekir, oysa sen klasmanımda bile değilsin."

"Yine de rakibiz, değil mi? Denk olup olmadığımıza da Fatoş karar vermeli."

"O kararını çoktan verdi."

"Onunla birlikte oldun diye mi böyle eminsin?"

"Hayır, aksine hiç birlikte olmadık. Bunun için evliliği beklememizde ısrar etti Fatoş."

Gürkan, rakibini nereden vuracağını bulduğu için sırıtarak "Peki, benimle beş yıl boyunca yattığını biliyor musun?" dedi. Bu kıskanç herif şimdi Fatoş'un yakasından düşerdi. Biliyordu işte, Fatoş'ta hâlâ onu seviyordu ve bu adamın ona dokunmasına izin vermemişti.

Burak kaşlarını çatıp kemikli çenesini sıktı. "Evet söylemişti ama senin nasıl bir şerefsiz olduğunu söylemeyi unutmuş. 'Bir kez daha evlilik için umutlandırılıp, kandırılırsam bu hata değil alışkanlık olur,' demişti. Seninle yaşadığı beş yıllık birlikteliğin ardından nasıl duyguları kullanılmış hissettiğini anlatmıştı. Anlamaya çalışmıştım ama şimdi sen o çirkin yüzünü gösterince anlayabildim. Öyle adi bir herifsin ki, kız artık erkeklere güvenemiyor. Haklı da ne diyebilirim ki? Onu, o kadar üzüp yarı yolda bıraktıktan sonra hâlâ senin yüzüne bakıp seninle motive edici bir konuşma yapıyor, sen üzülme diye. Ama sen onun mutluluğunu görmeye katlanamıyor ve bunu bozmak için iğrençleşiyorsun. İşte beni kazanan, seni kaybeden yapan da bu... Onun benden önce kimlerle yattığı beni alakadar etmiyor, bundan sonra seveceği adam olmak ilgilendiriyor sadece. Kaybedenler kulüp başkanı, kaybettiğin şeyler arasına yenilerini eklemek istemiyorsan Fatoş'un huzurunu bozmaktan kaçın derim! Aksi halde tek tek her şeyini kaybetmeni sağlarım!"

Adam çekip giderken Gürkan hiç bu kadar aşağılanmış hissetmemişti. Fatoş'un adamla birlikte olmamış olması son ana kadar içinde bir umut ışığı yanmasına neden oldu. Ama dört gün sonra magazin haberlerinde, Fatoş'un nikâh anındaki coşkulu evetinin ardından damatla soluksuz öpüşmesini görünce tüm ümitleri soldu. Artık anlıyordu, Fatoş'ta böyle hissettiği için ondan vazgeçmişti. Bu kadar güçlü duygular beslerken, karşı tarafın aidiyetsiz tavrı insanı sessizlik kadar derin yıkıyordu.

Boş ve hedefsiz hâlde sokağa attı Gürkan kendisini. Yürürken ayakları onu çalıştığı kafenin karşısındaki galeriye götürdü. Saat hayli geç olduğu için sergide bir adam dışında kimse yoktu. Adeta içindeki yalnız boşluğu anlatan bir tablonun önünde durup uzun uzun seyre daldı. Bu tabloya bakmak kendi içine dönüp bakmak gibiydi. Yaşlı bir adam, elindeki gümüş yılan başlıklı şık bastonunu takırdata takırdata Gürkan'ın yanına geldi.

"Çok baktınız bu tabloya, sebebini merak ettim. Bu sergide pek çok ünlü, modern ressamın tablosu varken siz bu isimsiz ressamın eserinde çakılı kaldınız, neden? Bana cevabı bağışlar mısınız?" dedi adam beyaz uzun sakalını kaşıyarak.

"Tabii. Ressam mesleğin başında çok genç bir isim belki ve bu da çizimdeki bazı teknik hatalara yansımış olabilir ama bu genç bir gün sürrealist akımın modern dönemdeki öncüsü sayılacak. Üstelik bu sergideki tablolarını ucuz fiyattan alan koleksiyonerleri ve galeri sahiplerini de zengin edecek."

"Bunu da nereden çıkardınız?"

"Bu sergide, ilk eserlerini görücüye çıkardı ressam ve ikinci sergisini İtalya'daki en ünlü sergi salonunda yapacak. İtalyanlar bizim aksimize bir modaya ya da popüler kültüre göre ressama bakıp resmi beğenmezler, gerçek ve yalın sanata bakan sanatseverlerdir. Dolayısıyla orada ün yapacak ve birden o ün, ilk buradan çıktığı halde, Avrupa'dan yayılarak buraya yansıyacak. Ressamı iyi yapan şeyse soyutluğu tabloya tam işlemiş olması. Bu resme uzun bakmamın bir sebebi de içimdeki duyguların yansımasını görmemdir. İşte o gördüğünüz teknik hatalar da bu duyguyu daha somut görmemize yardım ediyor. Kısacası, ressama ün kazandıracak olan bu sergide beğenilmemesine sebep olan özgün hatalardır!"

"Etkilendim doğrusu. Eğer ressam siz ya da bir ahbabınız değilse tabloyu satın alacağım."

"Gönül rahatlığıyla satın alabilirsiniz, ressamı tanımıyorum."

"Madem bu kadar beğendiniz siz neden satın almıyorsunuz tabloyu?"

"Çünkü sizin için uygun olan bu tablo, benim için hayli pahalı bir lüks olurdu."

"İzniniz olursa ne işle meşgul olduğunuzu sorabilir miyim?"

"Tabii ki. Karşıdaki kafede garsonum."

"Enteresan," diyen yaşlı adama iyi geceler dileyip evine döndü Gürkan.

İki ay kadar sonra, kafeye müşteri olarak geldi yaşlı adam. Karşılaştıklarında "Siz?" diye hayretini sundu Gürkan. "Hoş geldiniz, ne istersiniz?"

"Karşılıklı içeceksek bir kahve olabilir, ama ben asıl size teşekkür etmek için geldim."

"Neden?"

"Sayenizde daha da zenginleştim de ondan."

"Anlamadım."

"O gece, uzun uzun anlattığınız tabloyu satın aldım ama işinizden ötürü –utanarak söylüyorum ki– öngörünüze güvensizlik edip o genç ressamın diğer tablolarını satın almadım. Buna çok pişman oldum tabii. Çünkü dediğiniz gibi İtalya sergisinden sonra ressamın ilk eserleri çok ama çok değerli oldu. İyi tarafından bakacak olursak ben, sizin sayenizde en çok para eden tabloyu en uygun fiyattan almışım."

"Sizin adınıza sevindim, yardımım dokunduysa ne mutlu bana."

"Sadece mutluluğa ortak olmanız haksızlık olurdu bu yüzden size bir teklifim olacak. Vaktiniz var mıdır?"

"Şimdi çalışıyorum ve mesaimin bitimine sadece yarım saat kaldı. Siz bir kahve eşliğinde beklerken ben de işime dönsem sorun olur mu?"

"Beklerim, kahveniz güzelse hele, beklemek zevkli bile olur."

"En güzel kahvemizi ikram edeceğim size."

Gürkan, adama kahvesini ikram edip işine döndü ve mesaisi bitince bir kahve de kendine alıp adamın karşısına oturdu. Adam, bir rüyadaymış gibi ona hayatının teklifini sundu. Gürkan'ın danışmanlığına para ödemeyi teklif ediyordu. Evet derse hem mutlu olduğu sanat eserlerini ve sergilerini tüm dünyada bedavaya gezip görebilecek hem de çok iyi para kazanabilecekti. Birisi hayal ettiği şeyi yapması için ona para ödemeyi teklif ediyordu, rüyada gibiydi. Hemen kabul etti işi ve hayatında ilk kez doğru yere ait hissederek yaşamaya başladı.

Çalıştığı işte mutlu olunca, başarılı da olmuştu. İşteki olumlu duygular özel hayatına da sirayet edince mahkemenin ona tanıdığı, çocuğunu hafta sonları ziyaret etme hakkını kullanmaya başladı. Önceden bu hakkı onun yerine Meral ve annesi kullanıyordu ama, artık oğlunun karşısına çıkmaya hazırdı Gürkan. Fatoş, kendi mutluluğuna yelten açarken arkada bir enkaz bırakmak yerine Gürkan'ı tamir edip gitmişti sanki. Nisa, Gürkan'ın bebeği görmeye gelmesine ve bebekle ilgilenmesine ilk başlarda hayret etmişti ama nafakayı ödemeye başladığında yaşadığı şoku asla atlatabilmiş değildi. Bir resme bakıp beğenip beğenmediğini söylediği için birine para ödenmesi hiç inandırıcı gelmiyordu Nisa'ya. Yine de oğluyla ilgilenen bir baba figürü olduğu için memnundu. İşi tuhaf olsa da, Lami'yi mutlu ettiği sürece umurunda değildi.

Ayşe, sırf Kenan'la karşılaşmamak için Ece'nin moda evinin açılışına katılmamıştı. Oysa aynı zamanda Ece'nin çalışanıydı da. Proje odaklı çalıştığı için pek çok markayla ayrı ayrı anlama yapabilen Ayşe, Ece için de desen çiziyordu.

Bu desenler kumaş imalatı için değil, elbiselerin üzerine boncuk işlemek için tasarlansa da özünde yaptığı iş aynı sayılırdı.

Kenan'ın yokluğunu her hissettiğinde ya da Mehmet "Baba!" diyerek her ağladığında, Kenan'ın iyiliği için gittiğini hatırlatıyordu kendine. İki bekâr anne olarak yaşama hayalleri yarım kalsa da, Ayşe çok mutluydu Ece adına.

O akşam haberlerde Ece'nin çalıştığı bara silahlı saldırı yapıldığını görür görmez kime haber vereceğini şaşırmıştı. Bebekle gecenin bir yarısı bilmediği yollara düşmeyi bile göze almıştı ama Ece'ye ait ajandanın telefon rehberinde Harun'un adını görünce fikrini değiştirmişti. Eğer Harun, Ece'nin sağlık durumunu kontrol etmeye oraya giderse, Kenan'ı aramasına da gerek kalmazdı hem.

Harun, Ayşe'yi yanıltmayıp Ece'yi ve bebeği sahiplenince yalnız kalmıştı ama bunun Ece mutluyken lafı bile olmazdı. Bu gece Ece'nin nikâh şahidi olacağı için ve nikâha gelmezse Ece, küseceği için Kenan'la yüzleşmek zorundaydı Ayşe.

Duyduğuna göre ailesiyle bir sürü sorun yaşıyordu ve Ayşe'nin gidişi, sorunların çözümü değil şiddetlenerek artmasına sebep olmuştu. Zamanla geçer diye düşünüyordu Ayşe ama bilmediği şey; Kenan'ın ayrı geçen zamanda daha da büyük bir aşkla yandığıydı.

Kenan, eriyip biteceğini bildiği halde ışığa uçan pervaneler gibi Ayşe'ye koşmak istiyordu. Ailesini, geçen ay Meral yüzünden yaşanan faciaya rağmen ikna edememişti. Ayşe'nin dul ve çocuklu oluşunu kafaya takmışlardı.

Ece'nin düğününde gözleri kapıda Ayşe'nin gelişini beklerken Gürkan yanına oturdu. "Çok beklersin daha," dedi.

"Ne?"

"Anladın işte bal gibi de. Eğer mutlu olmak istiyorsan onu başkalarının mutluluğu için erteleme! Annenle baban sana ve

seçimlerine saygı duymuyorlarsa bu onların sorunu. Bırak onları."

"Demesi kolay."

"İnan yapması daha da kolaymış. Şimdi olduğum kadar özgür olmamıştım hiç. Ama yıllar boyu ödlekçe davranmak bana pahalıya patladı. Hayatımın aşkını kaybettim. Fatoş geçen hafta evlendi."

"Duydum, Ece yani Şaziye söyledi."

"Siz ikiniz sırf benim dedikodumu mu yapıyorsunuz?" diyerek güldü Gürkan.

Kenan da gülünce "Gülme sen," dedi. "Kaybediyorsun ve kaybederken de pişkin pişkin gülme. Benim düştüğüm hataya düşme ve sahip çık istediğine. Gerekirse de aileni karşına alarak sevdiğinin yanında ol."

Kenan, arkadaşının samimi sözlerini birkaç dakika düşünüp özümsedi ve kararını verdi; herkese ve her şeye karşın Ayşe'yle evlenecekti.

Aslında bu geç kalınmış bir karardı bile. Meral'le geçen ay yaşanan facianın ardından ailesine hiç söz hakkı tanımamalıydı zaten.

Halime Hanım ve Seren'in ümitlendirdiği Meral'in, Kenan da oradayken Halime Hanımlara gelmesiyle başlamıştı her şey. Kenan, gıyabında yapılan sözden haberdar olunca annesini arayıp Meral'le ya da başka birisiyle evlenmeyeceği kati suretle dile getirdi. Bunun üzerine Muhterem Bey'in esip gürlemeleriyle başlayan bir kavga ve ardından da "Kezban Hanımlara ne deriz?" sorusuna cevap ararken başına giren ağrılar neticesinde hastanelik oldu Halime Hanım. Kenan, ablasından bunu öğrenince hemen hastaneye koştu, tedavisi tamamlanınca da elleriyle eve götürdü annesini ve tam anlamıyla iyileştiğini görmeden dönmek istemedi kendi evine.

Müstakbel kayınvalidesinin hastalandığını duyan Meral de annesinden izin alıp koşa koşa Halime Hanımlara gitti. Kenan'la karşılaşınca önce heyecandan al al olan yanakları, Kenan'ın "Seninle konuşmamız gerek," diye başlayan ve "Ben, seni istemiyorum. Annemler bana sormadan seni istemişler. Sen, benim kardeşim sayılırsın," demesiyle son bulan kısa konuşması ardından sinirden yanmaya başladı.

Kenan'a ne diyeceğini bilemeyip öylece kaldı Meral. Zaten lafı biten Kenan cevap beklemeden yeğenleriyle oynamaya çıktı üst kata. Meral, ruh gibi bir suratla salona döndüğünde Seren "Canım iyi misin?" diye sordu.

"Değilim. Kenan, 'ben seni istemiyorum,' dedi. Doğru mu bu?"

Halime Hanım, dün yaşadığı rahatsızlık ve gerginliğe artık bir son vermek ve oğlunu da daha fazla üzmemek için artık yalan söylememeye karar verdi. "Doğru," dedi.

"Biz Kenan'a sormadık. Yani dedik ama o kabul etmediği halde istemeye geldik seni. Sandım ki zamanla kabul eder ama etmedi. Dahası hepten bizden uzaklaştı. Dün de koşup hastaneye gelince anladım ki oğlumdan değerli değil hiçbir şey. Ne olursa olsun anasına koştu geldi yavrum. Bu iş olmayacak yani kızım."

"Ne demek olmayacak?" dedi sinirle soluyarak Meral. "O kadar hazırlığımız ne olacak bizim?"

"Bizim sözde aldığımız takılar sana hediyemiz olsun."

"Ne takısı Halime Hanım? Benim onurum, gururum, haysiyetim, oyuncak ettiğiniz hayallerim ne olacak?" diye bağırdı Meral.

Aldığı zayıflama ilaçlarının da etkisiyle sinirleri çok çabuk yıprandığından, bir anda bir sinir krizinin ortasında buldu kendini Meral.

"Sen istemiyorsun değil mi? Sen giriyorsun Kenan'la aramıza!"

Seren müdahale edip "Meral ne saçmalıyorsun?" dediğinde "İkiniz! İkiniz bizi ayırmak istiyorsunuz!" diye çığlık attı Meral.

"Ay deli bu! Her şerde bir hayır vardır diye boşuna dememişler. İyi ki oğlum istememiş bu deliyi!"

Yaşlı kadının son cümlesi üzerine Meral, mutfaktan kaptığı ekmek bıçağını alıp Halime Hanım'a saldırmaya kalktı. Neyse ki bağırışları duyup gelen Kenan, elini ekmek bıçağına feda ederek durdurdu Meral'i. Bıçağın keskin yerinden son anda yakalayabilmişti Kenan, biraz daha geç kalsa annesinin göğsüne inecekti o bıçak.

Sonrasında bıçağı Meral'in elinden almak da hiç kolay olamadı. Sinir krizi geçiren Meral'e ambulans çağırıp hastaneye kaldırdılar ve acı gerçek ortaya çıktı.

Meral'in kullandığı zayıflama çayı ve haplarının etkin maddesi olan mantar, aslında bağımlılık yapan bir tür uyarıcıydı. Meral, bir yıldır kullandığı ilaca bağımlı olmuştu. Dahası ilaçlar beyne hem nörolojik hem de psikolojik anlamda zarar vermişlerdi. Sindirim sisteminin durumu ise daha vahimdi. Bağırsağında neredeyse hiç yararlı bakteri kalmamıştı ve midesinin koyucu tabakası yok olduğu için mide dokusu ciddi hasar alıp iltihaplanmıştı. Hasar öyle geniş bir bölgeye yayılmıştı ki ülser ve reflü aynı anda başlamıştı. Sürekli ishal olduğu için bağırsakları işlevini yerine getiremediğinden kan değerleri de düşüktü. Vücudunda ne vitamin ne de demir kalmıştı. Karaciğer ve böbreklerdeki başka pek çok sorunla birlikte hastaneye yatırıldı Meral.

Kenan'ın da avucuna dikiş atıldı, aldığı bıçak yarası nedeniyle ama hastane polisine evdeki kavgadan hiç bahsetmedi Kenan ve ev

kazası deyip geçti. Meral'in, ailesi ya da kendisi yüzünden daha fazla rezil olmasını ya da bela yaşamasını istemiyordu. Gürkan'ı arayıp kardeşinin durumunu söyledi. Gürkan, anne-babasından önce geldi hastaneye ve az da olsa babasıyla arasındaki buzları eritti.

Eraslan Ailesini baş başa bırakıp eve döndüklerinde, Kübra da olanları duyup eşi İlker'le annesini ziyarete geldi. Kübra hayretle dinlediği olanları ve "Bir de bu hapları sağlık bakanlığından onaylı, yüzde yüz doğal, sadece çay işte canım, diyerek satıyorlar. Bazen de internette ünlü bir doktorun bambaşka bir videosu veya fotoğrafı altına, şu doktordan onaylı yazarak paylaşıp insanları kandırıyorlar," dedi.

Seren "Hiç sorma!" diyerek kardeşini onaylarken İlker oturduğu yerden kimseye çaktırmadan kaş göz etmeye başladı. Kenan, pek anlam veremese de İlker'in işmarının sebebini öğrenmek için bir odaya girdi ve biraz sonra de İlker geldi peşinden.

Sıkıntıyla "Sana söylemem gereken bir şey var," dedi.

"Bitmeyecek mi benim derdim hiç? Ne oldu enişte yine?"

"Kürşat var ya..."

"Eee?"

"Şey... Ben, dün onu genç bir kızla gördüm."

"Nasıl yani?"

"Üniversiteden bir arkadaşımla buluşmak için bir kafeye gittim dün ve Kürşat'ı içeri bir kızla girerken gördüm. Önce ben fesatlık ediyorum diye düşündüm ama... Sonra olanları kendin izle," deyip telefonuna çektiği videoyu oynattı İlker. Kenan, son aylar içinde ilk kez iyi bir haber aldığını düşünerek "Şimdi çektim ipini Kürşat!" dedi.

İlker "Ne yapacaksın, hemen söyleyecek misin Seren Abla'ya?" diye sordu endişeyle. "Yuvaları yıkılır çünkü."

"Ortada yuva mı kalmış, kör müsün? Tevekkeli değil, sürekli orada burada işim var deyip evde durmuyordu. Bu kızı nerede bulabiliriz?"

"Arkadaşım, kızın eğitim gördüğü üniversitede öğretim görevlisi, hemen tanıdı öğrencisini."

"Yeri yurdu da belli, oh!"

"Kenan, cidden söyleyecek misin herkese? Çocuklar ne olacak?"

"Çocuklar için hemen söylemeyeceğim. Önce bu kızla ilişkisini sağlam temellere dayandırıp mahkemeye gösterecek daha fazla delil bulacağım ki iki çocuğun velayetini de ablam alabilsin."

"Kararlısın yani?"

"Evet!"

Kenan dediğini bir iki haftalık bir araştırma ile yaptı ve önce anne-babasına daha sonra da ablası Seren'e sundu kanıtlarını. Kürşat, yıllardır harcamayıp –sözde ev almak için– biriktirdikleri paraları bu kıza akıtıyordu. Kıza bir stüdyo daire bile almıştı.

Artık Seren bile korumaya kalkışmadı kocasını. "Boşanacağım," dedi gözyaşlarını elinin tersiyle silerek.

Kürşat, dünyadan habersiz akşam eve geldiğinde kapıda Muhterem Bey karşıladı onu ve yaşına inat bir kuvvetle okkalı iki tokat attı Kürşat'ın suratına. İki parça eşyası eline verilip arabanın anahtarı alındı elinden.

Seren, tek celsede boşadı kocasını ve mahkemeden çıktıktan sonra "Nasılsın?" diye soran kız kardeşine "Hiç bu kadar hafif hissetmemiştim," dedi. "Sakladığım hakaretleri, küçük görmeleri, azarlamaları yok artık. Annemler duymasın diye bana ettiği kötü sözleri sessizce sineme çekmeme de lüzum yok."

"Abla, niye daha önce demedin bunları?"

"Muhterem Bey'in muhteşem kızı olmak zorundaydım da o yüzden."

"Sen, her zaman muhteşemsin zaten."

"Değilim! O şerefsiz benim üstüme geldikçe ben de hıncımı çocuklardan çıkardım. Onların sırtına yükledim hırslarımı."

"Eee artık farkına vardığına göre yapmazsın."

"Yapmam tabii. Neyse ki, babaları zaten hiç ilgilenmediği için yokluğunu bile hissetmeyecekler."

"Çocuk demişken... Ben hamileyim abla."

"Ay ciddi misin?"

"Evet!"

İki kız kardeş sevinçle kucaklaşırlarken park yerinden arabayı getiren Kenan "Kürşat'tan kim kurtulsa sevinir zaten," dedi.

"Aman bırak şunu, ona değil Kübra'ya seviniyoruz."

"Niye?"

"Tekrar dayı olacaksın!"

Kenan, ablasını tebrik etti içtenlikle. Hepsi arabaya binip üç kardeş yemek yediler ve Kenan'ın sessiz, içine kapanık tavrı, ablalarının dikkatinden kaçmadı.

"Ne oldu Kenan, sus pus oldun?" dedi Kübra.

"Bir şeye üzülmüş belli," dedi Seren. "Küçükken de böyleydi aynı. Üzüldü mü susardı."

"Neyin var?" diye yineledi Kübra.

Kenan dayanamayıp "Özlüyorum," diyerek itiraf etti.

Seren "O kadını mı?" diye sordu sakince.

"Onu ve bebeği. Bebeğin ne günahı vardı? Onunla niye görüşemiyorum, hâlâ anlamış değilim."

Kübra "Bebeğe o kadar çok mu bağlandın?" dedi.

"Baba diyordu bana."

İki kız kardeş bakışıp, birbirlerinin gözlerinin dolmasına sebep oldular. Kardeşlerini bu kadar mutsuz görmek istemiyorlardı. Yemeğin ardından Seren, Kübra'nın kulağına yanaşıp "Sen annemle konuş ben de babamla. Bakarsın ikna ederiz," dedi.

"Zor kaleyi sen aldığın için sağ ol abla, annemi cepte bil."

İki kız kardeş dediklerini yapıp anne-babayı ikna için ne kadar ajitasyon gerekiyorsa yaptılar. Yine de pek başarılı olamamışlardı ama yaşanan iki nahoş olayın ardından, bir daha Kenan'ı evlendirme girişiminde bulunmayacaklarında hemfikirdiler.

Seren "O kadar dil döktüm, babam bana mısın demedi," diyerek dert yanınca Kübra "Al benden de o kadar!" dedi. "Annem Nuh diyor peygamber demiyor! Neyse iyi tarafından bakalım, şimdilik ikisinin kafasına da birer fikir tohumu ektik. O tohumların ne zaman yeşereceği bilinmez."

Bir tarafta kardeşlerinin mutluluğu için didinen ablalar varken diğer tarafta Ayşe'ye pusu kurmak için hazırlanan abiler vardı. Ayşe'nin nereye taşındığını bir türlü bulamamışlardı. Ama aramaktan da asla vazgeçmemişlerdi. Aldığı paranın büyük bir kısmını yemiş olan apartman görevlisi de Ayşe'yi bulmaya kararlıydı. Sonunda adresini bulamasa da elinde tuttuğu bir davetiyeyi Mustafa'nın önüne koyup "Buldum onu!" dedi.

"Nedir bu? Evleniyor mu yoksa?"

"Yok o değil ama en çok beraber gezdiği komşusuydu bu evlenen kadın. Sitenin güvenlik kulübesine vermişler bu daveti-

yeyi. Yer, zaman belli. Ayşe bence kesin gelir bu düğüne siz de gördüğünüz yerde mıhlarsınız."

"İnşallah bu kez dediğin gibi olur, yoksa seni mıhlarım ona göre!"

Veysel tedirginlikle yutkundu alınan haberle. Küçüklüğünün oyun arkadaşı, gençliğinin yegâne sırdaşı ablasını vurmak istemiyordu. Keşke ablasını uyaracak bir yol bulabilseydi.

Düğün alanının kapısında beklediği yüz belirince ayağa kalktı Kenan. Ayşe'ye doğru yürürken, yarı yolda annesinin elinden tutmuş pıtı pıtı yürüyen Mehmet "Baba!" diye sevinçle bağırdı. Annesinin elinden kurtulduğu gibi de Kenan'ın bacağına yapıştı. Genç adam kucağına alıp derin derin kokladı, nemli gözlerle öptü Mehmet'i. Gürkan haklıydı, hem de çok...

Mutsuz olmak için bahanelerin ardına gizleniyordu insan. Ayşe'ye sarılıp "Sen gidince hepten bozuştum ailemle," dedi.

"Barışırsınız."

"Sanmıyorum ama, eğer tanışmak için seni annemlere götürürsem belki bizi barıştırabilirsin."

"Kenan..."

"Lütfen. Mehmet de benden uzak kalıyor ve ikimiz de acı çekiyoruz, görmüyor musun? Bir şans, sadece tek bir şans ver bana."

Ayşe, Kenan'ın boynuna yapışmış, aşağı inmeyen Mehmet'e bakıp "Tamam," dedi.

Kenan, aldığı bu mutlu habere çok uzun sevinemedi ne yazık ki. Nikâh töreni ve ardından yapılan birkaç saatlik eğlencenin

ardından tüm konuklar gibi onlar da düğünü tek ettiler. Ayşe, Kenan'ın arabasına doğru yürürken gördüğü yüz ile donup kaldı. Mehmet'i Kenan'a verip "Siz arabaya binin ben bir şey unuttum," diye geveledi. Kenan, sorgusuz Mehmet'i alıp araç koltuğuna bağlarken o korkunç sesi duydu.

Havayı uğursuz bir sesle yırtan silah sesi...

Yerde kanlar için de yatan Ayşe...

Ve namlunun gerisindeki yeni yetme bir çocuk...

Kenan, Ayşe'ye koştu hemen. Başka pek çok kişi de silahlı Veysel'in üstüne atlayıp elinden silahı aldırlar. Kimi ambulansı kimi de polisi aradı.

Haberi duyan hastaneye koştu. Nebahat Hanım, yolda başlamıştı ağlamaya ve hastanede de devam ediyordu. Ece ve Harun, gelinlik ve damatlıkla koridorda Ayşe'den gelecek bir iyi haberi bekliyorlardı.

Ama şaşırtıcı olan Kenan'ın ailesinin de gelmesi olmuştu. Seren, Kübra, anne ve babası yanındaydı. Sessizce destek oldular oğullarına ve oğullarının, annesi için korkup ağlayan küçük Mehmet'i teselli edişini izlediler.

Ayşe, on saatlik ameliyattan sağ çıktı ama hâlâ durumu kritikti. Yaşam destek ünitesine bağlı yaşıyordu ve uyanması bekleniyordu. Üç gün boyunca hiç ayrılmadı Kenan, Ayşe'nin yattığı camın önünden. Mehmet'e, Ece bakıyordu ve bebeği bahane ederek bile alamadılar Kenan'ı dinlenmesi, yemek yemesi ve uyuması için eve.

Halime Hanım ve Muhterem Bey ise Kenan için görünmez olmuşlardı sanki. Annesi ve babasından tarafa bile bakmıyordu. Halime Hanım'ın "Bari yemek ye oğlum," diye ettiği ısrarlara Ayşe'yi izlediği cama bakıp sessiz gözyaşlarını yüzünden süzülmesiyle tepki verdi sadece.

Gürkan, can dostum dediği Kenan'ı ne dediyse iki saat uyumaya bile ikna edemedi. Nebahat Hanım, üçüncü gün geldiği ziyaret sonrasında da durumun değişmediğini görünce, damadına telefon edip emektar gramofonuyla plaklarını istedi. Gürkan'a da boş bir hastane odası ayarlamasını söyledi. Tüm hazırlıklar tamam olunca, yaşlı kadın Kenan'ın bir elini avuçları arasına alıp "Gel benimle," dedi.

Kenan, Ayşe'yle aynı koridordaki bir odaya sokulmaya itiraz etmedi. Nebahat Hanım, yatağın başına oturdu ve yastığı dizlerine koyup "Gel bakalım pamuk teyzenin dizlerine," dedi. "Hatırlıyor musun? Küçükken bir şeye canın sıkılsa hemen soluğu benim yanımda alırdın. Ben bir plak koyardım gramofona, sen de dizlerime yatıp onu dinlerken sakinleşirdin. Söyle bakalım, hangi plağı istersin bugün?"

"Pervane..." deyip yatağa uzandı Kenan ve kafasını yastığa dayadı. Söz ve bestesi Özdemir Erdoğan'a ait şarkıyı, Esin Engin'in sesinden dinlemeye başladılar.

"Ben bal arısı gibiydim senden önce
Bak pervanelere döndüm seni görünce
Yana yana kül olsam her an, yine de senden ayrılamam
Yoluna adadım ömrümü ben sensiz olamam
Yana yana kül olsam her an, yine de senden ayrılamam
Bin yıl yaşasam yine sana doyamam
Sana gönlümü verdim ey nazlı güzel
Seni almazsam gözlerim açık gider
Bana ellerini ver hayat seni sevince güzel
Yoluna adadım ömrümü ben gel kaçma güzel
Bana ellerini ver hayat seni sevince güzel

Sana gönlümü verdim nazlı güzel

Sana gönlümü verdim ey nazlı güzel

Seni almazsam gözlerim açık gider

Bana ellerini ver hayat seni sevince güzel

Yoluna adadım ömrümü ben gel kaçma güzel

Sana gönlümü verdim nazlı güzel"

Şarkı boyunca küçücük bir çocuk gibi hıçkırarak ağladı Kenan. Bitince "Tekrar," diyebildi sadece. Plak ikinci kez dönerken anlatmaya başladı Kenan.

"Mahallede onu ilk gördüğümde, bu şarkıdaki pervane gibi tutuldum ben ona. Önce kendime inkâr ettim onu sevdiğimi. Sonra... Sonra çok kötülük ettim ona. En çok kendime öfkeliyim aslında. Sormadım hiç, kafamda kurduğuma inandım. Gerçeği öğrendikten sonra düzeltmeye çalıştım ama senin dediğin gibi oldu Pamuk Teyzem, bir kez kırılan bir şeyi yapıştırınca pek biçimsiz bir şekli oldu. Bizim ilişkimiz de öyle oldu. Mutlu edemedim ben onu.

O ışık, bense pervaneyim... Onun bana ihtiyacı yok ama benim ona nefes almak kadar tabii ve zorunlu ihtiyacım var. Yanıyorum... Kimse görmedi nasıl yandığımı... Kimse inanmadı bana...

Eğer Ayşe, uyanmazsa annemle babamı nasıl affedeceğim? Yanında olmamam için aramıza girdiler. Evlenseydik vurmazlardı onu..."

"Öyle deme evladım, uyanacak inşallah. Sen pervanesi olduğun ışığın gücünü sorgulama, anne o bir kere. Oğlu için uyanır."

"Polis, töre cinayeti dedi. Kardeşi 'namusumuzu temizlemek için vurdum,' demiş. Ben sebep oldum... Onun tek günahı, benim çünkü."

"Ah güzel yavrum öyle düşünme! Niçin senin suçun olsun? Sen mi verdin silahı o çocuğun eline? Ya da sen, ablalarını bir adamla yaşıyor diye vurur muydun?"

"Hayır ama o korkuyordu. En çok Allah'tan ama sonra da abilerinden, kaçtığı ailesinden, Mehmet'i öksüz ve yetim bırakmaktan korkuyordu. Şimdi ben de korkuyorum... Hem cehennemi fiziki ateş olarak düşünürdüm ama cennette de cehennem de bu dünyadaymış meğer... İnsanın içi yanınca acısı hiçbir şeye benzemiyormuş... Allah beni günahlarım için en sevdiğim şeyi alarak cezalandırıyor."

"Niye Allah'ın dehşet saçan bir korku kaynağı olduğunu düşünüyorsun? Allah, kullarını sever çünkü öyle büyük ki, bağışlayıcılığı da onun kadar büyük. Sen dersini alıp tövbe et, dua et."

"Ediyorum... Pervanenin ışıkta yanmasından daha kötü olan ne var biliyor musun? Işığının sönüp karanlık soğukta bir başına kalması..."

"Mehmet'i düşün ve güçlü kalmaya çalış oğlum. Sana baba diyen bir sabi var ortada, hiç onun yanına gittin mi? Baktın mı ne yapıyor diye?"

"Hayır..."

"Kendi derdine düştün çünkü... Git evine, toparlan biraz sonra da Mehmet'i gör. Çocuk bir anda hem annesiz hem babasız kaldı."

"Haklısın."

Kenan, yüzündeki yaşları silip önce Ayşe'ye tekrar baktı ve sonra da evine gitti. Duş aldı, yemek yemeye çalıştı ama sadece bir parça ekmek yiyebildi, gerisini midesi almadı. Su içip yattı o da. Sabah uyandığında ilk iş, eski dairesine geri taşınan Ece'ye gitti. Mehmet'i istedi.

"Uyuyor," dedi Ece.

"Olsun, getir sen."

Mehmet'i alıp uyandırmadan evine indi ve onun yanına yatıp uyanana kadar izledi. Ayşe'ye benzeyen yüz hatlarını buldukça nemli gözlerle gülümsedi. Mehmet uyandığında Kenan'ı görüp sevindi, evde olduklarını anlayınca yatakta annesini aradı.

"Anne nerde?"

Kenan cevap veremeden, yataktan fırlayıp evin içinde anne diyerek aramaya başladı minik ayaklar. Bulamayınca "Anne nerde baba?" deyip ağlamaya başladı. "Annemi istiyorum!" diye feryat etti. Kenan, bağrına bastı Mehmet'i ve "Ben de..." dedi.

Hastaneye götürdü küçük çocuğu ve annesinin ardında yattığı camın önüne geldiklerinde "Anne!" diye sevinçle bağırdı.

"Baba, annem de gelsin."

"Annen uyuyor tatlım."

Muzipçe gülümsedi Mehmet ve babasının kulağına eğilip her zaman yaptıkları bir yaramazlığı hatırlattı fısıldayarak. "Öpücük yağmuruyla uyandıralım mı?"

"Tamam," dedi Kenan. Doktordan izin istedi yanına girebilmek için ilk günler verilmeyen izin, hastanın yaşayacağına olan inanç azaldığı için verildi bu kez.

Dünyadan habersiz, yirmi iki aylık Mehmet öptü annesinin yüzündeki her noktayı. "Baba sen de öp, uyandıramıyorum ben tek başıma gücüm yetmiyor."

Uydu Mehmet'e ve alnına bir öpücük bıraktı sıcacık. Bir mucize olmasını diledi. Ayşe, onu öptükleri için masaldaki uyuyan güzel gibi uyansın istedi ama olmadı. Yine de vazgeçmedi. "Annen çok yorgun, biraz da hasta. Burada uyuması gerek," diyerek avuttu Mehmet'i ama, akşam Ece'ye geri getirdiğinde hiçbir

sözle avutamadı onu. Ayrılmadı babasının dibinden, Kenan da oğlunu alıp evine döndü. Her gün Ayşe'yi ziyarete gidip öptüler beraber. İki ay sonra Mehmet iki yaşına girdiğinde ise Ece'yle fikir ayrılığına düştüler.

Ece, doğum günü için bir parti yapmak istedi ama Kenan "Annesi uyanınca yaparız," diyerek itiraz etti. Ece'nin dili varmıyordu ama gözleri yaşlı "Ya uyanamazsa..." deyiverdi.

"Uyanacak... Benim her sabah uyanma sebebim bu çünkü."

Birkaç hafta sonra çalan telefonun sesiyle uyandı Kenan, gecenin bir yarısı.

"Alo."

"Alo, iyi geceler."

"Kenan Civan'la mı görüşüyorum?"

"Evet."

"Hasta Ayşe Server için aramıştım."

Kenan'ın gözünden yaşlar umutsuzca dökülürken telefondaki kadın "Hastanız uyandı, müjde vermek istedik biz de..." dedi.

Kenan, yataktan fırlayıp Ece'nin kapısına koştu. Zile aralıksız basarken Harun açtı kapıyı gözlerini ovuşturarak. "Hayırdır gece gece?"

"Hayır, hayır! Ayşe uyanmış!"

"NE?" dedi sevinçle, eli kocaman olmuş karnında Harun'un arkasında beliren Ece. "Durumu nasılmış?"

"Bilmiyorum, hastaneye gidiyorum şimdi."

"Dur biz de gelelim."

"Yok, siz Mehmet'e göz kulak olun. Aşağıda uyuyor, ben sizi arar, haber veririm."

"Tamam, dikkatli git! Hızlı kullanıp da kaza yapma sakın!"

Ece'nin seslenişleri arkasında kalmıştı bile çoktan. Hastaneye girdiğinde koşarak camın olduğu yere geldi ama boştu. Yine içini o korkunç korku kapladı ve bir görevliyi durdurup "Burada yatan hasta nerede?" diye sordu.

"O uyandı yarım saat evvel, yaşam destek ünitesine ihtiyacı kalmadığı için yoğun bakıma alındı."

Kenan, bir kez daha şükrederek yoğun bakım kapısına geldi ama bu kez yalnızca camın ardından Ayşe'yi görmesine müsaade edildi. Ama baktığında, sanki Ayşe hâlâ uyuyordu. Bir hemşireye "Bakar mısınız? Hastanız uyandı dediler ama hâlâ uyuyor," dedi.

Hemşire cümlenin garipliğini sorgulamadan az evvel çıktığı yoğun bakım servisine geri girdi ve Ayşe'nin başına gelip eğilerek bir şeyler söyledi. Hayli yorgun gözüken Ayşe, önce başını çevirdi yana ve Kenan'ı gördü. Sonra da yavaşça gözlerini kapatıp açarak gülümsedi. Kenan'sa gözünde bu kez mutluluktan çağlayan yaşlarla deli gibi el salladı ona.

Az önceki hemşire dışarı çıkıp "Artık yeter beyefendi, hastanın dinlenmesi gerek," dedi.

"Peki," diyerek boyun eğdi Kenan ama aklına gelenle "Sizden yarın sabah da aynı şeyi rica edebilir miyim?" sordu.

Uyandığını öğrenen herkes hastaneye gelmişti sabah ama bu bilgiden habersiz tek kişi olan Mehmet'i kucağına alıp camın önüne getirdi Kenan.

"Yanına gidelim!" diye mızmızlandı Mehmet.

"Doktor Amcalar kızıyor."

"Ama o zaman öpemeyiz, öpemezsek hiç uyanamaz annem."

"Ben anneni uyandırmak için çok daha iyi yol buldum."

"Ne?"

"Sana doğum günü partisi yapacağız ve şu hemşireyi görüyor musun? İşte o, annene o yokken parti yapacağımızı söylüyor."

Ayşe, hemşirenin "Oğlunuzu getirmiş eşiniz," demesiyle yine gözlerini araladı hatta bir elini hafifçe kaldırıp el salladı. Mehmet şaşkınlıkla "UYANDI!" diye bağırdığında, bir hasta bakıcıdan zılgıt yiyerek dışarı çıkarıldılar.

İki hafta sonra odaya alındı Ayşe ve o andan sonra Kenan, hiç ayrılmadı Ayşe'nin yanından. Tabii Ayşe'nin ölmediğini duyan akrabaları için polisle oda kapısında nöbet tutuyordu. Ayşe, Kenan'la uzun uzun konuşma fırsatı bulduğu ilk an "Ben Veysel'den şikâyetçi değilim," dedi.

"Az kalsın ölüyordun? Ne demek şikâyetçi değilim?"

"O, evin en küçüğü diye vermişlerdir silahı onun eline."

"Ne olursa olsun?"

"Kardeşim o benim, uymuştur abilerine yapmıştır bir cahillik."

"Cahil filan değil, üniversite öğrencisiymiş. Kendi aklı varken niye uymuş abisine?"

"Sen bilmezsin, bu törenin asıl kaynağı namus değil, paradır. Bizim oralarda bir kızdan başlık parası alamayacaklarını anladıkları zaman öldürürler o kızı ki, hem kalanların yüreğine korku salsın hem de para etmeyen kancığın boğazı eksilsin evden.

Ben iki kez para edecektim ama kaçtım, hem de Mustafa Abime verilen başlık parasının altınlarıyla. Namus, haysiyet değil derdi, para sadece."

"Para elimin kiri, ne kadar istiyor ki?"

"Elli bin alacaktı beni vereceği adamdan ama borçlu çıktı benim yüzümden."

"Anladım," dedi Kenan ve bir polis komiseri vasıtasıyla önce tutuklu olan Veysel'le konuştu. Çocuk, Ayşe'nin dediği gibi, bu olayda Ayşe'den sonra en masum kişiydi. Ablasını sordu evvela, sağ ve sağlıklı olduğunu duyunca sevindi. Kenan, ona da sordu olanı biteni. Ayşe'yle benzer cevaplar verdi ama bir şey daha ekledi.

"Sadece Mustafa abime para ödeyerek halledemezsin bu konuyu. Aile meclisi toplanıp aldı bu kararı. Bizim babamız sizlere ömür, ana desen üç tane... Para vereceksen tüm erkek kardeşlere vermelisin."

Ayşe uyanmıştı ya paranın hükmü yoktu Kenan için. "Tüm abilerine söyle, adam başı yüz bin başlık parası vermeyi kabul ediyorum. Ablanla dinî olarak zaten nikâhlıyım, hastaneden çıkar çıkmaz, resmen de evleneceğiz. Bu işi tatlıya bağlayalım."

Kenan, beklediği cevabı yalnızca iki gün sonra aldı. Kabul edilmişti teklifi ama eşrafa *namusumuzu parayla satmadık* diye görünmek için Ayşe'yi istemeye gideceklerdi.

Ona da tamam dedi Kenan ve artık kabul ettikleri Ayşe'yi istemek için Halime Hanım ve Muhterem Bey de geldiler. Töre, yine Kenan'ın para vermek zorunda kaldığı bir sözde şeyhe danışıldı. Parayla cebi dolan şeyh, 'Ortada namusa ve töreye zeval getirecek bir durum yoktur, dedi ve Ayşe'yi aldılar. Ama Ke-

nan'ın babasından bile yaşça büyük olan en büyük abinin son dakika golüyle, geldikleri lüks jipi de hediye etmek zorunda kaldılar ve uçakla geri döndüler. Pişkince "Sen araba satan adamsın, sana dokunmaz," demişti bir de.

Muhterem Bey, uçakta söylenip durdu. "Sanki bakkaldan sakız aldı da sana dokunmaz diyor bir de yüzsüz!"

"Aman baba ben şükrediyorum. Ya dört erkek yedi kız değil de, yedi erkek dört kız olsalardı..."

"Bir tanesi gelmiş bana, sana ikinci hanımı alalım mı diyor? Hem de annenin yanında! 'Sizden ikinci bir kadın alacak kadar zengin değiliz biz,' dedim. Bu kez de mülteci alırız o zaman, onların genç ve bekârları bile çok ucuzdur diyor!"

Halime Hanım "Tövbe estağfurullah," derken Ayşe ve Kenan göz göze geldiler. Kenan "Babamın kusuruna bakma," dedi Muhterem Bey'e duyurmadan.

Ayşe "Haklılar yerden göğe," dedi. "Töresi batsın, hepsi bizi damızlık sanıyorlar."

"O ne demek öyle?"

"Bir kitap, 'Damızlık Kızın Öyküsü' diye. Bana Ece –yani Şaziye– önerdi, ona da Gürkan'ın eski yavuklusu demiş, oku diye. Kadın kitabı eline yüzük yapmış, o derece değerli bir kitap yani."

"Sen okuyup beğendin mi?"

"Evet, kadın karşı durmazsa, erkeklerin neler yapabileceğini anlatıyor. Kısacası, bizim köydeki düzeni *gelecekte olabilir* diyerek anlatmış. O kısmı beğenmedim, yani hikâyenin gelecekte geçmesini. O kadar uzak bir zamana gitmeye lüzum yoktu. Zaman yerine coğrafya değiştirseydi, dünya kadınlarının yarısına yakını zaten damızlık kız gibi yaşıyor, görürdü..."

Kenan, Ayşe'yi vuran kardeşi serbest kalınca adalet sistemine küfretti. Tüm görgü tanıkları ve Ayşe, vurulma olayının kazara gerçekleştiğini söyleyince, Veysel de birden salıverildi. Onca kanıt, polis raporu birden ehemmiyetini yitirdi. Ama en başta Ayşe'ye kızdı.

"Niye korudun ki onu? Hapse girmek onun cezasıydı."

"Birinci kez söylüyorum, onu azmettiren hatta 'sen onu vurmazsan biz seni vururuz,' diye korkutan Mustafa abim. Birisi için, öldürülecektir kararı tek başına verilmez. O kör olası şeyh var ya ona bile danışılır. Bazen, yeri gelir köy meclisi bile toplanır. Ne yapacaksın, tüm köyü hapse mi tıkacaksın?"

"Denemeye değer!"

Kenan, hayretler içerisindeydi. Öyle boktan bir sistem vardı ki, namusun bahane edildiği yerde namussuzluğun dik alası dönüyordu. Para için can alan köpek sürüleri buna namus, töre, gelenek gibi isimler takıp meşrulaştırmaya çalışıyordu. Çarklar dönerken, bu kirli düzene dâhil olmak istemeyenleri ezip geziyor ve dümdüz ediyorlardı.

Kadını ezmekle kalmayıp yok sayıyorlar, hatta öyle ki kadınlar da artık kendilerini insandan saymaz olmuşlardı. Bir kız çocuğuna ya da kadına 'kaç kardeşsiniz?' diye sorulduğunda, kendini saymadan yalnızca erkek kardeşlerinin sayısını söylüyordu.

Sanki Ayşe'yi öldürmek isteyen onlar değilmiş gibi, bir de cümbür cemaat toplanıp düğüne gelebilmek için araba tutmuşlar, onu da yine Kenan'a ödetmişlerdi.

Küçük Mehmet, düğünde minik damat olarak anne ve babasının masasında oturmuş, ağzında emziği ile neşe kaynağı olmuştu. Ayşe'nin hiç istememesine rağmen, özellikle Kenan ve ailesinin ısrarı ile Ayşe'ye gelinlik alınmıştı.

Daha doğrusu, Şaziye tarafından tasarlanmıştı. Ayşe, ilk giyindiğinde çok beğenmiş olsa da "Dul kadının gelinlik giyindiği nerede görülmüş?" diye söylendi.

Kübra "Genceciksin, ikinciyi giyinsen ne olacak sanki?" dediğinde Şaziye itiraz etti.

"Ay ilk düğününde beyaz gelinlik giyinmemiş ki zaten. Yöresel bir elbise giydirmişler sadece."

Kübra "Ee o zaman gelinlik senin hakkın!" dedi. Aynı anda kamındaki oğlu tekme atınca "Bak oğlum da onaylıyor yengesi" dedi.

Ayşe, Kenan ve Şaziye'den defalarca dinlemesine rağmen hâlâ Kenan'ın ailesinin nasıl olup onu kabul ettiğini anlayamıyordu. Ne olduysa o uyurken olmuştu. Kenan'ın üzüntüsü ve Mehmet'in bir başına kalışı herkesin yüreğine dokunmuştu.

Düğünde imzalar atılırken, artık eski günlerin aksine çok daha mutlu görünen Gürkan, Kenan'a şahitlik etti. Şaziye de yeni doğmuş kızı Asya'ya rağmen nedimelik görevini yerine getirdi ve Ayşe'nin şahidi de o oldu.

Kenan, geçen iki yılı düşününce nasıl uzun bir yoldan geçerek değiştiğini fark etti. İnsanlığı öğrenmişti Ayşe'den, insafsızca davranmasına rağmen... Kim bilir daha neler öğrenecekti belki de hayat boyunca...

Yıllar sonra bir kızı olduğunda "Oğlanı ne zaman yapacaksın?" diyenlere Mehmet'i gösterip "Benim bir oğlum zaten var,"

diyecekti daima. Mehmet de öz babasını merak bile etmeden Kenan'ı baba bilerek büyüyecekti. Çünkü çocuklar, etten, kandan, candan öte, *sevgiyle büyürdü*.

Pervane olmak zordu belki ama başka kimin sevdiği ışıktı...

SON

KAKTÜS TEAM